

STAR WARS®

CUCERIREA PRINȚESEI LEIA

DAVE WOLVERTON

DAVE WOLVERTON

STAR WARS

CUCERIREA PRINȚESEI LEIA

V.1.0

Dave Wolverton
The Courtship of Princess Leia
1994

DAVE WOLVERTON

Dave Wolverton (Vrăjitorul din Storytelling) (născut 1957) este un autor american de science fiction, cunoscut și sub pseudonimul David Farland pentru lucrările sale de fantezie.

Locuiește în prezent în Sf. George, Utah cu soția și cei cinci copii.

Este autorul a peste cincizeci de romane și povestiri scurte.

În 1998 a început să lucreze în industria jocurilor video de la studiourile Saffire, având o contribuție însemnată la crearea jocului *StarCraft's Broodwar*.

A scris, de asemenea, povestea și scenariul pentru jocul *Xena: The Talisman of Fate*.

Generalul Han stătea la videoecranul pupitrului de comandă al crucișătorului spațial Mon Remonada de pe Mon Calamari. Sunetele metalice de avertizare se auzeau precum vântul în clopoței, tocmai atunci când nava se pregătea să iasă din hiperspațiu în capitala Noii Republici, pe Coruscant. Trecuse atât de mult timp de când Han o văzuse ultima dată pe Leia: cinci luni, cinci luni de urmărire a navei de superdistrungere spațială Pumnul de Fier a lordului războinic Zsinj. Acum cinci luni, Noua Republică părea atât de sigură, atât de bine controlată. Poate acum, odată cu dispariția Pumnului de Fier, lordul războinic va deveni infirm și lucrurile vor merge mai bine. Han își dorea mult să scape de umiditatea de pe nava calamariană; își dorea și mai mult să guste săruturile Leiei, să simtă mângâierea ei pe fruntea lui. Avusese parte de prea mult întuneric în ultima vreme.

Câmpul stelar alb de pe ecran se descompunea pe măsură ce motoarele hiperpropulsoare se opreau și Chewbacca răcni alarmat. Dincolo de spațiul albastru catifelat, acolo unde luminile Coruscantului explodau dintr-o lume întunecată, erau zeci de nave de război în formă de farfurii enorme, pe care Han le recunoscuse imediat ca fiind dragonii războinici hapi. Printre ei erau nenumărate distrugătoare spațiale imperiale.

— Scoate-ne de aici! țipă Han, care mai văzuse un dragon războinic hapi o singură dată, dar îi fusese de ajuns. Scuturile la maxim! Acțiune de distrugere!

Urmări cele trei arme ionice dorsale ale celui mai apropiat dragon, așteptându-se ca ele să îl șteargă de pe cer. Armele din dotarea scutului navei se îndreptă rapid către el.

Mon Remonda se întoarce și se orientă către planetă, înspre luminile Coruscantului. Stomacul lui Han se strânse brusc. Pilotul lui din Mon Calamari era bine școlit și știa că nu putea să fugă înainte de a-și fixa o nouă traiectorie; se ridică brusc printre navele hapi, astfel încât acestea să nu poată trage fără să se atace între ele.

Ca toată tehnologia de pe nava Mon Calamari, videoecranul era de-a dreptul excepțional; o adevărată operă de artă, pentru că odată trecuți de portul de comandă al dragonului războinic hapi, Han putu să distingă fețele înmărmurite ale celor trei ofițeri hapi și plăcuțele de metal cu numele lor prinse la gulere. Han nu văzuse niciodată un cetățean hapi. Sectorul lor stelar era renumit pentru bogăția lui și tocmai de aceea hapii își păzeau granițele cu înverșunare. Știa că erau oameni pentru că oamenii se împrăștiaseră precum buruienile în lungul și în latul galaxiei – dar fu surprins să descopere că fără excepție, toți cei trei ofițeri erau femei și încă unele extrem de frumoase – păreau a fi niște bibelouri fragile și vii.

— Opriți acțiunea de distrugere! țipă căpitanul Onoma, un ofițer calamarian de culoarea somonului, care stătea la pupitrul de comandă, monitorizând senzorii.

— Ce? strigă Han, surprins că ofițerul calamarian mai mic în grad îndrăznește să dea alte ordine decât cele stabilite de el.

— Hapii nu trag, ci semnalizează ca fiind prietenoși, răspunse Onoma, întorcând un ochi mare auriu spre Han.

Crucișătorul calamarian încetă scufundarea nebună.

— Prietenoși? întrebă Han. Sunt hapi! Hapii nu sunt niciodată prietenoși!

— Se pare că au venit să negocieze un fel de tratat cu Noua Republică. Distrugătoarele spațiale sunt cu ei, capturate de la Imperiu. După cum poți vedea, forțele noastre de apărare planetară sunt încă intacte.

Căpitanul Onoma arată cu capul înspre distrugătorul spațial din alt sector și Han recunoscă marcajele. Nava Amiral a Leiei, Visul Rebel, părea atât de mare, atât de vastă când au capturat-o ei de la Imperiu, dar acum, pe lângă flota

hapi, arăta mică și neînsemnată, înghesuiți în jurul Visului Rebel văzură nenumărate cuirasate ale Republicii; carcasele lor erau încă pictate cu marcasele vechii Alianțe Rebele.

Prima dată când Han văzuse o navă ce aparținea hapilor fusese pe vremea când obișnuia să practice contrabanda cu arme cu o mică flotă la comanda căpitanului Rula. Cum hapii nu căzuseră încă în mâinile Imperiului, contrabandiștii foloseau un teritoriu din zona neutră de lângă granițele grupării stelare Hapi, sperând că apropierea cât mai mare față de hapi îi va ține pe soldații imperiului departe de ei. Dar într-o zi au ieșit din hiperspațiu și au găsit un dragon războinic hapi în calea lor. Deși se aflau pe teritorii neutre, deși nu au făcut nici o mișcare agresivă, numai trei dintre cei douăzeci de contrabandiști au supraviețuit atacului hapi.

— Generale Solo, primim un apel de la ambasadorul Leia Organa, zise un ofițer de comunicații.

— Mă voi duce în camera mea și voi vorbi de acolo, spuse Han și se grăbi să ajungă să răspundă. Imaginea Leiei apărură pe micul ecran.

Leia zâmbea euforică și ochii ei negri aveau o privire visătoare.

— Oh, Han, spuse ea într-o suflare cu vocea lină, sunt atât de fericită că ești aici.

Purta uniforma de un alb perfect ca ambasador al Alderaanului, iar părul îi era lăsat pe spate. În ultimele luni crescuse mai lung decât îl văzuse Han vreodată. În păr purta pieptenii pe care el îi oferise, făcuți din argint și opal extras din Alderaan înainte ca Marele Moff Tarkin să lase planeta să ardă mocnit cu prima Stea a Morții.

— Și mie mi-a fost dor de tine, spuse Han răgușit.

— Coboară pe Coruscant, în marea sală de recepții, spuse Leia. Ambasadorii hapi trebuie să sosească.

— Ce doresc?

— Nu e vorba de ce vor, e vorba de ce oferă. Am fost la hapi și am vorbit cu regina mamă acum trei luni, spuse Leia. I-am cerut ajutorul în lupta noastră împotriva lordului războinic Zsinj. A părut foarte distantă, neinteresată, dar a

promis că se va gândi la asta. Pot să ghicesc că a venit să ne acorde acel ajutor.

În ultima vreme, Han începuse să își dea seama că războiul împotriva supraviețuitorilor Imperiului ar putea dura ani, chiar decenii până să fie câștigat.

Zsinj și unii lorzi războinici mai mici în grad erau vânați de mai bine de o treime din galaxie, dar lorzii războinici nu păreau să se teamă; furau din sisteme stelare pe măsură ce fugeau către lumile libere. Noua Republică nu putea să patruleze teritorii atât de vaste. Numai vechiul Imperiu se luptase să reprime Alianța Rebelă; Noua Republică se lupta cu puterea lorzilor războinici și vastele lor flote. Han nu își dorea ca Leia să își facă speranțe pentru o alianță cu hapii.

— Nu te aștepta la prea multe de la hapi, îi spuse Han. Nu am auzit niciodată să dea cuiva ceva – cu excepția momentelor de cumpănă pentru ei.

— Nici nu îi cunoști. Vino numaidecât în sala mare de recepții, îi spuse Leia dintr-odată serioasă. A... bine ai revenit. Se întoarse. Transmisiunea se încheiase.

— Da, șopti Han. Și mie mi-a fost dor de tine.

Han și Chewbacca se grăbiră pe străzi pentru a ajunge la marea sală de recepții de pe Coruscant. Se aflau într-o parte veche a Coruscantului, unde orașul mare cât o planetă nu se construise încă peste ruine, așa că de jur împrejur erau clădiri din plastotel ce se ridicau precum zidurile unui canion. Umbrele făcute de clădirile abrupte erau atât de profunde, încât depășeau navele care treceau printre spațiile goale dintre construcții, forțate fiind să își țină aprinse luminile chiar pe timp de zi, creând o imensă tapiserie de lumini. Până să ajungă Han și Chewie la marea sală de recepții, orchestra interpreta deja un ciudat cântec de marș, folosind zăngănele și goarne din ut masiv.

Marea sală de recepții era o clădire enormă, care se întindea pe mulți metri lungime, având paisprezece niveluri pentru public. Pe când Han se apropia de intrare, găsi toate porțile blocate de diverși gură-cască, nerăbdători să îi vadă pe hapi. Han trecu de primele cinci intrări, apoi observă

brusc un droid de protocol auriu încercând nervos să sară sau să stea pe vârful picioarelor pentru a vedea dincolo de mulțime. Mulți oameni credeau că droizii de-un anume fel semănau, dar Han îl recunoscuse pe C-3PO imediat – nici un alt model de protocol nu reușise vreodată să arate atât de nervos sau de entuziast.

— C-3PO, grămadă de tinichea ce ești! țipă Han pentru a fi auzit din mijlocul mulțimii. Chewbacca gemu a salut.

— Generale Solo! îi răspunse C-3PO cu o notă de ușurare în voce. Prințesa Leia m-a rugat să vă găsesc și să vă însoțesc până la balconul în care se află ambasadorul Alderaanului. Îmi era teamă că nu o să vă observ în mulțime! Aveți noroc ca am avut intuiția să vă aștept în acest loc. Pe aici, domnule, pe aici! C-3PO îi conduse înapoi pe o stradă largă și în sus pe o rampă laterală, pe lângă o serie de paznici.

Cum urcau coridorul lung și unduitor, trecând de la o ușă la alta, Chewbacca adulmecă aerul și mârâi. Trecură de colț și C-3PO se opri în dreptul unei intrări în balcon. Înăuntru doar câțiva oameni stăteau și priveau pe geam la procesiunea ce avea loc jos. Han îi recunoscuse pe unii dintre ei: Carlist Rieekan, generalul care comandase baza Hoth; Threkin Horm, președintele puternicului consiliu de pe Alderaan, un bărbat imens care prefera să se odihnească într-un scaun repulsor. Și Mon Mothma, comandantul Noii Republici, care stătea lângă un Gotal cu barbă gri, ce se uita lipsit de vreun interes înspre scena principală, cu capul înclinat, îndreptându-și goarneau senzoriale spre Leia.

Diplomații vorbeau încet, ascultând comunicatorii și privind-o pe Leia, care stătea pe podium, uitându-se lung la o navă diplomată hapi ce tocmai aterizase pe platforma construită în interiorul mării săli deschise. Peste cinci sute de mii de ființe se strânseseră la etajele principale, dornice să vadă cum arată hapii. Zeci de mii de paznici eliberaseră covorul auriu dintre navă și Leia, iar Han se uită în sus spre balcoane. Aproape fiecare sistem stelar din vechiul Imperiu avusese propriul lui balcon și lângă fiecare era stindardul națiunii. Peste șase sute de mii de astfel de stindarde

atârnau acum pe vechii pereți de marmură, arătând apartenența la Noua Republică. Jos, la primul nivel, liniștea îi cuprinse când nava își deschise rampele pentru coborâre.

Han se duse la Mon Mothma.

— Ce se petrece? întrebă Han. De ce nu ești pe podium cu Leia?

— Nu am fost invitată să întâlnesc ambasadorii hapi, continuă Mon Mothma.

— Au cerut să o vadă numai pe Leia. Din moment ce până și Vechea Republică avea foarte puține contacte cu monarhii hapi de-a lungul ultimilor trei mii de ani, am simțit că este mai bine să rămân deoparte până când voi fi invitată.

— Asta e foarte frumos, îi spuse Han, dar ești liderul ales al Noii Republici.

— Regina mamă, Ta'a Chume, se simte amenințată de căile noastre democratice. Nu, cred că e mai bine ca ambasadorul lui Ta'a Chume să vorbească cu Leia, dacă ea îi face să se simtă în siguranță. Ai numărat câți dragoni războinici sunt în flota hapi? Sunt șaiszeci și trei – câte unul pentru fiecare planetă din gruparea Hapi. Niciodată nu au inițiat hapii o relație cu noi la o scară atât de mare. Cred că aceasta va fi și cea mai importantă relație pe care oamenii noștri au stabilit-o în ultimele trei milenii.

Han nu voia să mărturisească, dar se simțea desconsiderat pentru că nu stătea alături de Leia. Faptul că Mon Mothma fusese tratată la fel se adăuga ofensei. Au așteptat numai un moment ca hapii să debarce.

Din navă ieși mai întâi o femeie cu un păr lung și închis la culoare, dar cu ochi ca onixul, strălucind în lumină. Purta o rochie subțire, de culoarea piersicii, dintr-un material strălucitor care îi lăsa picioarele lungi la vedere. Microfoanele de la parter se auzeau în balcoane și Han putu să surprindă un oftat trecând prin mulțime pe când frumoasa femeie își croi drum printre ei.

Se apropie de Leia și îngenunche cu grație, privind-o în continuare. Cu o voce puternică vorbi în hapi:

— Ellene sellibeth a Ta 'a Chume ShakalLeia, ereneseth

a'apelle seranel Hapes. Rennithelle saroon.

Se întoarse și aplaudă de șase ori, iar mulțimea de femei în rochii strălucitoare de aur începu să coboare din navă, alergând și cântând din flaute argintii sau tobe, în timp ce alții cântau la nesfârșit cu voci clare și înalte: Hapi, Hapi, Hapi.

Mon Mothma asculta cu intensitate la comunicatorul ei, pe măsură ce translatorul transmitea mesajul în bazică, dar Han nu putea să îl audă pe translator.

— Vorbești această limbă? îl întrebă Han pe C-3PO.

— Vorbesc fluent în peste șase milioane de limbi, domnule, îi răspunse bucuros C-3PO, dar cred că am o defecțiune. Ambasadorul hapiilor nu putea să fi spus ce am auzit eu. Se întoarse și se pregăti să plece. La naiba cu aceste circuite logice care au ruginit! Scuzați-mă, dar trebuie să raportează că am nevoie de reparații.

— Așteaptă! zise Han. Uită de reparații. Ce a spus?

— Domnule, cred că am înțeles greșit, zise C-3PO.

— Spune-mi! insistă Han cu mai multă forță și Chewbacca mormăi a amenințare.

— Ei bine, dacă te interesează atât de tare! spuse C-3PO cu un ton afectat. Dacă senzorii mei au monitorizat corect, delegatul a transmis cuvintele reginei mamă: Demnă Leia, îți ofer daruri din cele șazeci și trei de lumi ale grupării hapii. Bucură-te de ele.

— Daruri? spuse Han. Sună destul de deschis după părerea mea.

— Așa și este. Hapii nu cer niciodată o favoare fără să ofere un dar de egală valoare înainte, spuse C-3PO. Ceea ce mă frământă este folosirea cuvântului demnă. Regina mamă nu ar recurge niciodată la acest termen pentru a i se adresa Leiei, dat fiind faptul că hapii îl folosesc numai când vorbesc cu egali.

— Ei bine, se grăbi Han să tragă o concluzie, sunt amândouă de sânge albastru.

— Adevărat, spuse C-3PO, dar hapii își divinizează practic regina mamă. Într-adevăr, unul dintre numele lor pentru ea

este Ereneda, cea care nu are egal. Așa că vezi, nu ar fi logic ca regina mamă să i se adreseze Leiei ca și cum ar fi egala ei.

Han se uită la rampa pe care se descărca și o presimțire rea îi cutremură tot corpul. Sunetele tobelor se opriră. Trei femei îmbrăcate în mătăsuri deschise, aproape țipătoare, ieșiră în grabă din navă ducând un mare recipient de culoarea sidefului. C-3PO încă vorbea cu el însuși, scuturându-și capul și spunând:

— Chiar trebuie să îmi repar aceste circuite logice, în timp ce cele trei femei vărsau conținutul recipientului pe podea. Toată mulțimea se miră.

— Piatră de curcubeu din Gallinore!

Pietrele străluceau cu propriul lor foc în zeci de nuanțe, de la culoarea briliantului la smaraldul exploziv. Într-adevăr, pietrele nestemate nu erau chiar pietre, ci o formă de viață din siliciu, care strălucea cu propria ei lumină interioară. Creaturile, deseori purtate ca medalioane, se maturizau după mii de ani. Cu o piatră puteai cumpăra un crucișător calamarian și totuși hapii aruncaseră sute de perechi pe podea. Leia nu se arătă surprinsă.

Alte trei femei, mult mai înalte decât primele, coborâră din navă purtând piei în nuanțe de ocră închis și scortişoară. Ele dansau grațios pe muzica flautelor și tobelor, purtând o platformă pe care era așezat un copac mic, cu multe noduri și protuberanțe cu niște fructe roșii maronii. Lumini gemene pluteau deasupra lui, strălucind precum sorii unei lumi deșertice. Mulțimea murmură până când ambasadorul explică:

— Selabah, terrefel n lasarla. Din Selab, îți oferim un copac al înțelepciunii plin cu fructe.

Mulțimea începu brusc să țipe și să se bucure zgomotos, în timp ce Han stătea acolo înmărmurit. Crezuse întotdeauna că acești copaci ai înțelepciunii erau doar o legendă. Se spunea că fructele copacilor înțelepciunii puteau să ridice imediat și vizibil nivelul de inteligență al celor care ajunseseră la vârsta a treia.

Sângele lui Han pulsa cu putere în vene și simțea că

amețește. Un bărbat veni în față pe sunetul muzicii; era un războinic cyborg îmbrăcat în armură hapi, neagră, împodobită cu fir de argint. Stând în picioare părea aproape la fel de înalt precum Chewbacca și mergea în ritm susținut. Scoase un fel de dispozitiv mecanic din brațul său și îl așternu pe pământ în fața prințesei Leia.

— Charubah enclara, ella n sessellar. Din lumea supertehnologizată Charubah, îți oferim o armă de comandă.

Han se aplecă peste geamul balustradei. Pistolul de comandă le făcuse pe trupele hapi aproape irezistibile în lupte corp la corp, pentru că elibera un câmp electromagnetic care neutraliza virtual procesul voluntar de gândire al inamicului. Cei împușcați cu pistolul de comandă rămâneau nemișcați ca niște invalizi, inconștienți de ce se petrece în jurul lor și respectând orice ordine aveau, pentru că nu puteau să facă distincția între ordinele date de dușman de propriile lor gânduri. Han începu să transpire. Fiecare lume a lor, fiecare planetă din sistemul Hapi îi oferă cea mai importantă comoară, își dădu Han seama dintr-o dată. Ce speră să obțină? Ce își doresc în schimb?

Urmări timp de încă o oră spectacolul. Muzica tobelor, a flautelor și vocile înalte ale femeilor care intonau: Hapi, Hapi, Hapi, repetând la nesfârșit secvența, păreau să pulseze prin venele lui, prin tâmpilele lui. Douăsprezece dintre cele mai sărace lumi i-au dat fiecare prințesei Leia distrugători spațiali capturați de la Imperiu, în timp ce altele i-au adus daruri mai mult de valoare ezoterică. Din Arabanth veni o femeie bătrână care grăi numai câteva cuvinte despre importanța îmbrățișării vieții în timp ce accepti moartea, oferind un puzzle al minții pe care poporul ei îl păstra ca având o valoare extraordinară. Ut trimisese o femeie care interpretează un cântec atât de frumos, încât sunetul părea să îl ducă pe Han departe în lumea ei, pe o adiere caldă de vânt.

La un moment dat, Han auzi șoaptele lui Mon Mothma:

— Știu că Leia a cerut bani ca ajutor pentru lupta împotriva lorzilor războinici, dar nu mi-am închipuit niciodată...

Și în sfârșit interpreții se opriră din cântat, tobele se opriră din bătut și o parte dintre bogățiile lumilor ascunse ale sistemului Hapi erau întinse pe podiumul mării săli de recepție. Han își dădu seama că răsuflarea lui devenise greoaie, pentru că își ținuse respirația în mod inconștient când darurile fuseseră oferite.

Liniștea de pe podiumul sălii părea apăsătoare, prevestitoare. Mai mult de două sute de ambasadori din lumile sistemului hapi se aflau acolo și Han se uita uimit la ei, pentru că încă o dată era impresionat de grația, de frumusețea și puterea lor. Până astăzi nu văzuse niciodată un hapi. Acum nu va uita niciodată cum arată unul.

Nimeni nu vorbise cât timp hapii păstrasera liniștea. Han aștepta să audă ce vor cere în schimb. Sângele lui începu să gonească speriat, pentru că tocmai înțelesese că puteau să își dorească un singur lucru: un pact cu Republica. Hapii vor cere ca Republica să se alătore unui război total împotriva puterii comune a lorzilor războinici care serveau ca ultimii supraviețuitori ai Imperiului.

Leia se aplecă în față de pe tronul ei și se uită la daruri în semn de acceptare.

— Ați spus că aveți daruri din toate cele șaiszeci și trei de lumi ale sistemului vostru, îi spuse Leia ambasadorului, dar văd aici numai șaiszeci și două de daruri. Nu mi-ați oferit nimic de pe Hapi.

Han fu surprins de remarcă. Pierduse șirul numărătorii cu mult timp în urmă, înmărmurit de bogăția pe care hapii o ofereau, iar acum comentariul prințesei Leia părea necioplit, lacom. Se aștepta ca hapii să sfideze manierele ei, să ia tot și să plece.

În loc să facă asta, ambasadorul hapilor zâmbii cu căldură, ca și cum ar fi fost încântat că Leia observase și se uită în sus menținând contactul cu ochii prințesei. Ambasadorul vorbi și C-3PO traduse.

— Asta pentru că am păstrat cel mai de preț dar la urmă.

Făcu un semn din mână și toți ambasadorii hapi se dădură la o parte, făcând loc pe covor. Fără fanfară, fără

muzică de goarne, își aduseră în liniște cel din urmă dar.

Două femei îmbrăcate modest în rochii negre cu coroane de argint puse în părul lor ieșiră din navă. Un bărbat mergea între ele. El purta o diademă argintie care îi ținea voalul negru pe față, în timp ce părul lung și blond îi cădea pe umeri. Bărbatul avea pieptul dezgolit, cu excepția unei semipelerine din mătase prinsă cu butoni de argint, iar în brațele lui puternice ducea o mare cutie din ebonită decorată cu argint.

Aduse cutia și o așeză pe podea. Se așeză în spate, lăsându-și mâinile să se odihnească ușor pe genunchi, iar femeile îi dădură la o parte voalul. Sub el se afla un bărbat incredibil de frumos, cum Han nu mai văzuse niciodată. Ochii lui pătrunzători erau de un albastru închis spre gri, precum culoarea mării în orizont și exprimau înțelepciune, umor și inteligență; umerii lui plini de putere și maxilarul ferm erau impunători. Han își dădu seama că acesta trebuie să fie un demnitar de rang înalt din casa regală hapi.

Ambasadorul vorbi:

— Hapesah, rurahten Ta'a Chume, alea Isolder Chume'da.

Din Hapi; regina mamă oferă cea mai prețioasă comoară a sa, pe fiul ei Isolder, Chume'danul, a cărui soție va domni ca regină.

Chewbacca mârâi și toată lumea părea să vorbească în același timp, un murmur care țiuia în urechile lui Han ca sunetul dinaintea unei furtuni.

Mon Mothma își scoase căștile și o privi pe Leia gânditoare; unul dintre generali din încăperea înjură și zâmbii larg, în timp ce Han se îndepărtă de fereastră.

— Ce? întrebă Han. Ce înseamnă asta?

— Ta'a Chume dorește ca Leia să se mărite cu fiul ei, îi răspunse Mon Mothma încet.

— Dar ea nu va face asta, nu-i așa? spuse Han și apoi certitudinea iui începu să dispară. Șaizeci și trei dintre cele mai bogate planete din galaxie. Să conducă un matriarhat cu miliarde de oameni având acel bărbat în dreapta ei...

Mon Mothma se uită în ochii lui Han, citindu-i parcă gândurile.

— Cu averea hapilor să o ajute în război, Leia ar putea distruge imediat ultimii supraviețuitori ai Imperiului, salvând miliarde de vieți în procesul acesta. Știu ce sentimente ai avut pentru ea în trecut, generale Solo. Totuși, cred că vorbesc în numele tuturor celor din Noua Republică atunci când spun că, de dragul nostru, sper ca ea să accepte oferta.

Luke putea să simtă vechile ruine ale casei Maestrului Jedi înainte ca ghidul Whiphid să îl ducă în acel loc. Precum peisajul din Toola – un câmp sterp unde mușchiul mic de culoare purpurie crește pe petice de gheață subțire – ruinele păreau curate și revigorante; totuși, erau goale, de parcă nu fuseseră niciodată vizitate de oameni. Un sentiment sincer îl asigură pe Luke că ruinele fuseseră odată locuite de un Jedi bun.

Marele Whiphid, cu pielea lui de culoarea fildeșului bătând în vântul primăvăratec, se plimba singur peste mușchiul purpuriu, cu un ax vibrant potrivit între labelle sale. Se opri și își ridică uriașul rât în aer, astfel încât colții lui imenși arătau spre soarele vinețiu, apoi scoase un răcnet de alarmă, holbându-se în depărtare cu ochi mici și negri.

Luke își dădu jos gluga costumului de zăpadă și întrezări pericolul la orizont. O turmă de demoni ai zăpezii ieșea de la adăpostul ei, din norii de furtună; aripile demonilor erau imense, bătând în lumina întreruptă a soarelui. Whiphidul scoase un strigăt de luptă, de teamă că aceștia vor ataca, dar Luke reuși să pătrundă cu mintea foamea demonilor zăpezii. Vănuau o turmă de motmoți nenorociți care se mișca precum dealurile înghețate în zare, căutând un vițel destul de mic ca

să-l linșeze.

— Fii pe pace, îi spuse Luke, atingând cotul Whiphidului. Arată-mi unde sunt ruinele.

Luke încercă să folosească Forța pentru a liniști războinicul, dar Whiphidul se încordă, prinzând cu putere axul vibrant, dornic fiind de luptă.

Whiphidul șuieră un răspuns lung, arătând spre nord și Luke îl traduse cu puterea Forței:

— Caută mormântul lui Jedi dacă trebuie, micuțule, dar eu mă duc să vânez. Am zărit un dușman și onoarea mă obligă să atac. Clanul meu se va ospăta dintr-un demon al zăpezii diseară.

Whiphidul purta o centură cu arme la singurul lui articol vestimentar și din tolba ce atârna acolo încerca să elibereze o stea a dimineții din fier negru. Cu o armă în fiecare pumn uriaș, parcurse tundra mai repede decât și-ar fi putut imagina Luke că ar fi posibil să călătorești.

Luke își scutură capul, fiindu-i milă de demonii zăpezii. R2-D2 șuieră din spatele lui, rugându-l să încetinească pasul întrucât micul droid își croia drum pe o bucată înșelătoare de gheață. Împreună, Luke și R2-D2 merșeră înspre nord până când au ajuns la trei stânci uriașe care răsăreau din pământ pentru a forma acoperișul și lateralele unui tunel. Tunelul mirosea a uscat și Luke scoase o minilanteră din centura lui cu unelte și își croi drum în jos prin tunel. La mică distanță de suprafață, tunelul fusese săpat. Un mare bolovan bloca intrarea. Scrumul negru de pe bolovan arăta locul unde fusese folosit un blaster termal pentru a arunca piatra în aer cu mulți ani în urmă, închizând orice era dincolo de el.

Luke își închise ochii și căută cu puterea minții până când Forța se canaliză prin el. Mută piatra, o ridică în aer și o ținu acolo.

— Hai, R2-D2, șopti Luke și droidul se rostogoli șuierând de uimire când trecea pe sub stânca plutitoare. Luke se adăposti sub bolovanul aflat în aer și apoi îl lăsă jos în spatele lui.

Pe podeaua murdară, imediat după stâncă, găsi urme de

ghete ale trupelor de șoc imperiale, încă păstrate după atâția ani. Luke studie urmele, întrebându-se dacă vreuna aparținuse tatălui său. Darth Vader trebuie să fi fost și el pe acolo. Numai dacă nu ar fi reușit să îl omoare pe Maestrul Jedi care trăia în acele peșteri, dar urmele nu îi spuneau nimic.

Tunelul șerpuia prin camere de depozitare săpate adânc sub pământ. Aerul purta un iz de mucegai de la leșul și blana unei rozătoare. Un mic droid de putere mare zăcea mort de ceva vreme pe un culoar, de când fusese secăt de energie. Un încălzitor termal ocupa o altă cameră, iar cablurile lui electrice fuseseră mâncate de animale mici. Luke pătrunse în tuneluri purtat de Forță și găsi într-un final camera maestrului mort. Corpul nu mai era; dispăruse precum cel al lui Yoda sau Ben, dar Luke putea simți Forța maestrului și descoperi un costum de zăpadă, tăiat și ars, cu o sabie Jedi în apropiere. Ridică sabia și o răsuci. Un val de energie multicoloră se arată și sabia reveni la viață.

Luke își puse întrebări în legătură cu bărbatul care deținuse sabia, apoi o închise. Știa foarte puține lucruri; cu excepția faptului că Maestrul Jedi servise Vechii Republici în ultimele sale ore de viață.

De luni de zile, Luke pornise pe urmele bărbatului. În calitate de custode al înregistrărilor despre Jedi aflate pe Coruscant, bărbatul părea a fi doar un funcționar minor, aproape de neluat în seamă de invadatorii imperialiști. Și totuși fugise din Coruscant cu înregistrări ce conțineau informații despre mii de generații Jedi.

În astfel de înregistrări spera Luke să găsească mai mult decât un catalog cu fapte ale Maeștrilor Jedi. În schimb, înregistrările ar fi putut conține înțelepciunea vechilor maeștri, gândurile lor, aspirațiile acestora. Ca un tânăr Cavaler Jedi, care nu fusese îndeajuns educat pe căile Forței, Luke spera să învețe misterele cele mai adânci ale metodelor de educație folosite de Maeștrii Jedi pentru luptătorii, vindecătorii și clarvăzătorii lor.

Luke aruncă o privire prin cameră, la lumina foarte slabă a

lanternei sale, după orice ar fi putut să îi dea un indiciu. R2-D2 plecase de mult printr-un tunel lateral, ghidându-se prin întuneric cu ajutorul luminilor de pe capul său. Din tunel, Luke auzi un geamăt și îl urmă.

Era un hol ce ducea în camerele întunecate săpate în stâncă, în care fusese stocate celulă după celulă de înregistrare video-holografice. Dar înregistrările fuseseră aruncate în aer și arseseră cu totul. Cilindri de computer stăteau în grămezi de zgură topită, nucleele amintirilor fiind prăjite. Detonatoarele termale topiseră lucruri, dar Luke găsi și bucăți de grenade PEM. Oricine distrusese video-hologramele își dăduse silința să le șteargă pe ele primele.

Luke mergea la pas prin tunel, trecând prin zeci și zeci de celule, uitându-se la fiecare în parte și inima părea că îl părăsise. Nu mai rămăsese nimic. Totul era distrus. Cunoștințele și faptele a mii de generații de Maeștri Jedi.

— Nu mai are nici un rost, R2-D2, îi spuse Luke droidului și cuvintele lui păreau a fi înghițite de întunericul și liniștea ce umpleau acele tuneluri. R2-D2 șuiera trist, se rostogoli pe coridor, ridicându-se pe roțile lui pentru a se uita peste buza fiecărei celule.

Distruse. Luke își dădu seama că toate erau distruse. Împăratul nu se mulțumise să vâneze și să omoare cavaleri Jedi. Simțise nevoia, în încercarea sa de a obține controlul absolut asupra galaxiei, nu numai să stârpească focul lor din univers, ci să stingă și cărbunii, să împrăstie cenușa, astfel încât Cavalerii Jedi să nu renască niciodată. Așa că după luni de căutări, Luke nu găsi decât cenușă.

Se așeză pe jos, își puse o mână peste ochi, întrebându-se care ar trebui să fie următoarea lui mișcare. Bineînțeles că ar fi fost posibil să mai existe și alte înregistrări, alte copii. Va trebui să se întoarcă pe Coruscant și să reînceapă căutările de acolo.

Din capătul opus al holului, aproape de ieșirea din tunel, R2-D2 începu să șuiera încântat.

— Ai găsit ceva? întrebă Luke și se ridică, scuturându-și cenușa de pe haine și forțându-se să meargă încet.

R2-D2 găsisese o celulă în care înregistrările nu fuseseră topite. Un blaster termal stătea încă deasupra ei, evident dezactivat. Grenada PEM se fragmentase, iar Luke se întreba cât de eficientă fusese. Luă un cilindru de computer de deasupra și îl conectă la R2-D2. Droidul șuieră și se aplecă înainte, pregătindu-se să proiecteze holograma, iar după câteva secunde scoase un sunet de ușurare.

— Haide, șopti Luke plin de speranță.

Ajungând lângă mormanul de obiecte, Luke luă un al doilea cilindru, îl introduse în droid și R2-D2 proiectă imaginea unui bărbat îmbrăcat în veșminte vapoaroase de un verde pal. Totuși, bruiatul fu atât de mare, încât imaginea holografică se întrerupse imediat. R2-D2 aruncă afară cilindrul și lumina de pe capul său străluci încă o dată în celulă, determinându-l pe Luke să mai încerce.

— Bine, oftă Luke și începu să caute cilindrul cel mai îndepărtat de grenada PEM.

Scotoci prin morman și mai găsi unul într-un colț îndepărtat; era pe cale să îl scoată de acolo când simți că Forța îl atrăgea în altă direcție. Se împiedică printre cilindri, până când degetele lui descoperiră unul. Sentimentul de pace pe care la simțit fu unul aparte. Acesta, acesta, părea să îi șoptească o voce. Asta este ceea ce cauți.

Luke îl prinse hotărât, îl scoase din grămadă și se depărtă. Cumva știa că era inutil să mai caute prin peșteri mai departe. Dacă erau răspunsuri de găsit acestea se aflau în mâna lui.

Introduse cilindrul în dispozitivul lui R2-D2 și aproape imediat acesta transmise un semnal. Imagini începură să ruleze prin aer în fața droidului: o veche cameră a tronului în care, unul câte unul, Cavalerii Jedi veneau în fața marelui lor maestru să raporteze. Și totuși, holograma era fragmentată; fusese atât de rău ștearsă încât Luke vedea numai frânturi de imagini – un bărbat cu pielea albastră oferind detalii referitoare la o bătălie spațială devastatoare împotriva piraților; un bărbat cu un ochi galben, Twi'lek și codițe legate la spate, care povestea despre descoperirea unui complot

legat de asasinarea unui ambasador. Apăreau o dată și un loc pe video-hologramă înainte de fiecare raport. Raportul data de acum aproape patru sute de ani normali.

Apoi, Yoda apăru pe video-hologramă, uitându-se lung spre tron. Culoarea lui era de un verde mult mai viu decât își aducea Luke aminte și nu se folosea de baston ca să meargă. În floarea vârstei, Yoda părea aproape fericit și interesat de ce se întâmpla în jurul său, lipsit de vreo grijă – nu acel bătrân Jedi cocoșat și îngândurat pe care îl cunoscuse Luke. Majoritatea înregistrării vocale fusese ștearsă, dar pe sâsăitul de fundal Yoda spunea clar:

— Am încercat să eliberăm Chu'unthor din mâinile lui Dathomir, dar am fost opriți de vrăjitoare... Disputa cu Maeștrii Gra'aton și Vulatan... Paisprezece acoloși au fost uciși... întoarce-te să recuperezi... înregistrarea audio se stinse și în curând imaginea holografică se transformă în purici.

Și alți oameni raportaseră, dar cuvintele nici unuia nu păreau să ofere speranță. Din nou și din nou Luke reflectă la cuvintele: să eliberăm Chu'unthor din mâinile lui Dathomir. Era Chu'unthor o persoană, un lider politic sau putea să fie o întreagă specie de ființe? Și Dathomir unde era?

— R2-D2, spuse Luke, verifică prin fișierele tale astrogalactice și spune-mi dacă găsești vreo referință la un loc numit Dathomir. Poate fi un sistem stelar, o singură planetă... poate chiar o persoană, se gândi cu uimire.

R2-D2 verifică un timp și apoi îi dădu un răspuns negativ.

— Mă gândeam eu că nu, zise Luke. Nici eu nu am auzit de el.

În timpul Războiului Clonelor, foarte multe planete fuseseră distruse și transformate în spații de nelocuit. Poate că Dathomir era unul dintre acele locuri. O lume atât de răvășită încât fusese uitată. Sau poate că era un loc mic, o lună pe vreo planetă din teritoriile Inelului Exterior, atât de departe de civilizație, încât aproape că fusese pierdută din înregistrări. Poate chiar ceva mai mic decât o lună – un continent, o insulă, un oraș? în orice caz, Luke simțea că va

găsi acest loc, cândva, undeva.

După ceva timp ieșiră afară și descoperiră că noaptea se lăsase câtă vreme ei lucraseră sub pământ. Ghidul lor, Whiphid, se întorsese repede, cărând cadavrul unui demon al zăpezii căsăpit. Ghearele albe ale demonului se arcuiau în aer și limba lui lungă de culoare purpurie șerpuia afară printre dinții masivi. Luke era surprins că Whiphidul putuse căsăpi un asemenea monstru, totuși îl ținea pe demon de coada lungă și stufoasă și reușise să îl aducă în tabără.

Luke petrecu noaptea acolo, împreună cu whiphizii, într-un mare adăpost făcut din carcasa unui motmot, acoperit cu piei de animale pentru a se proteja de vânt. Whiphizii construiseră un foc de tabără și prăjiseră demonul zăpezii; cei mici dansau, iar cei mai în vârstă cântau la harpe. Cum stătea Luke și privea flăcările mistuitoare, ascultând sunetele harpelor, începu dintr-o dată să mediteze.

— Viitorul îl vei vedea și trecutul la fel. Vechi prieteni de mult uitați... Acestea erau cuvintele pe care Yoda i le spusese cu multă vreme în urmă, în timpul antrenamentelor pe care le făcea Luke pentru a pătrunde tainele timpului.

Luke se uită la coastele motmotului. Whiphizii puseseră litere din bețișoare pe os, la vreo zece sau doisprezece metri înălțime, creând o genealogie a predecesorilor. Nu putea să descifreze literele, dar ele păreau să danseze în lumina focului de parcă ar fi fost o ploaie de bețișoare și pietricele ce cădeau din cer. Oasele erau îndoite spre el și Luke putea urmări curba pe care o formau. Bețișoarele și bolovanii păreau să vireze, căzând toate înspre el, de parcă urmau să îl zdrobească. Putea să vadă bolovani zburând prin aer, îndreptându-se tot spre el. Nările lui Luke adulmecau și nici măcar frigul din Toola nu putea să prevină pelicula subțire de transpirație care îi decorase fruntea. În acel moment avu încă o viziune.

Se făcea că stătea într-o fortăreață de pietre, privind peste un câmp cu o mare de dealuri închise la culoare dincolo de el și se porni o furtună – un vânt puternic veni cu ea, înălțând pereți de nori negri și praf; copacii se îndoiau înspre el și se

răsuceau în aer. Norii tunau deasupra capului său, umpleau cerul de flăcări purpurii, obturând tot soarele, iar Luke putea să simtă o rea voință ascunsă în acei nori și știa că se născuse prin puterea întunecată a Forței.

Praf și pietre fluierau prin aer precum frunzele tomnatice. Încercă să se țină de parapetul de piatră din fața câmpului pentru a nu fi luat de furtună. Vântul țipa în urechile lui ca mugetul oceanului sau ca răgetul unui animal.

Părea că o furtună de Forță întunecată se năpustise peste acel peisaj sălbatic și deodată, din mijlocul turnului de nori întunecați care tunau în direcția lui, Luke reuși să audă râsete, sunetele dulci ale femeilor care râd. Se uită în sus, înspre norii întunecați și văzu femei plutind prin aer alături de pietre și rămășițe, precum grămăjoarele de praf, râzând în continuare. O voce părea să șoptească: vrăjitoarele din Dathomir.

Leia închise comunicatorul și își scoase casca din ureche, uitându-se la ambasadorul hapilor șocată. Hapii erau niște negociatori dificili – atât de depărtați din punct de vedere cultural, atât de ușor de ofensat. Murmurul sutelor de mii de oameni începuse să se accentueze și Leia se uită în sus, către ferestrele balconului Alderaan, întrebându-se ce să răspundă. Han se întorsese cu spatele și vorbea înverșunat cu Mon Mothma.

Deasupra murmurului general, Leia îi spuse ambasadorului:

— Spune-i lui Ta'a Chume că darurile sunt fantastice, generozitatea ei nelimitată. Totuși, am nevoie de timp să mă decid în legătură cu oferta.

Făcu o pauză, întrebându-se cât de mult timp își putea

permite să ceară pentru a se gândi la propunere. Hapii erau un popor de oameni foarte hotărâți. Ta'a Chume avea reputația de a lua o decizie de importanță majoră în decursul câtorva ore. Putea Leia să își acorde o zi pentru a se hotări? Simțea că ametește, că e pe punctul să leșine.

— Vă rog, îmi permiteți să vorbesc?

Prințul Isolder ceru asta într-o bazică perfectă și Leia fu surprinsă că Isolder putea să vorbească limba lor. Privi în ochii lui gri, amintindu-și ploile călduroase din munții tropicali de pe Hapi.

Isolder îi zâmbii, cerându-și parcă scuze. Exista o anume forță pe fața lui, o responsabilitate.

— Știu că obiceiurile voastre diferă de ale noastre. Încă din vechime așa ne aranjăm noi căsătoriile regale, dar vreau să te simți liberă să iei orice decizie. Te rog, acordă-ți timp suficient să ajungi să cunoști hapii, lumile și obiceiurile noastre – acordă-ți timp să mă cunoști pe mine.

Ceva în felul în care vorbea o făcu pe Leia să înțeleagă că aceasta era o ofertă neobișnuită.

— Treizeci de zile? întrebă ea. Aș cere mai puțin timp, dar trebuie să plec în câteva zile spre sistemul Roche într-o misiune diplomatică.

Prințul Isolder își lăsă ochii în jos în semn de acceptare.

— Bineînțeles. O regină trebuie să fie întotdeauna prezentă la chemarea oamenilor săi.

Apoi, adăugă, scuzându-se:

— Dacă pleci într-o misiune diplomatică, voi avea ocazia să mă întâlnesc cu tine înainte de această călătorie, în condiții mai puțin formale?

Leia începuse să se înfurie. Avea mult de studiat înainte de a pleca – argumente de negoț, plângeri înregistrate, studii de exobiologie. Verpinii, o rasă de insecte, se pare că încălcaseră zeci de contracte construind nave de război pentru carnivorii barabeli și era extrem de nesănătos să rupi un contract cu un barabel. Intre timp, verpinii susținuseră că navele fuseseră luate de una dintre reginele stupului și nu simțiseră că au vreo răspundere să o oblige să returneze marfa.

Întreaga afacere era învăluită de multe zvonuri, cum ar fi faptul că barabelii începuseră negocierile să vândă componentele verpine către șefii iubitori de insecte kubazi. Leia simți, pur și simplu, că nu avea de ce să își lase viața personală să se suprapună cu slujba, cel puțin nu în acel moment.

Se uită lung către puntea de observare. Han părăsise încăperea împreună cu Chewbacca, iar Mon Mothma stătea ținând casca comunicatorului la ureche. Mon Mothma nu se mișca, iar lângă ea stătea Threkin Horm, președintele Consiliului Alderaan. Threkin dădu din cap în sens afirmativ, îndemnând-o pe Leia să accepte.

— Da, bineînțeles, spuse Leia. Dacă ești liber mi-ar face plăcere să mi te alături înainte de această misiune.

— Zilele și nopțile mele sunt ale tale, spuse prințul zâmbind cu blândețe.

— Atunci, te rog, îi ceru Leia, alătură-te pentru cină în seara asta în sala de primire de la bordul Visului Rebel.

Isolder își plecă ochii din nou și își folosi degetul arătător de la ambele mâini pentru a-și trage voalul negru pe față. Leia se minună de frumusețea hapilor pe durata vizitei lor, iar acum simțea o urmă de regret că Isolder își acoperise fața; se simțea vinovată pentru că își dorea să se mai uite la el.

Leia părăsi marea sală de recepții în timp ce mii de oameni o priveau cum pleacă. Era nerăbdătoare și își dorea să îl găsească pe Han. Se duse la sediul ambasadei, sperând ca Han să fie acolo, dar apartamentele erau goale. Uluită, folosi comunicatorul pe frecvențele armatei și află că părăsise Coruscantul, fiind în drum spre Visul

Rebel. Asta era un semn rău. Șoimul Mileniului fusese pus alături de Visul Rebel, așteptând întoarcerea lui Han. Când Han se simțea îngrijorat sau frustrat, îi plăcea să lucreze la Șoim. Lucrul cu mâinile și rezolvarea unor probleme normale păreau să îi elibereze mintea. Așa că fugise la nava lui, pentru a lucra. Propunerea pe care o primise Leia părea să îl deranjeze profund, probabil mai mult decât cunoscuse Han

vreodată supărarea. Deși își simțea trupul obosit, își dădea seama că Han era într-o dispoziție foarte proastă. Leia ceru propria ei navă.

Găsi Șoimul tras la docul nouăzeci. Han și Chewie se aflau la pupitrul de comandă, îngrijorându-se de masa încurcată de fire care erau conectate la diferite proiectile și scuturi de energie. Chewie se uită în sus și gemu a întâmpinare, dar Han rămase nemișcat, ținând o lanternă de plasmă și uitându-se în direcția opusă. Stinse lanterna, dar nu se întoarse pentru a se uita la ea.

— Bună, spuse Leia încetișor. Speram să te găsesc în camera mea de pe Coruscant.

— Da, ei bine, au fost niște treburi care nu mai suportau amânare, zise Han.

Leia nu răspunse nimic timp de câteva secunde. Chewbacca se ridică și o îmbrățișă, apăsându-și burta lui păroasă de fața ei, apoi coborî pentru a-i lăsa singuri. Han se întoarse spre ea. Fruntea îi era plină de transpirație, deși ea știa că nu lucra de mult timp pentru a fi atât de obosit.

— Deci, cum ai ajuns aici? Ce le-ai spus hapilor?

— I-am rugat să îmi dea câteva zile de gândire, răspunse Leia. Nu se simțea pregătită să îi spună că Isolder avea să viziteze Visul Rebel în acea noapte.

— Hmmm... Han dădu din cap.

Leia îi luă mâinile unsuroase în mâinile ei.

— Nu puteam să îi trimit pur și simplu la plimbare – ar fi fost nepolitic, îi spuse ea încet. Chiar dacă nu mă mărit cu prințul lor, nu pot distruge șansa noastră de a construi o relație cu ei. Hapii sunt foarte puternici. Motivul pentru care m-am dus pe Hapi a fost să văd dacă ne-ar ajuta în lupta noastră împotriva lorzilor războinici.

— Știu, oftă Han. Ai face orice pentru a câștiga împotriva acestora.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ai urât Imperiul, dar acum Zsinj și lorzii războinici sunt tot ce a mai rămas din el. Ți-ai riscat viața luptându-te cu ei de zeci de ori. Ți-ai da viața pentru Noua Republică într-o

clipită, nu-i așa – fără să te gândești, fără regrete?

Bineînțeles, îi răspunse Leia. Dar...

— Atunci bănuiesc că îți vei da și acum viața, spuse Han; le-o vei da hapilor. Dar în loc să mori pentru ei, vei trăi pentru ei.

— Nu aş putea să fac asta, îl asigură Leia.

Han se uită la ea, având respirația greoaie; toată durerea și condamnarea se simțeau în glasul său.

— Bineînțeles că nu, oftă Han, așezând lanterna pe podeaua navei. Nu știu la ce mă gândeam. Pur și simplu voiam să...

Leia îi lovi fruntea. După cinci luni departe de el, se simțea un pic neîndemânatică. În mod normal, se gândea Leia, el ar fi luat propunerea hapilor ca pe o glumă, dar acum era tăcut. Ceva se petrecea. Ceva îl rănea profund.

— Ce se întâmplă? Parcă nu ești tu.

— Nu știu, șopti Han, probabil din cauza ultimei misiuni. Sunt atât de obosit. Ai văzut ce a făcut Pumnul de Fier pe Selaggis? A transformat întreaga colonie în rămășițe. Am continuat să îl urmăresc luni de zile și oriunde m-aș fi dus se întâmpla la fel: stații spațiale dispărute, șantiere navale distruse. Și asta doar de la un super distrugător spațial cu un criminal la cârmă. Atunci când împăratul a murit, am crezut că vom câștiga. Dar tot descopăr că ne luptăm cu ceva atât de mare și atât de monstruos. De fiecare dată când clipim, un alt Mare Moff anunță o altă schemă superioară de unificare sau vreun prăpădit de general de sector își înalță capul urât. Am coșmaruri noaptea și visez că mă lupt cu o bestie în ceață, o bestie uriașă care rage și devorează. Nu pot să îi văd corpul, dar capul îi iese din negură, scoțând flăcări pe nări și mă apăr de ea cu un topor, iar în cele din urmă o lovesc și o decapitez. Apoi, în câteva minute, aud gemete în ceață pe când bestiei îi crește un nou cap. Nu pot să văd de unde vine, nu pot să îi văd corpul. Știu că este acolo, undeva, dar este tot invizibil. Am pierdut atât de mult și pierdem în continuare.

— Războiul? întrebă Leia. Probabil că asta trebuie să simți

acolo, pe linia de front, îl liniști ea. Lorzii războinici, asemenea Imperiului pe care l-au slujit, abundă acum de teamă și de lăcomie. Dar în calitate de diplomat, aproape tot ce văd sunt victorii. În fiecare zi, o nouă lume se alătură Noii Republici. În fiecare zi construim mici drumuri interioare. Poate că pierdem unele bătălii, dar câștigăm războiul.

— Și dacă Imperiul și-a perfecționat dispozitivele de ascundere a distrugătoarelor spațiale? o întrebă Han. Continuăm să auzim zvonuri.

Dacă Zsinj sau alt Mare Moff își construiește pur și simplu o altă navă, precum Pumnul de Fier, sau o flotă de astfel de nave?

Leia înghiți în sec.

— Atunci vom continua să luptăm. E nevoie de atât de multă energie pentru a conduce un super distrugător spațial de acea mărime, încât Zsinj nu și-ar putea permite să conducă mai mult de unul sau două în același timp. Cheltuielile sunt prea mari. În cele din urmă, îl vom urmări până îl obosim.

— Acest război nu s-a încheiat, îi spuse Han. S-ar putea să nu se termine în timpul vieții noastre.

Nu îl văzuse niciodată pe Han în halul acela, arătând atât de stors de putere.

— Dacă nu putem câștiga pacea pentru noi, atunci vom lupta pentru copiii noștri, îi răspunse Leia.

Han se lăsă pe spate, își odihni capul pe umărul Leiei și ea știa deja la ce se gândește el. Spusese copiii noștri. Probabil că Han se gândea la hapi.

— Trebuie să recunosc, spuse Han, hapii ți-au făcut cu siguranță o ofertă tentantă astăzi. Ai auzit vorbindu-se despre bogățiile lumilor ascunse, dar uau!... Ai apucat să vezi ceva cât ai fost acolo?

— Da, răspunse Leia cu fermitate. Ar trebui să vezi ce au construit reginele mame de-a lungul anilor: orașele lor sunt frumoase, impunătoare, pline de serenitate. Dar nu e vorba numai de case și de fabrici, este vorba și de oamenii lor, de idealurile lor. Se simte... pacea.

Han se uită fix în ochii ei visători.

— Ești îndrăgostită?

— Nu, nu-i adevărat, negă Leia.

Dar Han se întoarse, îi prinse umerii.

— Ba da, ești. O privi în ochi. Ascultă, dulceață, poate că nu ești îndrăgostită de Isolder, dar ești îndrăgostită de lumea lui! Când Imperiul a distrus Alderaanul, a spulberat tot ce iubeai și pentru ceea ce luptai. Nu poți să uiți asta. Ți este dor de casă!

Leia își ținu respirația dându-și seama că avea dreptate. Nu avea de gând să mai plângă după Alderaan, după prietenii pierduți. Exista o asemănare între cele două lumi în ceea ce privește simplitatea și grația stilului arhitectural. Oamenii de pe Alderaan au avut atât de mult respect pentru viață, încât au refuzat să își construiască orașele pe câmp, acolo unde locuitorii ar fi călcat în picioare ierburile. În schimb, orașele lor mărețe s-au ridicat deasupra unui pietriș fals, printre câmpurile mișcătoare, sau au fost înghesuite în crevase, sub gheața polară, sau stăteau pe picioaroange uriașe în mările potolite ale Alderaanului.

Leia își duse mâinile la ochi. Lacrimile începuseră să i se prelingă pe obraz. Acelea erau zile mai ușoare.

— Aici, aici, îi șopti Han și îi trase mâna pentru a o săruta. Nu are rost să plângi.

— Totul e un dezastru, spuse Leia, misiunea pe Verpini, bătăliile cu lorzii războinici... Am muncit atât de mult, asumându-mi misiune după misiune. Și în ciuda tuturor acestora sper în continuare că voi găsi o lume care să-mi fie casă, dar nimic nu pare să funcționeze.

— Ce zici de noul Alderaan? Serviciile de ajutor ți-au găsit un loc frumos.

— Acum cinci luni unii dintre agenții lui Zsinj l-au descoperit. A trebuit să-l evacuăm, cel puțin pentru o perioadă.

— Sunt sigur că vor găsi altceva.

— Poate, dar chiar dacă găsim ceva, nu va fi acasă, spuse Leia. Am avut ședințe cu Consiliul Alderaan în fiecare lună.

Am discutat formarea unei noi planete locuibile într-una dintre lumile sistemului nostru, inaugurarea unei noi stații spațiale sau cumpărarea unei alte lumi, dar majoritatea refugiaților din Alderaan sunt negustori săraci sau diplomați care nu erau pe planetă când Imperiul a atacat. Nu avem atâția bani să cumpărăm sau să formăm o nouă planetă. Ne-ar sărăci generații la rând. Între timp, cercetătorii caută lumi care nu există pe hărți, aflate la marginea galaxiei, dar comercianții noștri pe bună dreptate nu vor așa ceva. Au stabilit deja rute pentru negoț cu alte lumi și nu putem să îi rugăm să se izoleze de sursele lor de venit. Intrăm într-un impas și unii dintre membrii consiliului pur și simplu renunță.

— Ce e cu darurile pe care hapii ți le-au făcut astăzi? Ar merge până în pânzele albe să plătească imediat o nouă planetă?

— Nu îi cunoști pe hapi. Obiceiurile lor sunt foarte stricte. Dacă le accepți darurile este o afacere de genul totul sau nimic. Dacă nu mă mărit cu Isolder trebuie să le returnez totul.

— Atunci returnează-le, spuse Han. Nu cred că vrei să ai de-a face cu hapii. Sunt o nație rea.

— Nici măcar nu îi cunoști, răspunse Leia, uimită că ar putea vorbi cineva așa despre o întreagă cultură care înglobase zeci de sisteme stelare.

— Și presupun că tu îi cunoști? comentă Han. O săptămână petrecută pe Hapi, în spălări pe creier, alături de șefii lor de propagandă te face expertă în civilizația lor?

— Vorbești de o întreagă grupare aici, spuse Leia, de miliarde de oameni. Nu ai văzut niciodată un hapi până astăzi. Cum poți să vorbești despre ei în felul ăsta?

— Hapii și-au păstrat granițele închise de mai bine de trei mii de ani, spuse Han. Am văzut pe pielea mea ce se întâmplă când te apropii prea tare de ei. Crede-mă, ascund ceva.

— Să ascundă ceva? Nu au nimic de ascuns. Tot ce au este un mod pașnic de viață, dar simt că sunt amenințați de

influențe externe.

— Dacă această regină mamă este atât de grozavă, de ce s-ar simți amenințată de noi? o întrebă Han. Nu, prințesă... ascunde ceva. E speriată.

— Nu îmi vine să cred așa ceva, spuse Leia. Cum poți să te gândești la așa ceva? Dacă lucrurile ar fi atât de oribile în cadrul grupării hapiilor, nu crezi că am vedea dezertori, refugiați? Nimeni nu pleacă niciodată.

— Poate pentru că nu au cum, îi răspunse Han. Poate că acele patrule hapi nu țin la distanță numai răufăcătorii.

— Asta e absurd, spuse Leia. Ești paranoic.

— Paranoic, da? Dar tu, prințesă? Te-au orbit în asemenea hal niște gablonzuri și zăngănele, încât nu mai poți să vezi realitatea?

— Offf, pari atât de sigur pe tine. Te simți chiar atât de amenințat de Isolder?

— Amenințat? De acel necioplit? Eu? Han arată spre sine. Bineînțeles că nu!

Ea știa că el minte.

— Atunci nu o să te superi că l-am invitat să ia cina cu mine diseară, în particular?

— Cina? întrebă Han. De ce m-ar deranja că ia cina cu femeia pe care o iubesc, cu femeia care pretinde că este îndrăgostită de mine?

— Ești atât de drăgălaș, îi spuse Leia sarcastică. Am venit aici să te invit la cină, dar acum cred că ar fi mai bine să te las să stai aici și să te îneci în propriile tale fantezii de gelozie.

Leia plecă în grabă din camera de control a Șoimului Mileniului și Han urlă în urma ei.

— Ei bine, ne vedem la cină!

Odată ce Leia ieși, acesta lovi puternic cu pumnul într-un perete.

După ce Leia plecă, Han se apucă să meștească la Șoim ca să își țină mintea ocupată și sudoarea începu să curgă pe fața lui. Folosi câteva trucuri pe care le învățase pentru a mări energia de creștere a câmpurilor deflectoare cu

paisprezece procente peste vârful lor maxim de eficiență, apoi plecă sub navă pentru a lucra la armele pivotante, în timp ce Chewie stătea înăuntru, scoțând lentilele de focalizare principale pentru detonatoarele ventrale. După două ore de muncă dificilă, un grup intră în dană cu bătrânul Threkin Horm la comandă. Președintele Consiliului Alderaan pluti în scaunul său repulsor, ghidându-l pe prințul Isolder, pe gărzile acestuia și jumătate dintre micii oficiali curioși în jurul zonei de aterizare.

— Acesta, după cum puteți vedea, este unul dintre docurile noastre pentru reparații, spuse Threkin Horm cu vocea sa nazală, punându-și un deget exact între al treilea și al patrulea său obraz. Și acesta este stimabilul nostru general Han Solo, un erou al Noii Republici, lucrând la nava sa particulară... Șoimul Mileniului.

Prințul Isolder analizează Șoimul, uitându-se lung la metalul ruginit de pe exterior, la panoplia ciudată a componentelor. Cumva, în toți acei ani în care condusesese Șoimul, Han nu se simțise niciodată atât de rușinat de navă. Arăta într-adevăr ca o grămadă de gunoaie, stând acolo în spatele ușilor negre strălucitoare ale unui distrugător spațial. Isolder era mai înalt decât Han; pieptul mare și mâinile sale păreau să îl intimideze, dar nu atât de mult precum manierele lui regale sau puternicul calm de pe fața lui, ochii gri de culoarea mării, nasul drept și părul subțire ce îi atârna pe umeri. Purta alte haine acum, altă semipelerină de mătase, peste o bluză albă mulată care nu îi ascundea deloc mușchii sculptați ai abdomenului său sau bronzul princiar. Isolder arăta ca un zeu barbar revenit la viață.

— Han este un vechi prieten al alteței sale, prințesa Leia Organa, adăugă Threkin Horm. El este cel care i-a salvat viața prințesei de câteva ori, dacă nu mă înșel.

Isolder își îndreaptă atenția spre Han și îi zâmbii cu căldură.

— Deci nu ești numai un vechi prieten al Leiei, ci și salvatorul ei? îl întreabă Isolder și în ochii lui, Han părea să vadă o adevărată recunoștință pentru gestul eroic. Oamenii

noștri îți sunt foarte îndatorați.

Vocea puternică și blândă a lui Isolder avea un accent ciudat. Vocalele lungi erau foarte inflexibile, de parcă i-ar fi fost teamă că le va scurta.

— Oh, ai putea spune că sunt mai mult decât salvatorul ei, îi răspunse Han. Suntem iubiți, ca să fiu mai precis.

— Generale Solo! spuse Threkin bâlbâindu-se, dar prințul Isolder ridică mâna.

— E în ordine, zise Isolder. Este o femeie încântătoare. Pot să înțeleg de ce ai fi atras de ea. Sper ca apariția mea aici să nu fi fost prea... deranjantă.

— Enervantă este cuvântul, îi răspunse Han. Vreau să spun... nu e ca și când îți doresc moartea sau ceva de genul ăsta. Neutralizat poate, nu mort.

— Îmi cer scuze, prințe Isolder! se bâlbâi Threkin, apoi îi aruncă lui Han o privire înțepătoare. Mă așteptam ca un general din Noua Republică să știe cel puțin să se poarte.

Încruntarea lui Threkin arăta că Han era în mare pericol de a-și pierde rangul, dacă acesta ar fi avut vreun cuvânt de spus.

Isolder îl studie pe Han un moment, apoi se înclină atât cât părul său lung, de culoare nisipie, să i se plimbe pe umeri. Zâmbii către Han.

— Credeți-mă că nu este deloc o ofensă. Generalul Solo este un războinic și dorește să se lupte pentru femeia pe care o iubește. Aceasta este calea războinicilor. Generale Solo, ești draguț să îmi prezinți interiorul navei tale?

— Cu mare bucurie, înălțimea Voastră, îi răspunse Han și îl conduse pe Isolder pe puntea de legătură. Threkin Horm se bâlbâi și încercă să îi urmeze, dar două dintre gărzile de corp ale lui Isolder îi tăiară calea. O roșcată își lăsă din obișnuință mâna pe blaster și o alarmă silențioasă alertă mintea lui Han. Mai văzuse oameni ca ea înainte, oameni care erau siguri pe sine, oameni atât de familiarizați cu armele lor, încât blasterul părea aproape ca o extremitate a corpului. Această femeie era periculoasă. Probabil că Threkin Horm înțelesese și el asta pentru că se opri din drumul lui.

Cum urca Han în navă, se tot aștepta ca Isolder să îl pocnească pe la spate. În schimb, prințul îl urmă pur și simplu, ascultând cu atenție cum Han îi arăta unitatea lui de super viteză, motoarele de sub faruri și armamentul, împreună cu sistemul de apărare pe care îl construise el prin îmbunătățiri de-a lungul anilor.

Când Han termină, Isolder se aplecă înspre el și îl întrebă, părând uimit:

— Vrei să spui că această navă chiar zboară?

— Oh, da, spuse Han, gândindu-se dacă prințul era uimit sau pur și simplu îndrăzneț. Și e încă foarte rapidă.

— Faptul că poți să menții această navă întreagă spune foarte multe despre talentele tale. E o navă de contrabandă, nu-i așa? Viteze mari, compartimente secrete, armament ascuns? Han ridică din umeri neștiutor. Sunt familiarizat cu contrabandiștii. Am părăsit casa când eram foarte tânăr și am lucrat câteva sezoane ca speculant, spuse Isolder. Ai văzut vreunul dintre crucișătoarele de luptă clasa Nova din Hapi?

— Nu, îi răspunse Han, uitându-se la Isolder, plin de curiozitate și având un sentiment de respect pentru prinț.

Prințul își încleștă mâinile în ceafă și spuse gânditor:

— Au peste patru sute de metri lungime, circulă fără să li se facă plinul pentru aproape un an, sunt foarte rapide și ar putea arunca în aer nava asta înainte să ai timp să ții după ajutor.

— Mă amenințați? întrebă Han.

— Nu, spuse Isolder, apoi îi șopti conspirativ. Îți voi da una, dacă promiți să o folosești pentru a zbura departe, departe de aici.

Han se aplecă în față și îi șopti pe același ton.

— Nu se face târgul.

Isolder rânjii, admirația putându-i-se citi în ochi.

— Bun, ești un om cu principii. Atunci dă-mi voie să apelez la acele principii. Generale Solo, ce îi poți oferi cu adevărat prințesei Leia?

Han se simți luat prin surprindere pentru un moment,

nepregătit să răspundă.

— Mă iubește și eu o iubesc pe ea. Asta e de ajuns.

— Dacă o iubești atunci lasă-mi-o mie, spuse Isolder. Ea își dorește securitatea pe care hapii o pot oferi oamenilor. Dar iubindu-te pe tine ar limita-o, i-ar da o altă viață decât ceea ce merită. Se pregăti să plece, trecând pe lângă Han pe holul foarte îngust, dar acesta îl apucă pe prinț de umăr și îl întoarse.

— Așteaptă! îi spuse Han. Ce se petrece aici? Hai să dăm cărțile pe față.

— Ce vrei să spui? întrebă Isolder.

— Vreau să spun că sunt multe prințese în Univers și vreau să știu de ce te afli aici. De ce mama ta a ales-o pe Leia? Nu are avere, nu are nimic de oferit hapilor. Dacă vrei un tratat cu Noua Republică sunt căi mai ușoare de obținut așa ceva.

Isolder se uită în ochii lui Han și zâmbii.

— Am înțeles că Leia te-a invitat și pe tine să cinezi cu noi în această seară. Cred că ar fi mai bine să auziți amândoi ce am de spus.

Când Han ajunsese în salonul pentru festivități al prințesei Leia, îmbrăcat în cea mai bună uniformă militară a lui, cu toate decorațiunile potrivite, cina se afla deja la cel de-al doilea fel. Era clar că Leia nu se aștepta să vină. Prințul Isolder stătea în stânga Leiei, îmbrăcat într-o haină clasică pentru cină, cu gârziile în spate. Han nu se putu abține să nu se uite lung la femeii pentru un moment – amândouă erau îmbrăcate în ținute seducătoare din mătase de o culoare roșu aprins cu blastere placate cu argint, poziționate în teacă pe un șold și vibro-sabia bine fixată în decorațiuni pe celălalt.

Threkin Horm stătea în dreapta Leiei, în scaunul său repulsor, purtându-se ca o escortă. Pe când servitorii puneau repede încă un tacâm pentru Han, Leia îl prezentă lui Isolder.

Threkin Horm spuse repede, cu un ton destul de rece:

— S-au întâlnit deja.

Leia se uită la Threkin, a cărui față se înroșea de mânie și Han spuse:

— Da, prințul s-a oprit pentru o scurtă discuție în timp ce eu lucram la Șoimul Mileniului. Noi... am descoperit că avem unele lucruri în comun.

Han se întoarse repede, luându-și locul la masă, sperând că Leia nu îi va vedea roșeața.

— Serios?! Aș vrea să aud totul despre această scurtă întâlnire. Tonul Leiei indica represiune.

— Da, generale Solo, de ce nu ne spui totul despre întâlnirea asta, mârâi Threkin.

O liniște deranjantă se lăsă și prințul Isolder interveni.

— Ei bine, în primul rând am fost fascinat să aflu că atât generalul Solo, cât și eu am lucrat odată în postul de comandant pe o navă independentă de atac. Este într-adevăr un univers mic.

În postul de comandant? întrebă Threkin suspicios, în timp ce Han răsuflă ușurat.

— Da, spuse Isolder. Când eram un băiețandru, în anii adolescenței, navele independente atacau navele amiral regale și mi-au omorât fratele mai mare. Atunci am devenit Chume'da urmașul. Eram tânăr, idealist, așa că am părăsit casa în secret și mi-am luat o nouă identitate. Pentru doi ani am făcut curse pe liniile de negoț ca și comandant, lucrând când pe o navă, când pe alta, vânând piratul care îmi omorâse fratele.

— Ce poveste interesantă, spuse Leia. L-ai găsit vreodată?

— Da, spuse Isolder. L-am găsit. Numele lui este Harravan. L-am arestat și l-am ținut prizonier în Hapi.

— A lucra cu pirații trebuie să fie periculos, interveni Threkin. Adică, dacă îți descopereau vreodată identitatea...

— Pirații nu sunt așa periculoși cum crede lumea, spuse

Isolder. Cea mai mare amenințare venea de la forțele navale ale mamei. Aveam deseori... întâlniri.

— Vrei să spui că propria ta mamă nu știa unde erai? întrebă Leia.

— Nu. Se credea că mă ascund de teamă și din moment ce propria mea mamă nu știa unde mă dusesem, s-a susținut dispariția mea, sperând că voi reapărea la un moment dat.

— Și piratul pe care l-ai capturat, Harravan, ce s-a întâmplat cu el? întrebă Han.

— A fost omorât în închisoare pe când își aștepta procesul, spuse Isolder apăsător, înainte să apuce să își dezvăluie complicități.

O liniște deranjantă se lăsă pentru câteva momente și Leia se uită la Han. Își dădu seama că Isolder schimbaseră subiectul pentru a-l proteja de furia ei. Han își dresese glasul și spuse:

— Aveți multe probleme cu navele independente de atac în ținuturile Hapi?

— Nu chiar, răspunse Isolder. Interiorul grupării este extraordinar de sigur, dar avem în mod frecvent probleme la graniță, oricât de bine am patrula. Întâlnirile noastre pe Inel sunt frecvente și de obicei sângeroase.

— Am supraviețuit unei asemenea întâlniri în calitate de comandant, spuse Han. După toate cele prin câte am trecut, mă mir că pirații mai încearcă încă să intre în grupare. Han se uită întrebător la Isolder. Lucrase pe o navă independentă, riscându-și viața împotriva măreței armate a mamei lui, existând posibilitatea ca pirații cu care lucra să îi descopere identitatea. Isolder era atrăgător, bogat și toate acele însușiri din interior îl făceau să devină o reală amenințare. Han începu să își dea seama că prințul acesta străin avea destul nerv sub exteriorul lui fin. Nu era genul de bărbat care avea nevoie să se ascundă în spatele amazoanelor din garda sa.

Isolder ridică din umeri.

— Gruparea hapi este foarte bogată și asta atrage mereu interesul celor din afara ei. Dar sunt sigur că ne cunoașteți istoria. Anumiți tineri au tendința de a glorifica vechiul stil de

viață.

— Istoria voastră? întrebă Han.

Leia zâmbii.

— Nu ai învățat nimic la Academie?

— Am învățat cum să pilotez o navă de luptă, răspunse Han. Cât despre politică, las asta în seama diplomaților.

— Gruparea hapi fusese formată inițial din pirați, un grup numit călăreții Lorell, spuse Leia. Timp de sute de ani au urmărit rutele de negoț ale Vechii Republici, oprind navele și furând încărcătura. Și când găseau o femeie frumoasă, unul dintre călăreți o lua ca pe un trofeu al lumilor ascunse Hapi. În scurt timp, călăreții deveniseră ca oamenii voștri. Han începu să protesteze, dar Leia zâmbii cu căldură, întărâtându-l.

— Așa că femeile de pe Hapi își creșteau copiii cât de bine puteau, zise Threkin Horm cu voce gravă. Pirații le furau băieții, făcându-i pirați la rândul lor. Uneori erau plecați cu lunile, apoi se întorceau să se odihnească. Han se uită în sus. Threkin Horm studia paza lui Isolder cu același interes, precum cel pe care îl arăta față de mâncare și Han înțelese deodată de ce atât de mulți hapii erau frumoși – fuseseră crescuți pentru a fi frumoși de-a lungul generațiilor.

— Când Cavalerii Jedi i-au eliminat în sfârșit pe călăreții Lorell, zise prințul Isolder, flotele de pirați nu s-au mai întors niciodată. Lumile hapii au fost uitate o perioadă și femeile au preluat controlul asupra destinului lor și au făcut legământ ca nici un bărbat să nu le mai conducă vreodată. Timp de mii de ani, reginele mame au păstrat acel legământ.

— Și au făcut o treabă extraordinară pentru lumile lor, spuse Leia.

— Totuși, din păcate, unii dintre bărbații noștri tineri se simt neajutorați în societatea noastră, adăugă Isolder. Așa că laudă vechile căi. Când se răzvrătesc, deseori devin pirați. Iată de ce avem o problemă perenă.

Han luă câteva îmbucături din mâncare, un preparat picant, dar își dădu seama că nu are idee ce mănâncă.

— Dar ne îndepărtăm de la subiect, spuse Threkin Horm.

Cred că Leia a întrebat acum câteva minute despre ce ați vorbit voi doi astăzi. Se uită lung la Han.

— A, da, spuse prințul Isolder. Han m-a întrebat ceva ce cred că merită un răspuns. Voia să știe de ce cu atâtea prințese în galaxie, multe fiind mai bogate decât Leia, ar alege-o mama pe ea. Adevărul este că nu regina mamă a ales-o pe Leia, spuse Isolder calm, uitându-se lung la Han. Eu am ales-o pe ea.

Probabil că Threkin Horm se înecase cu ceva mâncare pentru că începuse să tușească în șervețelul său. Isolder se întoarse spre Leia.

— Când nava prințesei Leia a aterizat pe Hapi, aceasta s-a întâlnit cu mama mea la o serată în grădini. Erau înconjurate de atât de mulți demnitari din lumile hapi, încât Leia nici nu a vorbit cu mine; poate nici nu m-a văzut vreodată. Nu cred că știa că exist, dar eu m-am îndrăgostit de ea. Nu am mai simțit niciodată așa ceva. Nu am fost niciodată atât de impulsiv. Nici o altă femeie nu mi-a captat atenția în felul acesta. Nu a fost ideea mamei să aranjeze o căsătorie cu Leia. A fost doar de acord cu cererea mea. Isolder îi luă mâna prințesei Leia și o sărută. Leia roșii, pur și simplu privindu-l pe prințul Isolder.

Han se uită în ochii gri ai lui Isolder, la părul lui auriu ce-i cădea în cascade pe umeri și la chipul lui puternic și frumos. Nu putea să vadă cum ar fi reușit Leia să îi reziste unui asemenea bărbat.

Atunci mintea lui Han se goli și următorul lucru pe care îl făcu conștient fu să se ridice de la masă, împiedicându-se de scaunul său. Toți ochii se întoarseră către el și se simți stângaci, stupid precum un băiețaș. Limba părea că i se umflă în gură și se așeză la loc. Mintea lui era atât de tulburată, încât nu spuse nimic și efectiv nu mai auzi nici un cuvânt pentru restul serii.

O oră mai târziu, când se pregăteau să plece, Han o sărută pe Leia de noapte bună și se întreabă după aceea cum se simțise ea, de parcă sărutul era vreun soi de întrecere athletică pe care ea ar fi arbitrat-o. Threkin Horm dădu mâna

cu Leia și plecă primul, în vreme ce prințul Isolder a stat și a vorbit încet cu aceasta preț de un moment, în care i-a mulțumit pentru cină, pentru timpul pe care și-l petrecuse cu el. Făcu o glumă și Leia râse reținut. Tocmai când Han înțelesese că Isolder ezita să o părăsească pe Leia, prințul o sărută de noapte bună, ținând-o aproape de el. La început a fost un sărut prietenesc, genul pe care demnitarii îl schimbă de obicei între ei, dar rămase așa o secundă și apoi încă o secundă. Se dădu la o parte și Leia se uită în ochii lui.

Isolder îi mulțumi încă o dată pentru seara minunată, se uită la Han și un minut mai târziu amândoi erau în fața ușii ei, Isolder plecând cu gărzile lui în urmă.

— Mă voi lupta cu tine pentru ea, spuse Han prințului. Era o declarație neîndemânatică, dar capul lui Han se învârtea și nu putea să se gândească la altceva.

Prințul se întoarse supărat:

— Știu, spuse el, dar îți promit, generale Solo, că am intenția să câștig. Miza este prea mare, mult mai mare decât știi tu.

Târziu după cina cu Isolder, Leia stătea întinsă pe pat, gândindu-se. Aproape că adormise la un moment dat, dar plânsetul pe care îl scoteau motoarele navei atunci când tehnicienii testau super motorul o treziră. Pe dulăpiorul ei, pietrele de curcubeu din Gallinore străluceau în lumina lor slabă și într-un colț copacul Selab elibera o aromă exotică, de nuci, care invadea încăperea. Threkin insistase să depoziteze comorile în camera prințesei, dar Leia încercă să nu zăbovească prea mult asupra bijuteriilor. În schimb, Isolder îi umplea gândurile – politețea lui față de Han în timpul cinei, alternativele lui, micile sale glume și râsul degajat. Și, în ultimul rând, declarația lui de dragoste.

În mijlocul ciclului ei normal de somn Leia se ridică din pat. Într-o încercare de a-și alunga gândurile de la Isolder, se așeză la consola unui computer și începu să studieze despre verpini. Insectele uriașe erau de mult timp o rasă spațială înfloritoare și colonizaseră centurile asteroidului Roche înainte ca Vechea Republică să se nască, își dezvoltaseră o

formă ciudată de guvernare. Pentru că ei comunicau prin intermediul undelor radio folosind un organ ciudat din pieptul lor, un singur verpin putea vorbi cu întreaga rasă în câteva secunde, având capacitatea să își dezvolte ceva în genul unei minți comune. Totuși, fiecare verpin se considera pe sine complet independent de grup, necontrolat de stup. Un verpin care lua o decizie ce putea fi considerată greșită de către grup nu era niciodată pedepsit, niciodată condamnat. Actele de nebunie ale reginei mamă, care sabotase contractele barabel, nu au fost văzute ca o crimă care trebuia îndreptată, ci, mai degrabă, o boală ce trebuia privită cu milă.

Leia se uită prin dosare și găsi o dovadă serioasă despre crimele verpinilor în cărțile de istorie – asasini, hoți. Descoperi ceva foarte interesant. Aproape toți aveau ceva în comun: un sett de antene bolnave. Acest fapt o făcu pe Leia să se întrebe dacă verpinii nu dezvoltaseră mai mult decât înțelegeau ei că ar fi o minte comună. Un verpin fără antene era mereu singuratic, de negăsit.

Oricare ar fi fost motivul pentru comportamentul verpinilor, barabelii erau suficient de supărați încât să omoare întreaga specie și să o ciopârțească. Leia știa că nu va găsi un răspuns până nu va ajunge în sistemul Roche pentru a se întâlni cu verpinii. Probabil că nu va înțelege totul nici după ce se va întâlni cu însăși regina mamă.

Leia își frecă ochii obosiți, dar era prea agitată să poată dormi. În schimb, se plimbă pe coridoarele lungi ale camerei pentru proiecții holografice și îi spuse operatorului:

— Mi-ar plăcea să îmi faci legătura cu Luke Skywalker. Ar trebui să îl găsești la ambasada Noii Republici de pe Toola.

Operatorul îi făcu semn din cap că înțelesese, stabili legătura și vorbi cu un operator de acolo.

— Skywalker este în sălbăticie. Îl putem aduce la monitorul pentru transmisiuni holografice într-o oră, dacă este o urgență.

— Vă rog să faceți asta, le spuse Leia. Îl voi aștepta aici. Nu pot dormi oricum.

Rămase în apropiere să îl aștepte pe Luke. Când apărură, imaginea arăta că se afla într-o clădire înaltă, purtând o haină din lână închisă la culoare. În spatele lui era o mare fereastră spartă. Un soare roșu pal strălucea prin sticlă, împrăștiind lumină de jur împrejur într-un halou înspăimântător.

— Care este urgența? o întrebă Luke dintr-o suflare.

Leia se simți brusc rușinată, intimidată. Îi vorbi despre Isolder, despre comorile înșirate în camera ei și despre propunerea hapilor. Luke își păstră calmul și o studie un moment.

— Isolder te înspăimântă? Pot să îți simt teama.

— Da, îi răspunse Leia.

— Și simți că începi să te atașezi de el, simți că ai putea ajunge chiar să îl iubești. Dar nu vrei să-l rănești nici pe Han, nici pe prinț?

— Da, spuse Leia. Offf, îmi pare rău că te-am chemat pentru ceva atât de trivial.

— Nu, asta nu este trivial, zise Luke și brusc ochii lui de un albastru pal păreau că privesc prin ea, concentrându-se pe ceva aflat la distanță. Ai auzit de o planetă numită Dathomir?

— Nu, răspunse Leia. De ce?

— Nu știi, spuse Luke, e doar o presimțire. Vin spre tine. Simt o primejdie. Ar trebui să ajung pe Coruscant în patru zile.

— Voi pleca peste trei zile către sistemul Roche.

— Atunci ne întâlnim acolo.

— Foarte bine, încuviință Leia. Mi-ar plăcea să te am aproape.

— Între timp, o sfătui Luke, ia lucrurile așa cum sunt. Află ce simți. Nu trebuie să alegi între cei doi într-o zi. Uită de averea lui Isolder. Nu ar trebui să te căsătorești cu planetele lui, ci cu el. Acordă-i aceeași apreciere pe care i-ai acorda-o oricărui alt bărbat, da?

Leia încuviință din cap, devenind brusc conștientă cât de prețioasă era convorbirea aceea.

— Îți mulțumesc, spuse Leia. Sper să ne vedem în curând.

— Te iubesc, zise Luke și dispăru.

Leia se duse înapoi în camera ei, se întinse pe pat și stătu așa multă vreme până să adoarmă.

Fu trezită dimineața devreme de clopoței de la ușă. Îl găsi pe Han stând în prag, ținând în mâini o plantă de explozie stelară.

— Am venit să îți cer scuze pentru ziua de ieri, spuse Han, oferindu-i planta. Florile galbene senzaționale pe tulpinile lor întunecate păreau să strălucească atunci când se deschideau și se închideau. Leia luă floarea și zâmbii cu căldură, iar Han o sărută. Cum crezi că a decurs cina?

— Bine, spuse Leia. Isolder a fost un adevărat domn.

— Nu prea perfect, sper, zise Han. Leia nu râse la gluma lui, iar Han se grăbi să adauge: după cina de aseară m-am dus în camera mea și m-am hrănit o vreme cu propriile mele gânduri pline de gelozie.

— Și ce gust aveau? îl întrebă Leia.

— Eh, știi tu. Am sfârșit prin a mă duce la una dintre galeriile navei în toiul nopții, căutând ceva mai bun de mâncat.

Leia râse și Han îi atinse obrazul.

— Asta e un zâmbet. Te iubesc, să știi.

— Știu.

— Bine, spuse Han, trăgând adânc aer în piept. Deci ce părere ai despre cum a decurs cina de aseară?

— Nu vrei să renunți, nu-i așa? întrebă Leia.

Han ridică din umeri. Ei bine, pare destul de drăguț. Plănuiesc să îl invit să stea pe această navă când voi merge în sistemul Roche.

— Ce vrei să faci?

— Îl voi invita să stea pe această navă.

— De ce?

— Deoarece va fi aici numai pentru câteva săptămâni, apoi va trebui să plece și nu îl voi mai vedea niciodată. De aceea.

Han începu să își scuture capul.

— Sper că nu ai pus la suflet povestea lui legată de felul în

care s-a îndrăgostit de tine de la distanță, spuse Han cu voce tare și despre cum și-a implorat mama să îi dea binecuvântarea să se însoare cu tine.

— Te deranjează asta?

— Bineînțeles că mă deranjează! strigă Han. Cum să nu mă deranjeze?

Han se uită adânc în sufletul său, încleștându-și pumnul. Îți spun eu, imediat ce l-am văzut pe acest tip, știam că e vorba de bucluc. Ceva e în neregulă cu el – se uită în sus, de parcă își aminti brusc că Leia se află în încăpere. Acest tip este... foarte alunecos.

— Alunecos? exclamă Leia. Îl numești pe prințul hapilor alunecos? Revino-ți Han, ești doar gelos!

— Ai dreptate! Poate sunt gelos! admise Han. Dar asta nu îmi schimbă convingerile. Ceva e în neregulă aici. Nu pot să scap de sentimentul că este ceva în neregulă.

Îl cuprinsese iar acea neliniște în adâncul sufletului său.

— Crede-mă, am trăit în afara legii foarte mult timp. Eu sunt alunecos. Cei mai mulți dintre prietenii mei sunt alunecoși. Și când stai atâta vreme printre oameni alunecoși cât am stat eu, înveți să îi zărești de la distanță!

Leia nu înțelegea cum putea Han să rostească asemenea lucruri, întâi de toate să o insulte spunând că găsește suspicios faptul că un alt bărbat o poate găsi atrăgătoare, apoi să îl numească pe acel bărbat alunecos – totul se opunea celor mai adânci convingeri referitoare la cum ar trebui să se poarte oamenii unul cu altul.

— Cred, spuse Leia, tremurând de furie, că poate ar fi mai bine ca tu să îți iei planta aceea stupidă și să i-o dai prințului împreună cu scuzele tale! Știi, într-o zi mintea ta înceată și limba ascuțită chiar te vor băga în bucluc!

— Aaa; l-ai ascultat prea mult pe Threkin Horm! Este clar că încearcă să vă apropie. Știai că prințul tău prețios s-a oferit să îmi dea un nou crucișător de război dacă promit că o să zbor cât mai departe și o să vă las în pace? Îți spun, tipul este alunecos!

Leia se uită la Han și îndreptă un deget în față.

— Poate – doar poate – ar trebui să accepți oferta cât mai poți câștiga ceva de pe urma acestei înțelegeri!

Han făcu un pas înapoi, își încruntă fruntea arătându-și frustrarea față de calea pe care o apucase discuția.

— Hei, ascultă, Leia... Eu... eu nu știu ce se va întâmpla de aici încolo. Nu încerc să fiu dificil. Știu că Isolder pare un tip de treabă, dar... aseară, în galerie, am ascultat oamenii vorbind. Toată lumea vorbește. În ceea ce îi privește, ei deja v-au căsătorit. Eu încerc să te păstrez și cu cât încerc mai tare, cu atât îmi aluneci mai ușor printre degete.

Leia se gândi ce să răspundă. Han încerca să își ceară scuze, dar nu părea să înțeleagă că în acel moment manierele lui puteau ofensa.

— Ascultă, nu știu de ce oamenii au început să se gândească la faptul că mă voi căsători cu prințul. Cu siguranță nu am lăsat nimănui această impresie. Așa că nu îi asculta. Ascultă-mă pe mine. Te iubesc pentru ceea ce ești – îți amintești? Un rebel, un șarlatan, un lăudăros. Asta nu se va schimba niciodată. Dar cred că am nevoie de ceva timp pentru mine. Bine?

În liniștea care urmă, se auziră tonurile comunicatorului. Leia se duse în colțul în care se găsea mica unitate de proiecție holografică și apăsă pe întrerupător.

— Da?

O imagine mică a lui Threkin Horm se mări în fața ei. Bătrânul ambasador își odihnea greutatea pe un scaun. Falduri de grăsime îi acopereau ochii de un albastru pal.

— Prințesă, spuse Threkin jovial, mâine, Consiliul Alderaan va ține o ședință specială. Mi-am luat deja libertatea de a chema celebritățile de obicei prezente.

— O ședință specială a consiliului? întrebă Leia. Dar de ce? Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic! spuse Threkin. Toată lumea a auzit veștile bune despre propunerea hapilor. Din moment ce căsătoria prințesei alderaane și intrarea într-una dintre cele mai bogate familii din galaxie ne va afecta pe noi toți cei refugiați, ne-am gândit că este cel mai bine să convocăm

consiliul ca să putem discuta detaliile iminentei căsătorii.

— Vă mulțumesc, spuse Leia furioasă, voi veni cu siguranță.

Apăsă butonul de oprire cu ură. Han îi aruncă o privire de cunoscător, se întoarse și ieși val-vârtej din cameră.

Pe coridoarele sterile ale Visului Rebel, Han se sprijini de perete și își revăzu opțiunile. Încercarea lui de a se scuza eșuase lamentabil și Leia avea, probabil, dreptate în legătură cu Isolder. Părea un tip destul de drăguț, iar îngrijorările sale puteau fi născute din gelozie.

Totuși, Han văzuse dorința din ochii Leiei pe când vorbea despre lumile pașnice ale hapilor. Și Isolder avea dreptate. Chiar dacă Han câștiga mâna Leiei, ce ar fi avut să îi ofere? Bineînțeles că nu genul de bogății pe care hapii i le-ar fi oferit. Dacă Han ar convinge-o pe Leia să accepte cerea lui, refugiații alderaani ar avea numai de pierdut până la urmă și Threkin Horm se afla mereu în dreapta Leiei, amintindu-i la fiecare pas despre această realitate. Leia era loială oamenilor ei până la moarte.

Han râse reținut în sinea lui. Cred că am nevoie de ceva timp pentru mine, îi spusese Leia. Auzise asta și înainte. Este acea replică urmată la câteva zile de cuvintele să ai o viață frumoasă.

Han putea să întrevadă o singură cale de a se măsura cu bogăția lui Isolder. Totuși, inima lui îi bătea ca un ciocan și gura i se usca atunci când se gândea la asta. Scoase un comunicator de mână de la centură și formă un număr, contactând o veche cunoștință. Imaginea unui hutt imens, de culoare maro rubinie, apăru pe ecran, uitându-se la Han cu ochi drogați, închiși la culoare.

— Dalia, bătrâne hoț, spuse Han cu fals entuziasm. Am nevoie de ajutorul tău. Vreau să primesc un împrumut și aș dori să mă bagi la un joc de cărți diseară. Unul important.

Căpitanul Astarta; garda personală a prințului, intră în camera lui Isolder și îl trezi din somn. Era o femeie de o frumusețe rară, cu părul lung, de un roșu închis și ochii albastru închis precum cerurile planetei ei, Terephon.

— Flarett a rellaren?

— A fost cina suficient de condimentată? întrebă pe un ton aproape normal. Cum Isolder stătea întins în pat, îi urmări ochii care scanau camera mult mai atent decât în mod normal, privirea ei mutându-se de la dulap către pat și baie. Mișcările erau fluide, aproape ca de pisică.

— Cina a fost suficient de condimentată, răspunse Isolder. Am găsit-o pe prințesă încântătoare, o companie plăcută. Ce s-a întâmplat?

— Am interceptat un mesaj codat acum o oră. Era trimis către toate navele din flota noastră. Bănuim că este un ordin de asasinare.

— Semnalul a venit de pe Hapi?

— Nu. A fost primit de flota noastră de pe Coruscant.

— Cine urmează să fie asasinat?

— Ordinul nu menționa ținta, momentul sau locul, răspunse căpitanul Astarta. Mesajul complet spune: Tentația pare prea interesantă. Acționează! Știu că e criptat, dar pentru mine cel puțin semnificația este clară.

— Ai înștiințat securitatea Noii Republici că Leia este ținta.

— Nu sunt convinsă că Leia este ținta, zise Astarta cu sfială.

Isolder nu mai spuse nimic. Dacă el murea, tronul revenea fiicei mătușii sale, lui Secciah. Cineva mai omorâse odată promisa lui Isolder, pe Lady Elliar. Au găsit-o înecată într-o piscină reflectorizantă. Isolder nu a putut să dovedească tot

ceea ce credea, dar era sigur că mama lui Secciah se afla în spatele crimei, era sigur că tot ea angajase pirații care îl asasinaseră pe fratele lui mai mare după ce au atacat nava amiral regală. Pirații știau, cu siguranță, că Chume'da valora mulți bani pentru mama lui și totuși au omorât băiatul fără să ceară răscumpărare.

— Deci crezi că eu sunt ținta de data asta? întrebă Isolder.

— Așa cred, stăpâne, răspunse Astarta. Mătușa ta putea să dea vina pe străini – pe facțiuni din cadrul Noii Republici, pe vreun lord războinic căruia îi era teamă de uniunea prin căsătorie, chiar pe generalul Solo.

Isolder se așeză pe pat, cu ochii închiși, gândindu-se la mătușile și mama lui – toate femeile rele, răzbunătoare și înșelătoare. Spera ca însurându-se cu o femeie din afara liniei regale hapi va găsi pe cineva precum Leia, cineva nepătat de avariția care îmbolnăvisese femeile din familia sa. Îl durea să recunoască faptul că o persoană reușise să introducă asasini în propria lui flotă.

— Vei înștiința securitatea Noii Republici despre amenințare. Dacă mătușa mea a reușit să infiltreze un asasin pe această navă, poate că ei ne pot ajuta să îi descoperim identitatea. Pe lângă asta, vei desemna jumătate din personalul de pază pentru a o proteja pe Leia.

— Și cine te va proteja pe tine? întrebă Astarta.

Isolder putea citi sentimentul trădării în ochii ei. Îl iubea, nu putea să îl negligeze. El știa asta dintotdeauna. Acesta fusese motivul pentru care devenise atât de bună în ceea ce făcea. Poate că Astarta chiar își dorea puțin ca Leia să moară. Totuși, Isolder știa că femeia îi va îndeplini ordinele. Dincolo de tot, Astarta era un soldat excelent.

Isolder scoase blasterul de sub cuvertura de pe pat și văzu o licărire de surprindere în ochii Astartei pentru că ratase prezența unei arme îndreptate spre pieptul ei.

— Ca întotdeauna, spuse Isolder, îmi voi păzi spatele.

În acea seară, Han alunecă într-o scufundare ilegală în lumea subterană de pe Coruscant – un cazino care nu văzuse lumina zilei de mai bine de nouăzeci de mii de ani din cauza clădirilor și a străzilor care fuseseră construite peste el, până când cazinoul ajunsese înghesuit precum o fosilă sub straturile de sedimente. Aerul umed de acolo mirosea a descompunere; totuși, pentru multe rase din galaxie, cei crescuți pentru viața de sub pământ, lumea subterană oferea un loc în care se puteau îmbogăți. În adâncurile acestor umbre pesimiste ale cazinoului, Han putea să observe multe perechi de ochi mari, care priveau pe ascuns.

Han ceruse să participe la un joc de cărți cu miză mare și își făcuse loc prin trei jocuri de mică importanță, dar nu fusese niciodată pregătit pentru așa ceva. În stânga lui stătea consulul Columi, într-un sistem de frânghii antigravitaționale, cu un cap atât de mare, încât venele lui albastre vibrante, ca de vierme, din jurul cerebelului, erau mult mai lungi decât picioarele lui subțiri și nefolositoare. Inteligența vastă a lui Columi îl făcuse unul dintre cei mai de temut oponenți din galaxie. Vizavi de Han stătea Omogg, un lord războinic, cunoscută pentru bogăția ei incredibilă. Solzii de culoare albastru pal erau lustruiți pentru a avea strălucire și norii verzi de metan din casca ei ascundeau dinți plini de urmele viciilor. În stânga ei stătea ambasadorul din Gotal pe care Han îl văzuse cu o zi înainte, o creatură cu pielea de culoare gri, cu barba grizonantă, care juca cu ochii închiși, bazându-se pe cele două coarne senzoriale imense de pe capul său pentru a testa emoțiile celorlalți jucători, sperând să le citească gândurile.

Han nu mai jucase niciodată sabacc într-o asemenea

companie. De fapt, nu mai jucase sabacc de ani de zile și acum transpirația îi curgea pe corp, înmuindu-i uniforma. Practicau o variație a jocului care exista de milenii, o variație numită forța sabacc. În jocul normal de sabacc, un randomizator înglobat în masa de joc schimba culoarea cărților, dând jocului o intensitate și o incitare care l-au păstrat viu de generații. Dar sub regulile forței sabacce nu se folosea nici un randomizator. În schimb, generarea aleatorie era oferită de către ceilalți jucători. După ce se împărțea prima carte a unei runde, fiecare jucător trebuia să spună dacă mâna lui este deschisă sau închisă la culoare. Jucătorul care avea cea mai mare valoare la mâna deschisă sau închisă la culoare câștiga, dar numai dacă puterea adunată a părții alese de el câștiga. Spre exemplu, dacă Han alegea să joace culoarea închisă, în timp ce restul jucau pe culoarea deschisă, cu siguranță că ar fi pierdut. Han se uită la cărțile lui cu atenție, cărți amestecate – Două săbii, Răul și Idiotul. Laolaltă, o mână slabă în suita închisă la culoare și nu se gândea că ar putea fi destul de bună. Câștigase ultimele poturi jucând cărți din suita arcană deschisă la culoare. Poate că era numai o superstiție, dar simțea că nu ar fi momentul să schimbe strategia pe culoarea închisă. Totuși, putea să ia numai cărțile care i se dădeau.

— Îți plătesc, îi șopti ambasadorul Gotal lui Han, nedeschizându-și ochii înroșiți și îți măresc miza cu patru milioane de credite.

În spatele lui Han, Chewbacca se văicărea, iar C-3PO se aplecă aproape de Han și îi șopti la ureche:

— Să vă amintesc, domnule, că șansele sunt de șaiszeci și cinci de mii cinci sute treizeci și șase la una ca o persoană să câștige opt mâini la rând?

Nu trebuia să spună cu voce tare, dar Han termină în sinea lui: Și sunt și mai puține șanse când mâna arată așa.

— Merg, zise Han, împingând în joc drepturile minerale ale unui sistem stelar mort al cărui nume numai Columi putea să îl pronunțe. Și măresc miza cu opt milioane. Împinse un teanc de jetoane care prezentau un interes foarte mare

pentru mirodeniile din minele de pe Kessel. Probabil că starea de nervozitate a lui Han îl uimise pe ambasadorul Gotal, pentru că acesta își protejă brusc alarma senzorială cu mâna.

Ceilalți văzură cum ambasadorul înregistrase absoluta disperare a lui Han și sistă nerăbdător pariurile.

— Vrea cineva să plătească sec acum? întrebă Han. Spera că vor aștepta până la următoarea rundă.

— Voi plăti eu sec, spuse ambasadorul Gotal.

Fiecare jucător își arătă cărțile pe masă. Ambasadorul juca pe suita de culoare închisă, dar pentru moment mâna lui era mai slabă ca a lui Han. Ceilalți doi jucau suita deschisă la culoare și puteau să îl învingă pe Han. Îl așteptară pe droidul crupier, care era înălțat până la tavan, deasupra mesei, pentru a da tuturor ultima carte.

Deasupra, echipamentul scârțâi pe când brațele bătrânului crupier se rotiră pentru a pune o carte în fața lui Columi. Acesta o atinse. Căldura corpului lui activă microcircuitele cărții și arătă imaginea, timp în care inima lui Han se opri: Comandantul de monezi, Comandantul de sticle și Regina aerului și beznei. La douăzeci și două de puncte era o mână aproape de neînvins. Han spera numai că puterea combinată a mâinii negre va putea să o depășească.

Crupierul dădu și ultima carte dracmarianei. Imaginea unui cavaler Jedi înflori sub atingerea ei – Moderația invers. Faptul că Moderația fusese dată invers schimbă mâna de culoare deschisă a dracmarianei, o întoarse atât de mult, încât puterea fusese adăugată mâinii întunecate a lui Han și a lui Gotal. Inima lui Han se opri. Situația aceasta ar putea schimba... ar putea schimba întregul joc. Dar sub influența regulilor, dracmariana putea alege să elimine o carte. Împinse Moderația inversă păstrând mâna ei de cărți de culoare deschisă la numai șaisprezece puncte.

Brațele mecanice se plimbară peste ambasadorul Gotal, aruncând un Șapte de doage pe pachet. Era o carte mică, dar servea puterii mâinii de culoare închisă. Ambasadorul Gotal ținu Regina văzduhului și a beznei, Balanța și Decesul. Reuși

să facă nouăsprezece puncte negative. Han simți un entuziasm brusc, înțelegând că mâinile închise la culoare ar putea să câștige. Probabil că Gotalul surprinse entuziasmul lui Han și îl interpretează greșit, crezând că Han se considera deja învingător. Gotalul se uită la câștigurile lui Han cu gelozie, apoi elimină Șaptele de doage. Din moment ce mâna de culoare închisă totaliza acum sub minus douăzeci și trei de puncte, mâna se declara anulată, însemnând că suita închisă pierdea în mod automat – lucrurile s-ar fi schimbat dacă Han ar fi putut ajunge pe căi naturale la douăzeci și trei, fie pozitiv, fie negativ.

Han studie din nou cărțile. Idiotul nu valora nimic, cele două Săbii valorau două puncte, în vreme ce Răul valora minus cincisprezece. Cea mai bună șansă a lui Han să câștige ar fi fost dată de o mulțime de Idioți – ar fi putut păstra cartea cu Idiotul, plus cele două Săbii, plus trei din orice suită – obținând astfel douăzeci și trei curat. Își dădu seama că șansele de a primi un trei erau destul de mici – aproape una la cincisprezece, dar era singura șansă pe care o avea.

Mâinile mecanice se rotiră deasupra lui Han, scârțâind foarte tare, scoaseră o carte din pachet, o așezară pe masă și Han o luă cu ezitare, abia atingând-o. Minus opt puncte. Han se uită la cărțile lui cu neîncredere și elimină două. La minus douăzeci și trei avea clar sabacc.

— Ai câștigat! strigă C-3PO și ambasadorul Gotalului se prăbuși și începu să scoată niște sunete de lătrat pe care Han le interpretează ca fiind de ciudă. Columi îl privea pe Han cu răceala ochilor lui mari și negri.

— Felicitări, generale Solo, spuse Columi cu un ton sugrumat, îmi pare rău că jocul ăsta a devenit prea costisitor pentru gusturile mele. Motoarele de pe unitatea antigravitațională porniră și el începu să manevreze cu atenție pentru a ieși din încăpere, având grijă de creierul său supradimensionat să nu se lovească de mobilier.

Ambasadorul Gotal se ridică de la masă și dispăru departe, în umbrele lumii subterane.

— Eșșșști foooaaarte booogaaaat, ooomuule, sâsâi lordul războinic dracmarian prin boxele căștii sale. Așeză două labe gigantice pe masă, luptându-se cu ghearele deasupra vechiului metal negru. Preeea booogaaat. Poooți să nu scaapi din lumea subteeraaană cuu viaaață.

— Mă voi risca, spuse Han, lovind cu palma peste blasterul prins într-o parte și uitându-se lung la casca lordului războinic. Nu puteai să îi distingi ochii negri, strălucind prin norii verzi de gaz. Han strânse toate jetoanele, certificatele și actele într-o singură grămadă. Mai mult de opt sute de milioane de credite. Mai multe credite decât visase vreodată să câștige. Și totuși nu era de ajuns.

Dracmariana se întinse peste masă și își prinse ghearele adânc în încheietura lui.

— Sssstop, sâsâi ea. Încăăă o määână.

Han se gândi, încercând să pară calm. Își simțea gura și limba uscate, dar decât să își lingă buzele, mai bine să bea repede o cană de bere aromată coreliană.

— Dublu sau nimic? o întrebă.

Dracmariana dădu din cap afirmativ și tuburile de metan care duceau la casca ei se zgâlțâiră. Printre oponenții cu care jucase Han, numai ea putea avea ceea ce își dorea el. O lume. Cu atât de mulți bani pe masă, Omogg nu putea să ofere nimic mai puțin decât o lume locuibilă.

Omogg îi șopti ceva unui droid de securitate aflat în umbră, la spatele ei și droidul se întoarse glonț spre Han, apoi deschise seiful din burta lui. Dracmariana scoase un cub holografic.

— Aaaceeeaaasta seee aflăăă în poooseeesiiiiiaa faaamiliieeeeei meeeleee de muuulteee geeneeeraaații, spuse dracmariana. Vaaaloooreeeaaazăăă dooouuuăăă virgulă patru miliiarde creeedite. Îți dau o treime din ea acum. În cazul în care câștigi următorul joc, vei fi proprietarul planetei. Dacă eu câștig, voi avea atât planeta, cât și creditele.

Atinse cu labele un buton de pe cub și imaginea planetei apăru în aer. Clasa M, atmosferă cu azot și oxigen. Trei

continente într-un ocean vast. Holograma începu să prezinte o serie de poze ale hoardelor de monștri bipezi îngenunchind să pască pe un câmp mare purpuriu, un soare albăstriu apunând peste o junglă tropicală, un zbor de păsări incredibile peste ocean, precum sticla colorată împrăștiată pe o podea cu plăci albastre de gresie. Perfect.

Han începu să transpire din nou.

— Cum se cheamă?

— Daaathoomir, răspunse dracmariana.

— Dathomir? repetă Han, uimit. Chewbacca mârâi a avertizare, puse o labă pe mâna lui Han pentru a-l opri, implorându-l să aibă grijă.

C-3PO se aplecă mai mult și emițătorii lui puritani pătrunseră prin norii de fum.

— Îmi dați voie să vă amintesc, domnule, că șansele sunt de o sută treizeci și unu virgulă șaptezeci și doi la unu ca dumneavoastră să câștigați nouă mâini la rând.

Când Leia auzi clopoței de la ușa ei, din consulatul Alderaan, îl găsi pe Han acolo, plin de sudoare, cu părul nearanjat, cu hainele arătând ca ale unui cerșetor. Duhnea a fum și îi zâmbea larg, iar ochii însângerați străluceau de fericire. Avea o cutie mică în mână, împachetată în folie aurie.

— Ascultă, Han, dacă ai venit să îți ceri scuze, te iert, dar chiar nu am timp pentru asta acum. Ar trebui să mă întâlnesc cu prințul Isolder în câteva minute și cu un spion barabelez care vrea să îmi vorbească.

— Deschide-o, spuse Han, împingând cutia în mâinile ei. Deschide-o.

— Ce este? întrebă Leia. Brusc, își dădu seama că folia nu

era aurie, ci era chiar aur.

— Este a ta, zise Han.

Leia desfăcu sforile și trase de folie pentru a o deschide. Era o frântură de înregistrare, una de tip vechi, cu un cub holografic înglobat. Apăsă pe întrerupător, privi planeta uimită în aerul din fața ei; o scenă din spațiu prezenta planeta: norișori subțiri străluceau la marginea terminusului, despărțind noaptea de zi, în timp ce nori de furtună izvorau generoși din ocean. Pe fundal, patru luni mici se retrăgeau. Studie continentele verzi, pline de viață, savane vaste purpurii, mici calote senzaționale glaciare la poli.

— O, Han, spuse ea, respirația devenindu-i plină de entuziasm. Fața-i părea luminată, strălucitoare. Cum se numește?

— Dathomir.

— Dathomir? se frământă concentrându-se. Am auzit de ea... undeva. Unde este situată? Brusc, deveni foarte serioasă.

— În sistemul dracmar. Am câștigat-o de la lordul războinic Omogg.

Se uită la hologramă și privi cum trece la prima imagine: hoarde de bestii uriașe verzi, posibil reptile, păsând pe un câmp albastru.

— Cu siguranță asta nu se poate afla în sistemul dracmar, spuse Leia. Are numai un soare.

Se duse la consolă, intră în rețeaua Coruscant și ceru coordonate despre Dathomir. Probabil că i-a luat ceva timp băncii de date a computerului să găsească fișierele pentru că așteptară aproape un minut înainte ca aceste coordonate să apară pe ecran. Leia se uită la fața lui Han și văzu bucuria obsedantă devenind o văicăreală.

— Dar, dar nu poate fi așa! spuse Han. Asta este în sectorul Quelli – sectorul lordului războinic Zsinj!

Leia zâmbii cu regret și ciufuli părul lui Han de parcă ar fi fost un copil.

— Offf, tu, dulce slujitor. Știam că era prea frumos să fie

adevărat. Totuși, a fost drăguț din partea ta să îmi oferi așa ceva. Știi, ești atât de bun cu mine! Îl lovi ușor pe obraz.

Han se trezi din starea de șoc.

— ... ăăă... sectorul Quelli?

— Du-te acasă și dormi puțin, spuse Leia, absentă parcă. Nu îți vei face nici un bine gândindu-te la asta. Ar trebui să te înveți minte să nu mai joci cărți niciodată cu o dracmariană.

Îl însoți afară, până la ușa consiliului Alderaan și Han rămase pe loc un moment, frecându-se la ochi, încercând să stea treaz și să gândească în același timp. Se uită la turnurile clădirilor de deasupra lui și lumina soarelui era subțire de parcă ar fi fost închis sub cupola unei jungle.

Își imaginase că Leia va iubi noua ei lume, își închipuise că ea se va prăbuși de fericire în brațele lui. Plănuise să aștepte până în acel moment și apoi să o ceară de nevastă. Și acum tot ce câștigase era o bucată de pământ fără valoare, iar Leia îl mângâiasse pe păr de parcă ar fi fost frățiorul ei mai mic. Probabil că arăt ca un prost acum, se gândi Han. Prost și jegos. Scutură banii din buzunarul său, destui pentru a scoate Șoimul de la amanet. Din fericire, Chewbacca avusese intuiția de a scoate măcar atât de la masa de joc. Aproape două miliarde de credite câștigate și pierdute. Han se simțea prea bătrân ca să plângă... Se împiedică la înapoiere pe străzile întunecate ale Coruscantului, mergând către micul apartament pe care și-l păstra pe planetă, sperând să poată dormi puțin.

— Părerea mea este că nu ar trebui să te duci la această întâlnire, spuse Isolder. Nu îmi place ideea ca tu să călătorești singură în subteran.

Leia zâmbii tolerantă prințului. Era, la urma urmei, interesat nu numai să o protejeze, dar după ce se împiedicase de gărzile lui de corp în ultimele două zile, începea să se întrebe dacă nu era cumva prea protector.

— Voi fi în siguranță, spuse Leia. M-am mai ocupat de specimene ca el.

— Dacă informația lui este atât de importantă, zise Isolder, atunci de ce nu ți-a oferit-o deja? De ce să insiste asupra unei întâlniri?

— Este un barabel. Știi cât de paranoici devin când sunt convinși că există cineva care îi vânează. Pe lângă asta, dacă într-adevăr are informații despre datele atacurilor și planurilor de bătaie, voi avea nevoie de informația asta înainte să ajungem în sistemul Roche. Verpinii trebuie să fie avertizați.

Isolder o studie cu privirea lui clară și profundă. El purta o semipelerină galbenă, o curea din aur enormă și brățări mari din aur care îi accentuau bronzul pielii. Făcu un pas înainte, își lăsă brațele ușor pe umerii ei și pielea Leiai tremură la atingere.

— Dacă ții neapărat să te duci în lumea subterană atunci voi veni cu tine.

Leia începu să obiecteze, dar el îi atinse buzele cu degetele.

— Te rog, dă-mi voie să fac acest gest. Cred că ai dreptate. Cred că nimic nu se va întâmpla, dar nu aș putea trăi cu mine însumi dacă ar fi să ți se întâmple ceva.

Leia îi studie ochii, dori să obiecteze, dar primise amenințări la adresa vieții ei. Isolder arată că facțiuni din gruparea Hapi ar obiecta față de uniune și că deja ea primise unele rapoarte de la rețeaua de spionaj a Noii Republici că lorzi războinici din părți îndepărtate ale galaxiei făceau eforturi să saboteze uniunea. Nu voiau ca flotele hapilor să își alăture navele lor Noii Republici. Leia prindea deja gustul a ceea ce ar Fi însemnat să fie regina mamă, mânuind puterea.

— Foarte bine, poți să mă însoțești, spuse Leia și îl admiră pe Isolder pentru că avusese bunul simț să îi ceară

permisiunea de a o însoți. Han ar fi cerut să o însoțească. Se întreba dacă bunele maniere ale lui Isolder erau o parte naturală a personalității lui sau dacă îi fuseseră inoculate doar pentru că fusese crescut într-o societate matriarhală în care femeilor li se arăta un respect deosebit. Oricare ar fi fost situația, ea găsea că era încântător.

Îi luă brațul Leiei și pășiră afară, păziți de gărzile lui Isolder, pentru a aștepta aeromașina sub cupola de marmură. Bătrânul Threkin Horm veni suflând greoi pe stradă în scaunul său repulsor. Străzile încă mai erau goale la orele acelea ale dimineții, câțiva ishi tibs se plimbau, iar un bătrân droid picta lampadare. Threkin îi salută relaxat de parcă se întâmpla să fie în trecere, dar nu se oferi să plece. În schimb, apăsă întrerupătorul care oprea scaunul și stătu pur și simplu așteptând aeromașina.

— Am auzit că este așa o zi frumoasă sus, spuse Threkin, arătând din cap înspre clădirile de deasupra lor, mașini de legătură plimbându-se prin raze de lumină solară, încât sunt aproape tentat să mă duc să mă bronzez. Aproape.

Isolder prinse cu tandrețe brațul Leiei și aceasta își dori brusc ca Threkin să fi dispărut. Se uită spre Isolder și el îi zâmbii de parcă ar fi împărtășit același gând.

— A, iată mașina noastră! spuse Threkin.

O aeromașină neagră își croi drum cu greu pe stradă, încetini și viră strâns. Geamul vopsit din dreptul pasagerului se sfărâmă când cineva împinse prin el butoiul explozibil.

— La pământ! strigă una dintre gărzile de corp ale lui Isolder și femeia se aruncă în fața Leiei pe când prima rafală de săgeți înroșite despicară aerul. Una dintre săgeți nimeri în pieptul femeii, o ridică de la pământ și o aruncă înapoi. Picături de sânge străluciră în aer și Leia simți mirosul duhorii cunoscute de ozon și piele arsă.

Threkin Horm țipă și apăsă un buton al scaunului repulsor – se îndreptă înspre sud de parcă ar fi fost într-un speeder de teren, țipând cât îl țineau plămânii.

Isolder o împinse pe Leia în spatele unui stâlp al bolții și își scoase cureaua dintr-o singură mișcare. O parte din ea –

era un mic scut din aur – o ținea în mână stângă și parcă de nicăieri scoase o mică grenadă. Leia auzise un zgomot huruitor și o a doua rafală fu lansată din mașină – dar săgețile înroșite lovira aerul în fața lor, explodând fără a răni pe cineva.

Un fum subțire albastru străluci în fața lui Isolder, alb la capete, precum un inel în jurul lunii într-o noapte rece. Scut personal, își dădu ea seama. Leia devenise conștientă că garda de corp supraviețuitoare era lângă el, profitând de avantajul scutului pentru a zbiera într-un comunicator portabil după întăriri.

Explozia unei grenade trecu șuierând pe lângă capul Leiei, lovind marmura de deasupra. Droidul care picta la colț trase un foc spre ei.

— Astarta, prinde droidul! țipă Isolder.

Scutul prințului nu putea să acopere un foc încrucișat și nu era indicat să se bazeze pe pilonii de marmură pentru o asemenea protecție. Leia se întinse după arma amazoanei moarte și trase de vreo două ori către droidul din spatele lampadarului. De abia atunci văzu Leia ciudatul corp al droidului, cu cap în formă de glonț și picioare lungi. Un droid eliminator ucigaș, model 434. Astarta i se alătură în focul deschis asupra acestuia.

Aeromașina se opri și doi bărbați ieșiră trăgând. Leia știa că scutul personal al lui Isolder nu putea rezista mai mult de câteva secunde. Scutul personal oferea de obicei protecția minimă pentru că nu puteai face rost de o sursă de putere suficient de mare și să rezisti mai mult de un moment. Un al doilea pericol venea chiar de la scut – scutul de energie se încingea atât de tare, încât cei care îl foloseau riscau să se ardă singuri dacă din întâmplare îl atingeau. Isolder ținea scutul în fața lui, întins spre atacatori.

Încă două rafale șuierară pe lângă capul lui și Astarta trase. Leia se uită la timp pentru a vedea cum singura rafală trasă de amazoană lovi droidul asasin exact în mijlocul trunchiului. Bucăți de metal zburară prin aer, urmate de o explozie masivă.

Prințul își balansă scutul ca pe o armă și câmpul lui energetic îi împinse înapoi pe atacatori. Scânteii albastre începură să se împrăstie în aer. Un bărbat țipă și își scăpă arma, ținându-se de fața arsă. Isolder ridică scutul deasupra capului, îl învârti și îl aruncă peste ultimul atacator. Scutul îl lovi pe atacator în piept, îl tăie ca o sabie de lumină și Isolder rămase singur cu arma sa ținând spre ultimul asasin care țipa în agonie, strângându-și fața. Poate că fusese odinioară un bărbat frumos, se gândi Leia. Probabil prea frumos. Un hapi.

— Cine te-a angajat? îl întrebă Isolder.

Asasinul țipă:

— Llarell! Remarme!

— Teba illarven? spuse Isolder în hapi.

— At! Remarme! imploră asasinul.

Isolder mai ținu arma îndreptată către asasin câteva secunde și omul țipă din nou. O bucată de carne se rupse de pe fața lui. Omul se aruncă în șanț după armă și Isolder ezită. Asasinul băjbâi după armă, o îndreptă spre fața sa și apăsă pe trăgaci.

Leia se întoarse. Deodată, garda de corp a lui Isolder o trase de braț, țipând:

— Intră! Și Isolder o luă pe Leia și o duse înapoi în casă. Era un cuier la ușă, acolo unde oaspeții își puteau atârna hainele și Isolder o conduse acolo, apoi rămase să o protejeze, respirând zgomotos și uitându-se spre hol. Garda de corp, Astarta, zăvorâse ușa. Ca la majoritatea consulatelor, ușa Leiei era făcută din placaj blindat și putea face față chiar și unui atac susținut. Astarta țipa în comunicator din nou. Leia nu putea să înțeleagă dialectul hapi, dar femeia făcea mult zgomot.

— Cine i-a trimis? întrebă Leia.

— Nu a dorit să spună, răspunse Isolder scurt. M-a implorat numai să îl omor.

Leia putea să audă afară forțele Noii Republici care căutau să securizeze zona.

Isolder respira greu, dar asculta cu atenție, probabil

încercând să tragă cu urechea atât la acțiunea gărzilor de corp, cât și a celor de afară, asigurându-se că este în siguranță. O ținea pe Leia ușor, protector și inima ei bătea cu putere. Îl împinse ușor și spuse:

— Îți mulțumesc pentru că m-ai salvat.

Prințul Isolder se concentra pe sunetele care îl înconjurau atât de puternic, încât la prima vedere putea părea că nici nu observase că ea îl împinge. Apoi se uită în ochii ei. Îi ridică bărbia și o sărută forțat, cu pasiune, după care făcu un pas mai aproape pentru ca întreaga lui ființă să fie lângă ea.

Mintea Leiei părea că se golește și întregul ei corp se simțea electricizat. Maxilarul îi tremura, dar îl sărută lung și încet, iar secunde treceau mult mai lent decât bătaia puternică din pieptul ei. Cu fiecare secundă care trecea nu se putea gândi decât la un lucru: îl trădez pe Han. Nu vreau să îl rănesc pe Han. Apoi Isolder îi șopti în ureche, cerându-i:

— Vino cu mine în Hapi! Vino să vezi lumile pe care le vei conduce!

Leia se trezi plângând. Nu își imaginase niciodată că va lăsa așa ceva să se întâmple. Dar în acel moment, orice ar fi simțit vreodată pentru Han părea să nu mai conteze, părea să devină la fel de lipsit de substanță precum ceața, precum mâzga fină, iar Isolder era soarele, arzând totul până la dispariție. Cu lacrimi curgându-i pe obraz ea își prinse mâinile în jurul lui Isolder și promise:

— Voi veni cu tine!

— Nu știu de ce te-am chemat aici, îi spuse Han lui C-3PO, mișcându-și mâna într-un gest galant. Stăteau într-un separeu dintr-o cantină de pe Coruscant. Era un loc liniștit, construit după toate standardele – aer curat, cupluri care

dansau pe ritmul muzicii flautelor luduriene.

Chewbacca își ridică ochii obosiți de pe paharul cu băutură și mârâi. Chewie știa că Han mințea. Știa foarte bine de ce îl chemase Han pe C-3PO acolo.

C-3PO se uită la amândoi și logica îl mâna să interogheze mai departe.

— Există ceva cu care să vă pot fi de folos, domnule?

— Ei bine, vezi... ai fost mai aproape de Leia în ultimele zile decât mine, spuse Han, îndoindu-și umerii. Nu a fost foarte fericită cu mine... și își petrece din ce în ce mai mult timpul cu acel prinț, iar după tot ce li s-a întâmplat în dimineața asta sunt atât de înconjurați de gărzi de corp încât abia mai poți să îi vezi. Și acum Leia mi-a lăsat un mesaj holografic în care îmi spune că s-ar putea să se ducă în Hapi.

C-3PO studie cuvintele pentru 12 secunde, căutând strat după strat insinuări și cuvinte nerostite.

— Înțeleg! spuse droidul. Ai probleme diplomatice!

C-3PO era traducătorul cu cea mai fină programare din galaxie; prietenii lui umanoizi apelau deseori la el pentru talentele sale de a rezolva legăturile emoționale complexe. Droidul simți imediat că Han își punea prea mare încredere în propriile abilități. Aceasta era o șansă rară să dovedească tot ce poate. Cu siguranță ai venit la droidul potrivit! Cum pot să te ajut?

— Nu știi... spuse Han. Îi vezi destul de des împreună. Mă întrebam, știi tu, cum decurg lucrurile. Chiar se apropie unul de altul?

C-3PO accesă imediat toate înregistrările vizuale în care îi văzuse pe Leia și pe Isolder împreună în ultimele zile: cinaseră trei seri la rând, întâlniri de consiliu la care cei doi discutau potențiale dificultăți în negocierea unei înțelegeri dintre verpini și barabeli, plimbări, dansuri la o petrecere dată pentru un anumit demnitar.

— Ei bine, domnule, în timpul primei lor zi împreună prințul Isolder păstra o distanță rezonabilă de cincizeci și șase de centimetri între el și Leia, spuse C-3PO, dar acel spațiu se apropie cu rapiditate. Aș spune că devin foarte

apropiați.

— Cât de apropiați? întrebă Han.

— În ultimele opt ore, cei doi s-au atins aproape optzeci și șase la sută din timp.

Senzorii optici pe bază de infraroșu ai lui C-3PO detectaseră o ușoară luminare și sângele se grăbi să îi invadeze fața lui Han. Se scuză grăbit.

— Îmi pare rău dacă aceste vești te deranjează.

Han bău repede o cană de rom corellian. Din moment ce era al doilea în ultimele câteva minute, C-3PO calculează repede greutatea lui Han și conținutul de alcool și decise că acesta era în stare de ebrietate. Totuși, manifestările primare ale alcoolului păreau să fie exprimate printr-o ușoară greutate în vorbire.

Han își așează mâna pe brațul metalic al lui C-3PO.

— Ești un droid bun, C-3PO. Ești un droid bun. Nu sunt mulți droizi pe care să îi plac atât de mult ca pe tine. Nu știu ce ai face dacă un prinț droid și-ar arăta mușchii în fața femeii pe care o iubești.

Senzorii lui C-3PO detectară emanații puternice de alcool din respirația lui Han și acesta se aplecă pentru a evita orice erodare a circuitelor sale.

— Primul lucru pe care l-aș face, îi oferi C-3PO o soluție pe tavă, ar fi să analizez situația și să văd ce am eu de oferit și acesta nu are. Orice droid consilier ți-ar putea spune asta.

— Uf, zise Han. Deci, ce pot eu să îi ofer Leiei și Isolder nu poate?

— Ei bine, să vedem... spuse C-3PO. Isolder este foarte bogat, generos, manierat și – cel puțin după standarde umane – atrăgător. Așa că acum tot ce trebuie să vedem este ce ai tu de oferit și el nu are. C-3PO căută în fișierele lui pentru câteva momente, încălzindu-și peste măsură circuitele de memorie. O, dragă! se plânse droidul într-un final, îți înțeleg problema! Ei bine, există întotdeauna atașamentul emoțional, presupun. Sunt sigur că Leia nu va uita de tine doar pentru că a apărut un bărbat mai bun!

— O iubesc, spuse Han apăsător. O iubesc mai mult decât

îmi iubesc propria viață, mai mult decât respirația. Când mă atinge mă simt precum... Nu știu cum să spun.

— I-ai spus și ei acest lucru? întrebă C-3PO.

— După cum spuneam, oftă Han, nu știu cum să îi spun asta. Tu ești un droid consilier...

Își mai puse încă un rând de rom și se holbă la el. Știi cum să spun asta? Știi vreun cântec sau vreun poem?

— Într-adevăr! Am capodopere din mai mult de cinci milioane de culturi în baza mea de date. Iată una dintre preferatele mele, din Tchuukthai:

„Shah rupah shantenar shan erah pathar thulath entarpa

Uta, emarrah spar tane arratha urr thur shaparra Uta,
Uta, sahvarahhhh harah sahvarauul e thutha res tarra hah
durrr”

Han ascultă sunetul blând al cuvintelor, mârâielile unduitoare, tunetul amuțit.

— Asta sună destul de bine, recunosc Han. Ce înseamnă?

C-3PO traduse cât de fidel putu:

„Când fulgerul se grăbește peste câmpurile înserate, mă întorc în culcușul meu rece ca un șoarece thula în gaură.

Atunci îți adușmănesc dulcea mireasmă impregnată de oasele tale în foalele peșterii.

Atunci, atunci capul meu începe să tremure și coada mea se mișcă maiestuoasă pe când strigătul meu de durere începe să umple golul nopții”

Han îl opri cu o mișcare de mână.

— Bine, bine, am înțeles.

— Mai e mult, mult de tot, îl asigură C-3PO. Este o lucrare epică foarte frumoasă în toate cele o sută de mii de linii ale ei!

— Da, da, îți mulțumesc, spuse Han și păru mai deznădăjduit ca niciodată. Asculta conversația a patru indivizi care tocmai se așezaseră la o altă masă și C-3PO își dădu seama că în ultimele minute Han se concentrase asupra lor. Droidul își descărcă fișierele audio și reascultă conversația celor de la cealaltă masă pentru a descoperi ce îl

intrigase pe Han.

„Prima femeie: — Oh, uite, este generalul Solo!

A doua femeie: — Doamne, arată destul de rău. Uită-te la pungile de sub ochii lui.

Primul bărbat: — O imagine destul de șifonată dacă mă întrebi pe mine.

A doua femeie: — Te face să te întrebi ce a văzut Leia la el.

Prima femeie: — Cât despre acel prinț din Hapi... Este atât de frumos! Pe Coruscant, negustorii stradali vând postere cu el!

Al doilea bărbat: — Da, am cumpărat unul pentru sora mea.

Primul bărbat: — Cât despre mine, aș lua una dintre gărzile lui de corp oricând.

Prima femeie: — Cu un corp ca acela, aș omorî să fiu garda lui.

A doua femeie: — Ei bine, poți păzi acel corp cât vrei tu — eu aș fi maseuza lui. Îți poți imagina să frământâți acea carne fierbinte toată ziua?”

— Uite C-3PO, spuse Han furios, de ce nu ești cu ochii atent la Leia. Dacă întreabă de mine, spune-i că îmi e dor de ea. Bine?

C-3PO înregistrează cererea.

— După cum doriți, domnule, zise el, ridicându-se să plece din bar.

Chewbacca mârâi un la revedere spionului. C-3PO ieși în stradă și se îndreptă spre unul dintre computerele centrale ale Coruscantului care avea reputația de a înregistra și ceva bârfe. Un asemenea computer i-ar spune fericit droidului secrete pe care nu le-ar împărtăși unei forme biologice de viață. Aceasta ar fi o oportunitate extraordinară pentru C-3PO să dovedească tot ceea ce poate! O oportunitate minunată!

Threkin Horm arăta cum nu se poate mai bine – era îmbrăcat într-o haină până în talie, de culoare verde închis, cu pantaloni albi, iar părul îi era cârlionțat cu grijă, astfel încât buclele să danseze în jurul urechilor sale. Leia observă că acum, când stătea pe podium, nu arăta la fel de gras ca de obicei.

— După cum știți cu toții, am organizat această sesiunea a consiliului Alderaan ca să discutăm despre pregătirile necesare pentru căsătoria prințesei Leia cu prințul Isolder, Chume'da hapilor.

Mulțimea izbucni în aplauze puternice. Sala de consiliu, o încăpere extravagantă cu pereții, perdelele și scaunele de culoarea prunii, putea găzdui aproape două mii de oameni; totuși, numai o sută dintre membrii consiliului erau prezenți. Restul scaunelor fuseseră ocupate de spectatori curioși, în tip ce în spatele sălii era o pădure strălucitoare de droizi metalici. Leia stătea pe locul ei, în rândul din față, numai la câțiva metri de locul unde Threkin stătea pe podium. Han stătea în spate, îmbrăcat normal, într-o cămașă albă cu vestă, arătând foarte mult ca atunci când se cunoscuseră prima dată, acum mulți ani. Chewbacca stătea lângă el.

Leia intenționase să discute planurile cu îndrăzneală, dar nu se pregătise pentru atât de multă atenție media. Cu o zi în urmă își descoperise brusc întreaga viață în lumina reflectoarelor – asasinatul a cărei țintă fusese cu o zi înainte se dovedise a fi filmat pe ascuns din opt unghiuri diferite și era difuzat pe toate posturile. Ofițerii de contrainformații ai Noii Republici căutaseră ambasada de microfoane în acea dimineață și găsiră microfoane cu canale deschise către cincisprezece rețele. Părea că singurul lucru cu care publicul

se delecta mai mult decât o nuntă regală ar fi o asasinare regală, iar câinii media se bucurau din plin de asta.

— Ei bine, cel mai corect ar fi să termin cu asta, spuse Leia, stând în picioare în fața lor. Doresc să vă mulțumesc pentru că ați venit aici, dar nu credeți că este un pic prematur? Sunt de acord că asta pare să fie o ofertă senzațională, dar încă nu am fost de acord cu propunerea de a mă căsători cu prințul Isolder.

Se așază la loc.

— Oh, Leia, spuse Threkin cu un zâmbet ironic, deseori în trecut mintea ta clară și precauția ți-au servit bine, dar în acest caz particular... Acesta ridică din umeri. Am văzut cum vă priviți unul pe celălalt și ai consimțit să mergi în excursia de șase luni cu Isolder, călătorind în lumile hapi. Cred că este o idee măreață! Veți avea un răgaz să vă apropiați mai mult, în timp ce casa regală a hapilor va avea ocazia să vadă cât de bine arată coroana pe micuțul dumneavoastră cap!

Mulțimea bufni într-un răs nervos la această glumă.

— Să expunem problema consiliului. Threkin arată cu mâna spre membrii consiliului. Nu credeți că Leia și Isolder fac un cuplu splendid?

Cei mai mulți dintre politicienii profesioniști rămaseră cumva sobri, dar mulți negustori râdeau pe sub mustață, în vreme ce reprezentanții media și audiența se bucurau și aplaudau. Pentru Leia nu arăta deloc ca o întrunire normală de consiliu; era mai degrabă ca un carnaval.

— Nu te poți juca de-a nunta cu mine! întrerupse Leia, ridicându-se de pe locul ei, uimită de impertinența lui Threkin. Isolder a înțeles, după cum sunt sigură că și voi trebuie să pricepeți că nu suntem logodiți – oficial sau neoficial. Mă duc în Hapi doar pentru...

Și abia atunci își dădu seama care era adevărul. Isolder o lua în Hapi pentru ca demnitarii planetari pe care s-ar putea într-o zi să îi conducă să o poată studia, să o măsoare pentru coroană. Și ea se ducea ca să poată petrece timp pentru a se apropia de Isolder. Era exact cum spunea Threkin. Nu conta cum încerca ea să nege, tot restul lumii din galaxie putea să

vadă ce se întâmpla. Se uită la Han. Arăta jalnic. Se așeză, încercă să nu roșească, profund conștientă că acea întâlnire era deja transmisă de zeci de rețele de știri. Știa că se va contrazice cu Threkin numai de fațadă, dar în acel moment pur și simplu nu putea gândi. Pentru prima dată în viața ei Leia își pierduse cuvintele.

— Într-adevăr, într-adevăr nu putem planifica nunta fără domnia voastră, o asigură Threkin de pe podium. Nici nu ne-am gândi la asta. Facem doar planuri în eventualitatea că vă veți căsători cu Isolder.

— Consiliere Horm? se auzi vocea lui C-3PO în toată sala.

Leia se întoarse, îl văzu pe droidul aurit stând pe vârfuri și făcând cu mâna din spatele sălii plin de entuziasm.

— Oh, consiliere Horm, îmi permiteți să mă adresez consiliului?

— Poftim? întrebă Horm cu dispreț. Să lăsăm un droid să se adreseze consiliului?

Leia zâmbii în sinea ei. Droizii care făceau lobby pentru drepturi aveau o zi de teren în urma comentariului respectiv. Ar putea fi primul cui în sicriul carierei politice a lui Horm.

Leia se ridică repede:

— Poate că este doar un droid consilier, dar să îl lăsăm să vorbească!

Proteste vehemente din partea celor care îl susțineau pe general, alături de urale asurzitoare venite dinspre droizii media aflați în spate.

— Eu, eu, eu nu văd nimic greșit în asta! îngăimă Horm, agităndu-și brațele. Fac loc pe podium acestui droid!

Droizii media se bucurară și C-3PO se îndreptă spre podium, scanând mulțimea din stânga și din dreapta lui în timp ce înainta. Leia nu văzuse niciodată un droid să ia o asemenea inițiativă. Se întreba ce ar putea avea de spus. C-3PO ajunsese pe podium și se întoarse să se adreseze mulțimii.

— Ei bine, spuse el, aș vrea să propun ca acest consiliu să înceapă pregătirile pentru nunta Leiei – cu generalul Solo!

— Poftim? țipă Horm. Dar, dar este strigător la cer! Generalul Solo nu este nobil! Este doar, este doar... Horm își

dădu seama că e mai bine să nu mai spună nimic calomnios, dar se scutură cu dezgust. Un val de proteste cuprinse toată mulțimea și Leia se întreba dacă nu judecase greșit să îl lase pe sârmanul C-3PO să se adreseze consiliului.

— Dați-mi voie să fiu de altă părere! răspunse C-3PO. Am comunicat cu diferite computere din rețeaua Coruscant toată dimineața și am descoperit niște fapte uimitoare pe care voi toți păreți să le fi trecut cu vederea – probabil pentru că generalul Solo a muncit intens să le ascundă. Deși corelienii au devenit o Republică acum aproape trei secole, prin naștere, Han Solo este regele Corelliei!

Camera izbucni într-un murmur puternic și droizii media începură să își arunce luminile pe Han Solo. Vocea nazală a lui Threkin Horm întrerupse discuțiile cu:

— Poftim? Poftim? Poftim? Leia se întoarse și se uită în spatele camerei șocată. Locurile din spatele amfiteatrului erau pe scări și putea să îl vadă pe Han perfect, roșu la față, încercând să se așeze strivit pe scaunul său. Din expresia de pe fața lui putea să își dea seama că Han încerca într-adevăr să ascundă ceva. Și Leia știa că programarea lui C-3PO ca droid consilier îl făcea incapabil să mintă. Han își puse mâna peste ochi și se uită la podea. În toți acești ani, de ce nu mi-a spus niciodată? se întrebă Leia.

La bordul navei consilier, Bith Thpffftht, Luke urmări vidul holografic cu interes, surprins că până și pe o planetă lăaturalnică cum este Toola faptele Leiei și ale lui Isolder – și acum ale lui Han – puteau fi atât de interesante încât să merite cheltuiala enormă pe care o presupunea trimiterea știrilor prin hiperspațiu. Ei bine, Leia trăia visul oricărei femei, atrăgând atenția unui prinț incredibil de bogat și de

frumos. Intriga tentativei de asasinat mărise valoarea poveștii atât de mult, încât Luke putea acum să își urmărească sora în direct, de la aproape trei sute de ani lumină distanță.

Nava Bith era programată să intre în hiperpropulsie în câteva momente și Luke studie imaginea cu interes. Camerele de vid holografic erau concentrate asupra lui Han și îl arătau cum stătea strivit pe scaunul lui, cu mâna peste față. Până și Chewbacca, care stătea lângă Han, făcu ochii mari de uimire și îi scăpă printre canini un murmur găuit de mirare.

Luke zâmbii în sinea lui. Bineînțeles, se gândi el, Han este un rege. Trebuia să îmi dau seama dinainte. Dar de ce a ascuns? în ciuda zâmbetului, Luke se simțea nedumerit. Putea simți ceva ciudat, ceva îndepărtat și o amestecătură întunecată. Prea mulți din galaxie s-ar fi opus uniunii Leiei cu Isolder. Putea simți forța intenției lor și Luke își dorea în sinea lui ca tehnicienii de pe Bith să se grăbească și să își termine testele de echipament înainte de a face saltul în hiperpropulsie. Luke nu va ajunge în sistemul Roche prea curând.

— Într-adevăr, continuă C-3PO. Han este de viță nobilă! înregistrările de la naștere indică faptul că predecesorii ancestrali ai lui Han se duc până la Berethron e Solo, care a introdus democrația în Imperiul Corellian. Puteți cu ușurință să urmăriți dreptul primului născut pentru următoarele șase generații, până la Korol Solo, dar înregistrările din perioada lui Korol au fost distruse în Războiul Clonelor și linia s-a pierdut. Korol Solo s-a însurat și a fost tatăl unui băiat, pe nume Duro, acum aproape șazeci de ani și din cauza războaielor acel fiu nu s-a mai întors niciodată acasă. Numele lui era Dalia Solo, dar și-a schimbat numele în Dalia Suul pentru a-și ascunde identitatea în timpul Războiului Clonelor. Primul lui născut a fost Jonash Suul, iar primul fiu al lui Jonash Suul s-a numit Han Suul – care și-a schimbat numele în Han Solo. Evident, Han știa de linia lui regală, dar din motive care mă depășesc și el a schimbat înregistrările de pe Corellia într-un efort de a ascunde proveniența sa!

Din mulțime se auzi un oftat și Threkin Horm ceru să se facă liniște. Han se ridică încet și ieși din amfiteatru pe măsură ce murmurul din fundal se diminuea. Leia, pe jumătate în picioare, îl privi pe Han plecând și mulțimea amuți pentru ca Threkin să urle.

— Dar nu era Dalia Suul cunoscut și sub numele de Dalia cel Negru? Celebrul criminal?

— Ei bine, da, presupun, recunosc C-3PO, deși documentele istorice îl descriu mai precis ca fiind un răpitor și un pirat.

— Și fiind, spuse Threkin, în fond, ce fel de apartenență este aceasta? Vreau să spun – Dalia Suul era unul dintre cei mai cunoscuți regi ai crimei organizate! Nu te poți aștepta ca oamenii respectabili să acorde crezare cererii lui Han că ar fi de viță nobilă.

— Ei bine, sunt doar un droid ignorant și mărturisesc că nu pot înțelege cum acțiunile unui strămoș pot mări sau diminua respectabilitatea unui om, se scuza C-3PO față de Threkin Horm. Asemenea concepte sunt dincolo de posibilitățile de procesare ale unui model AA – Unu Verbocreier. Dar din moment ce fiica nelegitimă a lui Dalia Suul v-a fost mamă, mă aștept că sunteți mai familiar cu logica argumentelor decât sunt eu.

Fața lui Threkin Horm pâli și îl apucă tremuratul.

Vidul holografic se termină și prezentatorul droid începu să comenteze asupra întâmplărilor. Luke închise holograma și se așeză într-un scaun imens, ținându-și mâinile strânse în poală. În numai câteva generații, linia lui Han căzuse de la regalitate la conducători ai lumii subterane. Nu e de mirare că Han își ascunsese apartenența, că întorsese spatele consiliului Alderaan și ieșise ca o furtună înainte ca secretul să fie dezvăluit. Sărmanul Han!

În acea după-amiază, Leia și Isolder se plimbau în liniște prin pădurile izolate din grădinile Coruscantului, acolo unde înfloreau plante din sute de mii de lumi ale Noii Republici. Leia îi arătase lui Isolder pădurile oro din Alderaan – păduri unde copacii grațioși cu trunchiuri drepte se întindeau pe sute de metri, dar fiecare centimetru de coroană de copac era acoperită cu colonii de mușchi multicolori care strălucesc în culori de... violet și canariu, precum afluenții curcubeului. Păsări albe cairoka zburau din pom în pom, în timp ce mici căprioare de un roșu strălucitor cu dungi aurii se hrăneau din iarba crescută pe pământ. Pe Alderaan, pădurile oro ocupaseră numai o parte din micile insule și Leia călătorise acolo o singură dată, pe când era copil. Totuși, văzând chiar și numai o părticică a lumii ei native încă înfloritoare i se umplea inima de bucurie.

Isolder mergea ținând-o pe Leia de mână.

— Mi-am sunat mama prin vidul holografic, spuse Isolder. A fost încântată să audă că plănuiești să vii în vizită. Vine cu vehiculul ei personal pentru a te duce înapoi pe Hapi.

— Vehicul? se miră Leia de cuvintele pe care le alesese el. Vrei să spui că își aduce nava ei personală?

— În cazul acesta, insistă Isolder, cred că termenul vehicul este cel mai potrivit. Are mii de ani vechime și este destul de excentric în design. Totuși, îți va plăcea.

Pădurile erau tăcute. Gărzile de corp ale lui Isolder se împrăștiaseră printre copaci, mai puțin Astarta, care mergea mereu în urma lor.

Leia zâmbii, se opri să miroasă o violetă, o floare în formă de trompetă. Floarea era rară pe câmpurile lumii ei native, o buruiană cu un miros înțepător.

— Aceasta este o arăluță, spuse Leia. Poveștile populare

spun că dacă o tânără mireasă găsește una înflorind în grădina ei este un semn că va avea în curând un copil. Bineînțeles că mama miresei și surorile au întotdeauna grijă să planteze o aralută în grădina noului cuplu căsătorit după ceremonie și bineînțeles că trebuie să facă asta noaptea. Se consideră a fi semn de ghinion dacă sunt prinse. Isolder zâmbii și atinse floarea cu degetele. Când se usucă, petalele se strâng înăuntru și semințele se prind în floarea uscată. Apoi, mamele dau floarea uscată copiilor pentru a o folosi drept clopoțel.

— Cât de frumos, spuse Isolder și oftă. E trist să știi că totul a dispărut, că totul a fost distrus. Cu excepția a ceea ce este aici, pe Coruscant.

— Când refugiații noștri își vor găsi o nouă casă, spuse Leia, avem de gând să luăm unele dintre aceste specii cu noi și să creăm o altă grădină în lume.

Tonurile comunicatorului se făcură auzite și Leia își deschise aparatul cu reținere.

— Leia, aici Threkin Horm. Am vești extraordinare! Noua Republică ți-a anulat misiunea către sistemul Roche!

— Poftim? întrebă Leia uimită. Nu îi fusese niciodată retrasă o misiune. Cum s-a întâmplat asta?

— Se pare că relațiile dintre verpini și barabeli se deteriorează într-un ritm mai rapid decât am anticipat noi, răspunse Threkin. Așa că Mon Mothma a mărit nivelul de intervenții în speranța că putem evita războiul. Generalul Han Solo va fi desemnat să conducă o flotă de distrugătoare spațiale către sistemul Roche pentru a proteja verpinii până când criza este rezolvată. Între timp, Mon Mothma în persoană se va ocupa de această criză cu o echipă de consilieri de cea mai mare încredere.

— Ce criză? întrebă Leia.

— Agenții vamali au oprit o navă cargo barabelă în dimineța asta la ieșirea din sistemul Roche și au găsit ceva de care ne feream cu toții.

Stomacul Leiei se strânse la gândul că erau lăzi pline cu bucăți de corpuri verpine, înghețate puternic în adâncurile

spațiului. În ciuda tentativelor ei de a depăși asemenea prejudecăți, cu cât avea de-a face mai mult cu specii de reptile carnivore, cu atât anticipa asemenea atrocități. Totuși, își spuse, nu poți judeca toată specia după acțiunile câtorva indivizi.

— Ce e cu Mon Mothma? Nu va avea nevoie de ajutorul meu?

— Atât ea, cât și eu considerăm că sunt... căi mai bune prin care poți ajuta Noua Republică, spuse Threkin. Mon Mothma te-a scutit pe moment de îndatoririle tale pentru următoarele opt luni standard. Am încredere că îți vei petrece timpul cu folos.

Tonul sugestiv al vocii lui indica foarte clar ceea ce își dorea, dar o spusese, totuși și cu voce tare.

— Poți să pleci pe Hapi cât mai curând posibil.

Imaginea lui Threkin tremură și dispăru de pe comunicator și Isolder îi strânse mâna fetei. Leia se gândi câteva secunde și știa că nu putea să îl contrazică pe Horm – că verpinilor le este mult mai bine cu o flotă a Noii Republici de partea lor și Leia se simțise copleșită de misiune de la bun început. Ca orice consilier diplomatic avea talente extraordinare, dar barabelii nu erau niciodată impresionați de discursuri agitative sau discuții elaborate. Barabelii, care evoluaseră ca prădători comunalii dominați de lideri de haită, ar respecta-o pe Mon Mothma pentru felul cum ar rezolva divergențele. Simplul fapt că liderul de haită pentru toată Noua Republică se aruncase în dispută i-ar dezorienta pe barabeli, i-ar forța să se regrepeze și să regândească situația.

De fapt, acum că se gândea mai bine, își dădu seama că Mon Mothma chiar nu avea deloc nevoie de ea. Leia fusese atât de curioasă, încercând să înțeleagă de ce regina mama a verpinilor ar avea voie să devină sălbatică, încât plănuiise să atace problema din unghiul greșit. Putea să se uite la barabeli de la bun început.

Poate că singurul lucru care nu avea logică era să trimită o flotă a Noii Republici în sistemul Roche. Verpinii își puteau

proteja reginele. Cu abilitățile lor de a comunica prin unde radio, faptul că propriile lor colonii erau construite într-o centură asteroidală care nu era navigabilă cel puțin de către piloți umani și prin stilul lor de atac roind în bombardiere X-interceptor de viteză mare, verpinii reprezentau un dușman formidabil.

Isolder făcu un pas mai aproape.

— De ce te frământă, micuțo?

— Mă gândeam la ceva.

— Nu, tu ești îngrijorată de ceva, spuse Isolder. Nu crezi că Mon Mothma are lucrurile sub control?

— Prea mult control, spuse Leia și se uită în mările involburate ale ochilor lui gri.

— Nu ești pregătită să pleci încă, nu-i așa? o întrebă Isolder.

Leia încercă să spună ceva, dar acesta adăugă:

— Nu, nu, e în regulă. Să lăsăm toate astea în urmă și gesticulă înspre pădurile oro din jurul lui; va fi un pas important pentru tine. Va fi ca și când o părăsești definitiv – și probabil că dacă vei alege să fie așa vei părăsi, într-adevăr, aceste lumi, această viață.

Îi atinse mâinile Leiei și aceasta îi zâmbii cu sfială.

— Ia-ți câteva zile libere, spuse Isolder. Petrece ceva timp cu prietenii tăi. Ia-ți la revedere dacă simți că trebuie. Înțeleg. Și dacă te face să te simți mai bine, atunci repetă ceea ce ai spus Consiliului Alderaan: vii în Hapi pentru o vizită, nimic mai mult. Nu există legături, nu există obligații.

Cuvintele lui se rostogoliră peste ea ca un val de apă caldă, îmbunătățindu-i starea de spirit.

— O, Isolder, îți mulțumesc pentru înțelegere.

Își sprijini capul pe pieptul lui și Isolder își strânse brațele în jurul ei. Pentru un moment, Leia era tentată să adauge Te iubesc, dar știa că era prea curând să rostească aceste cuvinte, știa că era un angajament prea mare.

Isolder îi șopti încet la ureche:

— Te iubesc.

Han Solo stătea la pupitrul de comandă din Șoimul Mileniului, testând metode de evitare printr-un cimitir orbital de rămășițe spațiale de pe luna cea mai mică a Coruscantului. A verifica computerul pentru toate sistemele de zbor de pe navă era una – dar Han decisese de mult că numai un test real era concludent.

Zburând prin cimitir era ca și cum și-ar fi croit drum printr-un câmp de asteroizi, cu excepția faptului că gunoaiele de aici păreau să fie toate metale dure, spre deosebire de acei asteroizi drăguți, finuți, carbonaceici. Făcându-și drum printre rămășițe părea să îl calmeze cumva pe Han, să îl liniștească. Se scufundă într-o cădere ușoară, sub aripa stabilizatoare a unui vânător TIE și apoi ieși la suprafață prin coca scheletică a unui vechi distrugător spațial victorian, avariat cu prea mult timp în urmă pentru a mai fi salvat.

Tocmai ce îmi doresc, se gândi Han. Erau unele sisteme la bordul Șoimului pe care nu le putea testa într-un spațiu prietenos, iar unde pleca, Han nu se aștepta să întâlnească vreun prieten. Încetini pentru a se potrivi cu viteza distrugătorului spațial, micșoră viteza din nacela principală a eșapamentului până acolo unde generatorul lui de hiperpropulsie fusese odată depozitat, apoi aduse cu grijă Șoimul Mileniului la sol.

Han apăsă pe transponderul imperial IFF și alese opțiunea paisprezece. Pe când semnalele radio ale navei se echilibrău în scutul metalic al compartimentului de fisiune, indicatorii de proximitate ai lui Han începură să țiuie a avertizare față de apropierea din toate direcțiile a navelor dușmane de pasageri incom Y4; imaginile lor de un albastru metalizat apăreau pe monitor frontal. Han salvase codul transponderului de la o navă de transport militar atacată de

ofițerii lordului războinic Zsinj. Nava de transport ducea o echipă formată din doisprezece membri prădători ai lui Zsinj – o organizație de forțe speciale se presupune a fi devotată supravegherii sistemelor de apărare planetare, capabilă să se strecoare în numitele planete devastând apărările. Prădătorii își creaseră o reputație urâtă, ca fiind mâna dreaptă a poliției secrete a lui Zsinj. În cele din urmă, prădătorii guvernau peste multe mii de lumi.

Sigur pe faptul că noul lui semnal transponder îl va identifica pe el ca fiind una dintre navele lui Zsinj, Han opri mecanismele de bruiaj; atât de mult trafic radio și bruiaj veniră peste senzorii lui, încât navele fantomă dispărură de pe monitorul frontal. Han zâmbii în sinea lui. Atât noul transponder, cât și bruiajele de mare putere funcționau foarte bine. Va avea nevoie de această manevră în spațiul neprietenos.

Acum că își testase echipamentul. Han își aprinse motoarele sublumine și ridică Șoimul cu grijă afară din interiorul ruginit al vechiului distrugător. Pe când îl manevra prin cimitirul orbital, apelul pe care îl aștepta se făcu auzit.

— Generale Solo, spuse Leia, am auzit că diseară vei conduce o flotă în sistemul Roche.

— Da, așa mi-au spus, zise Han.

— Îmi va părea rău să te văd plecând. Speram să ne putem întâlni câteva ore înainte de a pleca.

O flotă? Se gândea că el va conduce o flotă? Un distrugător spațial nu putea fi numit o flotă. Han știa cine se afla în spatele ordinelor, cine îl înjunghiasse pe la spate. Threkin Horm. Se pare că îl subestimase pe individul gras și acesta planificase să îl trimită pe Han departe, departe de tot, astfel încât Leia să uite de el.

— Da, spuse Han, ar fi frumos. Sunt destul de ocupat acum; încerc să mă deprind cu câteva lucruri. Nu pot să cobor pe planetă. Aș putea să te văd la orele cincisprezece la tine acasă; Acolo am vorbi în liniște, am putea bea ceva împreună.

— Sună bine. Rămâne să ne vedem atunci.

Han se uită la ceasul de la bord. Chewbacca și C-3PO stabiliseră să se întâlnească pe Șoimul Mileniului cu el, la orele șaptesprezece. Timpul trecea.

Când Han ajunsese la ușa Leiei, avea un zâmbet obosit pe față. O îmbrățișă, apoi înaintă pe hol spre camerele ei, uitându-se în jur nervos. Făcu un pas înapoi să o privească. Părul lui era unsuros și ochii îi erau obosiți. Nu părea a fi fericit.

— Pot să îți ofer ceva de băut? întrebă Leia.

Han își scutură capul.

— O, nu.

Pentru câteva clipe, Han nu spuse nimic mai mult; stătea pur și simplu privind pereții și trăgând cu ochiul în sufragerie. În dormitorul Leiei, luminile slabe străluceau de la pietrele din Gallinore aflate pe dulăpiorul ei. Sorii gemeni de deasupra copacului Selab deveniseră întunecați, de parcă intraseră într-un ciclu nocturn.

— Nu ești încântat de transferul în sistemul Roche, nu-i așa? întrebă Leia.

— Ei bine, off, ca să spun sincer, nu mă voi duce, recunosc Han.

— Nu te duci? întrebă Leia.

— Am refuzat misiunea.

— Când s-a întâmplat asta? îi ceru Leia explicații.

Han dădu din umeri.

— Acum cinci minute.

Intră în dormitorul ei, se așeză holbându-se la pat, se uită la pietrele de pe dulăpior, la toate grămezile de bogății primite de la hapi. Parte din Leia era încă surprinsă să le aibă acolo. Dacă aș fi avut minte, își spuse în sinea ei, le-aș fi încuiat undeva.

— Ei bine, unde te vei duce? îi ceru Leia socoteală. Ce vei face?

— Mă duc pe Dathomir, spuse Han și Leia rămase nedumerită un moment.

— Nu te poți duce acolo, zise ea. Este în teritoriul lui Zsinj și pare a fi periculos.

— Înainte să refuz, am ordonat Neînfricatului să conducă o acțiune de tipul lovește și dispare împotriva unora dintre adăposturile lui Zsinj de la marginea spațiului Noii Republici. Zsinj va fi forțat să își întărească adăposturile, îndepărtând orice nave de pe Dathomir, iar eu ar trebui să reușesc să mă strecor între ieșiri. Nici nu va ști că sunt acolo.

— Acesta, spuse Leia cu voce tare, este un abuz de autoritate!

Han își schimbă atenția de la pietre, se uită la ea și rânjii.

— Știu.

Leia nu mai spuse nimic. Când intra într-una dintre acele pase de încăpățănare, știa că nu putea să îl facă să se răzgândească. El ridică din nou din umeri.

— Nimeni nu va fi rănit. Am ordonat ca atacul să se facă numai cu mecanisme teleghidate de rază lungă. Soldații noștri vor fi în afara pericolului. Știi, mă gândesc că m-am uitat la holograma planetei prea mult. Am visat-o azi-noapte: alergam pe plajă, cu vântul în față, apa plesnindu-mă peste glezne. Era atât de plăcut. Așa că atunci când am primit ordinele astăzi, tocmai mă hotărâsem. Mă duc.

— Ce vei face acolo?

— Dacă am chef poate că voi rămâne acolo. A trecut mult timp de când nu am mai simțit nisipul sub tălpile mele. Prea mult timp.

— Ești extenuat, spuse Leia. Nu renunța la misiune. Voi trage niște sfori să te redesemneze. Poți avea câteva săptămâni de odihnă...

Han se uita la podea, după care își întoarse privirea asupra ei și îi studie fața.

— Suntem amândoi obosiți, spuse el. Suntem amândoi extenuați. De ce nu mergi cu mine, să fugim de aici?

Suna atât de demn de milă. Leia se simți vinovată pentru ultimele zile, pentru că îl ignorase, pentru că îl părăsise. Își aminti cum se simțise în ziua în care Vader îl închisese pe Han în carbonit, trimițându-l înapoi la Jabba huttul, bucuria pe care o trăiseră când împăratul fusese învins. Îl iubise atunci. Dar asta a fost acum mult timp, își spuse ea.

— Ascultă, Han, întotdeauna voi ține la tine, se auzi Leia spunând. Știi că este dificil.

— Crezi că ai o viață frumoasă? întrebă Han.

Leia simțea că tremură. Han merse încet până la dulăpiorul ei și Leia observă că se uita la metalul negru lustruit al armei de comandă.

— Asta chiar funcționează? o întrebă el. Începu să se apropie de ea și Leia își dădu seama de ceea ce plănuise și tipă.

— Nu te atinge de aia!

Han luă pistolul și se întoarse mai repede decât ar fi crezut posibil, îl ținea ațintit înspre ea.

— Vino cu mine pe Dathomir!

— Nu poți să faci asta! îl rugă Leia, ridicând o mână de parcă ar fi putut opri explozia.

— Credeam că îți plac șmecherii, spuse Han. Un jet de scânteii albastre erupse din armă, aducând cu sine iertare și întuneric.

— Ești sigur că generalul Solo a răpit-o pe prințesă? întrebă regina mamă. Chiar dacă imaginea mamei lui era numai pe vidul holografic, prințul Isolder nu îndrăznea să se uite la fața ei acoperită.

— Da; Ta'a Chume, răspunse Isolder. O rețea de știri a instalat un ochi urmăritor în holul ce duce în apartamentul ei și acesta a înregistrat-o pe Leia părăsind casa împreună cu generalul. A plecat părănd a fi într-o stare de visare, iar Solo era înarmat cu pistolul de comandă.

— Așadar, ce vei face pentru a o recupera pe prințesă?

Isolder putea simți greutatea privirii lui Ta'a Chume. Regina mamă îl testa. Pe Hapi, femeia în funcție vorbea

deseori ironic despre neputința bărbaților, aparenta lor neputință de a face vreodată ceva bine.

— Noua Republică a strâns deja o mie dintre cei mai buni detectivi ai ei pentru a-l depista pe Han Solo. Astarta asigură rapoarte despre cursul evenimentelor din oră în oră și putem să dăm de știre vânătorilor de recompense.

Ta'a Chume vorbea blând, cu delicatețe:

— Privește-mă în ochi.

Isolder se uită la ea și încercă să se relaxeze. Mama lui purta o coroană de aur și un voal subțire galben care îi ascundea trăsăturile. Luminile din jurul ei accentuau culoarea aurului, astfel încât aproape părea că ea generează o aură de putere. Isolder se concentrează să vadă dincolo de voal, să simtă ochii ei întunecați pătrunzându-l.

— Acest general Solo este un om disperat, spuse ea. Știu la ce te gândești. Vrei să o salvezi chiar tu pe prințesa Leia din ghearele lui. Dar trebuie să îți amintești de datoria față de oamenii tăi: ești Chume'da. Soția și fiicele tale vor domni într-o zi. Dacă te pui în pericol, vei trăda speranțele și visurile oamenilor tăi. Trebuie să îi lași pe asasinii noștri să se ocupe de generalul Solo. Promite-mi!

Isolder se uită fix la mama lui și încercă să își ascundă intenția, dar nu avea sens. Ea îl cunoștea prea bine. Știa pe toată lumea prea bine.

— Îl voi urmări pe generalul Solo, spuse Isolder. Și îmi voi aduce mireasa acasă.

Isolder aștepta ca mama lui să aibă un acces de furie, aștepta ca mânia fierbinte din vocea ei să se reverse peste el precum lava fierbinte.

Putea să simtă acest lucru în liniștea care se coborâse peste ei, dar Ta'a Chume nu era genul de femeie care să își exprime mânia. Spuse cu calm, aproape oftând:

— Nu mi te supui cu ușurință, dar orice ai crede, tendința ta către acte eroice nu este o virtute. Te-aș vindeca de asta dacă aș putea.

Isolder nu spuse nimic pentru moment și aștepta ca mama sa să își pronunțe pedeapsa.

— Presupun că semeni cu tatăl tău. Generalul Solo va căuta, probabil, refugiu la unul dintre lorzii războinici, cineva care ar putea spera să rețină puterea Noii Republici. Îmi voi strânge asasinii și voi aduce o flotă pe Coruscant imediat. Bineînțeles că dacă îl voi găsi pe Solo înaintea ta îl voi omori chiar eu.

Isolder își lăsă privirea să cadă în pământ. Avea slaba speranță că acum, când Leia fusese răpită, mama lui va amâna această acțiune, va sta deoparte. Dar nu avea sens: Solo îi răpise succesoarea. Onoarea cerea ca ea să facă demersurile necesare pentru a recupera prințesa.

— Știu că ești nemulțumit. Totuși, când erai copil spuneai adesea: Hapi poate să fie la fel de puternică precum cei care o conduc. Deseori mă gândesc la cuvintele tale și le am aproape de inimă.

Sfârși comunicarea, se așeză și începu să se gândească. Isolder aproape că îl compătimea pe Han. Generalul Solo nu putea să ghicească genul de resurse pe care mama lui le-ar putea folosi pentru a-l găsi.

Caporalul Reezen reușise cumva să lucreze în armată timp de șapte ani, plasându-se în obscuritate, neatrăgând niciodată admirația și atenția care simțea că i se cuvin. Mult prea adesea, așa se întâmplă în serviciile de contrainformații ale armatei. Trăgeai și munceai ca un sclav ani de zile pentru a rezolva un caz major, sperând că unele informații folositoare ți-ar putea apărea în cale.

De aceea plănuise să trimită acest raport direct lordului războinic Zsinj, numai pentru ochii lui, semnându-și numele pe documente astfel încât nici unul dintre superiorii săi să nu își poată asuma laudele. Era corect. Caporalul Reezen era

singura persoană care observase acest aspect – trei manevre lovește și dispari pe o perioadă de nouă zile, manevre realizate pentru a îndepărta flota lui Zsinj. Evident că Noua Republică plănuia un fel de atac, sperând să deschidă o gaură destul de mare pentru ca o flotă să poată trece. Și trebuia să fie o flotă – ceva mai mare decât o simplă navă de observație/supraveghere – astfel încât să existe cineva care să cheltuiască atâta bănet pentru a se asigura că navele trec prin culoar în siguranță.

Reezen putea să o simtă în oase – ceva important urma să se întâmple. Așadar calculase vectorii, analizând posibile ținte militare, micșorase lista la șase, etichetându-le după posibilitate. Atâta teritoriu era de acoperit și exista atât de multă nesiguranță. Reezen mai analiză încă o dată posibilele ținte și căută dincolo de posibilitățile evidente. Acolo, în depărtarea hărților lui, era Dathomir și Reezen studie planeta simțind un fior ciudat în oase.

Dathomir era deja bine protejată, fiind plasată atât de adânc în teritoriul lui Zsinj, încât Noua Republică nu putea să știe operațiunile lordului războinic de acolo. Șantiere navale. Putea Noua Republică să planifice un atac asupra șantierelor navale? Nu, asta nu era adevărat. Voiau ceva de pe planetă. Un loc atât de aspru, de periculos. Erau anumiți prizonieri pe planetă pe care Noua Republică i-ar putea dori – dacă Noua Republică ar fi știut măcar de colonia penitenciară – dar nimeni nu ar fi atât de prost încât să încerce să aterizeze acolo. Reezen îi cunoscuse pe băștinași și simpla noțiune de aterizare pe Dathomir îi transmise un fior de spaimă pe coloană. Totuși, planeta părea să îi facă semn lui Reezen. Aici, aici. Ei vin aici!

Odată, când Reezen era la vârsta adolescenței, participase la o paradă militară pe Coruscant împreună cu tatăl său și în timpul paradei, Darth Vader, Lordul Întunericului, aproape că îi urmări. Lordul Vader întrerupse parada, se opri să se uite la Reezen și să îl mângâie pe cap. Reezen își aminti cum imaginea lui înfricoșată se reflectase în casca Lordului, își aminti teroarea rece pe care a simțit-o când mâna îmbrăcată

în armură îl mângâie pe cap, dar Vader spuse numai atât:

— Când servești Imperiul ai încredere în simțurile tale, apoi trecu mai departe.

Cu ezitare, Reezen ceru întăriri pentru Dathomir, în ciuda convingerii că Noua Republică nu ar ataca, apoi încheie secvența de pe terminalul computerului său care urma să trimită avertismentul criptat către Zsinj.

Lordul războinic era un bărbat conștiincios. Zsinj va avea grijă de asta.

Leia se trezi în întuneric. Zăcuse nemișcată prea mult timp, holbându-se în beznă, fix. Se străduise să stea nemișcată, concentrându-se atât de tare, încât o durea capul și îi amortiseră mușchii.

— Stai nemișcată și nu face zgomot, fuseseră ultimele cuvinte ale lui Han și se strădui cu toată puterea ei să îl asculte.

— Han! țipă ea, când își dădu seama ce se întâmplase și încercă să se ridice. Capul ei se lovi de ceva dur și fu nevoită să se așeze la loc. Simți un grătar sub ea și bubuitul cunoscut al motoarelor de hiperpropulsie ale Șoimului Mileniului. Trecuseră cinci ani de când se ascunsese ultima dată în compartimentul de contrabandă al Șoimului și mirosea la fel. Han Solo, te voi omorî, se lamentă ea. Nu, dacă mă gândesc mai bine, vei fi norocos să mori.

Căută în întunericul din jurul ei după zăvor, îl găsi și încercă să tragă de el. Nu voia să se deschidă. Îl pipăi și își dădu seama că este rupt. Se rostogoli, găsi un obiect mic și

metalic, pe care îl lovi de tavan. Han Solo, lasă-mă să ies imediat! țipă Leia. Simți obiectul din mână ei vibrând și scoțând un sunet ca de sâsâit. Leia îl apropie de ureche. Oh, grozav! Un purificator de aer! Cel puțin nu a vrut să mă sufoc. Îl zgudui și ascultă zăngănitul purificatorului de aer. Foarte bine, Solo. Scoate-mă de aici! Nu așa se tratează o prințesă! Lovi tavanul compartimentului, continuă să lovească, dar nu primi nici un răspuns.

Cum aerul devenea din ce în ce mai cald, Leia începu să se întrebe dacă Han putea măcar să o audă. Oare zgomotul general îi acoperea țițetele? Se așeză lângă miezul energetic quadex, principala sursă de putere pentru întreaga navă și la fiecare câteva minute țevile de deasupra capului ei începeau să sâsâie de parcă răcitorul invadea nucleul. Compartimentele nu erau mari, dar încercuiau o treime din interiorul navei – de la rampa de intrare, peste coridorul consolei și în jurul păturilor de campanie ale pasagerilor. Leia își închise ochii și se gândi. Han și Chewie dormeau de obicei lângă stația tehnică din hol. Era un perete separator între ea și stația tehnică, dar Han ar fi trebuit să o audă lovind dacă era acolo. Ar fi putut totuși să fie încă în cabina de comandă, la vreo șapte sau opt metri depărtare. Dacă erau în cabina de comandă și ușa separatoare era închisă, nu ar fi fost posibil ca Han sau Chewie să audă strigătele ei.

Și acum aerul ei se termina. Leia ridică purificatorul de aer care se defectase, îl lovi din ce în ce mai tare de tavan, dar rezistă impulsului de a țipa de frică să nu se termine mai repede oxigenul. După numai câteva minute, brațele ei mureau de oboseală și Leia se opri pentru a se odihni. Simțea nevoia să plângă. Han știa că ea nu are încredere în acea melanjă metalică plină de defecte, adunată din cimitirele uitate de fiare vechi. Sigur că Șoimul era rapid și bine înarmat, dar se afla, de asemenea, în plină descompunere. Han avea trei creiere de droizi care conduceau toate legăturile improvizate, sistemele modificate și Leia era aproape sigură că toate problemele lui tehnice nu puteau apărea din simplă întâmplare. El spunea că acele

creiere se mai angajau în certuri mici și mai mult ca sigur că erau capabile să își fi sabotat unul altuia sistemele. Într-o zi, unul dintre ei va face ceva foarte rău și întreaga navă va sări în aer. Era doar o chestiune de timp. Lovi din nou în tavan.

Trapa de deasupra ei se crăpă. Chewbacca mârâi.

— Ce vrei să spui că sunetul nu putea să vină de aici? spuse C-3PO, vocea lui auzindu-se suprimată lângă trapă. Sunt sigur că am auzit ceva lovind chiar aici. De ce nu scăpați voi de găleata asta veche plină cu rămășițe nu pot să înțeleg!

Trapa se deschise și Chewie și C-3PO cercetară. Ochii lui Chewie se măriră de mirare și C-3PO se dezechilibră și făcu un pas înapoi. Chewie lătră și C-3PO spuse:

— Prințesa Leia Organa, de ce vă ascundeți aici?

— Am venit să îl omor pe Han, spuse Leia și asta a fost singura modalitate de a mă urca la bordul navei. Ce crezi că fac aici, turbo-prostule, Han m-a răpit!

— Vai, mie! murmură C-3PO. El și Chewie se uitară unul la altul, apoi se grăbiră să o ajute să iasă de acolo.

Leia se ridică, simțindu-se puțin amețită și Chewbacca se uită înspre cabina de comandă. Ochii îi erau greoi și blana de pe spatele gâtului se zburli. Mârâi amenințător și pentru o secundă Leia era sigură că Chewie i-ar fi jupuit brațele lui Han după moda tradițională wookie. Chewie plecă spre cabina de comandă și Leia fugi după el, spunând:

— Așteaptă, așteaptă...

Han stătea în scaunul căpitanului și degetele îi zburau peste tablourile de comandă ale instrumentelor. Spectacolul oferit de stele pe videoecran era de un alb impresionant – semnificând că se grăbeau prin hiperspațiu la viteza maximă a Șoimului de punct șase peste viteza luminii. Chewie mârâi și Han nu își întoarse fața spre ei.

— Deci, ți-ai dat seama ce era zgomotul? întrebă Han.

— Bineînțeles că da! spuse Leia.

În spatele ei, C-3PO țipă:

— Îți sugerez să duci imediat prințesa înapoi, înainte să sfârșim toți la pârnaie!

Han se întoarse calm, balansându-se cu scaunul și își puse mâinile după cap.

— Îmi este teamă că nu putem să ne întoarcem chiar acum. Suntem blocați pe drumul spre Dathomir și cârma nu răspunde la nici un alt ordin.

Chewbacca se grăbi spre locul copilotului, apăsă pe o secvență de taste și mârâi întrebător spre Leia. C-3PO traduse:

— Chewbacca vrea să știe dacă doriți să îl lovească pe Han din partea dumneavoastră.

Leia se uită la wookiee; știa cât de mult trebuie să îl fi durut acea întrebare. Chewbacca îi datora viața lui Han și era legat după codul lui de onoare să îl apere pe Solo. Cu toate acestea, probabil că în situații extreme, wookieeul simțea că Han are nevoie de o corecție.

Han ridică o mână în semn de avertizare.

— Nu mă poți bate nici dacă vrei, Chewie și mă îndoiesc că te-aș putea opri. Dar înainte să mă lași fără cunoștință, vreau să zăbovești asupra unui aspect: e nevoie de doi oameni pentru a scoate nava asta din hiperpropulsie și tu nu poți să faci asta fără mine.

Chewie se uită la Leia și ridică neajutorat din umeri.

— Crezi că ești atât de deștept, spuse Leia. Crezi că ai toate răspunsurile? Chewie, ține-l aici. A adus un pistol de comandă hapi la bord și îl voi împușca cu el.

Han scoase un pistol din harnașamentul lui și Leia își dădu seama că nu este pistolul lui normal. Era arma hapi – dar Han rupsese circuitele din patul armei.

— Îmi pare rău, prințesă, cred că e stricată.

O lăasă să cadă pe podea.

— Foarte bine, ce vrei de la mine? întrebă Leia, simțindu-se cumva învinsă.

— Șapte zile, răspunse Han. Vreau să petreci șapte zile cu mine pe Dathomir. Nici nu îți cer un timp egal cu cel acordat lui Isolder, doar șapte zile. După aceea – te duc direct pe Coruscant.

Leia își încrucișă brațele și bătu din picior nervoasă, se

uită la podea, se controlă să oprească bătutul, apoi îl privi pe Han.

— Ce folos?

— Ideea e, prințesă, că acum cinci luni mi-ai spus că mă iubești și nu era prima dată. Obişnuiai să mă iubești. Credeai asta și m-ai făcut și pe mine să cred. Credeam că dragostea noastră are ceva special, ceva pentru care aş muri cu cea mai mare plăcere și nu am de gând să te las să arunci viitorul nostru doar pentru că un alt prinț își face apariția!

— Alt prinț, spuse ea? Leia bătutu iar din picior, deși încercă să se stăpânească mental. Atunci recunoști? Ești regele Coreliei?

— Nu am spus asta niciodată.

Leia se uită la C-3PO, apoi la Han.

— Și dacă nu te mai iubesc? Dacă m-am răzgândit într-adevăr?

— Canalele de știri raportează deja faptul că te-am răpit, spuse Han. Au început să difuzeze povestea chiar înainte să ne furișăm noi. Dacă nu mă iubești, atunci te voi aduce înapoi în șapte zile și îmi voi executa sentința în închisoare. Dar dacă mă iubești, făcu o pauză Han, atunci vreau să îți iei adio de la Isolder și să te căsătorești cu mine. Își îndoi degetul arătând înspre el.

Leia își simți capul tremurând de frustrare.

— Ai mult tupeu.

Han se uită în ochii ei.

— Nu am nimic de pierdut.

Chiar puneă totul la bătaie, așa cum o făcuse de atâtea alte ori înainte de asta. Acum câțiva ani ea credea că el era impetuos și îndrăzneț, poate un pic nechibzuit. Acum că se gândea mai bine, părea nechibzuit pentru că își riscase viața de atâtea ori pentru ea. Han aproape că și-ar fi pus viața la dispoziția capriciilor ei. Ce considerase odată un curaj dincolo de puterea unui om era de fapt un semn de devotament. Și Leia își găsi inima bătând de teamă la gândul că o persoană ar putea-o iubi atât de mult.

— Foarte bine, înghiți Leia, ne-am înțeles.

— Prințesă Leia! spuse uimit C-3PO.

— Dar sper că îți place mâncarea din închisoare, adăugă Leia.

Imediat ce nava Bith ieși din hiperspațiu lângă vârtejul puternic de materie stelară care înconjura sistemul Roche, Luke știa că erau probleme. Nu putea să o simtă pe Leia nicăieri în apropiere. Se duse în camera lui și îl sună pe ambasadorul Noii Republici în Verpin, prin sistemul radio subspațial, trezindu-l pe bătrân din somn.

— Ce este atât de important? izbucni ambasadorul.

— Ce s-a întâmplat cu prințesa Leia Organa? întrebă Luke. Trebuia să mă întâlnesc cu ea aici.

Ambasadorul se încruntă.

— A fost răpită acum două zile de generalul Solo. Mă uit la vidurile holografice când pot, dar sunt un om ocupat! Nu am prea mult timp pentru asemenea prostii. Poți oricând să suni pe Coruscant, dacă este atât de important pentru tine.

Luke se încruntă. Statutul lui de erou de război nu îi dădea destulă putere pentru a face convorbiri prin hiperspațiu pe vidul holografic. Pe lângă asta, o convorbire nu l-ar apropia de Leia. Trebuia să se întoarcă pe Coruscant, să înceapă de acolo.

— Ai idee unde ar putea să se afle Han și Leia?

Ambasadorul căscă și își scărpină capul chel.

— Cine crezi că sunt, șeful spionajului? Nimeni nu știe unde sunt. Martorii susțin că l-au văzut pe Solo pe cel puțin câteva sute de lumi. Într-un final se dovedește că a fost doar un zvon și cineva care îi seamănă este ridicat. Îmi pare rău, fiule, că nu îți pot fi de mai mare ajutor.

Ambasadorul închise comunicatorul și Luke rămase

nedumerit. Rareori primise asemenea tratament nepoliticos din partea cuiva, cu atât mai puțin din partea unui demnitar. Se gândi că operatorul nu îi spusese ambasadorului cine îl căuta.

Luke închise ochii și își întinse simțurile. Uneori, în somn, putea să o viseze pe Leia. De obicei, dacă era în același sistem stelar, Luke putea să îi simtă prezența. Nu era nicăieri în apropiere. Se hotărâse să își scoată arma din dulap și să se îndrepte spre Coruscant.

Han lucra în galeria de la bordul Șoimului, încercând să încropească cea de-a patra cină la lumina lumânărilor după tot atâtea zile. Mirosul limbii arie condimentată plutea în aer și Han era ocupat să pregătească un pudding în cochiliile cora, când bolul de pudding alunecă și căzu pe podea, murdărind pereții și pantalonii lui Han. Chewbacca stătea la videoecran și se întoarse să râdă.

— Râzi, spuse Han! Râzi cât poți, creier de blană, dar lasă-mă să îți spun un lucru: la sfârșitul acestei excursii Leia va înțelege că mă iubește. În cazul în care nu ai observat, au trecut numai patru zile și deja se și dă pe lângă mine cu drag.

Chewbacca mârâi neîncrezător.

— Ai dreptate, zise Han cu un ton plin de dezamăgire, Hoth se va încălzi mai înainte să o facă ea. Și presupun că ritualurile de împerechere sunt mai simple acolo de unde vii. Când iubești o femeie, probabil că doar o muști de gât și o târăști la copacul tău. Dar noi ne ocupăm de aceste lucruri altfel decât acolo de unde vii tu. Le pregătim femeilor cine frumoase, le facem complimente, le tratăm ca pe niște doamne. Chewie râse batjocoritor. Le împușcăm și le târâm în navele noastre, recunoscui Han. Foarte bine; și poate că nu sunt cu mult mai civilizată decât voi, dar încerc. Chiar încerc.

— Han, oh, Han, îl chemă Leia din hol. Există vreo șansă să fi terminat primul fel? Îmi este atât de foame și știi cât de nervoasă devin când sunt înfometată.

— Vine, prințesă, spuse Han pe o voce caldă, deschizând cuptorul, încercă să scoată tigaia în care se afla limba arie

condimentată cu partea de jos a șorțului de bucătărie, dar își arse degetele. Schelălăi și își băgă degetele în gură, luă o paletică și trânti limba pe o farfurie. Cumva, limba arăta mai albastră decât ar fi trebuit și nu era sigur dacă o gătise prea mult, dacă limba era pur și simplu stricată sau dacă nu cumva pusese prea multă pudră ju.

— Ai terminat acolo? strigă Leia.

— Vine! răspunse Han și îi aduse limba. Aranjase o față de masă frumoasă peste panoul hologramic și candelabrele erau toate strălucitoare. Leia arăta impresionant, îmbrăcată într-o rochie albă cu perle, în timp ce în ochii ei negri dansau flăcări. Așeză farfuria pe masă și... Cina e servită!

Leia se uită la el întrebătoare, ridicând o sprânceană.

— Ce? spuse Han. Ce mai e de data asta?

— Nu ai de gând să mi-o feliezi? întrebă ea. Han se uită la cuțitul de pe masă. O văzuse pe Leia făcându-și loc prin junglă cu ajutorul unui fierăstrău. O văzuse tăind frânhii cu o bucată de sticlă spartă.

O văzuse chiar despicând un fel de monstru de mlaștină cu un băț ascuțit care nu era nici pe departe atât de ascuțit ca o lamă vibrantă.

— Bineînțeles că ți-o voi felia, spuse Han. Va fi plăcerea mea.

Luă cuțitul și începu să felieze limba în bucățele mici. Când era la jumătate decise că e mai bine să verifice dacă proceda bine.

— Sunt aceste bucățele bune pentru tine? Le vrei mai mici, mai subțiri, tăiate pe lung sau de-a latul?

— Bucățelele sunt tăiate bine, spuse Leia și Han termină de feliat limba, se așeză la masă și își luă un șervețel.

Leia se uită către el insistent.

— Ce mai e, draga mea? întrebă Han.

— Ai de gând să stai la masă cu șorțul acela murdar? zise Leia. Vreau să spun că e un pic dezgustător.

Han își aminti de momentul când împărțiseră rații vechi pe un câmp de luptă din Mindar, având trupe de șoc moarte de jur împrejur.

— Ai dreptate, spuse Han, îl voi scoate.

Se ridică, își scoase șorțul, îl luă și îl agăță într-un cui. Se întoarse și se așeză. Leia se uita din nou insistent către el.

— Ce mai e? întrebă Han.

— Ai uitat vinul, spuse aceasta, privindu-și paharul. Han se uită la farfuria ei și observă că începuse să mănânce fără el.

— Preferi alb, roșu, verde sau purpuriu?

— Roșu, răspunse Leia.

— Sec sau dulce?

— Sec!

— Temperatura?

— Treizeci și nouă de grade.

— Nu ai de gând să mă lași să mănânc din nou cu tine în seara asta, nu-i așa?

— Nu, spuse Leia cu fermitate.

— Nu înțeleg, zise Han. Au trecut deja patru zile și în afară de ordinele pe care mi le dai nu mi-ai adresat nici un cuvânt. Știu că ești supărată pe mine. Ai tot dreptul să fii. Poate că am distrus tot ce aveam și nu vei mai putea niciodată să mă placi. Sau poate că te-ai obișnuit să ai servitori în jurul tău și vrei să mă transformi într-un sclav. Cu toate acestea, aș îndrăzni să sper că dacă nu reușim să ne apropiem în urma acestei experiențe, cel puțin mă vei accepta ca prieten.

— Poate că îmi ceri prea mult, spuse Leia.

— Îți cer prea mult? zise Han. Eu sunt cel care gătește, curăță, are grijă de hainele tale, îți face patul și pilotează nava asta. Spune-mi numai atât. Răspunde-mi numai la atât și fă-o cinstit: nu e nimic altceva care îți place la mine? Nu e nici măcar un lucru? Ceva? Orice?

Leia nu îi răspunse.

— Poate că ar trebui să întorc nava pur și simplu, spuse Han.

— Poate că ar trebui, aprobă Leia.

— Dar nu înțeleg, zise Han. Ai fost de acord să vii cu mine în această călătorie, dădu din umeri, deși sub amenințare, recunosc asta. Dar ești mai nebună decât ar trebui să fii.

Dacă vrei să te răzbuni pe mine, atunci nu ai decât. Sunt chiar aici. Han Solo, în carne și oase.

Își plecă fața înainte.

— Dă-i drumul, lovește-mă, sărută-mă, vorbește cu mine.

— Ai dreptate, spuse Leia, nu înțelegi.

— Ce să înțeleg? întrebă Han. Ce să înțeleg? Dă-mi un indiciu!

— Foarte bine! zise Leia. Ți voi spune: pe tine, bărbatul Han Solo, te pot ierta. Dar când m-ai adus pe această navă ai trădat Noua Republică pe care o servești. Nu ești doar bărbatul Han Solo. Ai fost eroul Alianței Rebele, generalul Noii Republici. Pe acel Han Solo nu pot să îl iert, refuz să îl iert. Uneori, ceea ce reprezinți este atât de important încât nu îți poți lăsa standardele mai jos. Devii respectat atât pentru ceea ce ești, cât și pentru cine ești.

— Asta nu e vina mea, spuse Han. Refuz să fiu legat de imaginile preconceptionale ale cuiva despre mine.

— Foarte bine, spuse Leia. Poate te gândești că universul ar trebui să funcționeze așa. Poate că vrei să fii liber să fugi și să fii din nou un pirat, să te poți juca precum un băiețel, dar nu așa funcționează universul! Va trebui să înfrunți asta.

— Bine, spuse Han, aruncând șervețelul pe masă, deci va trebui să înfrunt asta. După cină îmi spui ce vrei să fac, cum vrei să mă comport. Mă voi schimba – pentru totdeauna. Ți promit. În regulă?

Leia se uită la el și ceva în trăsăturile ei se înmuiaseră.

— În regulă.

Patru zile mai târziu, Șoimul Mileniului ieși din hiperspațiu, deasupra Dathomirului și indicatorii de proximitate scoteau semnale de avertizare. Leia veni în fugă și se aplecă peste scaunul pilotului să se uite: distrugătoare spațiale umpleau cerul, în vreme ce nave și barje mergeau greoi dinspre o lună roșie spre o masă mare de țevi de metal și întăriri – zece kilometri de schele strălucitoare care pluteau în spațiu la un punct L5. Părea a fi un soi de insectă imensă, dar andocate în jurul ei erau mii de echipaje – un super distrugător spațial, zeci de modele vechi clasa Victoria și

fregate de escortă, mii de barje ca niște cutii. Pentru un moment, Han se uită la ele cu recunoștință și apoi spuse supărat:

— Trecători ilegali!

Leia trase adânc aer în piept.

— Ei bine. Han, ai reușit să câștigi potul cel mare de data aceasta. Planeta asta pare să aibă mai mulți dușmani decât are un hutt purici.

Han se uită la Chewie. Wookieeul încerca să scoată hărțile de navigare pentru sistemul stelar Ortega. Pe monitorul frontal începuseră să își facă apariția doi vânători roșii de la un distrugător spațial.

— Termină cu sarcasmul, prințesă și treci la pupitrul de comandă; avem companie.

Han arată din cap spre videoecran la interceptării TIE care se îndreptau spre ei. Leia știa suficient de multe lucruri și nu îl întrebă pe Han dacă putea să îi întreacă. Nu putea.

— Serios acum, Leia, ar trebui să te duci acolo, îi spuse Han. Odată ce se apropie destul de mult or să vadă că nu suntem un Incom Y-patru; nu vor ezita să tragă.

Leia fugi pe coridor spre scări.

Din radioul Șoimului se auzi o voce puternică:

— Incom Y-patru răpitor, te rog, identifică-te și comunică destinația. Incom răpitor, te rog, identifică-te.

— Căpitanul Brovar, răspunse Han. Ducem o echipă de inspecție pentru sistemul defensiv planetar. Han își șterse transpirația de pe frunte. Asta era partea pe care o ura întotdeauna; să aștepte să vadă dacă vor înghiți povestea.

După o întârziere de patru secunde, Han știa că în acel moment controlorul de zbor își întreba superiorul. Mereu un semn rău.

— Offf, spuse controlorul după ceva timp, această planetă nu are un sistem defensiv.

Chewbacca se uită la Han, iar acesta apăsă pe butonul microfonului.

— Știu. Suntem aici să inspectăm împrejurimile pentru a instala sistemul defensiv planetar.

Controlorul rămase tăcut prea mult timp, așa că Han adăugă jalnic: avem unul în plus sau părți dintr-unul în plus. Vreau să spun că trebuie să lăsăm sistemele astea defensive undeva, nu?

— Incom Y-patru răpitor, se auzi o voce gravă pe aceeași frecvență, ai vreun fel de modificări ciudate la nava ta?

Interceptorii veneau în raza vizuală și Han nu se mai putea baza pe ascunziș. Se întinse să ajungă la semnalele de bruieră și Chewie tresări.

— Este în ordine, spuse Han liniștitor. Nu ne vom arde propriile circuite de data asta. Am testat totul înainte să plecăm.

Han apăsă pe întrerupător și se rugă. Chewbacca gemu de spaimă și Han se uită pe bord – computerul de navigare căzuse. Han își dădu curând seama că luminile de drum ale hiperpropulsorului muriseră, alături de computerul pentru țintele posterioare. Înțelegea prea târziu că nu testase bruiajele cu computerul de navigare pornit. Era clar că nu aveau cum să intre în hiperspațiu prea curând.

Chewie mârâi speriat și Han se aplecă spre cimitirul naval strălucitor, îndreptându-se către o fregată kuat. Tot acel metal ar fi trebuit să înnebunească senzorii și deși interceptorii TIE erau mai rapizi din punct de vedere tehnic și mai ușor manevrabili decât cei ai Șoimului, Han și-ar fi putut măsura îndemânarea de zbor împotriva acelor jochei de academie oricând.

Săgeți de explozii albastre sfâșiară prora Șoimului, dezechilibrară carcasa și Leia țipă prin radio.

— Sunt în vizorul nostru!

C-3PO stătea în spatele scaunului pilotului privind focul exploziv, țipând:

— Oooh, aah! Și se adăpostea la fiecare ratare.

Han auzi bine-venitul blam, blam, blam al tunurilor rectangulare de la riposta Leiei. Șoimul trase spre schelă și spre fregata de dincolo de aceasta. Bucăți imense de oțel trecură rapid pe lângă ei și Han mișcă Șoimul în lateral pentru a încăpea printre schele. Își fixă computerul de țintire

spre principalele nuclee senzoriale ale fregatei. Fără scutul activat, imensa fregată nu era decât o altă grămadă de rămășițe spațiale și prima explozie a lui Han învălui nucleul senzorial într-un fulger albastru. Trase cu razele protonice în succesiune rapidă, ceea ce declanșă o lumină superbă care l-ar fi orbit pe Han dacă nu s-ar fi ferit.

Printre norii în formă de ciupercă, Han activă scuturile, după care trase două rachete în tulpina subțire a fregatei. Cum Șoimul care încetinea intra ilegal în carcasa fregatei, bucăți de metal explodară în fața scutului frontal de coliziune.

Chewie gemu și își adăposti fața în mâini. Șoimul se lovi de compartimentul cargo deviat al fregatei și sirenele de avertizare se făcură auzite. Panoul de comandă se stinse când scutul de coliziune fu depășit, luminându-se din nou în timp ce murea. Fumul se ridica din bordul în fața căruia stătea Chewie și acesta mârâi.

— Șșșt... murmură Han, punându-și mâna peste gura lui Chewie. Amândouă interceptoarele TIE țiuiau în fregată și nu după mult timp urmă o explozie. Coridorul Șoimului se prăbuși în lumină și foc.

Asta e problema cu aceste ferestre din oțel transparent de pe luptătoarele TIE, se gândi Han. Lucrurile neînsemnate se întunecă atunci când întâlnesc o explozie și apoi nu mai poți să vezi nimic pentru următoarele două secunde. Se bazase pe asta.

Han opri radioul care brua și începu să închidă Șoimul. Leia veni în fugă pe coridor.

— Ce naiba crezi că faci? Aproape că ne-ai omorât!

— Ascultă! spuse Han, ridicând o mână pentru a face liniște. Intre coliziunea dintre rachete și luptătoare, dar și câteva explozive ionice bine plasate, orbita fregatei deja se destabiliza. Nava se îndepărta de port, în timp ce sistemul gravitațional al Dathomirului o trăgea în jos.

— Oh, grozav! spuse Leia. Ar trebui să mă bucur că ne vom prăbuși pe o planetă în loc să explodăm în aer?

— Nu și nu, spuse Han. Activând scutul ar trebui să nu

solicităm Șoimul prea tare, iar pentru că senzorul nostru de bruiaj este închis, Chewie ar putea redresa computerul de navigație. Între timp, armata lui Zsinj va crede că ne-am prăbușit și pe când fregata va cădea pe planetă, noi vom ieși în liniște din raza lor de interceptare pentru zece minute – suficient timp pentru a pune la cale un traseu. Apoi, absolut din întâmplare, ne vom ușura drumul afară de aici și vom merge acasă. Ai încredere în mine, am mai făcut asta!

Han trase adânc aer în piept și se rugă. Haide, Chewie, repornește computerul de navigare. Arată-i!

Chewie mârâi, îl lovi pe Han cu o privire urâtă și apăsă întrerupătorul. Monitorul rămase stins. Chewie începu să testeze frenetic alte întrerupătoare. Hiperpropulsorul rămase stins, la fel și scuturile deflectoare din spate. C-3PO urmărise totul din spatele scaunului pilotului și începuse să gesticuleze agitat, dar se abținu să vorbească. Când văzu că motivatorii nu pornesc, începu să strige:

— Suntem pierduți!

Han sări de la locul lui.

— E în regulă, e în regulă, să nu între nimeni în panică. Avem doar un mic circuit ars, pe care îl voi repara.

Își croi drum pe lângă C-3PO, după care fugi pe coridor, spre sala mașinilor și trase un panou pentru a găsi circuitul motivatorului.

Computerul navigațional l-ar fi putut repara fără nici o problemă acum – în zece minute. Trebuia doar să facă un mic salt și să iasă în sistemul solar, apoi să își ia câteva zile pentru a-l repara bine și în liniște în frigul spațiului. Dar de motivatori avea nevoie acum.

Își scoase vesta, o înfășură în jurul pumnului și lovi în panoul frontal. Se ivi un foc din cutia cu circuite și Leia apăru în spatele lui cu un stingător de foc. Începu să dea pe circuite și Han făcu un pas înapoi, văzându-se nefolositor.

— E în regulă, e în regulă, murmură el și se întoarse în cabina de comandă, porni toate sistemele și lăsă computerul diagnostician să înceapă verificarea. Nucleele senzoriale frontale fuseseră distruse în timpul coliziunii. E totul sub

control, nu am nevoie de senzori atâta timp cât pot vedea ceea ce fac.

Scutul de apărare era distrus. Sistemul radio era afectat. Restul părea să arate destul de bine. Atâta vreme cât rezultatul verificării era unul bun, puteau să zboare de acolo – atâta timp cât puteau să iasă din epavă și să nu existe cineva care să tragă în ei sau care să îi prindă, puteau încerca să plece de pe planetă.

Capul lui Han începu să se miște și își dădu seama că fregata se învârtea în timp ce se prăbușea pe Dathomir.

— Rezistați, dragii mei, va fi o cădere dură! murmură el. Se uită către Leia și văzu că nu era supărată, că nu îl condamnă. În schimb, fața ei palidă exprima teamă și ochii ei păreau dilatați. Părul de pe cap i se ridicase. Han nu o văzuse niciodată atât de speriată. Ce? Ce? o întrebă, uitându-se frenetic la monitorul de verificare.

— Simt că este ceva acolo jos, spuse Leia, pe planetă. Ceva...

— Ce? o întrebă Han.

Leia își închise ochii. Nu avea încă sensibilitatea lui Luke, dar Han știa că în ea exista potențial.

— Văd... picături de sânge pe o față de masă albă. Nu... sunt mai degrabă picături negre pe ceva strălucitor. Numai că petele negre sunt mai putrede ca acel – scârbos...

Leia se încruntă, trase adânc aer în piept și simți că buza inferioară îi tremura.

Ochii Leiei clipiră și se măriră, iar fața ei era palidă din nou, împietrită de teroare.

— Oh, Han, nu putem să coborâm acolo!

În apartamentul lui Han de pe Coruscant, Luke încerca să simtă pereții. Era un apartament ciudat, unul fără decorații, fără căldură, genul de loc în care o persoană locuiește uneori, dar nu trăiește în el. Clădirea fusese scotocită. Uniformele militare ale lui Han stăteau împrăștiate pe podea, alături de o saltea ruptă și de perne desfăcute. Zeci de oameni căutaseră deja în acel loc, dar nu în felul în care Luke plănuia să caute.

Atinse perna și închise ochii. Putea să simtă disperarea lui Han pe pernă, dar și ceva mai vechi și mai ciudat – o urmă de bucurie obsedantă, de speranță.

Luke întârzie ceva timp în cameră. Asemenea emoții puternice aduc cu sine un parfum unic și își trecu degetele peste perete, simțindu-l, urmărind apoi aroma până pe străzile lungi ale Coruscantului. Uneori, mirosul dispărea la câte un colț și Luke se oprea pentru un moment să se concentreze.

După ore de urmărire a gustului speranței obsedante, Luke se afla în straturile superioare ale lumii subterane, într-o veche sală de jocuri. Se uită minute în șir la o masă de sabacc unde un trio de rozătoare jucau, în timp ce un dealer mecanic trimitea cărți în mâinile lor.

După ceva timp se duse la manager, o ființă asemănătoare unui liliac, Ri'dar, care privea ce se întâmplă pe domeniul lui cu un ochi pe jumătate deschis, în timp ce prindea un cablu de suprafață cu degetele de la picioare.

— Droizii tăi crupieri au memoria vizuală a jocurilor pentru a se asigura că nimeni nu trișează? întrebă Luke.

— De ce? zise Ri'darul. Conduc un loc cinstit. Încerci să sugerezi că înșeală crupierrrii mei?

Luke era tentat să își arunce ochii către Ri'dar. Paranoia

lor era o caracteristică a speciei și putea să conducă la probleme dacă Luke nu înmuia repede creatura.

— Bineînțeles că nu, spuse Luke, nici nu mi-a trecut prin minte așa ceva. Dar am motive să cred că un prieten a fost aici recent și că a jucat cărți la masa din colț. Dacă filmele sunt disponibile, mi-ar plăcea să văd înregistrările. Te-aș putea răsplăti.

Ochii întunecați ai Ri'darului străluciră și se uită în jur pe furiș. Se întinse cu o mână înaripată, apucă un cablu și se aruncă pe podea.

— Pe aaaici.

Luke îl urmă în camera din spate și Ri'darul se uită la el cu suspiciune. Banii mai întâi!

Luke îi dădu un cip de credit cu valoare de o sută. Ri'darul ascunse cipul într-un buzunar dosnic din vesta sa, îi arătă cum să scaneze prin unitatea de înregistrări video care nu putea să aibă mai puțin de o sută de ani vechime. Rugina era peste tot, dar, cu toate acestea, derularea imaginilor se desfășură incredibil de repede. Luke apăsă pe butonul murdar pentru redare și după câteva momente opri înregistrarea video pentru a-l urmări pe Han cum își câștiga planeta. Înregistrarea nu avea sunet, dar holograma planetei de pe masă străluci. Deci asta era sursa de bucurie.

— Cine este dracmariana de aici? întrebă Luke.

Ri'darul se uită la dracmariană, apoi își plimbă ochii pe furiș între imagine și Luke.

— Greu de ssspus. Toți arată la fel pentru mine.

Luke mai scoase încă un cip de credit.

— Ddda, îmi amintesc acum, spuse Ri'darul. Este lordul războinic Omogg.

Luke știa numele.

— Bineînțeles. Numai ea putea să piardă o planetă la un joc de cărți. Cum pot să o găsesc?

— Jucând, spuse Ri'darul. Când nu esste aici, joacă în altă parte. Dracmarienii nu dorm.

Luke luă numele locurilor unde se ducea de obicei dracmariana, își închise ochii și își lăsă degetul arătător să

alunece pe listă. Se opri la cel de-al treilea nume – un loc aflat în apropiere, la patru niveluri mai jos în lumea subterană. Își înfășură hainele strâns pe el și simți sabia de lumină atârându-i într-o parte. Ceva în aer îl avertiza să o țină la îndemână, așa că o desfăcu și o puse în buzunar.

Călătoria în jos ținu doar câteva minute, dar părea că intrase într-o altă lume. Aerul era închis, iar luminile mai slabe decât deasupra. Sutele de niveluri aflate mai jos erau locuri în lumea subterană unde cei mai vrednici oameni nu se puteau aventura. Cei care trăiau deja acolo erau extraterestri din rase pe care Luke nu le văzuse niciodată – un amfibian turcoaz, bioluminiscent, trecu pe lângă el, legănându-se pe picioare membranoase, mâncând un fel de ciupercă cu gura lui mare. Ceva imens, cu tentacule, alunecă peste pietrele umede. Nu știa dacă era conștient sau vreun parazit. În cele din urmă, Luke găsi locul pe care îl căuta, văzând o lumină slabă deasupra unei uși pe care scria: Ascunziș.

Intră și se uită discret prin semiîntuneric. Singura lumină care se afla în cameră venea de la lămpile aflate pe casca unui droid de curățenie și de la amfibienii bioluminiscenti, precum cel pe care îl văzuse Luke afară. Acolo, creaturile nu foloseau lumină artificială.

În adâncurile umbrelor, Luke auzi suspine teribile, care nu puteau fi decât deplângeri ale unei morți.

Luke își scoase sabia de lumină și își făcu drum printre umbre, folosindu-se de strălucirea ei albastră. Zeci de extraterestri țipară și își acoperiră ochii de durere, iar mulți dintre ei strigară de uimire și se aplecară la pământ. Zeci de populații de șobolani se ascunseseră mai adânc în umbre pentru a urmări disputa cu ochi strălucitori.

În spatele camerei de jocuri, la masă, trei oameni o prinseseră pe femeia dracmariană. Doi dintre ei o țineau cu spatele fixat în masă, în vreme ce al treilea se chinuia cu disperare să-i scoată casca, să îi intre oxigen, care cu siguranță ar fi otrăvit-o. Dracmariana se lupta cu ei, săpând în brațele lor cu ghearele până făcu să iasă sânge, lovindu-i

cu picioarele dotate cu gheare sau izbindu-i cu coada. Alți doi oameni erau deja pe podea, dar dracmariana era aproape la capătul luptei. Bărbații o aveau fixată în piroane acum. Toți cei trei bărbați purtau ochelari cu infraroșii, un semn că nu erau obișnuiți cu viața de aici, din lumea subterană.

— Dați-i drumul, le ordonă Luke.

— Stai departe de ea, spuse unul dintre ei în bazică, folosind un accent ciudat, pe care Luke nu îl mai auzise niciodată. Deține informații.

Luke făcu un pas înainte și anchetatorul care trăsesese de casca lui Omogg scoase un blaster și trase în el. Scântei albastre ieșiră din armă și îl înconjurară pe Luke, iar pentru o fracțiune de secundă mintea lui Luke fu goală – se simțea de parcă își ținea capul în apă înghețată. Clipi și lăsă Forța să îl invadeze. Cei trei oameni se întoarseră la misiunea lor, aparent satisfăcuți de faptul că se terminase confruntarea.

— Dați-i drumul, repetă Luke mai tare.

Anchetatorul se uită la el cu surprindere și trase din nou cu blasterul. Luke se cutremură și folosi Forța pentru a smulge arma din mână lui. Ieșiți de aici, toți trei, îi avertiză Luke.

Bărbații se opriră și făcură un pas înapoi de lângă dracmariană. Ea zăcea gâfâind pe masă, luptându-se cu efectele oxigenului care pătrunsese prin sigiliul caschetei.

— Această creatură are informații care ne-ar putea conduce la o femeie ce a fost răpită, spuse unul dintre bărbați. Vom obține acele informații.

— Această femeie este un cetățean al Noii Republici, spuse Luke și dacă nu îți iei mâinile de pe ea îți voi lua eu mâinile. Luke agită sabia de lumină amenințător.

Bărbații se uitară unul la altul nervoși, dar se retraseră. Unul dintre ei scoase un comunicator și începu să vorbească în el repede, într-o limbă străină, chemând în mod evident întăriri. Populația de șobolani din colț fugi, nedorind să înfrunte această situație și camera părea ciudat de tăcută, cu doar un zumzet pierdut al procesoarelor aflate undeva în fundal.

În câteva secunde, o voce feminină se auzi în spatele lui Luke.

— Ce se petrece aici?

Toți cei trei atacatori ai lui Omogg își încrucișară brațele și își plecară capetele.

— Vai, regină mamă, l-am găsit pe lordul războinic, așa cum ați cerut, dar nu vrea să vorbească. Nu puteam obține nici o informație.

Luke se întoarse să se uite la conducătorul lor. Era o femeie înaltă, care purta o coroană din aur și un voal auriu pentru a-și ascunde fața. Fiecare centimetru al ei trăda regalitate și bogăție. Purta o rochie lungă, lejeră, care nu putea să îi ascundă silueta ei perfectă. În spatele ei erau cel puțin câteva zeci de paznici cu armele pregătite.

— Ați torturat un demnitar străin? întrebă regina mamă, cu ochii strălucind în spatele vălului. Luke putea să îi simtă mânia, dar nu putea fi sigur dacă era într-adevăr supărată pe oamenii ei sau era supărată că eșuaseră.

— Da, murmură unul dintre bărbați. Ne-am gândit că e cel mai bine.

Regina mamă grohăi dezgustată.

— Ieșiți de aici, toți trei. Puneți-vă sub arest.

Pentru moment, Luke se întrebă dacă asta era doar actorie și cercetă mai departe cu Forța persoana nou-venită. Nu era surprinsă sau îngrozită de acțiunile oamenilor ei. Conducătorii par să devină de jad; întăriți prea mult.

— Îți sunt datoare mii de mulțumiri pentru că ai intervenit aici, îi spuse lui Luke. Gesticulă și doi dintre oamenii ei se repeziră către dracmariana căzută și se asigurară că masca de gaz era confortabil așezată peste botul ei. Omogg încă gâfâia, dar părea să își revină. Își mișcă brațele și își smuci coada slăbită. Gărzile o ridicară într-o poziție verticală, ajustându-și valvele pe ghiozdanul din spate, mărinind cantitatea de metan pe care o primea. Inhală adânc.

— Îmi pare teribil de rău, spuse regina mamă dracmariane. Sunt Ta'a Chume a hapilor și i-am rugat pe oamenii mei să te găsească, dar nu le-am ordonat să te

interogheze așa. Sunt deja în arest. Cere-mi orice pedeapsă crezi că este potrivită.

— Fff-fă-i să rrr-respire mmm-metan, sâsâi Omogg.

Regina mamă își înclină ușor capul în semn de acceptare.

— Așa va fi. Făcu o pauză de un moment. Știi deja de ce am venit. Vreau să îmi spui unde este Han Solo. Se spune că tu îți organizezi propriile tale acțiuni pentru a-l găsi. Te voi plăti oricât ceri, în limitele bunului simț. Știi unde este?

Omogg o studie pe Ta'a Chume pentru un moment. Dracmarienii se făcuseră cunoscuți pentru generozitatea lor, dar erau oameni independenți și nu puteau fi convinși ușor. Erau oponenți de temut ai Imperiului și puteau fi considerați aliați ai Noii Republici. Rezistaseră constrângerii până la moarte. Omogg se uită la Luke.

— Asta este ceea ce vrei și tu?

— Da, răspunse Luke.

Dracmariana îl studie pe Luke un moment.

— Mi-ai salvat viața, Jedi. Reputația ta are întâietate.

— Spune ce vrei ca recompensă.

Dracmariana ezită și Luke înțelese. Îi va spune unde se dusesese Han Solo, dar nu voia să vorbească în preajma lui Ta'a Chume. Totuși, Luke putea simți ceva din partea reginei mamă. Încredere? Dacă Omogg plănuise într-adevăr să trimită o companie după Han – și Noua Republică oferea o recompensă destul de mare ca să facă asta să merite – atunci Ta'a Chume își făcuse, probabil, temele. Știa ce navă va lua Omogg, poate chiar îi chestionase pe membrii echipajului și instalase microfoane pe navă pentru a o putea urmări.

— Cât despre recompensă... îți cer să îl lași pe generalul Solo în grija mea și să nu dezvălui numele planetei nimănui, dar să te uiți în ochii mei și să te gândești la nume.

Omogg se uită în sus și orbitele întunecate ale ochilor străluciră din spatele mănunchiului de metan verde din casca ei. Luke lăsă Forța să îl conecteze la gândurile ei și auzi distinctiv numele planetei în mintea lui: Dathomir.

Numele îl lovi pe Luke și văzu pentru a doua oară holograma lui Yoda într-o nuanță de verde mai deschis,

spunând: Am încercat să îl eliberăm pe Chu'unthor de pe Dathomir...

— Ce știi despre loc? întrebă Luke.

— Pentru cineva care respiră metan, are o valoare mică, spuse Omogg.

— Îți mulțumesc, Omogg, zise Luke. Reputația dracmariană despre recunoștință este binemeritată. Ai nevoie de un doctor? Ceva?

Omogg făcu cu mâna spre Luke în semn de mulțumire pe când acesta pleca și începu să tușească din nou.

Ta'a Chume îl studie pe Luke de parcă acesta ar fi fost un fel de sclav pe care l-ar fi putut cumpăra la piață și în cele din urmă el îi simți nervozitatea. Dorea ceva de la el.

— Îți mulțumesc pentru că ai venit la timp, spuse ea. Presupun că ești un fel de vânător de recompense.

— Nu, zise Luke ofensat. Ai putea spune că sunt un prieten al Leiei și al lui Han.

Regina mamă gesticulă din cap și părea că nu are de gând să îl părăsească.

— Flota noastră va pleca diseară către Dathomir. Se uită în camera goală de orice, mai puțin de gărzile ei, de Luke și Omogg.

Probabil că a surprins uimirea lui Luke când a rostit numele, pentru că vocea ei căpătase foarte multă încredere. Omogg a greșit când a hotărât să verifice ruta pe computerul de navigare. Odată ce am aflat că plănuiește să întreprindă o excursie, nu am avut nici o problemă să depistăm încotro s-ar putea duce. Totuși, nu văd de ce ar alege Han o asemenea lume.

— Poate că are... valoare sentimentală, spuse Luke.

— Bineînțeles, aprobă Ta'a Chume. O posibilă alegere pentru un iubit înnebunit care tocmai și-a răpit partenera. Deci ești de acord că merită verificat?

— Nu sunt sigur, zise Luke.

— O voi verifica, spuse Ta'a Chume gânditoare. Nu am mai văzut un Jedi de când eram copil. Chiar și atunci, cel pe care l-am văzut era un bătrân care chelea. Nu semăna cu tine,

dar era interesant. Mi-ar plăcea să mi te alături pe nava mea pentru o oră sau două ca să luăm cina. Vei veni diseară?

Tonul ei nu lăsa loc unui refuz, deși Luke simți că ar fi fost permis să îi refuze invitația. Dar altceva îl frapa, normalitatea cu care această femeie trata viața sau moartea, felul în care ea acceptase executarea propriilor ei oameni. Această femeie era periculoasă și Luke dorea să îi testeze mintea mai departe.

— Aș fi... onorat să mă alătur, spuse Luke.

Pe când Șoimul Mileniului plonja înspre Dathomir, Chewbacca mârâi și se prinse de scaunul său. Rotirea navei o amețise pe Leia, dar wookieeul fiind crescut în copaci, probabil că se simțea mai puțin stresat de căderea liberă.

— Se încălzește aici, spuse Leia, afirmând ceea ce era evident. Se încălzește atmosfera și fără mult efort în calea scutului atmosferic marea fregată va arde. Han, nu știu cum te-am lăsat să mă convingi să fac asta! Nu îmi pasă dacă tu te duci la închisoare, du-mă acasă, acum!

Han se aplecă peste pupitrul de comandă.

— Îmi pare rău pentru asta, prințesă, dar se pare că Dathomir va fi noua ta casă – cel puțin până repar nava.

Han apăsă un buton, deschise accelerația compensatorie a Șoimului și sentimentul unei căderi bruște îl amuți. Începu să apese mai multe butoane, trăgând de manete. Motoarele mârâiră resuscitate și Han spuse: hai să ieșim de aici!

Șoimul se ridică și scoase un scrâșnet puternic, de parcă ceva de metal ar fi zgâriat acoperișul. Încercă să iasă din fregata dărăpănată în acompaniamentul metalului urlător.

— Nu trebuie să vă faceți griji, spuse el. Este doar antena smulsă. Trebuie să ieșim în liniște, să stăm lângă fregată

pentru ca ei să nu ne detecteze urma de eșapament. Îmi închipui că atunci când fregata va cădea, căldura provenită de la explozie ne va ascunde destul de bine pentru moment. Totuși, va trebui să aterizăm în apropiere.

Șoimul se desprinsese ușor de epavă și Leia văzu că erau încă la mii de kilometri deasupra solului. Apoi, se opri din cădere și pentru un moment reușiră să vadă stelele îndepărtate, acum că se apropiau din ce în ce mai mult de planetă.

Era noapte acolo jos. Cel puțin cădem spre pământ și nu spre apă, se gândi Leia. Erau deasupra a ceea ce părea a fi o zonă temperată, o arie uriașă de dealuri unduitoare și munți, pe marginea unei mări de nisip. Nu arăta ospitalier, dar putea fi locuibilă. Munții erau acoperiți de copaci. Leia zburase deasupra a sute de planete și cele ca aceasta îi dădeau mereu fiori. Era întuneric acolo jos, arăta atât de pustiu fără luminile plăcute ale orașelor.

Înțelegând cât de dezolant era acel loc, o făcu să simtă fiori trecând prin ea.

— Han, stabilizează nava înainte de a mai coborî, spuse Leia și fă o citire a senzorilor. Caută orice semn de viață.

Han apăsă butoanele.

— Nu avem nici un senzor.

— Trebuie să avem senzori! țipă Leia. De unde vei lua piese pentru a repara nava?

— De acolo! strigă C-3PO. Văd un oraș acolo!

— Unde? întrebă Leia, urmând vectorul degetului arătător al lui C-3PO. Era ceva la orizont, abia strălucind, poate la o sută cincizeci de kilometri depărtare.

— Du-ne în direcția aceea! țipă Leia.

— Nu pot să zbor acolo pur și simplu! spuse Han. Trebuie să aterizăm pe o rază de jumătate de kilometru de la locul prăbușirii, altfel vom fi detectați de scanerile infraroșii de pe acele distrugătoare spațiale.

— Atunci du-ne jumătate de kilometru în direcția aceea, îi ceru Leia.

Han comentă ceva pentru sine despre prințesa șefă. Se

apropiau de pământ cu repeziciune și în numai câteva secunde se prăbușiră peste vârfurile incredibil de înalte ale munților. Cerul nopții era senin și în lumina amplă a lunii Leia putea să deslușească pădurile de copaci înalți și încolăciți.

Erau aproape de nivelul solului când Han îi scoase din plonjare. Cerul era acoperit de lumina strălucitoare provenită de la prăbușirea fregatei și Șoimul goni deasupra vârfurilor de copaci pentru o fracțiune de secundă, șterse un lac de munte și se prăbuși sub cupola pădurii. Alunecară prin niște tufișuri dese și făcură o oprire zgomotoasă. O minge de foc se ridică în spatele lor, împrăștiind lumina peste lac.

Han se uită prin videoecran la copacii înalți.

— Ei bine, acesta este locul. Opri Șoimul.

— Oh, Han, spuse Leia, chiar dacă vom putea lua piese să reparăm Șoimul, ai văzut toate acele circuite distruse. Cum o să reușim să cărăm așa ceva până aici?

— Pentru asta sunt droizii și wookie, spuse Han.

Chewbacca mormăi și îi aruncă lui Han o privire înfricoșătoare.

— Sunt de acord, îi spuse C-3PO lui Chewbacca. Nimeni nu ar învinovăți un wookie pentru că a mâncat un pilot leneș.

— Tu crezi că am reușit? întrebă Leia. Ești sigur că nu ne-au reperat pe scanerile lor?

— Nu sunt sigur de nimic, zise Han. Dar dacă oamenii lui Zsinj urmează procedura imperială, vor veni aici să verifice grămada de zgură a fregatei imediat ce se răcește. În cel mai rău caz vom fi nevoiți să ieșim, să ne acoperim urmele și să ascundem Șoimul

— Scuzați-mă, domnule, interveni C-3PO, dar aș vrea să evidențiez faptul că oamenii lui Zsinj nu sunt imperialiști; cel puțin nu în cel mai strict sens al cuvântului, din moment ce Imperiul a fost doborât.

— Da, făcu Han o grimasă, fără să spună ceea ce era evident: că majoritatea oamenilor lui Zsinj fuseseră instruiți de către Imperiu.

— Dar priviți lucrurile așa: ce jocheu spațial ar putea să rateze șansa de a coborî să se uite la o epavă curată? Credeți-mă, avem destui care or să vină și dacă nu vreți să întindeți un picnic pentru ei, ar trebui să trecem la treabă.

Cei patru se dădură jos și scoaseră pânzele de camuflaj. Pânzele funcționau în două etape: o pânză uimitoare de plasă metalică subțire trecea peste Șoim, pentru a acoperi partea electronică și a nu fi detectată de senzori, apoi era pusă o a doua pânză de camuflaj pentru a ascunde nava de inspecția vizuală.

Ieșiră în cele din urmă afară. Aerul era mult mai cald decât se așteptase Leia, iar stelele abia străluceau. În timpul nopții se simțea ușoară, de parcă ai fi putut topi nodurile din mușchii încordați ai spatelui și gâtului ei. Pădurile erau tăcute. Se putea auzi focul de la epavă arzând de partea cealaltă a crestei, dar nu erau deloc triluri de păsări sau țipete sugrumate ale vreunui animal vânat. Mirosul frunzei de molid și sevă vie pătrundea din plin în nările ei. La urma urmei, Dathomir nu părea a fi un loc atât de urât.

Cei patru aruncară repede plasa, apoi luară pânza de camuflaj. Era lungă de treizeci și cinci de metri, o bucată de pânză fotosensibilă atașată la o bandă activatoare. Au rupt banda activatoare, apoi au amplasat pânza peste solul frunzos pentru un minut, astfel încât să facă o imagine a solului. După aceea, întoarseră pânza pe partea cealaltă și acoperiră Șoimul. În general, calitatea plasei de camuflaj ar putea ascunde nava chiar și de o altă navă care s-ar apropia cât de mult posibil. Au existat situații în care căutătorii se urcaseră deasupra navei în depresiuni mici, fără să-și dea seama că stau de fapt chiar deasupra propriei lor ținte.

Când au terminat, au pus frunze peste urmele lăsate, au tăiat o parte din tufișurile deteriorate mai rău și le-au ascuns. La răsărit, Leia se simțea obosită; stătea pe covorul de frunze căzute lângă un mic lac și se uita la minunatele stele. Ieși fum din lac, o ceață firavă care își făcu drum până în pădure și un vânt ușor începu să bată printre frunzele copacilor de pe vârfurile dealurilor.

Era obosită, iar Han veni aproape de ea și îi atinse spatele.

— Deci, cum îți place planeta mea până acum? o întrebă Han.

— Cred... că îmi place mai mult decât îmi placi tu, spuse Leia jucăușă.

— Atunci înseamnă că o iubești mult de tot, îi șopti Han în ureche.

— Nu asta am vrut să spun, zise Leia, retrăgându-se. Nu sunt sigură dacă ar trebui să fiu furioasă pe tine pentru că m-ai adus aici sau dacă ar trebui să îți mulțumesc pentru că ne-ai adus la sol întregi.

— Deci ești confuză. Se pare că le fac pe multe femei să se simtă așa, spuse Han.

— Ai mai folosit tehnica asta înainte? întrebă Leia – a prăbușirii într-o navă mai mare, după care să lași epava să te coboare pe planetă interzisă?

— Ei bine, recunosc Han, atunci nu a funcționat chiar atât de bine ca acum.

— Numești asta a funcționa bine?

— Este mai bine decât alternativa. Han arătă din cap spre cer. Ar fi bine să ne adăpostim. Vin.

Leia se uită în direcția indicată de Han. Patru stele păreau să cadă din cer și se îndreptau spre ei. Micul grup stătu ascuns în Șoim pentru restul zilei, incapabil să vadă cât de mare era alaiul de căutare sau dacă o armată formată din trupe de șoc înconjurase Șoimul pe când fugarii se hrăneau din porții reci. Han ținea tunul de explozie jos, în caz că... în timpul dimineții, auziră de zeci de ori vânători zburând deasupra, analizând vârfurile copacilor. Puțin mai târziu, o ploaie de rachete căzu timp de o oră, decidând fregata prăbușită. Șoimul tremură din cauza exploziilor și întregul grup stătea acolo înmărmurit, uimit că oamenii lui Zsinj fac atâta efort să distrugă o epavă, întrebându-se dacă unele dintre rachete ar putea fi, eventual, îndreptate către ei.

Odată ce bombardamentul încetă, nava deveni tăcută. După o jumătate de oră, un alt grup de vânători o încercuiră.

— Ne caută! spuse C-3PO.

Han asculta, uitându-se pe tavan și aștepta întoarcerea vânătorilor. Unele dintre acele echipamente aveau senzori care puteau auzi o șoaptă de la mii de metri. Leia își închise ochii, forțându-și simțurile. Nu mai putea să perceapă prezența ființelor întunecate pe care le simțise mai devreme, nu putea să mai simtă nimic și se tot întreba dacă fusese o halucinație.

La începutul după-amiezei, vânătorii renunțaseră, aparent, la căutare și Leia se gândi la asta. Dacă oamenii lui Zsinj credeau că au reușit să intre pe planetă, cu siguranță nu vor ceda așa ușor. Cu siguranță că nu ar fi renunțat niciodată dacă ar fi știut că un general al Noii Republici și un ambasador erau la bordul navei. Părea evident că nu știau dacă Șoimul aterizase în siguranță și nu aveau cunoștință despre cine erau pasagerii. Atunci, o bântui un gând și mai teribil: poate că oamenii lui Zsinj nu îi mai căutau pentru că nu credeau că grupul ar putea să supraviețuiască în sălbăticia planetei. Probabil că existau motive pentru care o planetă atât de benefică nu era locuită.

Pe când soarele începuse să apună, Han se ridică, își puse jacheta ignifugă și casca, după care scoase o mitralieră explozivă.

— O să ies să arunc o privire în jur, să mă asigur că oamenii lui Zsinj au plecat.

Leia, C-3PO și Chewie așteptară în navă. Chewbacca începu să devină nervos după o jumătate de oră și se plângea din plin.

— Chewbacca sugerează să ne ducem să îl căutăm pe Han, spuse C-3PO.

— Așteaptă, zise Leia. Un wookiee și un droid auriu sunt prea ușor de observat. Mă voi duce eu să mă uit după el.

Își puse pe ea niște haine de luptă și o cască, apoi ieși afară, cu blasterul la putere maximă. Luă o urmă care ducea spre lac, uitându-se după trupe de șoc. În cel mai rău caz, se aștepta la vreun fel de patrulă pe speedere. Îl găsi pe Han la numai o sută de metri de navă, stând lângă malul mâlos al lacului, privind apusul soarelui într-o baltă de roșu și galben

vibrant, cu purpuriu nemișcat.

Ridică o piatră, o aruncă înspre lac și privi cum sărea de cinci ori. Un fel de creatură strigă în depărtare, scoțând răcnete. Totul era foarte tăcut.

— Ce faci aici, în spațiu deschis? întrebă Leia, furioasă la culme pentru că îl găsisese în asemenea reverie.

— Oh, uită-te puțin în jur. Privi balta de noroi de la picioarele lui și lovi cu o altă piatră plată.

— Treci înapoi sub acoperire!

Han își puse mâinile în buzunare și privi pur și simplu apusul.

— Ei bine, presupun că acesta este sfârșitul primei noastre zile pe Dathomir, spuse el. A fost cam lipsită de evenimente. Mă iubești? Ești pregătită să te măriți cu mine?

— Oh, te rog, renunță, Han! Și treci înapoi sub acoperire!

— Foarte bine, spuse Han. Am motive să cred că trupele lui Zsinj au plecat deja.

— Ce ar putea să te facă să crezi așa ceva?

Han îi arătă plaja măloasă a lacului cu degetul de la picior.

— Nu ar putea să rămână după înserare cu așa ceva lângă.

Leia își înăbuși un țipăt – ceea ce luase ca fiind o baltă de noroi era de fapt o imensă urmă de picior de aproape un metru lungime, ceva incredibil de mare, cu cinci degete.

La cină, Isolder a stat între mama sa și Luke, simțindu-se trist, dezamăgit. Mama lui ajunsese abia în acea dimineață pe Steaua Casă și în cursul a câtorva ore reușise să obțină ceea ce Isolder nu fusese în stare să facă o săptămână întreagă: să afle unde o dusesese Han pe Leia. Se gândise

foarte bine că numeroasele recompense puse pe capul lui Solo – oferite atât de Noua Republică, aceea care îl dorea viu, cât și de diferiți lorzi de război, care îl doreau mort – făceau ofertele mult prea tentante. Decât să se mulțumească cu parte din bani furnizând informații, toți cei care aveau o idee unde se afla Solo l-ar fi vânat ei înșiși. Așa că spionii ei s-au concentrat pe găsirea navelor pregătite de plecare, urmărind diverși piloți cu o reputație mai puțin bună. Omogg se dăduse de gol prin achiziționarea unui sistem complex de arme pentru iahtul ei personal – genul de sistem pe care cineva l-ar folosi numai într-o misiune foarte periculoasă.

Acum, Isolder aștepta ca mama lui să se scalde în propria ei victorie, să facă unele remarci aparent nesuținute, dar, în fond, adevărate, special pentru a-și arăta superioritatea inteligenței feminine asupra celei a unui bărbat. Femeile din Hapi aveau o veche zicală: Nu lăsa niciodată un bărbat să creadă că este egal din punct de vedere intelectual cu o femeie. Îl va face să fie diabolic.

Și Ta'a Chume nu ar spune niciodată ceva ce ar putea să îl facă pe fiul ei diabolic. Totuși, rămase cordială în observații pe toată durata cinei. Vorbi cu Luke Skywalker și râse cu plăcere în toate momentele potrivite. Își păstra voalul pe față și totuși reușea să fie seducătoare. Isolder se întreba dacă Maestrul Jedi ar fi tentat să aibă o relație cu ea. Era evident că ea îl dorea și ca toate mamele dinaintea ei nu își arăta vârsta. Era foarte frumoasă.

Dar Skywalker părea să nu observe frumusețea ei sau încercările voalate de seducție. În schimb, ochii lui de un albastru palid păreau să analizeze nava de parcă ar fi dorit să arunce o privire la detaliile tehnice. Prima regină mamă începuse să construiască Steaua Casă acum aproape patru mii de ani, bazându-și planul primului nivel al navei pe cel al castelului ei. Plastoșel pe pereții interiori, pentru ca pe afară să fie acoperiți cu o fațadă de piatră întunecată și minareturi, în timp ce turnurile canelate aveau toate cupole din cristal. Castelul era așezat pe un munte de bazalt, modelat de vânt, pe care predecesorii îl făcuseră dispărut pentru a ascunde în

arsenalul lui zeci de mașini gigante și sute de arme.

Deși Steaua Casă nu se compara cu unul dintre distrugătoarele spațiale imperiale, era unică, mai impresionantă în felul ei și cu siguranță mai frumoasă. Avea tendința să primească străini la bordul ei, mai ales în astfel de timpuri, când luau cina în pace lângă o planetă și lumina strălucitoare a stelelor dansante se reflecta în vechile turnuri de cristal.

— Trebuie să fie fascinant să faci o asemenea muncă, îi spuse Ta'a Chume lui Luke, pe când terminau ultimul fel. Întotdeauna am fost foarte provincială, stând aproape de casă, dar tu – călătorești prin galaxie, cauți înregistrări despre Jedi.

— Dar nu fac asta de mult timp, spuse Luke, doar în ultimele luni. Îmi e teamă că nu am găsit nimic de valoare. Încep să cred că nu voi găsi niciodată.

— Offf, sunt sigură că există înregistrări în zeci de lumi. Aaa; îmi amintesc că atunci când eram mai tânără, mama mea mi-a obținut refugiu la un Jedi, un grup de vreo cincizeci. Se ascundeau în vechile ruine ale uneia dintre lumile noastre pentru un an; conducând o mică Academie.

Vocea ei se înăspri. Apoi, Lordul Vader și cavalerii întunericului au venit în sistemul Hapi și i-au vânat pe Jedi. Am auzit că după ce Vader i-a omorât, aproape că i-a zidit în ruinele de la Reboam. Poate că au păstrat unele înregistrări ale faptelor lor, nu știu.

— Reboam? întrebă Luke cu intensitate bruscă. Unde se află locul ăsta?

— Este o lume mică, cu un climat dur, aproape nelocuită – spre deosebire de propriul tău Tatooine.

Isolder surprinse o bruscă foame nerațională în ochii lui Luke, de parcă ar fi vrut să vorbească mai mult. Ta'a Chume îl încurajă.

— Când toată această poveste se va termina și o vei salva pe Leia, vino în Hapi. Unul dintre consilierii mei, care se apropie de bătrânețe ți-ar putea arăta peșterile. Ai fi binevenit să păstrezi orice dorești din ele.

— Îți mulțumesc, Ta'a Chume, spuse Luke și era atât de încântat încât nu mai putea mânca. Cred că ar fi mai bine să mă pregătesc de plecare acum. Dar înainte de a o face pot să îți mai cer o mică favoare?

Ta'a Chume îi răspunse afirmativ, invitându-l să spună ce dorea.

— Îți pot vedea fața?

— Mă flatezi, spuse Ta'a Chume, râzând ușor. În spatele voalului aurit, frumusețea ei era ascunsă și în tot sistemul Hapi, nici un bărbat nu ar fi avut îndrăzneala să îi ceară vreodată așa ceva. Dar acest Luke era un simplu barbar care nu știa că tocmai ceruse ceva ce era interzis. Spre surprinderea lui Isolder, mama sa își ridică voalul.

Pentru un moment, Jedi se uită în ochii ei de culoare verde închis, la cascadele de păr roșu și își ținu respirația. În tot Hapiul, doar câteva femei puteau rivaliza cu Ta'a Chume în privința frumuseții. Isolder se întrebă dacă Skywalker observase avansurile discrete ale mamei sale până la urmă. Apoi, Ta'a Chume își lăsă voalul la loc.

Luke se aplecă în semn de recunoștință și într-un moment fața lui deveni aspră de parcă pătrunsese în gândurile lui Ta'a Chume și nu îi plăcuse ceea ce văzuse.

— Abia acum înțeleg de ce oamenii tăi te venerază, spuse pe un ton normal și plecă.

Părul prins la spate atârna pe gâtul lui Isolder și își dădu seama că tocmai se petrecuse ceva important, ceva ce ratase. Când Isolder văzu că Luke ieșise din raza în care putea să-i audă, întrebă:

— De ce i-ai spus lui Jedi minciuna aceea despre Academie? Mama ta îi ura pe Jedi la fel de mult pe cât i-a urât și împăratul și i-ar fi extirpat vânându-i.

— Puterea lui Jedi este mintea lui, îl avertiză Ta'a Chume. Când un Jedi este distras, când își pierde concentrarea, devine vulnerabil.

— Deci plănuiești să îl omori?

Ta'a Chume își puse palmele încrucișate pe masă.

— El este ultimul dintre Jedi. Ascultă-l cum vorbește

despre neprețuitele lui înregistrări. Nu vrem să vedem Jedi ridicându-se din mormintele lor, nu-i așa? Prima grupare a fost destul de buclucașă. Nu îmi voi lăsa urmașii să i se închine, să fie conduși de un grup de îndoituri de linguri și cititori de aure. Nu am nimic împotriva personalității masculine. Dar trebuie să fim siguri că aceia dintre noi care sunt cei mai bine instruiți să conducă vor continua să conducă. Și îi aruncă lui Isolder o privire de parcă l-ar fi provocat să îi contrazică judecata.

Isolder dădu din cap.

— Îți mulțumesc, mamă. Cred că ar fi mai bine să mă pregătesc pentru călătorie. Se ridică din scaunul lui, își îmbrățișă mama și o sărută prin voal.

Știa că trebuie să părăsească imediat Steaua Casă, să se îndrepte spre propria lui navă. În schimb, se grăbi spre locul de andocare a navelor oaspete și îl găsi pe Skywalker la vânătorul lui X-interceptor, pregătindu-se să plece.

— Prințe Isolder, spuse Luke, tocmai mă pregăteam să plec, dar nu îmi găsesc droidul astromec. L-ai văzut?

— Nu, spuse Isolder, uitându-se în jur nervos. Un tehnician veni de pe un coridor lateral împreună cu droidul.

— Droidul tău începuse să arunce scânteii, spuse tehnicianul. Am descoperit că exista un scurtcircuit în motivatorul său.

— R2-D2, ești bine? întrebă Luke.

R2-D2 fluieră afirmativ.

— Domnule Skywalker, spuse Isolder, eu... voiam să te rog ceva. Dathomir este la șaizeci, șaptezeci de parseci?

— Cam la șaizeci și patru de parseci, răspunse Luke.

— Șoimul Mileniului va trebui să călătorească pe o rută ocolitoare prin hiperspațiu pentru a face un asemenea salt, spuse Isolder. Ce fel de om e Solo? Va lua ruta cea mai directă?

Comandarea unui salt în hiperspațiu era o muncă laborioasă. Computerul de navigare tinde să aleagă rute sigure, rute unde găurile negre, centurile de asteroizi și sistemele stelare erau bine amplasate pe hartă. De multe ori,

asemenea rute se dovedeau a fi mai lungi și teribil de întortocheate. Totuși, o rută lungă era mai sigură decât una scurtă, o călătorie periculoasă prin spațiul necartografiat.

— Dacă ar fi fost vorba numai de el, spuse Luke, da, Han ar alege ruta cea mai scurtă. Dar nu ar pune-o pe Leia în pericol, nu conștient, cel puțin.

Luke avea o voce ciudată, de parcă nu ar fi spus tot ce știa.

— Crezi că Leia este în pericol? insistă Isolder.

— Da, spuse Luke grăbit.

— Am auzit de Cavalerii Jedi încă de când eram copil, zise Isolder. Mi s-a spus că aveți puteri magice. Am auzit că puteți pilota o navă spațială prin hiperspațiu fără ajutorul unui computer navigator și că reușiți să alegeți cele mai scurte căi. Dar nu am crezut niciodată în magie.

— Nu e nici o magie în asta, spuse Luke. Singura putere pe care o am este ceea ce scot din Forța vieții din jurul nostru. Chiar și în hiperspațiu pot simți energia inerentă în soare; în lumi și în luni.

— Simți că Leia este în pericol? întrebă Isolder.

— Da, am simțit că este ceva în neregulă cu ea. De aceea am venit.

Isolder se hotărî.

— Cred că ești un om bun. Mă vei duce la Leia? Poate reușești să ștergi câțiva parseci din călătoria ta. Am putea ajunge pe Dathomir înaintea lui Solo.

Luke îl studie pe prinț și spuse neîncrezător.

— Nu știu. Are un avans mare.

— Totuși, dacă am putea ajunge primii la Han Solo...

— Primii?

Isolder ridică din umeri, arătând flota de distrugătoare spațiale și dragoni de război din afara scutului energetic.

— Dacă mama mea ajunge prima la Solo îl va omorî.

— Cred că ai dreptate și, de asemenea, nici mie nu îmi dorește binele, deși pare destul de prietenoasă, spuse Luke, surprinzându-l pe Isolder. Deci Jedi simțise intențiile mamei sale.

— Ai grijă de tine, Jedi și ne vedem pe nava mea, șopti Isolder, știind că, probabil, mama sa va auzi de trădarea lui într-o oră.

— Voi avea grijă, spuse Luke și își mângâie droidul, pe R2-D2, cu drag și se uită la el de parcă s-ar fi uitat printr-o carcasă de metal.

Leia intră ca fulgerul în Șoimul Mileniului, își aruncă pe podea casca, în așa fel încât aceasta se clătină și zăngăni într-un colț. Han o urmă în sus pe rampă, spre holul unde Chewbacca și C-3PO se jucau pe holopanou.

— Fantastic, Solo, fantastic! țipă Leia. În ce ne-ai băgat? Îți spun eu de ce oamenii lui Zsinj nu ne mai caută: își închipuie că vom muri cu toții, așa că de ce să se mai deranjeze!

— Uite, știi ce, nu e vina mea! țipă Han. Îmi încalcă planeta. Toți sunt niște intruși! Și imediat ce ieșim de aici, voi găsi o cale să îi evacuez pe toți!

Chewbacca mârâi întrebător.

— A, nu cine știe ce, spuse Han.

— Nu cine știe ce? strigă Leia. Sunt monștri afară. De unde știm că planeta nu e plină de așa ceva?

— Monștri? se văicări C-3PO, ridicându-se de pe locul său cu mâinile tremurându-i. Vai mie, nu crezi că se hrănesc cu metal, nu?

— Nu cred, spuse Han sarcastic. În afara zgurii spațiale, nu am auzit niciodată de ceva atât de mare care să mănânce metal.

Chewbacca mârâi și C-3PO întrebă:

— Cât de mari sunt?

— Dă-mi voie să îți relatez situația, spuse Leia. Nu i-am

văzut încă, dar dacă urmele sunt vreun indiciu, unul dintre ei ne-ar putea mânca pe toți trei la micul dejun și să îți folosească un picior pentru a se scobi în dinți.

— Vai mie! țipă C-3PO.

— Eh, hai acum! spuse Han, nu speria droidul. Din câte știm, aceștia ar putea fi erbivori inofensivi!

Han încercă să își pună mâna pe umărul Leiei pentru a o liniști, dar ea se retrase și îi făcu semn să nu mai spună nimic.

— Sper să nu, zise ea, pentru că dacă urma aia venea de la un erbivor, atunci poți fi sigur că e ceva mai mare prin preajmă care îl mănâncă.

Se întoarse și se uită în altă parte.

— Nu știu cum de te-am lăsat să mă aduci aici. Cum am putut să fiu atât de proastă? Ar fi trebuit să te conving să te predai. Lorzi războinici, monștri și cine mai știe ce? Vreau să știu la ce te poți aștepta de la o planetă pe care ai câștigat-o la un joc de cărți?

— Ascultă, Leia, spuse Han, atingându-i umărul din nou, încercând să o facă să vină spre el pentru alinare, fac tot ce îmi stă în putere!

Leia se întoarse și îi vorbi cu hotărâre.

— Nu! Nu te voi lăsa să mă lingusești! Asta nu este o glumă. Nu este o călătorie de plăcere. Viețile noastre sunt în joc. Și în momentul acesta, dacă mă iubești și vrei să mă mărit cu tine sau dacă îl iubesc pe Isolder și vreau să mă mărit cu el – nimic nu mai contează! Trebuie să scăpăm de aici. Acum!

Han nu o văzuse pe Leia în starea aceea decât extrem de rar – întotdeauna când viața ei era în pericol. Se gândise adesea că având o atitudine relaxată, așa cum avea el, poate că îi plăcea viața mai mult decât ei. Dar când îi văzu teama ieșind la suprafață, își dădu seama că își iubea viața mai pasional, mai profund decât ar fi putut el să o facă. Poate că era moștenirea ei alderaană care ieșea la suprafață, respectul legendar al culturii ei pentru orice viață, ceva ce Leia fusese forțată să lase deoparte în lupta ei împotriva Imperiului. Dar

mereu ieșea la suprafață și Han tot descoperea că Leia era așa: își ascundea sentimentele adânc, atât de adânc, încât Han bănuia că nici nu știa ce simțea.

— Foarte bine, spuse Han. Te voi scoate de aici. Ți promit. Chewie, vom avea nevoie de niște arme. Hai să scoatem artileria grea și pachetele de supraviețuire. Am văzut un oraș la doar câteva zile distanță, peste munți și acolo unde este un oraș, trebuie să fie și mijloace de transport. Vom fura cea mai rapidă navă disponibilă și vom ieși de aici.

Chewbacca își exprimă îngrijorarea în legătură cu abandonarea Șoimului.

— Da, răspunse Han. Hai să îl legăm bine. Poate într-o zi ne vom putea întoarce să îl salvăm. Înghiți greu, incapabil să mai vorbească.

Două sau trei anotimpuri aici în munți, în ploaie și zăpadă și cablurile ar rugini atât de tare și s-ar rupe, încât Șoimul ar fi practic inutil. Și șansele erau destul de mari ca Noua Republică să nu câștige atât de mult teren în teritoriile lui Zsinj pentru încă zece ani de acum încolo.

Leia se holbă la el, neîncrezătoare.

— Am spus mereu că Șoimul este jucăria mea preferată, spuse Han. Poate a venit vremea să renunț la el.

Se duse la dulapul de depozitare, scoase încă o cască, niște uniforme de camuflaj pentru luptă, astfel încât să poată ascunde exteriorul auriu al lui C-3PO. Încercă să îl găsească pe C-3PO și să îl îmbrace, dar droidul stătea deja la baza pasarelei, cu ochii lui aurii strălucind pe când se uita spre pădure, contemplând asfințitul. Leia și Chewie închideau Șoimul, pregătindu-l pentru depozitare.

— Am ceva pentru tine, îi spuse Han lui C-3PO. Scoase uniforme de luptă. Sper că nu îți vor strica senzorii sau că îți vor împiedica mobilitatea, sau altceva.

— Haine? întrebă droidul. Nu știu. Nu am mai purtat haine până acum, domnule.

— Ei bine, există un început pentru orice, spuse Han, mișcându-se în spatele lui C-3PO pentru a-l îmbrăca în uniformă. Îl făceau pe droid să se simtă cumva incomod. În

unele case, cei bogați îi puneau pe droizi să se îmbrace, dar Han nu auzise niciodată să existe cineva care să îmbrace un droid.

— Cred că ar fi mai bine dacă m-ați lăsa aici, domnule, se oferi C-3PO. Suprafața mea metalică ar putea fi o atracție pentru prădători.

— O, nu îți fie teamă de asta, spuse Han. Avem arme. Nu există nimic acolo de care să nu ne putem ocupa.

— Îmi este teamă că nu sunt creat să călătoresc pe acest tip de teren, se împotrivi C-3PO. Este prea umed și aspru. În zece zile, încheieturile mele vor scârțâi ca o vechitură, dacă nu îngheață cu totul.

— Voi lua niște vaselină.

— Dacă oamenii lui Zsinj vin să ne caute, spuse C-3PO, vor putea să se conecteze la circuitele mele. Nu sunt echipat cu nici un fel de protecții electronice, care mi-ar permite să îmi ascund prezența.

Han își mușcă buza. C-3PO avea dreptate. Chiar prezența lui i-ar putea omori, cel mai probabil pe toți și nu era nimic de făcut în privința asta.

— Uite, spuse Han, tu și cu mine am fost împreună mult timp. Nu întorc spatele unui prieten.

— Prieten, domnule? întrebă C-3PO.

Han se gândi. Cel mai probabil această călătorie l-ar omori pe droid și deși nu fuseseră niciodată prieteni, nu îl ura pe C-3PO atât de tare. Din întuneric, un răcnet de animal dădu strigare. Suna pașnic, nicidecum amenințător; totuși, din câte știa, putea să fie strigarea unui gigant prădător extraterestru care spunea: Miros cina.

— Nu te îngrijora de nimic, spuse Han, când termină de îmbrăcat droidul. Puse casca pe capul lui C-3PO și droidul se întoarse spre el, arătând cumva pierdut în îmbrăcămintea mult prea mare. Han încercă să se gândească la o cale de a-l face pe C-3PO să nu se mai îngrijoreze.

— Ești un droid de protocol și dacă vrei într-adevăr să fii util, mă vei ajuta să o fac pe Leia să se îndrăgostească de mine.

— Oh, spuse C-3PO, vizibil încântat de idee. Nu vă îngrijorați, domnule, sunt sigur că voi găsi ceva.

— Foarte bine, foarte bine, spuse Han și urcă pe pasarela tocmai când Leia venea cu o pușcă și un pachet.

Când trecu în altă încăpere, îl putu auzi pe C-3PO spunându-i Leiei:

— Vai, ai observat cât de impresionant arată regele Solo în seara asta? Este incredibil de frumos, nu crezi?

— Offf, taci din gură! mârâi Leia.

Han chicoti, își luă pachetul, o mitralieră de calibru mare, un cort gonflabil, ochelari cu infraroșii și o mână de grenade, care credea el că vor fi foarte bune dacă le aruncă în gâtul unui prădător gigant.

Apoi, merșeră afară și ridicară pasarela, legară Șoimul și se îndreptară spre pădurile întunecate, unde lumina lunii făcea coroanele albe ale copacilor să devină argintii. Ramuri copleșitoare lăsau iarba și vegetația joasă să fie învăluite într-o lucrătură în care lumina se juca de-a v-ați ascunselea cu umbrele.

Pădurile miroseau a proaspăt, la fel cum vor mirosi în timpul verii când seva e încă proaspătă, iar frunzele noi și uscăciunea verii opreau descompunerea covorului de frunze. Totuși, în ciuda familiarității liniștitoare a pădurii, Han era extrem de conștient de faptul că se aflau într-o lume străină. Gravitația era aici prea mică, adăugându-se iuțimii pasului său un sentiment de putere, aproape ca o invincibilitate. Poate, se gândi el, gravitația mică era cea care dusesse la evoluția unor creaturi mari pe planetă. În asemenea lumi, membrele animalelor mari nu erau restricționate, oasele nu se sfărâmau sub propria lor greutate. Dar Han putea simți înstrăinarea în copaci – prea înalți și subțiri precum salcia, ridicându-se la opt metri, unduind în aerul calduț al nopții.

Văzuseră puține animale pe drum. Întâlniseră câteva rozătoare asemănătoare unor porcușori, în vegetația joasă, care fugeau departe când se apropiau ei – ascunzându-se prin frunziș atât de repede, încât Han glumea că trebuie să fi avut unități de hiperpropulsie în posterioarele lor.

Se cățărară pentru trei ore în vârful unei trecători montane, unde rocile se iveau printr-o pojghiță subțire de iarbă, traseră aer în piept și se uitară înainte spre destinația lor, către orașul luminat. Nori maronii se strânseseră și fulgere albastre-purpurii se sparseră și luminară la distanță. Tunetul se rostogolea peste umerii munților și suna aproape ca un mârâit al vechilor tunuri.

— Arată ca și când o furtună s-ar apropia de noi, spuse Leia. Ar fi mai bine să ne grăbim să coborâm de pe creasta asta și să ridicăm un adăpost.

Han studie norii pentru un moment și un fulger albastru închis clipi brusc ca un stroboscop.

— Nu e o simplă furtună. E mai mult o furtună de praf sau o furtună de nisip care ar putea veni dinspre deșert.

Părea ciudat ca o furtună să fie concentrată într-un singur loc, de parcă o tornadă imensă erupsese dinspre deșert și acum își descărca greutatea aici, la picioarele munților.

— Da, bine, orice ar fi, nu vreau să fiu prinsă în ea, spuse Leia și îi îndemnă să se ascundă în jos, sub creastă, pietrișul alunecând sub picioarele lor.

Aflați din nou sub cupola de copaci, Han se simți într-un fel mai sigur. Ridică o tabără lângă un copac căzut, printre numeroasele pietre aduse ușor de un pârâu de munte. Mărimea pietrelor – multe dintre ele mai înalte decât un om – stătea drept mărturie tăcută a ferocității inundațiilor ce trebuie să fi avut loc pe acolo în timpul sezonului ploios. A face tabără acolo nu părea a fi cel mai înțelept lucru, mai ales cu o furtună pe drum, dar era un risc calculat. Pietrele imense, aflate de jur împrejur, îi dădeau lui Han un sentiment de siguranță. O persoană s-ar fi putut ascunde cu ușurință acolo în cazul unui atac.

Își amplasară corturile, mâncară o masă frugală din pachetele lor și sterilizară niște apă.

— Tu și Chewie faceți primii de pază, spuse Han, aruncându-i lui C-3PO o pușcă detonatoare.

Droidul se fâstâci când primi arma.

— Dar, domnule, știți că programarea mea nu îmi permite

să rănesc un organism viu.

— Dacă vezi ceva, tragi la picioare și faci mult zgomot, spuse Han și se duse la culcare. Avea în intenție să se întindă pe salteaua lui de aer și să se gândească o vreme, dar era prea obosit ca să se poată concentra.

La numai câteva minute după aceea, se trezi în sunetul focului exploziv care lovea în pietre și îl auzi pe C-3PO țipând agitat.

— Heeei, generale Solo, am nevoie de tine! Treziți-vă! Am nevoie de ajutor!

Han își luă pușca și ieși din cortul său tocmai când Leia ieșea și ea din al ei. Ceva mare din metal scârțâi. La nici zece metri stătea un căutător imperial, o navă de investigare cu un echipaj de două persoane. Poposi pe o stâncă precum o pasăre de oțel cu picioare lungi, cu tunurile detonatoare gemene îndreptate spre Han și Leia. Han se întrebă vag cum reușise să se strecoare pe lângă droid.

În cabină, apărați în spatele transparioțelului, pilotul și tunarul lui priveau, cu fețele slab luminate în verde de pupitrul de comandă.

— Voi doi, lăsați-vă armele și puneți-vă mâinile deasupra capului!

Han înghiți greu și se uită în jur. Nu era nici urmă de Chewbacca și de aruncătorul lui de săgeți.

— O, este vreo problemă aici? întrebă Han. Suntem într-o mică expediție de pescuit. Am licență.

Pilotul și tunarul se uitară unul la altul. O fracțiune de secundă și era de ajuns. Han o smuci pe Leia de mână și o împinse la adăpost, sărind și el în spatele unui pietroi, apoi trase în fereastra de transparoțel, sperând că arma lui va pătrunde prin acesta și va lovi pilotul sau cel puțin o să îl orbească pe tunar pentru un moment. Focul se lovi de geam. Mica lui armă de mână nu avea puterea necesară și își dădu seama că își lăsase grenadele în cort. Se lăsară după pietroi pentru protecție.

— Voi doi, ieșiți de acolo sau vă vom împușca droidul! țipă pilotul.

— Fugiți! țipă C-3PO. Salvați-vă!

Tunarul dădu drumul unui foc de explozii care trimiteau bucăți de pietre zburătoare în jurul lui Han. Praful umplu aerul. Un fragment se desprinsese din pietroiul aflat în spatele lor și aruncă o așchie în mâna lui Solo. Leia sări pe partea cealaltă a pietroiului, trase cu pușca ei detonatoare, după care se retrase la adăpost.

Solo căută frenetic un semn pentru a-și da seama unde ar putea fi Chewie și văzu o umbră mișcându-se în spatele unui copac argintiu.

Urcând pe furiș. Chewie era acolo cu arcul său. Se ghemui, trase o săgeată ce se lovi de carcasa căutătorului imperial declanșând o ploaie de lumină verde. Metalul țipă protestator.

Pilotul încercă să își întoarcă repede consola pentru a se uita dincolo de ei. Leia sări din ascunziș, trase trei focuri rapide în ansamblul hidraulic firav, la încheieturile cele mai joase ale căutătorului. Bucăți de metal zburau din căutător și își schimbă poziția, sprijinindu-se pe o parte. Picioarele imense din metal loveau în continuare.

Han fugi către C-3PO, luă mitraliera detonatoare și se grăbi spre ferestre. Tunurile detonatoare ale căutătorului nu îl puteau ajunge.

— Acum, voi doi, târâți-vă afară de acolo foarte încet, spuse Han. Nu plecați de aici în chestia aia decât morți.

Pilotul se văită și își ridică mâinile. Tunarul ridică trapa de deasupra capului și cei doi ieșiră afară. Han îi înghesui, astfel încât stăteau unul lângă altul și împinse țeava armei pe nasul pilotului.

— Aceasta este o planetă interzisă! țipă tunarul la ei. Ați face bine să plecați!

— Interzisă? spuse Leia. De ce?

— Băștinașii nu se poartă prea frumos cu străinii, spuse pilotul. Leia și Han se uitară unul la altul și pilotul întrebă:

— Vreți să spuneți că nu știți?

— Ne asumăm riscul, bombăni Han.

— Acești băștinași nu se întâmplă să aibă cinci degete la

picioare și tălpi de un metru lungime, nu-i așa? întrebă Leia.

Pilotul luă o față interzisă:

— Domniță, aceia sunt doar animăluțele lor de casă.

Din căutătorul supraturat se auzi o voce prin radio:

— Strider șapte, raportează! Confirmă, te rog, l-ai capturat pe generalul Han Solo?

Chewie veni din spatele pietrelor, trase o săgeată în radioul căutătorului imperial, apoi prinse fiecare prizonier de cap și îi lovi cu căști cu tot foarte puternic, astfel încât se auzi un ecou în pădure. Mârâi și se uită în sus pe deal, cerându-le să se grăbească.

Leia începuse deja să strângă corturile.

Când dragonul războinic al lui Isolder, Cântec de Război, se pregătea să iasă din hiperspațiu, acesta era plin de speranță. Luke reușise să îi aducă pe Dathomir în șapte zile, salvând zece zile față de cea mai scurtă rută pe care computerele astrogalactice hapi ar fi putut să o născocească! De fapt, Isolder își dădu seama că era posibil să fi ajuns chiar înaintea lui Han Solo pe Dathomir.

Totuși, când ieșiră din hiperspațiu, speranța îl părăsi. Zece kilometri de docuri de șantiere navale erau păzite de două distrugătoare spațiale imperiale și în dană erau alte câteva nave gazdă.

Alarmer automate începuseră să țiui peste tot în dragonul războinic, iar membrii echipei se grăbeau la posturile lor.

Luke Skywalker stătea pe punte privind la videoecran. Arătă spre o fregată care se despărțise de sistemul de andocare și se îndrepta spre atmosfera de pe Dathomir, flăcări ieșind din turnurile sale senzoriale.

— Hei, ți-pă Luke, Leia se află în nava care arde!

Isolder studie monitorul rapid.

— Se află acolo? întrebă Isolder uimit. Cu toată graba noastră, am ajuns să o privim cum se prăbușește? zise Isolder indignat.

— Este vie! spuse Luke ferm. Și este îngrozită, dar plină de speranță. Pot să simt. Vor încerca să aterizeze! Trebuie să cobor acolo.

Se grăbi, îndreptându-se spre nava lui de vânătoare. Isolder putea vedea deja zeci de vechi vânători TIE imperiali lansându-se din distrugătoarele spațiale ale lui Zsinj, scânteii de lumină zburând de la motoarele lor.

— Lansați toți vânătorii TIE! ordonă Isolder. Distrugeți acel super distrugător spațial, împreună cu orice altceva puteți să mai țintiți. Vreau să văd ravagiile!

Tunurile ionice ale Cântecului de Război deschiseră focul pe când rachetele șuierau când ieșeau din tuburile lor de lansare. Deși distrugătoarele spațiale imperiale erau de trei ori mai mari și mai bine înarmate decât un dragon războinic hapi, imperialii își creaseră navele folosind amplasări imobile vechi ale armelor. După ce un tun exploda sau după ce trăgea un tun ionic, dura câteva milisecunde până când capacitoarele imense ale tunului să se reîncarce. Efectul concret era că arma rămânea blocată optzeci la sută din timp.

Nu același lucru se întâmpla cu dragonii războinici hapi, pentru că aceștia erau creați ca niște farfurii imense și amplasarea armelor le permitea rotirea rapidă în jurul inelului farfuriei, iar armele nefuncționale se mutau pentru a se reîncărca, în timp ce arme recent încărcate treceau în locul lor.

Amândouă distrugătoarele spațiale se retraseră imediat din atacul de temut. Isolder se uită pentru câteva secunde la spatele lui Luke, când acesta părăsea puntea de control. Deși dragonul războinic hapi era un oponent de temut, nu ar fi fost pe măsura distrugătoarelor spațiale, odată ce vânătorii începeau lupta. Navele de vânătoare ar fi fost capabile să penetreze scutul și să distrugă amplasările de arme rotative

după ce se potoleau. Propriile nave de vânătoare ale lui Isolder puteau ține păsările războinice ale lui Zsinj în șah pentru o anumită perioadă, dar hapii nu puteau să îi țină la infinit.

— Căpitane Astarta, spuse Isolder, uitându-se la garda lui de corp, preia tu atacul. Cobor pe planetă.

— Stăpâne, obiectă Astarta, datoria mea este să te apăr!

— Atunci fă-ți treaba bine! zise Isolder. Am nevoie de destulă confuzie pentru a-mi acoperi scăparea. Flota mamei nu va ajunge aici timp de încă zece zile. Avertizează-i la ce să se aștepte și intră iar în luptă cu ei. Eu voi monitoriza semnalele radio de pe planetă. Dacă voi putea mă voi întâlni cu tine la primul tău semn de atac.

— Și dacă nu te ridici în cinci minute, se înecă Astarta, atunci îi voi omorî pe toți oamenii lui Zsinj din acest sistem solar și vom scotoci această planetă până te vom găsi!

Isolder rânjii, o atinse pe umăr, apoi fugi din camera de comandă pe coridoarele Cântecului de Război. Mare parte din puterea navei era canalizată în arme, astfel încât luminile de pe coridor se diminuaseră și el își făcu drum spre puntea de zbor, orientându-se după luminile de urgență salvatoare. Punțile erau destul de goale.

Skywalker își încărcă deja un X-interceptor – nu al său, observă Isolder. Zeci de tehnicieni în lansare verificau armele lui, lăsându-și jos în scaun droidul astromec.

— Probleme cu nava ta de vânătoare? țipă Isolder din cealaltă parte a camerei.

Luke dădu din cap.

— Armele nu au fost în regulă. Pot să împrumut una de-a voastră?

— Nici o problemă, spuse Isolder.

Isolder luă de pe umeraș o jachetă ignifugă și casca, apoi își legă propriul pistol la brâu. Echipa de lansare îl văzu și începu să îi pregătească propria navă de vânătoare, Furtuna. Un sentiment strălucitor de mândrie îl năvăli când se uită la nava lui. O crease și o construise el însuși.

Într-un moment de luciditate, Isolder înțelese că semăna

mult cu Solo, poate prea mult. Solo avea Șoimul lui, el avea Furtuna. Amândoi lucraseră ca pirați, amândoi iubeau aceeași femeie puternică. Și tot drumul spre Dathomir Isolder se întrebese de ce venea el. Mama lui știa unde fugise Han; flota hapi o putea recupera pe Leia. Isolder nu avea nevoie să își riște viața în această întâlnire ciudată.

Dar când se gândi mai bine, își dădu seama că parte din el voia să îl bată pe Solo până nu mai știa de el; totuși, își dorea ceva mai mult. Solo îi aruncase o provocare pe care Isolder nu o putea refuza. Acolo, pe puntea de luptă, Isolder înțelese brusc: venise să o fure pe Leia înapoi de la Han Solo, să o ia sub amenințarea armei dacă trebuia.

Luke se așează în nava lui și Isolder țipă:

— Skywalker, vin după tine. Te voi urmări de aproape!

Luke se întoarse spre Isolder, fără să-și dea casca jos și îi făcu semn că este în regulă.

Cu o dorință de adrenalină, Isolder fugi în partea cealaltă a punții navei de vânătoare, sări în consola Furtunii și dădu drumul panoului de comandă.

Deasupra, tehnicienii de zbor baricadară bula din transparațel, atunci când Isolder activă turbogeneratoarele și își armă rachetele și detonatoarele. Tehnicienii își acordară timp din plin, verificând sistemele și Isolder tură generatoarele de parcă ar fi decolat. Îi trimise să se adăpostească, apoi se pierdu în spațiu.

Își porni setările transponderului pentru a arăta ca o navă de vânătoare hapi, apoi vui peste plafonul superior al Cântecului de Război.

Din spațiu, putea să vadă mai ușor cum decurgea bătălia. Distrugătoarele spațiale dăduseră înapoi la unison și se despărțiră, astfel încât Astarta era forțată să aleagă una dintre ele să îi fie țintă primară, în schimb, dusesse dragonul războinic la șantierul de nave și începuse să lovească neajutoratul super distrugător spațial care aștepta reparații, provocând mai multe pagube costisitoare mașinării într-o fugă secerătoare decât ar fi reușit să facă într-o bătălie întreagă.

Nici unul dintre distrugătoare active nu se grăbea să o oprească.

Două dintre distrugătoarele din clasa Victoria la dane trebuie să fi fost parțial operaționale pentru că vânătorul TIE și vechiul vânător de capete Z-95 se ridicau de pe Dlatformă. Cerurile erau acoperite de navele de vânătoare care mișunau, dar și de bucăți de metal de la navele distruse.

Isolder apăsă un buton la stația radio și o lăsă să caute frecvențe imperiale până putu să asculte flecăreala navelor de vânătoare dușmane. Luke Skywalker făcea deja ture dincolo de marginea dragonului războinic hapi și Isolder îl urmă pe Jedi afară, ținând aproape de el.

— Roșu Unu către Roșu Doi, îl chemă Luke prin stația radio. Sunt multe rămășițe care cad din șantierul naval.

Tocmai când vorbea, o secțiune din schela lungă de un kilometru se desprinsese și căzu învârtindu-se, într-o cascadă gravitațională, în timp ce alte fragmente săreau afară din orbită. Îmi voi opri motoarele și voi urmări parte din ea într-un minut. Dar înainte să fac asta, vreau să distrug câteva nave dușmane de vânătoare.

Isolder se mai gândi puțin. El și Luke nu puteau ateriza fără a fi detectați. Exista posibilitatea de a fi forțați să se catapulteze și să își lase nava să se prăbușească.

— Sunt chiar lângă tine, Roșu Unu, răspunse Isolder.

Luke accelerează până la viteza de atac, se învârti spre un grup de douăzeci de vânătoare de capete, care se apropia și strălucea pe monitor precum niște pietre înroșite. Isolder îl urma în partea lui dreaptă, dar dublă puterea scuturilor frontale și ascultă la vorbăria despre codurile strategice ale vânătorilor de capete pe frecvențele imperiale. Apăsă pe bruiaje și vânătorii de capete deveniră tăcuți. Verifică monitorul superior și observă ceva ciudat, după care țipă:

— Luke, scuturile tale deflectoare nu sunt activate!

Bruiajele vânătorilor de capete trăgeau cu energie statică în el și Isolder țipă din nou: Luke, scuturile tale!

Prin energia statică distrugătoare, Isolder; îl auzi pe Luke strigând:

— Scuturile mele sunt activate!

— Nu, ți-pă Isolder, scuturile tale nu sunt activate! Dar Luke făcu un semn că totul este în ordine, încercând să îl calmeze pe Isolder și apoi observară că vânătoarele de capete erau deasupra lor, foc deschis aprinzând cerurile. Isolder își alese o țintă și trase simultan cu armele ionice și cu rachetele detectoare, apoi își întoarse brusc vârful spre dreapta. Îl văzu cu colțul ochiului pe Skywalker primind o lovitură pe vârful aripii drepte, căzând, rotindu-se, luând o lovitură simultană în echipamentul frontal senzorial. Nava lui Skywalker începuse să se prăbușească prin spațiu, rupându-se, în timp ce droidul astromec era aruncat din vehicul. Vânătorul de capete din fața lui Isolder luă foc și patru sau cinci lovituri explozive atinseră deflectoarele frontale ale lui Isolder. Scuturile cedară. Isolder nu mai putea să mai primească încă o lovitură.

Luke se rostogoli dintr-o parte în alta, cu nava aflată în picaj, aruncat împotriva transparioțelului ca o păpușă. Nimic. Skywalker era mort.

Isolder înjură și știa că nu putea să mai facă acum nimic; poate doar să își însceneze propria moarte. Scoase un blaster termal prin spatele navei și numără câteva secunde. O explozie extraordinară găuri cerul în urma lui și închise transponderul, după care lăsă Furtuna să plutească în derivă și să cadă lângă nava lui Luke. Explozia ar fi trebuit să amăgească senzorii inamicului și cu o bătălie puternică în plină desfășurare, oamenii lui Zsinj nu ar fi avut timp să analizeze rămășițele de aproape.

Sub monitorul consolei lui Isolder era un spațiu de depozitare. Scoase din el o pătură reflectoare, o desfăcu și o întoarse, astfel încât să îi păstreze corpul la căldură constantă. Orice senzori din apropiere capabili să îl detecteze l-ar înregistra ca un corp rece, l-ar arăta ca fiind mort. Pentru moment, Isolder privi cadavrul lui Skywalker rostogolindu-se în nava lui și mici explozii păreau să iasă din creierul său. După tot ajutorul pe care i-l dăduse, Luke era mort.

Isolder îl avertizase pe Luke că scuturile lui erau neactivate, dar acesta nu îl crezuse. Asemenea lucruri nu erau rezultatul unor scăpări tehnice. Era clar că X-interceptorul fusese sabotat cumva.

Isolder nu se îndoia că Ta'a Chume îl omorâse pe tânărul Jedi. Își încleștă dinții, trase pătura peste capul său ca un giulgiu și așteptă să cadă pe planetă.

Leia își făcu loc printr-o încâlceală de târătoare sub covorul întunericului și se uită la panta care ducea spre vârful platoului. În lumina lunilor duble, observă imense lespezi dreptunghiulare de piatră neagră. Undeva, în mijlocul fiecărui dreptunghi, o gaură fusese gravată în forma unui ochi și în fiecare ochi un pietroi rotund servea drept iris. Lespezile dreptunghiulare erau amestecate, ridicate pe mai multe niveluri, astfel încât mai mulți ochi se uitau în șase direcții diferite în același timp.

Leia se opri și se uită impresionată în sus pentru câteva clipe. Pe platou, în covorul de frunze, dincolo de linia orizontului, ceva mârâia și fugi peste piatră în viteză, sări dintr-o parte în cealaltă a dealului și ateriză în covorul gros de frunze, apoi urcă greoi prin copaci. Leia se opri și simțea că inima îi bătea cu putere.

— Ce a fost aia? întrebă Han, stând nemișcat să își tragă sufletul. Chewie și C-3PO se opriseră în spatele lui.

— Ceva viu, de mărimea Șoimului Mileniului, aș spune. Leia se uită, recunoscătoare, numai că vietatea fugise. Pun pariu că are cinci degete.

— Cel puțin nu avea o armă. Han își agită arma către sculpturile de pe vârful crestei. Ce crezi că înseamnă asta, indicând cu ochii diverse direcții?

— Nu știu, spuse Leia. Se uită înapoi, în josul dealului, la Chewie și la C-3PO. Vreo idee?

Chewie se văicărea, iar C-3PO se uita la dealurile alăturate.

— Dacă îmi permiteți, răspunse C-3PO, cred că este un fel de scriere simbolică folosită pentru a instrui creaturile în legătură cu inteligența limitată.

— Ce te face să spui asta? întrebă Leia.

— Fișierele mele conțin structuri similare găsite pe alte două planete. Siturile de observație din anumite puncte, privind în fiecare direcție, sunt indicate de un ochi. În aceste condiții, ochii păreau să fie îndreptați spre diferite văi și poteci de munți. Utilizând această metodă, creaturile cu inteligență superioară pot folosi făpturile inferioare ca observatori.

— Minunat, spuse Han, deci orice ar fi vietatea care tocmai a trecut, s-a dus să îi spună șefului că suntem aici.

— Așa se pare, domnule, spuse C-3PO.

Han înghiți în sec și se uită înspre valea din care tocmai veniseră. Copacii erau extrem de groși și tocmai se cățăraseră printr-un pat imens de plante cu tulpini înalte, groase și frunze rotunde enorme.

— Grozav. Ei bine, nu am auzit nici un căutător imperial de când am intrat pe acea potecă lată din junglă. Cred că i-am făcut să încetinească.

— Fugim de câteva ore, spuse Leia. În curând, trebuie să ne oprim și să ne odihnim. Își șterse transpirația de pe frunte.

Chewie mormăi o întrebare.

— Vrea să știe de ce nu sunt încă speedere, traduse C-3PO.

— Da, nu înțeleg nici eu, dădu Han din cap. Dacă Zsinj ne voia, ar fi putut să trimită speederele prin aceste păduri și ar fi fost eficiente. Dar până acum a adus numai căutătoarele. Asta nu are prea mult sens. De ce să vină după noi doar cu căutători?

— Poate că oamenii lui Zsinj simt că au nevoie de armură,

spuse Leia, sau de arme serioase.

— Sau de amândouă, aprobă Han. Arată spre vârful crestei, la vechile statuete de piatră în formă de ochi care se uitau obosite de pe deal.

— Vreau să merg acolo sus. Începu să urce dealul, apucându-se de rădăcini și de trunchiuri mici de copaci pentru a se ajuta în cățărare.

— Așteaptă, Han! Țipă Leia prea târziu. Han era deja la o treime de drum mai sus. Alergă după el și se luptă cu plantele cu ghimpi care ar fi spintecat-o în bucăți dacă nu era atentă la timp.

Când Leia ajunsese în vârful crestei luminate de lună, Han stătea pe locul de observație. Erau la baza muntelui unde trei văi se întâlneau și acel mic platou era singur; lin; cu stânca sculptată de vânt. O stea cioplită în piatră marca locul unde un observator se afla și așa cum spusese C-3PO, dacă Leia stătea în acel punct și privea prin observator, putea verifica câte o trecătoare sau o vale care trebuia să fie urmărită. Instrucțiuni foarte simple – cu excepția faptului că prin triangulație, Leia calculă că locul de observație trebuie să fi fost între doisprezece și cincisprezece metri înalt. O gaură făcută în piatră era plină cu apă de ploaie. Leia luă o gură.

Han se plimbă pe platou cu arma scoasă, uitându-se pe poteci cu ochelarii lui cu infraroșu.

— Orice ar fi fost aici sus, cu siguranță a dispărut. Totuși, într-un loc ca acesta nu e mare lucru de văzut. O armată ar putea merge prin unele dintre aceste păduri și să nu fie niciodată observată.

— Poate că nu sunt interesați de observarea tuturor trecătoarelor, spuse Leia. Poate că această vale este situată strategic și ar fi mai important să fii aici sus, pentru a privi un punct decât să observi acele creste.

Departe, peste munți, se năștea o ușoară briză și venea un geamăt care făcu ca oasele Leiei să tremure.

— Se întoarce, spuse Han cu certitudine. Aș spune că sunt la doi, poate trei kilometri distanță.

Leia fugi de pe micul platou, alergă pe deal cu pași mari.

Chewie și C-3PO coborau deja. Han îi urmă.

— Haideți, haideți, dragilor! spuse Han. Hai să avem o retragere organizată aici.

— Foarte bine, spuse C-3PO, organizează tu cât eu mă retrag.

Droidul alerga în vale prin covorul de frunze cât de repede îl puteau ține picioarele lui metalice. Chewie aruncă o privire înspre Han și Leia, apoi îl urmă pe C-3PO.

Han trecu în fugă pe lângă Leia și îi șopti în spate:

— Ce erou mai ești!

Han îi prinse pe Chewie și pe C-3PO din urmă și încercă să îi facă să încetinească, dar amândoi erau speriați și puși pe goană. Leia nu voia să fie lăsată în urmă. Continua să se uite peste umăr în timp ce coborau de pe deal, apoi apăru o vale și începură să urmeze un mic pârau printre copacii groși. La un moment dat, Leia era sigură că auzise un grohăit în spatele ei, dar umbrele de sub copaci erau atât de întunecate încât putea să își fi imaginat.

— Cât timp durează noaptea aici? întrebă Leia, dându-și seama că nu știa nimic despre rotația planetei, despre înclinația sau anotimpurile ei. Părea că răsăritul nu ar fi prea departe.

Fugeau pe deal, spre doi piloni de piatră ațintiți în sus, precum doi canini ascuțiți. Chewbacca era în frunte, dar se opri, pentru că se împleticise în pașii lui. Alergau în grup de minute bune, atât de speriați încât nici unul nu îndrăznise să facă un pas fără celălalt și asta dovedea eșecul lor.

În spatele pilonilor de piatră stăteau patru căutători imperiali.

Lumini copleșitoare și orbitoare erau pe urmele lor.

— Stați! strigă o voce printr-un difuzor, acompaniată de lovitura tunurilor detonatoare care exploda la picioarele lui Chewie. Voi, toți, lăsați-vă armele și puneți-vă mâinile pe cap.

Leia își lăsa mitraliera explozivă, aproape ușurată să vadă căutători imperiali. Chewie și Han făcură la fel. Mai bine o pușcărie decât orice trăia în munții aceia.

Doi căutători încercuiră pilonii. Luminile lor căutătoare se jucară printre copaci, apoi se întoarseră spre Leia și ceilalți.

— Tu, droidule, ia armele și strânge-le. Aruncă-le la marginea potecii.

C-3PO luă armele de la Han, Chewie și Leia.

— Îmi pare foarte rău pentru asta, își ceru el scuze, strângând armele în brațe. Le cără la marginea potecii și le împinse în covorul de frunze.

Ochii lui Han străluceau în timp ce se uita la căutători. Toți cei patru căutători erau modele de cercetare, singura mărime suficient de mică pentru a fi manevrată pe acest teren montan.

— Întoarce-te și îndreaptă-te de unde ai venit, se auzi vocea unui pilot prin difuzor. Mișcă-te încet și nu încerca nimic! Dacă vreunul dintre voi încearcă să fugă, camarazii săi vor fi primii împușcați.

— Unde ne duci? vru Han să știe. Cu ce drept? Aceasta e planeta mea. Am un act!

— Acum ești pe teritoriul lordului războinic Zsinj, generale Solo, spuse pilotul la microfon. Și fiecare planetă din acest sector îi aparține lui Zsinj. Dacă vrei să protestezi împotriva acestui aranjament, sunt sigur că Zsinj ar fi fericit să discute cu tine, la execuția ta.

— Generalul Solo? întrebă Han. Crezi că sunt generalul Solo? Uite, dacă aș fi un general al Noii Republici ce aș căuta aici?

— Vom fi foarte fericiți să scoatem aceste răspunsuri de la tine – alături de unghiile tale de la picioare – în timpul interogatoriului, spuse pilotul, dar, deocamdată, întoarce-te și începi să mergi!

Un fior rece o trecu pe Leia și începură să meargă cu toții în josul dealului, prin păduri în care copacii înalți cu coroana lor argintie stăteau grațioși în lumina lunii. Imaginea dură a luminilor mișcătoare de pe capul căutătoarelor imperiale făceau peisajul suprarrealist. Scheletele frunzelor căzute la picioarele lor păreau să danseze și să tremure.

După o perioadă, Leia își dădu seama că oamenii lui Zsinj

nu erau întru totul preocupați de prizonierii lor. În timp ce două căutătoare îi aveau pe ei în vizor, celelalte două se jucau cu luminile de căutare pe poteca din față și pe cea din lateral. De la luminile de pe bordul lor de comandă, Leia putea să deslușească fețele piloților și ale tunarilor, trăsături de copii speriați, ochi mișcați în față și în spate, transpirația căzându-le de pe frunți.

— Acești tipi sunt mai speriați decât sunt eu, șopti Han, în urechea Leiei, în timp ce mergeau.

— Poate că e din cauză că ei știu ceva ce noi nu știm, răspunse Leia.

După ce merseseră mai bine de două ore, Leia începu să se întrebe când se vor ivi zorii zilei. Simțea aerul nopții rece pe gâtul ei și ochii păreau a fi înțepeniți. Umbrele copacilor se închideau în fața lor precum paznicii care stăteau drepti.

Apoi, începu atacul. În prima secundă mergeau, iar în următoarea auziră pași grei din spate, de la creaturi care aveau mult peste șapte metri înălțime. Căutătorii din mijloc se întoarseră repede pentru a trage cu tunurile de explozii și pentru un moment focul de arme lumină precum fulgerele.

Leia văzu una dintre imensele bestii implicate în atac și observă că avea caninii ca niște săbii ce loveau în aer.

Ceva enorm, aflat în spatele Leiei, călcă în picioare un căutător cu tălpile sale imense, luă căutătorul de lângă el și aruncă cele trei tone de carcasă din armură spre o stâncă, unde se prăbuși într-o grămadă de metal. Un tunar continua să tragă în aer în timp ce o bestie sărea pe un căutător și îl strivi iar și iar. În înspăimântătoarele scânteii albastre, Leia văzu bestia și aproape că inima încetă să-i mai bată: avea zece metri înălțime și purta o vestă de protecție din frânghii de lână, cu bucăți din armurile de corp ale trupelor de șoc legate de ea. Totuși, în ciuda echipamentului, nu era de glumit cu acele brațe ciudat de groțesti, cu colții adânc curbați sau cu poziția cocoșată a bestiei cu negi, plată și deosebit de osoasă. Văzuse unul înainte. Era mai mic decât cel de aici, poate doar un copilăș, dar părea imens și atunci – în închisoarea de sub palatul lui Jabba huttul. Rancori.

Han ți pă, se întoarce și se împiedică. Chewbacca fugi prin pădure și un rancor îl urmări trei pași și aruncă o plasă cu greutate. Plasa îl prinse pe wookie și îl imobiliză la pământ. Chewbacca gemu de durere și rămase la pământ, ținându-se de coaste.

Leia se opri, cu inima bătându-i, înghețată de spaimă. Totuși, imaginea acelor bestii uriașe atacând în furia lor nu o înspăimânta deloc.

În mai puțin de zece secunde, armele căutătorilor imperiali erau reduse la tăcere; mașinile stăteau întinse în ruine fumegânde la picioarele lor. Leia se uită în sus la cei trei giganți, fiecare având mai mult de zece metri înălțime. Pe gâturile creaturilor stăteau femeii.

Una dintre ele se aplecă, lăsând să i se vadă părul închis la culoare, strălucind în lumina căutătoarelor fumegânde. Purta o tunică cu gât de un roșu strălucitor și peste ea o haină mulată, făcută din piele sau dintr-un material greu. Pe cap avea un coif ca un evantai de aripi și fiecare aripă era decorată cu ornamente care se mișcau odată cu ea. Ținea o foarte veche lance de forță, cu mânerul sculptat și decorat cu pietre albe, iar lama ei vibrantă avea nevoie de stăpânire.

În situația în care costumul și ținuta nu erau suficient de impresionante, prezența femeii o lovi pe Leia ca un blaster direct în coaste.

Acea femeie părea să radieze putere, de parcă trupul ei era ca o scoică și dedesubt s-ar fi ascuns o ființă de lumină incredibilă. Leia simțea că se afla în prezența cuiva puternic în Forță. Femeia își învârti sulița deasupra capului, determinând-o pe Leia să se miște, iar pe ceilalți să se oprească, ținând într-o limbă străină.

— Cine ești? întrebă Leia.

Femeia se aplecă spre umbre și glăsui încet în propria ei limbă, apoi vorbi cu grijă, de parcă și-ar fi ascultat propria voce, încercând să prindă sensul.

— Așa te adresezi, străino?

Leia dădu din cap, înțelegând că femeia folosea cumva Forța pentru a comunica.

Adresa ordine scurte celorlalte două femei. Una dintre ele se dădu jos de pe rancorul ei și începu să strângă armele de la cadavrele trupelor lui Zsinj, în vreme ce cealaltă își grăbea rancorul către Chewie. Rancorul îl dezlegă pe wookieeul rănit și îl duse într-o mână. Chewbacca încercă să îl muște pe rancor, dar Han țipă:

— E în ordine, Chewie. Sunt prieteni, sper.

Femeia cu sulița de Forță se aplecă peste Leia, arătând spre Han și C-3PO.

— Fă-ți sclavii să meargă, străino. Vă vom duce la surorile judecății.

Isolder strânse puternic din dinți și privi cum deșertul se umflă spre el, pe când Furtuna plonja spre planetă. Nu putea să facă nimic pentru a salva nava. Aprinzând motoarele ar fi făcut posibilă detectarea lui de către forțele lui Zsinj, așa că Isolder spera că va putea să se catapulteze în ultima secundă posibilă, să își lase parașuta să se deschidă puțin și să îl ducă la sol, așteptându-se că îi va încetini căderea destul cât să nu își rupă vreun os.

În depărtare, la vreo optzeci de kilometri spre vest, un mic oraș se observa în întuneric. În afară de asta nu era nici un punct aprins în deșert, nici măcar luminile de pe capetele unor speedere care să arate vreo urmă de viață.

Isolder se așeză la panoul de control al navei lui de vânătoare și scoase pachetul de supraviețuire. Deasupra lui, parașuta stătea deschisă pe cupola lui R2-D2 și droidul se smuci în sus. Aripa lovită de la X-interceptorul lui Luke se prăbuși prin atmosferă. Isolder sparse hubloul din transparoțel al navei lui de război și îl lăsă în voia vântului să îl smulgă de tot. Își desfăcu siguranța, verifică micul pachet

care îi ținea parașuta, pentru a se asigura că este bine legată, își lovi arma, apoi sări din nava în cădere liberă.

Vântul șuiera prin crenelațiile din masca lui de oxigen și privea cum solul se grăbea spre el. Lumina amplă de la două luni mici îi permiseseră să vadă fiecare piatră, fiecare ciot, fiecare șanț și potecă șerpuitoare. Așteptă până nu mai putu, apăsă pe butonul de pornire al încărcăturilor explozive care ar fi trebuit să trimită parașuta în sus.

Nu se întâmplă nimic. Scoase centura de urgență, în timp ce continua să se prăbușească. Își plesni mâinile, țipând și, în mod miraculos, un fel de câmp ascendent-repulsor îl lovi și încetini coborârea, astfel încât cădea încet precum un fulg. Pentru un minut își imaginase că plesnetul mâinilor sale îl purta cumva și nu îndrăzni să se oprească din plesnit până nu atinse pământul. Carcasa spartă a navei de război X-interceptor trecu pe lângă el, la mulți metri distanță și se prăbuși pe sol într-un cerc de foc.

Când tălpile lui Isolder atinseră piatra, genunchii lui tremurau atât de rău, încât abia mai putea să stea în picioare, iar inima îi bătea mai repede ca oricând. Își scoase casca, adulmecă aerul cald al nopții și se uită în jur la pietrele și copacii uscați ai deșertului.

Furtuna se lăsase în liniște pe pământ, dar nicăieri nu putea să vadă vreo urmă a mecanismului ascendent-repulsor; nici un generator, nici un disc anti gravitațional nu se ridicau în aer. Se uită de jur împrejur, apoi văzu ceva deasupra. Era Luke Skywalker cu picioarele și brațele încrucișate, concentrându-se cu ochii închiși, plutind deasupra pământului. Skywalker, se gândi Isolder. Poate că așa și-au câștigat predecesorii lui renumele.

Când Jedi plutea la câțiva centimetri de stâncă, își deschise ochii și sări de parcă ar fi căzut de pe un pervaz.

— Cum, cum ai făcut asta? întrebă Isolder, părul ridicându-i-se pe brațe. Până în acel moment Isolder nu simțise niciodată admirație pentru cineva sau ceva.

— Ți-am spus, zise Luke, Forța este aliatul meu.

— Dar erai mort! spuse Isolder. Am văzut pe periscopul

meu! Nu mai respirai și pielea îți era rece.

— O transă Jedi, afirmă Luke. Maeștrii Jedi învață cu toții cum să își încetinească bătăile inimii și să își scadă temperatura corpului. Aveam nevoie să îi păcălesc pe soldații lui Zsinj.

Luke scană deșertul, determinându-și parcă poziția, apoi se uită în noapte. Isolder îi urmă linia privirii. Departe, pe cer, putea desluși navele de război. Scânteii luminau mai sus de linia focului, iar mici nave izbucneau în flăcări precum stelele distante care cad.

— Când eram copil pe Tatooine, spuse Luke, îmi plăcea să stau toată noaptea treaz și să privesc prin binoclu imensele cargoboturi spațiale zburând în port. Prima dată când am urmărit bătălii spațiale a fost de la ferma de condensare a unchiului meu, Owen. La acea vreme, știam că oamenii se luptau pentru viețile lor, dar nu aveam habar că este nava Leiei sau că voi ajunge implicat în acea luptă. Dar îmi amintesc emoția care mi-o transmiteau și cum tânjeam să ajung acolo sus, în mijlocul bătăliei.

Isolder se uită în sus și simți dorința de a mușca din ceva. Parte din el se întreba cum se descurcau Astarta și trupele lui în bătălie și își dorea să fie acolo sus, în nava de război, protejând navele. Deasupra, imensul Cântec de Război în formă de farfurie roșie accelerează brusc, depărtându-se, dispărând în hiperspațiu.

— Și tu simți retragerea, pierderea de sânge, chemarea vânătorii, spuse Luke, trăgându-și costumul de zbor de pe el. Sub costum purta haine lejere în culoarea roșie a pietrelor din deșert. Aceea este partea întunecată a Forței care îți șoptește, te cheamă. Isolder făcu un pas înapoi, temându-se că Skywalker îi citise cumva gândurile, dar Luke continuă:

— Spune-mi, pe cine vânezi?

— Pe Han Solo, zise Isolder supărat.

Luke dădu din cap gânditor.

— Ești sigur? întrebă Luke. Ai vânat alți bărbați înainte. Simt asta. Care era numele bărbatului? Care era crima lui?

Isolder nu spuse nimic pe moment și Luke se învârti în

jurul lui, privindu-l cu atenție pe Isolder, uitându-se prin el.

— Harravan, spuse Isolder. Căpitanul Harravan.

— Și ce ți-a luat el? întrebă Luke.

— Mi-a luat fratele. Mi-a omorât fratele mai mare.

Isolder se simți ușurat, tulburat să fie intervievat așa de un bărbat pe care îl crezuse mort cu câteva minute înainte.

— Da, Harravan, spuse Luke. Ți-ai iubit fratele foarte mult. Pot să vă aud, copii fiind, încercând să adormiți în aceeași cameră mare. Fratele tău îți cânta la culcare, făcându-te să te simți în siguranță când îți era frică.

Isolder se simți confuz și lacrimi începură să i se ivească în ochi.

— Deci, spune-mi, zise Luke, cum a murit fratele tău?

— Împușcat, răspunse Isolder. Harravan l-a împușcat în cap.

— Înțeleg, zise Luke. Trebuie să îl ierți. Ura arde în tine, o pată neagră se află pe inima ta. Trebuie să îl ierți și să servești partea luminată a Forței.

— Harravan este mort, spuse Isolder. De ce ar trebui să mă obosesc să îl iert?

— Pentru că acum se întâmplă din nou, spuse Luke. Din nou, cineva a luat o persoană pe care o iubești de lângă tine. Han, Harravan. Leia, fratele tău. Furia ta, durerea ta din cauza unei fapte bolnăvicioase din trecut îți întunecă acum sentimentele. Dacă nu îi ierți, partea întunecată a Forței îți va conduce mereu destinul.

— Ce contează? întrebă Isolder. Nu sunt ca tine. Nu am nici o putere. Nu voi învăța niciodată cum să levitez prin aer sau cum să mă ridic dintre morți.

— Ai putere, răspunse Luke. Trebuie să înveți să servești luminii din interiorul tău, oricât de palidă ar părea.

— Te-am urmărit în nava ta, spuse Isolder, gândindu-se în urmă la comportamentul avut de Luke în călătoria până acolo. Luke păruse curios, dar păstrase o anumită distanță. Nu vorbești așa cu toată lumea.

Luke se uită la el în lumina lunii și umbre duble se jucau pe fața sa. Isolder se întreba dacă Luke încerca să îl

convertească pentru că era Chume'da, consortul femeii care urma să devină regină.

— Îți vorbesc așa, spuse Luke, pentru că Forța ne-a adus împreună, pentru că încerci să servești părții luminate acum. Altfel de ce ți-ai risca viața să vii aici pe Dathomir cu mine, să o salvezi pe Leia? Răzbunare? Cred că nu.

— Te înșeli în legătură cu asta, Jedi. Nu am venit să o salvez pe Leia, am venit să i-o fur pe Leia lui Han Solo.

Luke râse ușor, de parcă Isolder era un fel de băiețel care nu se cunoștea pe sine. Era un sunet ciudat, deconcentrant.

— Cum zici tu, atunci. Dar vei veni cu mine, nu-i așa, să o salvăm pe Leia?

Isolder gesticulă înspre deșert, înălțându-și brațele.

— Încotro ne uităm? Ar putea să fie oriunde – la o mie de kilometri de aici.

Luke făcu semn cu capul spre munți.

— Acolo, la o sută douăzeci de kilometri. Zâmbii secretos. Te avertizez, călătoria nu va fi ușoară. Odată ce ai ales calea luminată a Forței, drumul tău va merge către locuri în care nu vei vrea să ajungi. Deja forțele întunericului se strâng împotriva noastră.

Isolder îl studie pe Jedi cu inima bătându-i. Nu era obișnuit să se gândească la lume în termeni precum forțe ale întunericului și forțe ale luminii. Nici măcar nu era sigur că ar putea să creadă în existența acestor forțe. Totuși, iată un Jedi aproape de vârsta lui care levitase precum acul unui ciulin, care părea să îi citească gândurile și care reușea să îl cunoască pe Isolder mai bine decât o făcea el însuși.

Luke privi spre orizont și își observă droidul zburând cu o parașută, la câțiva kilometri depărtare.

Haide; Vii?

Isolder reacționase aproape fără să se gândească, dar brusc se simți înspăimântat, mai mult decât ar fi crezut posibil. Genunchii lui amenințau să cedeze și se găsi arzând de rușine. Ceva îl înspăimânta și știa ce era. Luke îi cerea să îi urmeze învățăturile, exemplul lui. Îl avertizase că va moșteni denigratori, dușmani cum aveau toți Jedi. Isolder se

gândi pentru un moment.

— Lasă-mă să iau ceva din nava mea. Vin imediat.

Cotrobăind prin Furtuna, căutând un blaster de rezervă, Isolder descoperi că devenise mai calm. Își dădu seama că toată vorbăria lui Jedi nu mai însemna nimic. Poate că nu erau forțe ale întunericului care bântuiau pe acolo. A-l urma pe Luke în munți nu însemna nimic. Nu însemna că și Isolder ar trebui să învețe căile Forței. Luke putea foarte bine să fie indus în eroare, o obsesie inofensivă. Dar el levitase din cer.

— Sunt pregătit, spuse Isolder.

Pe parcursul primei părți a călătoriei lor, ținutul se dovedi a fi incredibil de arid – șanțuri treceau prin pământul crăpat de crevase. Oasele unor erbivore uriașe ornau crevasele, creaturi cu picioare posterioare lungi, cu cioturi de cozi, capetele triunghiulare plate și picioarele frontale mici. Scheletele arătau că bestiile fuseseră mari, poate de patru metri de la nas la coadă. În multe cazuri, oasele încă aveau solzi uscați pe ele. Totuși, nu găsiră nici o creatură în viață. În schimb, părea că acele creaturi muriseră undeva în trecutul nu foarte îndepărtat, în ultimii o sută de ani.

Creștea puțină vegetație în acea zonă. Copaci mici, întortocheați, cărnoși. Petice cioturoase de iarbă purpurie, precum firele de păr.

Luke făcu călătoria mai ușoară, uneori sărind zece metri într-o crevasă unde Isolder ar fi trebuit să se coboare cu greutate. Isolder ajunsese destul de repede să fie ud learcă, observând în același timp că Jedi nu transpira foarte mult, nu gâfâia, nu arăta nici un semn că ar fi câtuși de puțin uman. În schimb, fața lui Jedi exprima deplină concentrare. Le-a trebuit o bună parte din noapte să ajungă la droid și Luke nu avea de gând să plece fără el, arătând un nefiresc devotament unei mici grămezi de circuite și echipamente.

Așa că își făcură drum spre munți, urmând rute ocolitoare pe care droidul le putea parcurge, până când au ajuns la o zonă deșertică prin care se trecea peste dealuri unduitoare.

Nu era nici un semn de apă și soarele începea să răsară

peste deșert, aruncând o strălucire de un albastru ireal.

— Ar trebui să găsim un adăpost pe aici, spuse Luke. Arată spre una dintre ultimele crevase întâlnite, apoi se duse și îl împinse pe R2-D2 acolo, după care sări și el.

Isolder îi urmă în crevasă, se odihni pe solul nisipos și bău jumătate din apa lui. Luke luă o mică înghițitură, se așeză și își închise ochii. Ar fi bine să dormi, zise Luke. Va fi o zi lungă și un drum de noapte dificil. După ce rosti aceste cuvinte, Jedi părea să fi adormit, respirând adânc.

Isolder îi aruncă o privire mânioasă. Fusesse trezit încă de dimineață din ciclul lui de somn și din punctul său de vedere era abia mijlocul zilei. Avea mereu dificultăți în schimbarea programului de somn, așa că stătea cu brațele încrucișate încercând să adoarmă sau cel puțin să arate un pic de control demn de un discipol Jedi.

Aproape la o jumătate de oră mai târziu, chiar când soarele răsărea peste deșert, Isolder simți cutremurul. Se declanșă ca o mișcare zguduitoare undeva la baza munților, crescând tot mai zgomotos. Pământul începuse să se miște și se rupseră bucăți din părțile laterale ale crevasei. Droidul R2-D2 începu să șuiere și să dea semnalul de alarmă, iar Luke sări în picioare.

— Ce se întâmplă, R2-D2? întrebă el și Isolder strigă:

— Cutremur!

Luke ascultă sunetul un moment și apoi strigă către ei:

— Nu, nu este un cutremur de pământ!

Brusc, văzură o umbră imensă zburând pe deasupra, urmată de alta și apoi de alta. Reptile uriașe cu solzi de un albastru palid săreau peste crevasă. Una se împiedică și aproape căzu deasupra lor, dar își folosi minusculele picioare frontale pentru a se redresa și a continua.

— Invazie! strigă Isolder, punându-și brațele pe cap.

R2-D2 șuiera și se mișca în cerc, căutând adăpost. Sute de reptile săreau peste crevasa lor.

Gemetele încetară după câteva minute și o reptilă imensă sări în ravenă, la nici trei metri de ei. Stătea gâfâind și avea bucăți desprinse de piele, de un albastru deschis, ce se

zgâlțâiau la gâtul ei când îi studia. Ultima dintre colegile ei sări mai departe.

Bestia avea ochii de un roșu sângerieu și dinți negri în formă de săgeată. Solzii de pe vârful capului străluceau aproape incandescent. Respirația îi mirosea a putred, a vegetație putrezită și se uita curios la ei.

— Nu te îngrijora, nu îți vom face rău, spuse Luke, uitându-se la creatură fără să se miște.

Înaintă, își puse nările pe mâna întinsă a lui Luke și miroși.

— E în ordine, fetiță, suntem prietenii tăi.

Luke își turnă în palmă câteva picături de apă din sticla lui și lăsă bestia să o bea cu gâtul ei lung, cu limba neagră. Creatura scoase niște sunete de durere, sunete ce semănau cu plânsul puternic.

— Ce faci? întrebă Isolder. Chestia asta îți bea toată apa.

— Sunt optzeci de kilometri de deșert până la munți, spuse Luke, o călătorie dificilă chiar și pentru un Jedi și nu este nici o apă între aceste locuri – doar nisip. Dar în fiecare seară aceste creaturi aleargă în câmpuri pentru a se hrăni și în fiecare dimineață aleargă înapoi pentru a se ascunde de prădători și de soarele zilei. De aceea am văzut atât de multe schelete aici în crevase, unde bătrânii lor au murit. Li se spune oamenii deșertului Albastru. Diseară ne vor duce în munți. Nu mai avem nevoie de toată cantitatea de apă.

— Vrei să spui că sunt inteligente? întrebă Isolder neîncrezător.

— Nu mai mult decât alte animale, spuse Luke, uitându-se la Isolder, dar destul de inteligente. Țin una la alta și au propria lor înțelepciune.

— Și poți să vorbești cu ele?

Luke dădu din cap și atinse nasul reptilei.

— Forța este în noi toți – în mine, în tine, în ea. Este cea care ne leagă și prin intermediul ei pot citi intenția pe care o are, pot să o fac cunoscută pe a mea.

Isolder se uită la ei pentru un moment, apoi se așează simțindu-se chinuit de un motiv pe care nu îl putea exprima,

pe care nu îl putea înțelege. Dormi o bună parte din zi, apoi își mănca pachetul și își bău apa. Toată ziua bestia dormi lângă ei, punându-și capul plat direct pe pământ astfel încât să îl poată simți pe Luke.

În acea seară, tocmai când soarele apunea, bestia își săltă capul și făcu un zgomot de chemare. Multe alte bestii răspunseră și veniră la chemarea ei.

— E vremea să mergem, spuse Luke.

Isolder ieși din ravenă în timp ce Luke își închise ochii, îl ridică pe R2-D2, după care se urcă și el.

Oamenii deșertului Albastru erau peste tot, ieșind din găurile lor, sforăind gălăgios și privind apusul. Cu toate acestea, păreau că ezită sau poate după vreun fel de virtute a memoriei genetice nu puteau să înceapă călătoria până nu apunea soarele în spatele munților.

Sub îndrumarea lui Luke, Isolder se cățăără pe spatele unui mascul imens și se așeză chiar sub aripile acestuia. Când bestia se ridică, Luke îl așeză pe R2-D2 în aceeași poziție pe un mascul și mai mare și părea să se echilibreze rezonabil.

Pe când soarele abia atingea vârfurile munților, oamenii deșertului Albastru se aplecară, își înclinară capetele, își ridicară cozile lungi drept la spate ca o contragreutate și se întrecură pe nisip cu ajutorul picioarelor lor posterioare puternice.

Când bestia își ținea capul în jos, Isolder descoperi că poziția era chiar stabilă, chiar confortabilă, deși R2-D2 suiera și vocifera în legătură cu ea. Oamenii deșertului Albastru parcurseseră optzeci de kilometri de dune înalte, grohăind și horcăind, iar ochii lor roșii păreau să transmită o strălucire în întuneric. Isolder asculta cum comunică și își dădu seama că grohăitul și horcăitul veneau de la animalele aflate în grupul lor și că erau un fel de instrucțiuni. Dacă reptilele horcăiau o dată sau de două ori de o parte a grupului, însemna că grupul trebuia să vireze. Dacă animalele scoteau grohăieli mulțumite, grupul de reptile rămânea pe calea aleasă.

La începutul nopții, ajunseră la marele râu noroios, acolo

unde iarba înaltă și buruienile creșteau în mlaștini. Păsări cu gâturi lungi și aripi imense zburau peste râu, în lumina lunii, luând înghițituri mari de apă. Acolo, oamenii deșertului Albastru se opriră pentru a bea apă și a se hrăni cu trestie.

— Aici coborâm, spuse Luke și se dădu jos, mulțumindu-le cu cuvinte calde.

— Nu poți să-i determini să ne ducă mai departe? întrebă Isolder. Încă mai avem un lung drum de parcurs.

Luke îi aruncă o privire furioasă.

— Nu determin pe nimeni să facă nimic, spuse Luke. Nu îl fac pe R2-D2 să mă urmeze, la fel cum nu am făcut nimic pentru ca tu să mă urmezi. Oamenii deșertului Albastru au fost de acord să ne aducă până aici, iar acum trebuie să continuăm singuri; propriile noastre picioare vor fi suficiente pentru restul călătoriei.

Isolder înțelese brusc de ce găsea comportamentul lui Luke față de oamenii deșertului Albastru atât de deranjant: familiile regale de pe Hapi nu își tratau servitorii atât de bine. Femeilor li se acorda mai mult respect decât bărbaților, industriașilor mai mult decât fermierilor, nobilimii mai mult decât tuturor celorlalți. Dar Luke își trata droidul și toate aceste animale proaste de parcă ar fi fost egalii lui Isolder sau de parcă erau frații săi și asta... îl alarmă pe Isolder, îl făcu să se gândească că Jedi nu îl vedea mai important decât un droid sau decât o reptilă. Și totuși, Luke arăta oamenilor deșertului Albastru o asemenea tandrețe, încât Isolder simți că inima îi este cuprinsă de invidie.

— Nu ar trebui să faci asta! se trezi Isolder spunând. Universul nu funcționează așa!

— Ce vrei să spui? întrebă Luke.

— Tu le tratezi pe acele bestii ca egali. Și arăți mamei mele, Ta'a Chume a Imperiului Hapi, același grad de cordialitate pe care o arăți droidului!

— Acest droid, spuse Luke, are aceeași putere a Forței în el. Dacă servește Forța, cum pot să nu îl respect așa cum o respect și pe Ta'a Chume?

Isolder își clătină capul.

— Acum înțeleg de ce mama mea a vrut să te omoare, Jedi. Ai idei periculoase.

— Poate că sunt periculoase pentru despoți, spuse Luke, zâmbind. Spune-mi, îți servești mama și imperiul mai presus de orice altceva?

— Bineînțeles, spuse Isolder.

— Dacă le-ai servi, nu ai fi aici, îl contrazise Luke. Ai fi fost mulțumit să te însori cu un despot local și să îți păstrezi nobilitatea moștenitorilor tăi. În schimb, inima ta este ruptă. Îți spui că trebuie să vii să o salvezi pe Leia, dar cred că, de fapt, ai venit pe Dathomir pentru a afla căile Forței.

Un fior îl străbătu pe Isolder când își dădu seama că s-ar putea să fie adevărat și totuși simpla idee suna absurd. Luke spunea că impulsul cel mai mic al lui Isolder și fiecare decizie nebună puteau să fie interpretate ca dovadă că îi era discipol, un servitor într-o putere mai mare, despre care Isolder nu era nici măcar convins că exista.

Într-adevăr, Luke levitase și dusese nava lui Isolder în siguranță, dar oare nu exista posibilitatea ca acea forță să se nască din mintea întortocheată a lui Luke mai bine decât dintr-o Forță mistică? Pe Thrakia exista o rasă de insecte cu memorii transmise genetic, care își adulau propria putere de a vorbi. Aparent, insectele își aminteau toate că în trecutul apropiat comunicaseră prin miros și într-o zi au descoperit că aveau posibilitatea să comunice prin apăsarea mandibulelor. După trei sute de ani, erau încă uimite de faptul că puteau comunica prin această metodă și tot o mai interpretau ca pe un semn că fuseseră înzestrate de la o ființă de rang înalt. Dar erau numai mandibulele lor nenorocite lovite!

Cum mergeau prin dealurile joase, urmând cursul râului, Isolder îl privi pe Jedi și se gândi dacă Luke era, într-adevăr, ghidat de o Forță mistică. Sau poate că își urma pur și simplu propria conștiință, prostăt să creadă că puterile lui ciudate și noțiunile înnebunitoare veneau dintr-o influență externă.

Cu fiecare pas pe care îl făceau spre munți, Isolder trebuia

să se întrebe: Sunt faptele mele ghidate de partea luminoasă a Forței? Și dacă sunt, unde mă va duce această Forță?

Oricare ar fi fost răspunsul găsit de Isolder la acea întrebare, știa că va schimba fiecare moment din viața lui.

În zori, ceața dimineții care învăluisese râul mălos îi împiedica vederea lui Luke, astfel încât nu mai putea să observe nimic la mai mult de câțiva metri distanță. De-a lungul; malului, pământul devenise mlăștinos, îngreunându-i înaintarea lui R2-D2. Copacii din împrejurimi erau toți arși și uscați, astfel încât cioturile se vedeau din ceață precum degetele ciuntite în nuanțe de ebonită și gheață. Șopârle mari se lipeau de copaci, uneori atât de multe, încât erau aproape o duzină pe o singură creangă, privind trestia învelită în ceață după pradă și prădători.

În spatele lui Luke, Isolder stătea tăcut. De multe ori, Luke se întorsese să îl vadă și îl descoperi adânc îngândurat, cu fruntea încruntată. Știa foarte bine la ce se gândea tânărul. Numai acum câțiva ani, Luke îl urmăse pe Obi-Wan Kenobi într-o călătorie similară, o călătorie de temut, pentru o misiune secretă Alderaan.

În aceste ultime luni, se gândi Luke, mi-am dorit atât de mult să găsesc înregistrările vechilor Jedi, pentru a descoperi niște studenți talentați pe care să îi învăț despre Forță. Totuși, își dădu seama care era adevărul: Isolder îl căutase pe el, deși prințul nu arăta foarte mult talent.

Aceasta era șansa lui Luke să exerseze, să învețe pe cineva să urmeze partea luminată a Forței, fără presiunea de a trebui să se îngrijoreze că studentul va deveni un alt Vader.

Își alesese calea prin noroi, urmărind atent să nu fie nisipuri mișcătoare, întrebându-se dacă așa se întâmplase

cu Obi-Wan Kenobi. Luke își imaginase întotdeauna că bătrânul îl așteptase să se maturizeze, precum un fermier care își îngrijește câmpul de cereale. Acum se întreba dacă intruziunea bruscă a lui Luke în afacerile lui Obi-Wan fusese la fel de surprinzătoare pentru Maestru precum se dovedea a fi Isolder pentru Luke.

Isolder fusese în mod evident emoționat de Forță. Atâta lucru putea Luke să discearnă, dar nu reușea să simtă nici o putere în prinț. Poate că puterea era atât de nouă, atât de mică, încât Isolder nu reușea să o simtă nici el.

Luke ajunsese la o bifurcație de drum. Una dintre cărări arăta a loc pustiu, dar măloasă cum era, părea să îl atragă. Își urmări instinctul și alese să o ia pe cărarea măloasă.

Poate că nu fusese niciodată o Academie Jedi, se gândi el. Cu siguranță Ta'a Chume îl mințise în legătură cu academia existentă într-una dintre lumile lor. Simțise asta.

Poate că Forța direcționa învățaceii spre Maestrii lor când era nevoie de ei. Poate că singurul antrenament de valoare pe care un Jedi îl putea primi venea numai atunci când se lupta cu întunericul.

Dacă acesta era adevărul, cu siguranță că Dathomir ar fi o academie perfectă. Luke putea să simtă perturbările puternice ale Forței; înspăimântătoare colțuri întunecate. Nu trecuse niciodată prin ceva asemănător. Peștera lui Yoda ținuse departe întunericul, dar aici simțea întunericul în jurul său.

În fața lor, reptile zburătoare țipau și se înălțau spre cer cu aripile lor mari. Luke se opri și își dădu seama că ajunsese la capătul unei peninsule care se continua cu un râu. Nu putea merge mai departe, iar apa sărată de aici bolborosea. O văgăună de gudron. Își deschise larg ochii pentru a găsi un loc unde să poată pășii.

— Ce e asta? spuse Isolder.

Luke se uită în sus. Deasupra ceței de peste râu era o platformă de metal înclinată la un unghi ciudat. Grupurile de zburătoare se învăteau nervoase în jurul platformei. Soarele care se pregătea să răsară arunca raze aurii pe metalul

ruginit, făcându-l să pară de bronz și dincolo de platformă era o nacelă enormă terminată, putrezită în așa hal încât Luke putea să vadă părți din grelele turbo generatoare încă intacte.

— Se pare că o veche navă spațială s-a prăbușit aici, spuse Luke, dându-și seama după ce comentase că epava era mult mai mare chiar și decât un vechi distrugător de clasa Victoria. Totuși, exista posibilitatea de a se afla acolo de sute de ani.

Un vânticel trecu peste râu, amestecând ceața, iar Luke se uită dincolo de nacela eșuată și observă că transparoțelul era încă intact.

Tocmai se pregătea să plece când numele nacelei eșuate și ruginite îi atrase atenția: Chu'unthor.

Mintea lui se tulbură pentru câteva secunde. Nu era o rasă de oameni pe care Yoda încercase să îi elibereze de pe planetă cu sute de ani în urmă, ci era o navă spațială. Și în tot acest timp, nimeni nu o luase de pe planetă.

— Trebuie să plecăm de aici, spuse Luke, vocea lui fiind plină de entuziasm.

— Pentru ce? întrebă Isolder. Este doar o epavă veche.

Luke se uită prin ceață, căutând o cale spre navă. S-au întors în peninsulă, au mers în cerc prin miriște vreun kilometru până au găsit două plute vechi din lemn făcute din trunchiuri legate laolaltă, cu părți bune aflate în descompunere. Păreau a fi niște jucării pentru copii. Urme proaspete erau pe mal, acolo unde plutele fuseseră legate.

— Cineva a fost aici de curând, arată Isolder.

— Da, spuse Luke, ei bine, cine ar putea să piardă ocazia să se uite la o epavă atât de bună?

— Eu aș putea, zise Isolder. Nu e neapărat nevoie să ne ducem acolo, nu-i așa? Vreau să spun că am venit să o salvăm pe Leia.

R2-D2 șuieră aprobator, emițând un șir de bipuri pentru a-i reaminti lui Luke că de fiecare dată când droizii se apropie de apă, e un monstru în ea.

Isolder se uită înspre munți și Luke putea să vadă că

prințul nu voia să întârzie călătoria. Și totuși, Forța îl adusese pe Luke în acest loc, la fel cum îl conducea când se afla în luptă. Știa prea bine că trebuie să creadă în simțirile sale. Acum, sentimentele lui îi spuneau să se ducă până la epavă.

— Va dura numai câteva minute, spuse Luke, sărind pe una dintre plute. Cine vine cu mine?

— Eu voi aștepta aici, spuse Isolder și ochiul lui R2-D2 se învârti pentru a se uita la prinț. Droidul tremura de spaimă, dar scoase un mârâit către Isolder și se rostogoli pe plută.

Luke aduse pluta la epavă. Soarele dimineții aproape că începuse să ardă ceața și cum se apropia, Luke putea să vadă cea mai mare parte a navei; colonii de domuri vii se aflau în sala mașinilor. Totuși, carcasa din jurul motoarelor de superviteză ruginise. Nava părea să aibă doi kilometri lungime și un kilometru lățime și înaltă de opt niveluri. Spațiul dintre ferestre și încăperile pentru locuit arătau că Chu'unthor fusese populată din plin, aproape ca un oraș plutitor, poate un fel de croazieră de plăcere. Fusese, cu siguranță, casa unor oameni. După înclinația navei, mare parte din ea părea bine scufundată în groapa de bitum, numai cu punțile superioare la vedere, care erau destul de rău ruginite.

Totuși, asta nu era o epavă obișnuită – nu erau urme de gloanțe care să arate semne de luptă, nu erau găuri care să indice o explozie, nici o structură șifonată care să arate o aterizare violentă. Mai degrabă, părea că nava avusese un fel de problemă tehnică și plutise în pace, după care încercase să aterizeze în gaura de bitum.

Pe când se apropia, Luke văzu că nava fusese închisă bine. Căile de intrare nu erau doar blocate – fuseseră bine zăvorâte și multe dintre bulele de transparență de pe cupole aveau urme de zgârieturi, de parcă ceva încerca să își facă loc prin materialul transparent.

Nava era înclinată la un anumit unghi, astfel încât Luke trase pluta în față, pe partea care se scufundase cel mai adânc, apoi se urcă pe epavă. Într-adevăr, cineva încercase

să pătrundă în navă. Luke găsi multe urme de zgârieturi pe cupole, bucăți îndoite de fier, pe care cineva îl folosise pentru a încerca să deschidă prin forță ușile zăvorâte, alături de bucăți de pietre mari și bolovani spărți. Scrisul apărea din loc în loc și scotea la iveală o limbă ciudată, iar anumite săgeți erau îndreptate spre încuietorile mai slabe. Cineva lucrase ani de zile să intre în navă, studiase din greu, dar uneltele lor erau inefficiente.

Copii, se gândi Luke, dar nici un copil nu ar fi putut să arunce acele pietre uriașe.

Unele dintre cupole aveau prize de acces la care R2-D2 s-ar fi putut conecta pentru a le deschide, dar prizele erau prea ruginite. Oricum, întreaga navă părea să fi fost deteriorată și pe interior. Transparoțelul era distrus de nisipul suflat de vânt. Multe dintre cupole păreau să conțină camere pentru exerciții de gimnastică – mingi imense se găseau pe podea, de parcă cineva se jucase atunci când Chu'unthor căzuse. O altă cupolă fusese un restaurant sau un club de noapte. Pahare de băutură acoperite cu praf se aflau pe mesele ruginite. R2-D2 veni din urmă, încercând din greu să își mențină echilibrul, șuierând încet și studiind pagubele.

— Arată de parcă oricine ar fi fost pe navă a ieșit repede, odată ce a aterizat și nu s-a mai întors niciodată, îi spuse Luke lui R2-D2.

Droidul scoase o serie de bipuri, amintindu-i lui Luke de mesajul lui Yoda. Reprimăți de vrăjitoare. Luke putea să simtă perturbările Forței în acel loc, precum ciclonii negri care aspiră toată lumina.

— Da, spuse Luke. Orice a găsit Yoda pe această planetă este încă aici.

R2-D2 șuieră aprobator.

Luke se opri și se uită înăuntru printr-una dintre bule. În centru se aflau băncuțe de lucru și multe dintre ele țineau bucăți ruginite de mecanisme – celule de putere ruginite, cristale pentru focalizare, mânere pentru săbiile de lumină – instrumente, precum armele pe care numai un Jedi putea să le folosească.

Inima lui Luke tresări. O Academie Jedi, se gândi el și totul părea să aibă brusc sens. Am căutat pe patruzeci de planete și nu am găsit niciodată vreun semn de Academie, pentru că Academia Jedi era în stele. Bineînțeles că aveau nevoie de o Academie în mijlocul stelelor. Cu atât de puțini oameni capabili să mânuiască Forța, foștii Jedi ar fi avut nevoie să caute întreaga galaxie pentru a găsi noi recruți. În fiecare sistem stelar ar fi putut să găsească unul sau doi cadeți demni să li se alăture.

Își scoase sabia Jedi, apăsă pe ea și începu să taie prin transparoțel, simțindu-se disperat. Această veche epavă, ruginită cum era, nu putea să dețină nimic de valoare. Dar trebuia să se uite. Scântei albastre de transparoțel topit săriră de pe puntea lui Chu'unthor și R2-D2 făcu un pas înapoi.

Luke era atât de implicat în încercarea de a pătrunde în navă, încât aproape că nu putea simți altceva, dar brusc își dădu seama că în spatele lui se afla o putere care se grăbea spre el. Se întoarse la timp să vadă o femeie – cu părul lung și roșcat strălucitor, piele bronzată, picioare puternice. Se întoarse și azvârli spre el cu o gheată din piele și Luke simți forța intenției ei ascunse și își agită sabia de lumină.

Simți o adiere în Forță semnificând un atac, dar înainte să poată răspunde, fata aruncă spre el o piatră, distrugându-i mâna artificială atât de tare, încât circuitele se scurtcircuitară și sabia se roti și căzu departe. Îl lovi în burtă și Luke se rostogoli. Încercă să folosească Forța pentru a-și chema sabia de lumină înapoi în mâna stângă.

Fata se opri și amuți de uimire când văzu ce putea să facă. Luke putea să îi simtă Forța – puternică, sălbatică, cum nici o altă femeie pe care o întâlnise nu o avea. Ochii ei căprui străluceau și se lipi de carcasa Chu'unthor, respirând greu și gândindu-se. Nu putea să aibă mai mult de optsprezece ani, poate douăzeci.

— Nu îți voi face rău, spuse Luke.

Fata își închise ochii pe jumătate, șopti niște cuvinte și Luke simți o atingere, un deget examinator de Forță care

undui prin el.

— Cum poți să faci magie, fiind bărbat? întrebă fata.

— Forța este în noi toți, spuse Luke. Dar numai cei care sunt instruiți devin Maeștri.

Fata îl studie sceptică.

— Pretinzi că mânuiești magia?

— Da, spuse Luke.

— Atunci ești un vrăjitor bărbat, un Jai de dincolo de stele?

Luke aprobă din cap.

— Am auzit de Jai, zise fata. Bunica; Rell; spune că sunt războinici de neînvins, pentru că se luptă cu moartea. Și din moment ce se luptă pentru viață, natura îi protejează și ei nu pot muri. Ești un războinic de nebiruit? Forța fetei se undui, de parcă ar fi urmat să atace, dar Luke simți o diferență – unduirea era mai mult ca o pătură, învelindu-l, legându-l și când Luke încercă să își imagineze ce urma să vină, o imagine îi apără în minte.

Văzu o fată vânaș în deșert, căutând disperată ceva ce alții păzeau, protejau. Văzu un refugiu făcut din crengi la adăpostul unor roci roșii și un foc de tabără împletindu-se în vânt, copii pe jumătate dezbrăcați jucându-se lângă foc. Și fata căuta, furișându-se spre adăpost, dorind ceva din interior.

Fata îi zâmbii și începu să rostească o vrajă. Privirea din ochii ei îl surprinse. Nu văzuse niciodată o asemenea dorință de temut.

— Waitha ara quetha way. Waytha ara quetha way...

— Stai puțin! spuse Luke. Nu poți să îți imaginezi... Bucăți de pietre sparte și pietroaie începură să se îndrepte spre suprafața Chu'unthorului, rostogolindu-se precum o furtună care urmează să vină. În spatele fetei, ceața de peste râu se mișcă violent. Nu am fost reprimăți de vrăjitoare.

— Waytha ara quetha way. Waytha ara quetha way...

Un fulger se sparse deasupra și zeci de pietricele mici fură aruncate spre Luke, alergând prin aer. Vader încercase trucuri asemănătoare, dar Luke își dădu seama cu durere că

nu fusese nici pe departe atât de bun la asta. Se învârti repede cu sabia lui de lumină, împrăștiind multe pietre, dar una îl lovi în piept, aruncându-l înapoi un pas. Reprimați de vrăjitoare.

— Așteaptă! țipă Luke. Nu poți să iei bărbați ca sclavi și să te împerechezi cu ei când ai chef! Bolovani veniră peste carcasa navei, sute, alergând spre Luke ca o turmă de animale vii și el își dădu seama că femeia aceea putea să facă tot ce voia. Își ridică brațul disperat, încercând să întoarcă pietrele cu ajutorul Forței, dar mintea lui era o mare involburată și nu reușea să se concentreze. Reprimați de vrăjitoare.

Un buștean veni spre el, învârtindu-se și Luke se adăposti. Pietrele săriră în asemenea număr încât abia putea să le vadă trecând și deodată ea era în fața lui, agitând și rotind o piatră. Nici nu simțise când venise lângă el. Piatra îi izbi tâmpla, lumini se aprinseră în mintea lui și se rostogoli pe pământ.

Vag, auzi că fata țipa la el și își dădu seama că îi strivise pieptul, prinzându-i brațele cu brațele ei puternice, dar Luke era prea slăbit ca să se mai lupte cu ea. Îi ținea maxilarul și striga triumfătoare.

— Sunt Teneniel Djo, fiica lui Allya și tu ești sclavul meu!

Han se aventură dimineața pe scările înșelătoare sculptate în stânca strălucitoare a muntelui. Ca pe majoritatea planetelor cu gravitație scăzută, munții vulcanici se ridicau semeți și strălucitori de-a lungul feței unei stânci și merseseră cam două sute de metri deasupra pietrei negre solide. Scările de piatră erau mari chiar și pentru un rancor și mii de picioare le neteziseră. Pe timpul nopții, apa rece

scurgându-se de pe vârful muntelui depusese o crustă subțire de gheață peste trepte, făcându-le periculoase.

În spatele lui Han, rancorii se dezechilibrau și păseau încet, apucându-se de vârfurile ascuțite de stâncă pentru sprijin, îngroziți de ideea că ar putea să cadă, dar conduși fără milă de călăreții lor. Chewbacca nu arăta bine. Se ținea de coaste și gemea încet în timp ce rancorul îl căra.

În lumina dimineții, Han putea să vadă clar cele trei femei. Sub hainele lor purtau tunici făcute din piei colorate de reptile. Fiecare tunică de piele strălucea în culori de verde, albastru afumat sau galben ocai. Peste acestea purtau haine groase din fibră de lână, brodate cu fibre de plante galbene sau nasturi mari închiși la culoare făcuți din semințe. Totuși, cele mai sofisticate decorații erau cele ale coifurilor. Ceea ce inițial crezuse că sunt coarne, vedea acum că erau niște obiecte cu care își ornau capul, făcute dintr-un metal închis la culoare, îndoindu-se precum aripa unei insecte ciudate. În coifuri erau săpate niște găuri. Ornamente precum un teren de joacă pentru copii se găseau în fiecare gaură, unduindu-se cu fiecare pas pe care rancorii îl făceau. Pentru ornamente foloseau bucăți de agate și azurite albastre lustruite, capetele pictate ale micilor reptile carnivore, un mic pumn pietrificat de la o creatură, bucăți de material colorat, nasturi de sticlă, o bucată de argint bătut, o sferă alb-albastră ce părea să fi fost un ochi uscat. Nici una dintre femei nu purta același tip de coif și Han știa multe lucruri despre diferite culturi pentru a fi în gardă. În orice societate, cei mai puternici membri păreau să se îmbrace cel mai elaborat.

Han îi ținea pe Leia și pe C-3PO, îngrijorat că dacă vreunul dintre ei ar cădea, s-ar putea rostogoli de pe stâncă. Respirația lui devenea greoaie și îi ieșea abur pe gură. Ocoliră un ultim colț periculos și se uitară în valea de formă ovală, ascunsă la poalele munților stâncoși. Acoperișuri din bețișoare de paie umpleau valea și pătrate precum cele de pe tabla de șah, de culoare verde-maroniu, indicau recoltele crescute. Bărbați, femei și copii lucrau câmpurile și hrăneau reptile cu patru picioare în grajdurile lor. Un izvor mare

trecea prin câmpuri spre un mic lac, apoi se rostogolea peste o stâncă în sălbăticia de jos.

Toți coborâră scările, trecând pe lângă un grup format din zece femei, toate călare pe rancori. Femeile erau îmbrăcate cam la fel – purtau piele netratată de șopârlă ca haine potrivite pentru frigul din munți, coifuri și coarne. Majoritatea femeilor avea puști mitraliere, iar câteva erau înarmate numai cu sulite sau topoare prinse la centură. Nici una nu părea să fie mai tânără de douăzeci și cinci de ani și cumva fețele murdare ale femeilor îl făceau pe Han să înghețe mai tare ca aerul de munte. Nu zâmbeau, nu arătau durere sau îngrijorare, în schimb, erau reci, brutal de impasive, precum fețele războinicilor speriați de bombe.

Deasupra văii înguste, săpată în bazalt, existau fortificații – turnuri, parapete și ferestre. Femeile așezaseră bucăți de plastotel de la carcasele navelor de război deteriorate peste stâncă precum un mozaic. Câteva tunuri ciudate de energie erau așezate în direcția trecătoarei montane. Urme negre de arsuri și găuri în stâncă indicau că aceste femei erau într-adevăr în război. Dar împotriva cui?

Grupul ajunsese la o înlănțuire de stânci și la ordinul uneia dintre femei rancorul îl aduse pe Chewbacca având mare grijă și o conduse pe Leia spre fortăreață, în vreme ce alți rancori îi aduceau pe Han și pe C-3PO în vale, pe o potecă noroioasă. În drumul lor trecură pe lângă grajduri pline cu reptile uriașe care stăteau liniștite mestecând în liniște nutreț, uitându-se disprețuitoare la Han.

Înaintară către un cerc format din colibe făcute din paie și noroi și la intrarea în fiecare colibă se afla o piatră înaltă în care Han ghici că țineau apă. Prin ușile deschise putea să vadă pături roșii viu colorate atârinate pe pereți, coșuri cu nuci pe măsuțe din lemn, diverse cârlige din lemn pentru fân.

Paznicul lui îl duse în spatele căsuțelor unde găsi zeci de bărbați, femei tinere și copii. Într-un câmp nisipos, plin de buruieni, săpaseră găuri și le umpluseră cu apă din găleți, realizând astfel mici băltoace.

Fiecare adult se uita în băltoacă, în vreme ce copiii stăteau liniștiți în afara cercului, privind.

Rancorul se opri și războinicul călare se aplecă și îl atenționează pe Han, atingându-l cu sabia și arătând în jos spre băltoacă.

— Whuffa, spuse ea. Whuffa! arătând că ar trebui să se ducă să se uite în băltoacă.

— Ai idee ce vor? îl întrebă Han pe C-3PO.

— Mi-e teamă că nu, spuse C-3PO. Limba lor nu este în memoria mea. Unii dintre termenii pe care îi folosesc pot fi din vechiul dialect paecian, dar nu am auzit niciodată de termenul whuffa.

— Paecian? se întrebă Han.

Imperiul Paecian se dezmembrase cu trei sute de ani în urmă. Han se îndreptă către un bătrân cu barbă grizonată și se uită la băltoaca lui de noroi. Gropița lui era mică, poate de o jumătate de metru rotundă și adâncă de numai un deget.

Omul rânjii la Han și mârâi:

— Whuffa!

Îi dădu lui Han o săpăligă de cupru, arătându-i că și el ar trebui să sape. Aduse și o găleată cu apă, arătând spre un spațiu gol de pe câmp.

— Whuffa corect.

— Am înțeles, spuse Han.

Își luă instrumentele pentru a se duce către locul indicat, departe de ceilalți. Acolo, săpă o mică groapă, apoi turnă apă în ea. Mirosea oribil și Han își dădu brusc seama că nu era deloc apă în găleată, ci o băutură fermentată natural. Grozav, se gândi el. Am fost capturat de ciudați care vor să mă holbez într-o băltoacă până am o viziune.

Se uită la reflexia lui în băltoacă un moment. Dându-și seama că părul îi era răvășit, își folosi degetele pentru a-l îndrepta. Războinicii nu păreau să știe ce sarcini să îi atribuie lui C-3PO; îl lăsară pe margine alături de copiii care se uitau prostește la droid. În fortăreață, Leia dispăruse în umbra unei uși deschise. De la distanță, Han auzi un vânător TIE mugind și femeile de pe rancori cercetară cerul

nervoase, cu mâinile streășină la ochi.

Părea un semn bun. Dacă aceste femei aveau probleme cu Zsinj, atunci Han se afla măcar în tabăra bună. Luând în considerare natura nu tocmai solidă a fortificațiilor, poate că nu. În orice caz, nu îi plăcea ideea de a fi judecat. Dacă aceste femei erau xenofobe, ar fi putut să omoare sau să ia sclavi străini de teamă. În cazul în care credeau că Han și Leia erau spioni, s-ar fi aflat într-un bucluc și mai mare. Asta ar fi însemnat în mod evident că Han este sclavul Leiei. Se uită la războinicii de pe rancori. Femeile îl priviră cu răceală. Hotărâse să pretindă că este rezistent la muncă.

Timp de o oră stătu și se holbă în băltoaca plină cu substanță fermentată, soarele arzându-i în spate, până când înțelese că devenea foarte însetat și se întrebă dacă era permis să bea niște lichior. Mai bine nu, decise el. S-ar putea ca acest lucru să nu fie permis sclavilor.

Leia nu coborâse încă din fortăreață. Han urmări o femeie care se ducea către un parapet aflat la o sută de metri deasupra văii. Era o femeie bătrână, purtând o capă făcută din fir de piele, care ducea o găleată. Se opri uitându-se în jos pentru un moment, apoi gesticulă cu mâinile în aer și vorbi, dar cuvintele nu se auzeau. După câteva clipe, un bol de cristal ieși din fundul văii să o întâlnească. Se aplecă peste parapet, ținut găleata sub sferă și din ea se revărsă lichid în găleată. Bătrâna duse găleata înapoi în fortăreață și Han rămase înmărmurit. Nu era o sferă de cristal plutitoare prin aer, ci apă. Sfera de apă se ridicase încet.

Han auzi un zgomot puternic și se uită în băltoaca plină cu substanță fermentată. O formă de vierme imens se ridicase din groapă și începuse să bea din lichid. În apropiere, un bătrân șopti:

— Whuffa! Și Han se uită la ființa fără dinți. I se făceau semne de prindere și mișcări exemplificatoare cu mâinile, spunându-i lui Han să prindă vietatea.

Han se uită la vierme. Tot ce putea să vadă pentru moment era o piele lucioasă, maronie, care se termina cu o gaură prin care trăgea lichidul. După un moment se ridică puțin,

arătând un cap cam de grosimea brațului unui copil. De jur împrejur, toată lumea îl privea – copiii, adulții, războinicile de pe rancori. Toți rămăseseră tăcuți, ținându-și respirația. Orice era whuffa, acești oameni voiau unul foarte mult. S-ar putea să existe o recompensă pentru el.

După un moment, viermele se mai ridică puțin și începu să se rostogolească în noroi, adulmecând după mai mult lichior. Totuși, arăta destul de mare și nu prea avea de unde să îl apuci. Han așteptă trei minute până când viermele prinse destul curaj să iasă mai mult din gaura lui, îndreptându-se spre găleata cu substanță fermentată. Han se gândi că nu avea ce rău să facă dacă îi permitea să bea puțin, așa că lăsă viermele să ajungă la găleată și să înceapă să o golească, acompaniat de sorbituri. Viermele era făcut din segmente mari de piele și nu avea ochi. Han se lăsă în jos, îl prinse cu ambele mâini și pentru un moment se temu să nu îl rupă.

Viermele se trase repede înapoi, dar Han îl trânti la pământ și nu îi dădu drumul.

— Ești al meu! țipă Han și, brusc, toată lumea se adună în jurul lui, așteptând să ajute, copiii sărind de bucurie și țipând: Whuffa! Whuffa!

Viermele se răsuci în strânsoarea lui Han, își întoarse orificiul spre acesta și scuipă improșcându-l cu lichior pe față, apoi începu să respire greoi și să sâsâie.

Han se ținu bine. Putea să simtă viermele tensionându-se, folosindu-se de frecarea cu pământul pentru a se retrage, dar după câteva minute viermele obosi și Han îl trase afară un metru. Totuși, mai era mult sub pământ așa că îl trase încă o dată și îl smulse. Transpirația îi curgea pe față, pe mâini, făcând strânsoarea lui precară, dar după încă trei minute mai scoase încă un metru de whuffa afară. În spatele lui, alți bărbați apucaseră de capul alunecos al vietății și îl țineau.

Han munci jumătate de oră înainte să își dea seama că aceasta va fi o sarcină grea – avea douăzeci de metri de whuffa afară din pământ și vietatea nu începuse să se liniștească sau ceva asemănător. Totuși, acum dezvoltase un

sistem. Când whuffa obosea trăgea cât putea de mult afară și cât mai repede posibil, câștigând doi sau trei metri, înainte ca whuffa să își poată restabili puterea.

O oră mai târziu, Han nu mai putea de oboseală, iar când căută să mai apuce ceva din whuffa descoperi, în mod miraculos, că părea să fi ajuns la capăt. Forța smulsoarii îl epuiză pe Han. Fiecare copil și bărbat din sat îl ținea pe whuffa, care devenise acum destul de neajutorat. Han estimează că era posibil să aibă vreo două sute cincizeci de metri lungime. Cu mare fanfară, sătenii făcură paradă cu whuffa prin ogradă. Bătrânii îl bătură pe Han pe spate și îi șoptiră mulțumirile lor, iar Han îi urmă.

Sătenii începură să îl înfigă pe whuffa într-un copac sterp și Han observă că mai erau și alți whuffa acolo, uscându-se la soare. Se duse și atinse unul. Părea mort, aproape spongios, dar pielea suplă a învelișului lui era atât de fină la atingere. Culoarea ciocolatie pe care o avea era și ea frumoasă. Pe moment, încercă să vadă dacă poate să îl rupă – dar chestia nu avea de gând nici să se rupă, nici să se întindă. Se uită la femeile de pe rancori și văzu că șeile erau fixate pe gâturile rancorilor cu sfoară whuffa.

— Grozav! spuse Han. Deci am prins o sfoară.

Sătenii din acel loc păreau să creadă că este mare lucru. Erau toți în extaz. Cine știa ce fel de recompensă ar putea să îi dea? Dacă executau străini, poate că fiind Han Solo, eroicul vânător de whuffa, tocmai își salvase viața. Și deșii era doar o sfoară, Han trebuia să recunoască faptul că era o funie a naibii de bună. Puteai, probabil, să o vinzi creatorilor de modă din străinătate și poate că avea mai multe proprietăți decât o simplă funie. Dacă avea însușiri medicinale? Acești oameni se aflau în război. Poate că își aplicau fâșii de whuffa pe răni ca antibiotic sau le fierbeau pentru a face medicamente care să prevină îmbătrânirea. Ei bine, Han se mai gândise la această chestiune, dar nu putea spune la ce se folosea whuffa.

— Han? strigă femeia.

Se întoarse. O femeie cu părul închis la culoare stătea

călare pe gâtul unui rancor la marginea livezii:

— Numele meu este Damaya. Mă vei urma. Și dădu pinteni cu călcâiul bestiei, iar aceasta se întoarse.

Gura lui Han se usca.

— De ce? Unde mă duci?

— Prietena ta, Leia, a pledat cazul tău în fața clanului Muntelui Vrăjit în ultimele două ore. Și-a câștigat libertatea, dar acum viitorul tău trebuie decis.

— Viitorul meu?

— Noi, cele din clanul Muntelui Vrăjit, am ales să nu fim dușmanii voștri, dar asta nu înseamnă că vom fi aliații voștri. Am înțeles că aveți o navă spațială care poate fi reparată. Dacă este așa, surorile nopții și sclavii imperiali o vor dori. Și din moment ce ești un om puternic în lumea de afară, s-ar putea să te vrea și pe tine. Clanul nostru trebuie să știe dacă vrei protecția noastră și dacă e așa ce vei plăti pentru asta.

Han o urmări pe Damaya, încă gâfâind, cu sudoarea curgându-i pe spate. După aproape o zi fără somn, ochii îl usturau și sinusurile ardeau de parcă era alergic la ceva de pe planetă. Mesagerul îl conduse spre fortăreață și tocmai înainte de a ajunge să aterizeze acolo unde scările de piatră se despărteau în trei cărări, un grup de străini venea din afara văii; nouă femei umanoide cu o piele ciudată, de culoare purpurie. Nu purtau coifuri exotice precum războinicele, dar aveau, în schimb, numai haine închise la culoare, lălâi, cu glugi din lână pură, dintr-un fel de plantă fibroasă și acoperite cu praf. Se întreba nervos dacă acele femei fuseseră chemate să îl judece.

Han privi războinicele păzind cărarea și înțelese că femeile cu glugi erau dușmanii. Rancorii mârâiau și se agitau nervoși, frecând cu labelor imense poteca de piatră. Femeile războinice își țineau pistoalele pregătite, neclipind, deși liderul celor nouă ducea o lance ruptă, poate un semn de armistițiu.

Damaya coborî de pe rancor și îl conduse pe Han către treptele fortăreței.

Cele nouă femei ezitară să se uite către ei la sosire, dar îl

studiară intens pe Han. Liderul lor, o femeie mai în vârstă, cu părul alb la tâmplă, avea ochi strălucitori de culoare verde, dar pomeții obrajilor ei erau palizi. Zâmbii către Han, făcându-l să tremure.

— Spune-mi, străine, unde este nava ta?

Inima lui Han bătea puternic și se întoarse.

— Este, ăăă, acolo – începu să indice și mesagerul Damaya se întoarse brusc pe rancor.

— Nu îi spune nimic! comandă Damaya și cuvintele ei erau ca un cuțit care tăia corzile invizibile ce țineau gâtul lui Han. Înțelese imediat că bătrâna folosisese practica lui Luke ca să îi manipuleze pe cei cu minți slabe.

Probabil că fața lui se înroșise, pentru că Damaya spuse:

— Nu e nevoie să fii rușinat. Baritha are un dar puternic de a forța mințile.

— Femeia bătrână, Baritha, râse spre el și Han se întoarse cu spatele nervos. Îl urmă doi pași, apoi își roti sulita, pipăindu-i prohabul pentru a-i încerca virilitatea.

Han se răsuci cu pumnii strânși și femeia bătrână șopti sub propria respirație, încântată și își ținu mâna ridicată, într-un gest de încheștare. Han își simți ambii pumni prinși de un dispozitiv invizibil și încheieturile trosnindu-i sub presiune.

— Nu fi așa iute la mânie, porție de mâncare ce ești, țipă furtunos Baritha. Respectă-i pe cei mai buni ca tine sau data viitoare îți voi strivi un ochi – sau ceva la fel de prețios pentru tine.

— Ține-ți mâinile murdare departe de mine! mârâi Han.

Ghidul lui Han, Damaya, își scoase lejer blasterul, îl îndreptă spre gâtul femeii bătrâne și spuse ceva pe limba ei. Baritha îl eliberă din strânsoare pe Han.

— Îți admiram doar prizonierul. Din spate arată așa de... apetisant. Cine i-ar putea rezista?

— Noi, cele din clanul Muntelui Vrăjit, îți suportăm prezența aici, spuse Damaya, dar ospitalitatea noastră are limite.

— Voi, cele din clanul Muntelui Vrăjit, sunteți niște fraiere

cu mintea slabă, spuse răgușit Baritha, îndreptându-și capul înainte și ridicând din sprâncene, astfel încât fața ei se încruntă cumva. Nu ați putea să ne dați afară nici dacă ați fi nevoite, așa că ne veți suporta prezența și ne veți îndeplini cererile. Disprețuiesc pretențiile voastre de civilizație! Scuipe pe ospitalitatea voastră!

— Te-aș putea împușca în gât, spuse Damaya dornică.

— Dă-i drumul, Damaya, zise bătrâna, desfăcându-și hainele și dezvelind un piept încrețit, împușcă-ți mătușa iubită! Nu mai iubesc viața de când m-ați alungat din clanul vostru. Împușcă-mă. Știu cât de tare îți dorești asta!

— Nu te voi lăsa să mă întărâți să fac asta, spuse Damaya.

Baritha cotcodăci cu o voce nefericită:

— Nu mă întărâta să fac asta... Și surorile din spatele ei râseră.

Han era incredibil de nervos, dorindu-și ca Damaya să ridice pistolul și să împuște câteva. În schimb, ea își puse pistolul la loc, bătându-l pe Han pe umăr și indemnându-l să meargă în față pentru ca ea să se afle între el și cele nouă surori cu glugi.

Fortăreața se dovedi a fi mai cârpită decât văzuse Han înainte. Peste tot în jurul cârpelilor scutului blindat, stânca era spartă și zdrobită. Multe dintre spărturi fuseseră cârpite cu un fel de substanță verde lipicioasă, astfel încât bazaltul avea o înfățișare de marmură. Bucăți de piatră roșie de râu stăteau împrăștiate pe cărări afară și Han se întrebă de unde veneau pietrele de râu – toți munții din jur păreau a fi de origine vulcanică, dar probabil că le adusese cineva de la câțiva kilometri distanță.

Doi paznici aflați la poarta fortăreței se ridicară de la posturi și îi conduseră. Han se uită în urmă: o duzină de luptătoare ale Muntelui Vrăjit îi urma, păzind femeile îmbrăcate. Intrară în camerele întunecate ale fortăreței care avea structura unui stup cu pereți și scări. Pereții erau acoperiți cu țesături groase și luminați de făclii. Intrară repede într-o cameră sculptată într-un colț al fortăreței, astfel încât ferestrele se deschideau în două părți.

Camera imensă avea aproape o formă triunghiulară, cu șase deschideri înspre vale. Puști mitraliere stăteau îngrămădite lângă fiecare fereastră, jachete ignifuge fuseseră aruncate în teancuri pe podea și un tun singuratic de energie era îndreptat la est spre munți. Gaura imensă arăta că fusese smuls ceva din locul lui, astfel încât lichidul verde răcitor stătea îngrămădit pe podea. Tunul era nefolositor. În centrul camerei, un cuptor de gătit era umplut cu tăciuni strălucitori. Un animal mare se prăjea deasupra cărbunilor, în vreme ce doi bărbați îl stropeau cu un sos puternic mirositor și întărau flăcările.

Camera era plină cu femei îmbrăcate în haine strălucitoare, făcute din fir de reptilă, toate purtând coifuri. Aproape în spatele mulțimii, îmbrăcată ca una dintre războinice, Han o zări pe Leia.

Una dintre femei făcu un pas înainte.

— Bine ai venit, Baritha, spuse ea bătrânei înțelepte, ignorându-l pe Han. În numele surorilor mele, eu, Mama Augwynne, te poftesc în clanul Muntelui Vrajit. Cea care lansase invitația făcu un pas înainte și în ciuda cuvintelor calde, fața ei era rece, cumva precaută. Augwynne purta o tunică în nuanțe galben strălucitoare. Podoaba de pe cap era făcută din lemn moale auriu și decorată cu caboșoni de ochi galbeni strălucitori.

— Nu trebuie să te obosești cu politețuri, spuse Baritha și își răsuci sulița ruptă în podea, în timp ce venele purpurii ale tâmplilor clocoteau. Surorile nopții au venit aici după generalul Solo și alți venetici. Noi i-am capturat primele și după orice lege ne aparțin!

— Nu am găsit nici o soră a nopții cu ei, răspunse Augwynne, doar trupe de șoc imperiale încălcându-ne teritoriul. I-am omorât și le-am oferit ostaticilor sanctuar printre noi, tratându-i ca egali. Îmi e teamă că nu îți putem îndeplini pretențiile de proprietate.

— Trupele de șoc erau sclavii noștri, lucrau sub directivele noastre, după cum bine știți, răspunse Baritha. Aduceau veneticii la închisoare pentru interogatoriu.

— Dacă vreți să îl interogați pe generalul Solo, atunci vă pot fi de folos. Generale Solo, de ce ai venit pe Dathomir? Ochii lui Augwynne fulgerară buzunarul lui Han și el preluă cuvântul.

— Sunt proprietarul acestei planete și a tot ce se află pe ea, spuse Han. Am venit să îmi verific proprietatea.

Ca și când ar fi fost o singură suflare, surorile nopții începură toate să sâsâie și să își scuture capetele, iar Baritha scuiă.

— Un bărbat pretinde că deține planeta Dathomir?

Han căută în buzunar după act, găsi cutia și apăsă pe buton. Holograma Dathomirului apăru în aer deasupra palmei lui, iar numele său era înregistrat clar ca proprietar.

— Nu! țipă Baritha, lovind disperată cu pumnul. Cutia zbură din strânsoarea lui Han și se rostogoli pe podea.

— Așa e, spuse Han, dețin lumea asta și nu vă vreau nici pe voi, nici pe surorile nopții pe planeta mea.

Baritha se uită la el.

— Cu plăcere, spuse ea. Dă-ne o navă și vom pleca.

Simți o ciudată strânsoare în mintea lui, dar se luptă cu pornirea de a divulga locul unde era Șoimul.

— Destul cu asta, zise Augwynne. Ți-ai primit răspunsul, Baritha. Spune-i lui Gethzerion că generalul Solo va rămâne cu clanul Muntelui Văjrit ca un om liber.

— Nu poți să îl eliberezi, spuse Baritha, cu o voce amenințătoare. Noi, surorile nopții, pretindem că el este sclavul nostru!

— Și-a câștigat libertatea salvând viața unei surori a clanului, răspunse Augwynne calmă. Nu poți pretinde să fie sclav.

— Minți! spuse Baritha. A cui viață a salvat-o?

— A salvat viața surorii noastre Tandeer și și-a câștigat libertatea.

— Nu am auzit niciodată de o soră a clanului cu numele ăsta, o contrazise Baritha. Lasă-mă să o văd!

Femeile din clanul Muntelui Văjrit se dădură la o parte, descoperind-o pe Leia în umbră. Purta o tunică în nuanțe

roșii strălucitoare și un coif de fier negru decorat cu mici capete de animale. Baritha îi studie fața neîncrezătoare.

— Am mai văzut-o înainte?

— Este nouă printre noi, alungată din regiunea Lacurilor de Nord și adoptată ca o soră a clanului. Folosește vraja descoperirii și vei afla că tot ce spun e adevărat.

Baritha se uită la femeia din spatele mulțimii.

— Nu am nevoie de vraja descoperirii pentru a afla ce este adevărat, zise ea. Vă bazați acțiunea de deținere a generalului Solo pe detalii.

— Ne bazăm pe legile pe care tu și clanul tău nu le-ați respectat niciodată, răspunse Augwynne.

Baritha mârâi.

— Surorile nopții pun la îndoială dreptul vostru asupra acestor sclavi. Dacă nu ni-i predați nouă, vom fi nevoite să îi luăm!

— Ne ameninți cu vărsare de sânge? întrebă Augwynne și brusc camera se umplu de murmur; nenumărate femei aflate de jur împrejurul lui Han șușoteau ținându-și ochii pe jumătate închiși. Surorile nopții se retraseră într-un cerc, cu spatele una la alta și se ținură de mâini cu ochii închiși, având capetele acoperite pe jumătate în umbra hainelor pe care le purtau.

Baritha țipă.

— Gethzerion, am găsit străinul. Are o navă spațială, dar clanul surorilor Muntelui Vrăjit nu vrea să ni-l dea!

Han putea să audă murmurul în urechi, ca și cum o muscă ar fi bâzâit în capul lui. Părul i se ridică pe ceafă și știa cu siguranță că oricât de departe era această Gethzerion, îi auzise chemarea Barithei și îi dădea instrucțiuni femeii.

Han începu să se îndepărteze de surorile nopții, căutând adăpost, dar Baritha se desprinsese din cerc și îl apucă pe Han de brațe, degetele ei cu piele purpurie mușcând din umărul lui precum ghearele. Se întoarse și încercă să se elibereze. Una dintre războinicele din clanul Muntelui Vrăjit ridică blasterul și trase în fața Barithei un foc, dar aceasta abia dacă își eliberă strânsoarea, scoase un cuvânt și își folosi

mâna să arunce săgeata de lumină în tavan.

Ca la comandă, surorile nopții se întoarseră și săriră prin fereastra deschisă, cu hainele lor negre fluturând în cădere. Inima lui Han tresări la gândul că acele corpuri s-ar putea strivi de stâncile aflate la două sute de metri mai jos. Pentru un moment, Baritha pluti în aer și se întoarse amenințătoare spre ei.

— Va curge sânge! mârâi ea și sunetul amenințării umplu camera în așa fel încât fiecare piatră tremură. Apoi, se lăsă să atingă solul.

Han se duse la fereastră și se uită afară. Surorile nopții aterizară ușor pe sol și căutară să găsească vreun tufiș mic pentru a se ascunde.

Mai multe surori ale clanului își atinseră blasterele, dar Augwynne spuse încet:

— Lasă-le să plece.

Veni din spatele lui Han și îi atinse ușor umărul, uitându-se la sângele ce curgea din bicepsii lui răniți. Ei bine, generale Solo, ar trebui să te consideri norocos pentru că Gethzerion te vrea în viață. Bine ai venit pe Dathomir!

Teneniel Djo îl urmări pe bărbatul cunoscător de vrăji luptându-se să își rupă legăturile. Le pusese mâinile pe o buturugă, apoi îi legase pe amândoi cu funie whuffa. Observă că străinii naivi – amândoi bărbați – se luptau în secret când credeau ei că ea nu îi observă și asta îi făcea o deosebită plăcere. O încânta foarte mult bărbatul frumos, dar care nu putea face vreo vrajă. Dar bărbatul vrăjitor era într-adevăr o pradă cu care să se poată lăuda.

Îi dusesese la poalele dealurilor, neîngrijorată de faptul că ar putea scăpa. Nu legase micuța lor mașinărie, droidul. O, da,

Teneniel știa ce era un droid, deși nu văzuse niciodată unul de aproape. Cel mai puțin se temea de fuga lui. Față de alți prizonieri, nu avea nevoie de o pază riguroasă.

În schimb, ea era atentă la verdeața de pe dealurile aflate de ambele părți, oprindu-se adesea să își întoarcă privirea, de parcă ar fi ascultat o chemare. Ceva o deranja, un sentiment cutremurător care prindea viață, o răceală care îi strângea stomacul ca niște gheare. Șopti vraja descoperirii și îi simți pe cei întunecați bântuind peste tot prin pustiu. De patru ani se refugiase în acea dărăpănătură, știind că era prea aproape de închisoarea imperială și totuși nu simțise niciodată atât de multe surori ale nopții agitându-se deodată. Se concentra numai pe ceea ce era aproape. Ar fi avut nevoie de toată energia ei pentru a nu se lăsa prinsă.

Își conduse prada până la o pădurice de copaci mici pentru a putea survola drumul de departe. Se cățără pe o stâncă. Munții de aici erau aproape de nestrăbătut și Teneniel hotărî să nu își ducă prizonierii pe cărări dificile. Droidul nu ar putea niciodată să supraviețuiască în aceste condiții, iar bărbații ar avea nevoie ca mâinile lor să fie libere. Teneniel cântă vraja descoperirii din nou. Putea să simtă surorile nopții venind din trei părți – una era la trei kilometri spre sud, una la trei kilometri spre vest și alta la un kilometru spre est. În nord, nu puteai să escaladezi muntele decât dacă știai vrăjile pentru levitație și Teneniel se îndoia că ar putea să îi convingă pe ceilalți să o lase să îi poarte într-o astfel de stare. Oftă încet.

— Ne vânează, nu-i așa? șopti bărbatul vrăjitor.

Teneniel aprobă din cap, studiind peisajul din jur. Își șterse transpirația de pe frunte.

— Eliberează-mă! o îndemnă bărbatul vrăjitor. Orice ar fi acolo, te pot ajuta.

Ea se uită la el cu îndoială. Nu cunoscuse niciodată un străin în care să poată avea încredere. Dacă el nu avea idee ce anume îi vânează, atunci poate că nici nu știa de surorile nopții și de lacheii lor de la închisoarea imperială. Sau poate că el era în aceeași ligă cu surorile nopții și numai în

aparență afișa ignoranța.

— Dacă îți eliberez mâinile, îmi promiți să nu fugi? îl întrebă Teneniel.

Aflat în apropiere, prizonierul frumos își răsuci capul pentru a le asculta conversația.

— Dacă rămân cu tine, ce vei face pentru mine? întrebă bărbatul vrăjitor.

— Te voi duce la clanul meu, spuse Teneniel cinstit și toate surorile mele vor fi martore că te-am prins corect. Odată ce vei fi înregistrat ca proprietatea mea, vei trăi în coliba mea și mă vei ajuta să zămislesc fiice. Ești de acord cu asta? își ținu suflarea. Îi oferea un schimb convenabil.

— Nu pot fi de acord cu asta, spuse bărbatul vrăjitor. Abia dacă te cunosc.

— Ce? întrebă Teneniel. Sunt eu atât de urâtă încât ai prefera să fii prizonierul surorilor nopții? Mai bine te-ai alătura uneia dintre ele, urmând să îți privești fiicele cum învață vrăjile lor?

— Eu... nu știu cine sunt surorile nopții, spuse bărbatul vrăjitor, iar ochii lui albaștri se deschiseră mari de teamă, iar vocea îi era încordată.

— Le poți simți în apropiere, nu-i așa? întrebă Teneniel. Nu e de ajuns? Vei fi un reproducător prețios. Cine a mai auzit vreodată de un bărbat vrăjitor? Decât să te las – pe tine sau pe oricare dintre noi – în mâinile lor, mai bine te omor și îmi pun și eu capăt zilelor. Își scoase unul dintre blastere.

Droidul scârțâi și se învârti în ramă. Unicul lui ochi de culoare albastră survolă dinspre Teneniel spre bărbatul vrăjitor.

— Nu! spuse bărbatul vrăjitor, arătând spre prietenul său. Nu pe ei îi caută surorile nopții, nu-i așa? Ci pe tine și pe mine. Surorile nopții sunt atrase de noi. Lasă-i pe prietenii mei să plece. Surorile nopții nu se vor obosi cu ei. Tu și cu mine putem scăpa!

— Îmi vei fi partener? întrebă Teneniel plină de speranță.

Bărbatul vrăjitor își umezi buzele și se uită la ea – nu doar la fața ei, ci și la corp, iar Teneniel înțelese din start că el

observa cât este de atrăgătoare. Deasupra, un vânticel călduț agita copacii și frunzele începură să șoptească.

— Poate, spuse bărbatul vrăjitor. Dar nu voi face alegerea fără să îmi doresc asta. Nu am venit pe planeta aceasta cu intenția de a-mi găsi soție. Nu sunt proprietatea ta și nu îți voi permite să omori pe nimeni aici, nici măcar pe mine.

Sabia Jedi a bărbatului vrăjitor se ridică de la cureaua ei, se activează singură și se rostogoli prin aer, tăind legăturile și întorcându-se în mâinile lui.

— Trebuia cel puțin să întreb, spuse Teneniel, uitându-se în altă parte.

Se întrebuse toată ziua dacă era posibil să ții prizonier un bărbat vrăjitor. Ușurarea cu care tocmai se eliberase era răspunsul la acea întrebare și faptul că putea să arunce vrăji fără a le pronunța sau a folosi gesturi o enerva. Unele dintre surori puteau face asta cu vrăji simple, dar bărbatul vrăjitor o făcea și când era vorba despre vrăji mai complexe. Nu voia ca el să vadă teama sau speranța de pe fața ei.

— Spune-mi, străinule, bărbații de pe planeta ta au nume?

— Eu sunt Luke Skywalker, un Cavaler Jedi. Aceștia sunt prietenii mei, Isolder și R2-D2.

Teneniel râse.

— Un cavaler? Nu prea ești un războinic, Luke Skywalker, spuse Teneniel și folosi sabia de lumină pentru a tăia legăturile prizonierului frumos.

— Luke Skywalker și cu mine le vom îndepărta pe surorile nopții de aici, spuse Teneniel către Isolder și R2-D2. Așa cum a spus și Luke Skywalker, s-ar putea ca ele să nu fie interesate de voi. Dacă vreți adăpost, atunci trebuie să vă duceți la muntele care se vede, cel care se ridică precum un perete. Arată la patruzeci de kilometri distanță. Acolo le veți găsi pe surorile clanului. Nu le dezvălui însă că în cazul în care vor supraviețui călătoriei îi va lua din nou sclavi. Nu o interesa Isolder ca prăsilă, nu cu Luke Skywalker în preajmă, dar era sigură că l-ar fi putut vinde pentru o mică avere.

Îi dădu lui Isolder arma înapoi, sperând că e destul pentru a-i ajuta să ajungă la clan în viață. Avea deja pachetul cu

mâncare și cortul lui.

— Vino cu mine, Luke Skywalker, zise Teneniel.

— Poți să-mi spui doar Luke, o sfătui bărbatul vrăjitor.

Dădu din cap și o porniră prin pădure în fugă, îndreptându-se spre est printr-o pajiște însorită unde ierburile înrourate creșteau mari. Vraja ei descoperitoare încă funcționa; putea să simtă prezența surorilor nopții la nici jumătate de kilometru depărtare. Teneniel încercă să își facă planuri, bazându-se pe vrăjile ei de luptă, dar efortul încercării de a fugi și a gândi în același timp părea prea mare. Se simți confuză, nesigură în ce direcție fugea și se întrebă dacă nu cumva este ea însăși sub influența unei vrăji – dar gândul îi alunecă înainte să aibă timp să zăbovească asupra lui. Darul lui Teneniel era să provoace furtuna Forței și între copaci o asemenea furtună ar fi trebuit să fie de ajuns pentru a-i ascunde. Spera să le întâlnească pe surori le nopți i mai departe, apoi să le piardă în furtună. Părea un plan îndrăzneț pentru Teneniel, un plan strălucit. Odată ce reușise să și-l imagineze, Teneniel simți o mare ușurare, știind că luase decizia corectă.

Luke alerga fără eforturi. La început avusese multă rezistență, dar după numai câteva minute observă că el nu transpira ca un om normal. De aceea, îl bănuia că folosisese vreo vrajă de care ea nu auzise și își dădu seama enervată că el ar putea fi mai puternic decât și-ar fi imaginat ea. Sincer, îl capturase cu ușurință și el se luptase de-a lungul zilei, prefăcându-se că încearcă să își desfacă legăturile. Dar s-ar fi putut elibera singur oricând și simțea că nu se temea de prezența ei. Și, în plus, știa vrăji secrete pe care nici una dintre surori nu le auzise vreodată.

— Întotdeauna folosești cuvinte când faci vrăji? întrebă Luke aproape întâmplător pe când fugea.

— Sau gesturi. Unii învață să facă vrăji în liniște, ca tine, spuse Teneniel, inspirând adânc aer.

Luke o măsură pe când se lupta să escaladeze dealul, transpirând. Teneniel știa că nu arăta prea bine pentru moment. Dacă ar fi ajuns înapoi la clan, s-ar fi putut

îmbrăca în haine curate.

Surorile nopții puteau să simtă teama de departe, așa că în timp ce alergau printre mai mulți copaci înalți, Teneniel începu să rostească o incantație, cu ochii pe jumătate închiși, pregătindu-și vraja. Trase cu ochiul într-o mică vale plină cu brazi pitici. Prin pădurea deasă ea o zări pe sora nopții îmbrăcată în armura de camuflaj a soldaților imperiali.

— Acolo sus! țipă un soldat și ridică mitraliera.

Teneniel se concentră asupra vrăjii ei. Imediat, vântul magic se ridică pornind o furtună peste pământ atât de puternică, încât frunzele uscate și vreascurile pluteau într-un vârtej, orbindu-i pe dușmanii ei. Copacii se unduiau și trosneau în bătaia vântului.

Luke ar fi stat să privească, dar Teneniel îl prinse de mână și îi făcu semn să se grăbească, în timp ce vântul îi urma din spate făcând imposibil să se vadă la mai mult de un braț distanță în fața lor. Vântul se mai domoli puțin și Teneniel se strădui mai tare, scoțând energie din pământ. Furtuna se făcu neagră, iar Teneniel era mulțumită să arunce cu noroi. De jur împrejur, vârtejul golea brazii de frunze verzi.

Teribila furtună obtură soarele și femeia se strecura și se unduia printre copaci, căutând o cale dincolo de surorile nopții. Putea simți încă frica, la douăzeci de metri în dreapta lor și tocmai când era sigură că trecuseră de ele, o săgeată de lumină zbură prin fața ei, o lovi în piept, încetoșându-i mintea și o ridică în aer.

Surorile nopții stăteau în fața lor și flăcări le zburau din degete, iar Teneniel o recunoscuse pe vrăjitoarea Ocheron, o femeie care fusese puternică în clan, o femeie extrem de talentată. Prea târziu își dădu Teneniel seama că Ocheron îi făcuse să cadă în plasă.

Ocheron râse și fulgerul albastru se arcui din vârfurile degetelor ei și sorbi respirația lui Teneniel. Ceru ajutor. Flăcările săpară în ghearele ei temătoare. Pământul se roti și fulgerul albastru trecu pe deasupra ei. Îi atinse sânul și acesta se făcu atât de rece de parcă fusese secerat. Limbi de fulgere se jucau pe brațul ei stâng și brațul părea să moară și

să se usuce instantaneu, precum o venă tăiată. O săgeată de lumină şuieră în urechea ei și auzul o părăsi; un alt arc îi atinse ochii și jumătate din lume se făcu neagră.

Fulgerul absorbi ultima fărâmă de viață din fiecare membru pe care îl putea atinge, tăindu-l în bucăți precum o sabie uriașă. Nu i se putea împotrivi, nu putea să fugă. Se simți atât de neajutorată, încât voia să țipe pe măsură ce se prăbușea.

Timpul părea să încetinească pe măsură ce ea cădea. Ocheron bolborosi ceva și focul ucigaș ieși din degetele ei. Vraja lui Teneniel eșuase: vântul se domolea. Scrum și rămășițe umpleau cerul precum o ceață închisă, iar surcelele începuseră să cadă ca și cum ar fi fost o ploaie.

O lumină albastră lovi din nou și mirosul de ozon se simțea din ce în ce mai puternic atunci când Luke își scoase sabia de lumină, o deschise și se lansă în luptă. Ochii lui Ocheron se măriră de surprindere când simți atacul lui și încercă să își întoarcă atenția spre el – însă era prea târziu. Sabia de lumină îi lovi capul. Flăcări purpurii erupseră din gâtul ei precum apa de pe un izvor de munte. Luke își acoperi fața încercând să se protejeze de atingerea puterii negre pe care o dezlănțuise.

Patru soldați se grăbiră prin ceața densă, trăgând cu armele lor. Luke se aruncă în luptă cu sabia lui de lumină și atacă, ucigându-i cu destulă ușurință.

Teneniel își regăsi vocea și încercă să rostească din nou incantația. Luke o prinse de braț și o trase pe când vântul se ridica în jurul lor. Se împiedică orbește, murmurându-și vraja cu disperare până când ajunseră la vârful unui alt deal și pășiră afară din vârtejul rotitor.

Fata căzu tăcută și Luke o ajută să continue drumul prin nenumărate păduri adânci răspândite de-a lungul dealului. Teneniel își aminti de o peșteră veche și îl trase înspre ea.

Acolo, se lăsă pe pământ gemând. Luke îi studie rănille. Fulgerul albastru lăsase arsuri adânci. Rănille erau încă foarte fierbinți și Teneniel tușea. Un firicel de sânge i se prelingea din gură, venind dintr-o rană făcută în plămânii ei

și începu să plângă, știind că urma să moară.

Luke trase de pielea carbonizată de pe tunica ei până se rupse, apoi urmări cu degetele sale rana de pe pieptul ei. Mâna lui era rece, alinându-i precum un balsam durerea și în următoarea secundă fu cuprinsă de somn adânc, deloc ușor.

În visele ei, Teneniel era fetiță, iar mama ei murise. Surorile clanului Muntelui Vrăjit puseseră cadavrul pe o masă de piatră pentru a-l îmbrăca și a-i picta fața în nuanțe de culoarea pielii. Dar știa că mama ei murise și nu putea îndura să le privească pe surorile care încercau să creeze iluzia vieții. Fugi ca într-un zbor pe scările de culoare gri și trecu pe lângă o bucată de blană pe care era imprimată imaginea clanului în galben și alb, ținând o sulită de război. În spatele ei era sala războiului, o cameră unde oamenilor de rând – cei care nu cunoșteau vrăji – sau tinerilor învățăcei, precum Teneniel, nu le era niciodată permisă intrarea, oricare ar fi fost talentul lor.

Teneniel lăsă blănița aproape de ea și se opri uitându-se îngrozită la strălucirea enormei camere. Tavanul părea să se întindă la infinit și pereții îndepărtați erau pierduți în umbre. Sala războiului fusese săpată adânc în munte, astfel încât ecurile gravei respirații a lui

Teneniel puteau să se audă ușor și difuz, pierdute în spațiu. În peretele din stânga fusese săpată un fel de fereastră prin care se urmărea activitatea de afară. Fereastra era suficient de mare, încât douăzeci de femei puteau să stea să privească afară și avea o formă ovală, precum deschiderea unei guri uriașe. Mai multe sulite stăteau sprijinite de pervazul acestei ferestre, amintindu-i lui Teneniel de dintele ascuțit și neiertător al unui rancor.

Pentru un moment îndelungat, ea simți pustietatea camerei ca pe o apăsare și resimți goliciunea din interiorul ei. Înghițită, am fost înghițită.

Teneniel își închise ochii, încercă să uite mirosul mamei ei și corpul vinețiu, degetele țepene întortocheate precum o gheară. Totuși, oroarea copleșitoare nu putea fi eliminată.

Undeva, putea auzi o fetiță tremurând de frică. Începu să fugă și peste tot pe unde se ducea, Teneniel trăgea bine perdelele pentru a descoperi camera. Vrăjitoare intrau în camere, rezemându-se de canapele moi din piele. Ele vorbeau despre delicatese, râzând și spunând vrăji. Și în tot acest timp, Teneniel putea să audă o fetiță plângând, dar nimeni nu părea să observe.

Când se trezi, își dădu seama că trecuseră deja ore bune. Era noapte în afara peșterii și Luke așezase o lumină mecanică pe o piatră aflată lângă ea. Tunica lui Teneniel era scoasă și Jedi o acoperise cu o pătură din pachetul ei. Nu mai simțea durere, ci un profund sentiment de ușurare, care nu semăna cu nimic altceva din tot ce mai simțise vreodată în viața ei.

Teneniel își atinse sânul, fața. Cicatricile erau fierbinți la atingere, dar putea să vadă, putea să audă. Se uită de jur împrejurul peșterii. Pereții erau proaspăt vopșiți cu femeii aflate în diferite ipostaze – unele își odihneau mâinile pe capetele altora, o femeie plutea peste o mulțime, alta mergea prin flăcări. Peștera avea o adâncime de numai douăzeci de metri și oasele umane stăteau împrăștiate undeva în spate, în vârful grămezii de oase umane era un alt schelet, mai mare, cu dinți îngrozitori și un humerus mai lung decât un om. Scheletul unui rancor.

Jedi plecase, lăsându-și pachetul. Teneniel se ridică și bău puțină apă din bidonul ei. Picioarele îi erau foarte reci, așa că își puse niște paie în cizme, apoi se lăsă pe spate să se odihnească. Se simțea încă slăbită. Capul i se învârtea de la atâta oboseală. Jedi îi vindecase rănilor, fără să spună vreun descântec. Printre surori, nici una care avea darul de a vindeca nu putea să facă așa ceva. Descântecelor pentru vindecare se dovedeau a fi cele mai dificile de mânuir și erau rostite într-un stil atât de exagerat, încât Teneniel se gândea adesea că surorile făceau mai mult caz decât era nevoie. Totuși, toate erau de acord că descântecelor pentru vindecare trebuiau cântate. Dacă Jedi intonase asemenea descântecelor fără a spune nici măcar un cuvânt, probabil că avea cu

adevărat niște puteri ieșite din comun.

Adesea, în timp ce poposea sub cerul înstelat, Teneniel se întrebase cum ar fi pe alte planete. Auzise diferite lucruri de la surorile ei din trupele de șoc de la închisoare, atât de sigure de armura și de armele lor. Dar aceste trupe de șoc nu înțelegeau nimic din descântece și se gudurau pe lângă lașele surori ale nopții. Totuși, visa adesea că undeva acolo sus, într-o altă lume, erau bărbați precum Luke.

Teneniel se întinse sub pătură și își atinse sânul pe care Jedi în vindecase. Într-o zi, se gândi ea, cineva va umple golul din interiorul meu.

În afara peșterii auzi o încăierare. Luke intră, urmat de Isolder și R2-D2 și se așează lângă ea, atingându-i obrazul cu palma.

— Te simți mai bine? întrebă el.

Teneniel îi prinse mâna și dădu din cap, nesigură ce să spună. Se uită în ochii lui palizi. Îl pierduse. Îi salvase viața și acum ea nu mai putea să pretindă că este proprietatea ei.

— Surorile nopții s-au întâlnit unde ne-am luptat noi, spuse Luke, după care au plecat. Nu sunt sigur dacă s-au dus după întăriri sau ceva de genul ăsta.

— Știu că suntem doi, spuse Teneniel și tu ai ucis-o pe Ocheron, una dintre războinicile lor cele mai puternice. S-ar putea să le fie teamă că nu te pot învinge.

— Și ce e cu soldații? întrebă Isolder. Probabil că au sute cu ele. Fiind umani, cei doi bărbați nu puteau să înțeleagă.

— Nu contează, spuse Teneniel și începu să își dea seama că străinii nu înțelegeau situația atât de bine cum își imaginase ea, așa că începu să le explice. Soldații sunt ușor de ucis.

— Nu îmi place asta, spuse Isolder. Nu îmi place ideea că va trebui să ne adăpostim în această peșteră.

— Surorile nopții nu ne vor ataca aici, zise Teneniel. Acest loc este sacru prin sângele celor bătrâni. Se ridică și făcu semn din cap spre craniile umane care stăteau pe jos sub scheletul rancorului.

— Chiar crezi că vor sta departe de locul ăsta? întrebă

Isolder.

— Chiar și morții au ceva putere, spuse Teneniel, arătând încă o dată spre grămezile de cranii. Surorile nopții trebuie să-și stăpânească mânia.

Luke dădu din cap. Cel puțin Jedi o înțelesese.

— Ce căutau predecesorii tăi aici? Cum au ajuns aici? întrebă Luke după puțin timp.

Teneniel își strânse brațele în jurul picioarelor și se uită fix în ochii lui.

— Acum multă vreme, spuse ea, bătrânii au venit din stele. Erau războinici, maeștri ai mașinilor care fabricau arme interzise – războinici care arătau precum oamenii. Și le vindeau altora ieftin.

— Oamenii tăi au fost alungați din cer pentru crimele lor și au fost trimiși aici. Războinicilor nu li s-au dat arme – nu metal, nu blastere. Așa că au căzut pradă rancorilor.

Teneniel își închise ochii pe jumătate. Auzise povestea de atât de multe ori până atunci, încât putea să își imagineze trecutul îndepărtat și să vadă prizonieri trimiși pe Dathomir. Erau oameni violenți, care comisese crime oribile împotriva civilizației și care meritau o viață în afara ei. Mulți dintre prizonieri se considerau deasupra legii și credeau că armele lor sunt un fel de jucării. Așa că predecesorii au considerat că ar fi corect să îi alunge într-o lume fără tehnologie.

— De multe generații trăiau ca bestiile și erau vânați până la exterminare, până oamenii stelelor au alungat-o pe Allya.

Luke avea o privire pierdută, ca a bătrânei Rell în timpul viziunilor.

— Cu siguranță această Allya a fost un Jedi pungaș, spuse Luke, aplecându-se puțin. Vechea Republică nu dorea să o execute, așa că toți ceilalți Jedi au exilat-o, sperând că odată cu trecerea timpului s-ar întoarce la partea luminată a Forței.

— Își folosea puterile pentru a îmblânzi rancori sălbatici și a procura hrană, spuse Teneniel. Și-a învățat fiicele toată înțelepciunea ei și le-a instruit cum să își vâneze partenerii, așa cum te vânez eu pe tine. În timp ce rancorii se înfruptau

cu altceva, fiicele Allyei prosperau din generație în generație, învățându-și propriile lor fiice vrăjile. Ne-am împărțit în clanuri și multă vreme a existat o întrecere între noi pentru bărbați, ajungând să ne furăm partenerii. Ne guvernăm singure. Oricine era prins folosind vrăji de noapte ar fi fost pedepsit. În zilele bunicii mele, i-am împins pe rancorii sălbatici din acești munți. Atunci i-au vânat pentru ultima oară. Sperau să fie pace în sfârșit. Dar în vremea mamei mele, surorile nopții se adunau. La început nu erau multe, dar...

— Unele dintre voi ați încercat să vă luptați cu ele folosind propriile lor tactici, continuă Luke, cu acelea care aveau să devină adevăratele surori ale nopții.

Teneniel se uită spre Luke.

— Deci, acest lucru se întâmplă și în alte lumi? Unele dintre surori spun că este numai o epidemie, o boală pe care am putea-o lua și noi, care ne transformă în surorile nopții. Alții spun că vine de la folosirea vrăjilor – dar nu știu despre ce vrăji vorbesc. Vrăjile noastre au fost testate de generații.

— Nu este vinovată nici una dintre vrăjile voastre, zise Luke. Spune-mi, ce vârstă aveau fiicele Allyei când au murit?

— Cea mai în vârstă avea șaisprezece anotimpuri, spuse Teneniel.

Luke își scutură capul. Un biet copil – prea tânără pentru a învăța căile Forței.

— Ascultă, Teneniel, nu este vorba despre vrăji care îți dau putere – te apropii de Forță, o putere creată de toate ființele vii din jurul nostru. Pentru că fiicele Allyei erau puternice în ceea ce privește Forța, o mânuiau cumva. Dar nu sunt cuvintele pe care le roștiți cele care vă dau putere, nici nu este vreuna dintre vrăji cea care vă transformă; este intenția cu care eliberați descântecetele, natura dorințelor voastre. Dacă inima vă este coruptă, lucrările voastre vor fi și ele corupte. Dacă v-ați asculta inima, atunci ați ști asta. Teneniel se agită. Cred că tu știi asta, continuă Luke. Ai fi putut să omori acea soră a nopții și soldații de acum câteva ore. În schimb, ai încercat pur și simplu să îți acoperi

scăparea, să te furișezi pe lângă ele. Generozitatea... ta mă surprinde.

— Bineînțeles, dacă le-aș fi ucis pe surorile nopții, aș fi fost la fel de rea ca și ele, spuse Teneniel frivolă, încercând să își ascundă teama că ar putea să devină una dintre ele.

— Ai simțit Forța, așa că las-o să te ghideze, spuse Luke. Ești încă începătoare. Ai încercat să mă răpești pe mine și pe Isolder. Chiar te gândești că ai putea să iei un bărbat ostatic sau să mă dobori cu pietre și să mai speri că îți vei păstra inocența?

— Nu încercam să te ucid când te-am lovit, spuse Teneniel, doar să te prind! Nici nu te-aș fi rănit grav!

— Totuși, știi că e greșit să ții o persoană prizonieră!

Teneniel se uită la el și se foi.

— Eu... speram să te pot iubi. Și dacă nu te iubeam, atunci puteam să te vând cuiva care te dorea mai mult. Nu e ca și când te-aș fi pus să faci ceva rău. Fiicele Allyei au vânat dintotdeauna bărbați în felul acesta.

Luke se uită plin de exasperare.

— Toate fiicele Allyei făceau asta sau doar unele dintre ele?

— Dacă o femeie este suficient de bogată, răspunse Teneniel, poate să cumpere orice bărbat care îi place. Eu nu sunt bogată.

Isolder se aplecă spre ea.

— Aceste surori ale nopții, ce făceau ele cu soldații?

— Acum opt sezoane, un lider din stele a trimis soldați să construiască o nouă închisoare. Un proscris din clanurile noastre, o soră a nopții, numită Gethzerion, s-a alăturat soldaților, ajutându-i să prindă sclavi fugiți. La început, imperialii au plăcut-o și i-au promis că o vor instrui pentru a deveni războinic și a-i acorda recunoaștere. Dar când au început să îi vadă puterea s-au temut de ea și au decis să o exileze pe Dathomir. Au aruncat navele închisorii în aer, exilându-și propriii soldați aflați în proces. Se zvonește că Gethzerion i-a omorât pe liderii de la închisoare și că soldații sunt atât de înspăimântați încât se supun oricărei pofte a ei. Le-a promis libertate dacă o vor ajuta să scape spre stele.

Acum că a văzut cât de slabi sunt soldații imperiali și cât de tare se tem de ea, crede că într-o zi va conduce lumile fără sfârșit. Dar, pentru moment, Gethzerion se mulțumește să se lupte cu clanurile, omorând unele dintre surorile noastre, înrobindu-le pe altele. Multe dintre surorile clanului i s-au alăturat.

— Ce face cu nefericiții captivi acolo? întrebă Luke.

— Îi ține sclavi, sperând ca într-o zi să îi schimbe, spuse Teneniel.

Luke își ținea ochii pe jumătate închiși. Gethzerion știe ce face.

Speră ca într-o zi toate surorile să treacă de partea întunecată. Cu o armată în spate ar putea să devină o putere în galaxie.

— Câte surori ale nopții sunt acolo? întrebă Luke, uitându-se la Teneniel.

— Nu mai mult de o sută, răspunse Teneniel. Pentru câteva clipe îndrăzni să spere că Luke știa cum să scape de ele – dar el păli la răspunsul ei.

— Și câte vrăjitoare sunt în clanul vostru?

Teneniel își vizita adesea clanul, dar în acel moment nu mai fusese acasă de trei luni. Cu atât de multe surori ucise în ultimul timp și cu atâtea capturate de Gethzerion, lui Teneniel îi era teamă să îi dea un răspuns.

— Douăzeci și cinci sau treizeci.

În acea seară, scânteii se ridicară din foc și zeamă sfârâi și sări peste tăciuni, pe când oamenii preparau bestia și o îngrămădeau pe platouri ceramice, alături de tuberculi, nuci și muguri cruzi. Han stătea lângă Chewbacca, Leia și C-3PO, pe pături din piele așezate pe sol, în fortăreața clanului Muntelui Vrăjit. Han descoperi că oboseala, noaptea care se

lăsa și stomacul plin îi făceau pleoapele tot mai grele. Totuși, Chewie se hrăni cu foame, având bandaje de jur împrejurul coastelor. Puterile regeneratoare miraculoase ale lui wookiee îi permisese să se vindece într-o zi mai mult decât s-ar fi vindecat un om în două săptămâni.

Afară, prin portalurile deschise, Han putea să vadă înspăimântătorii nori de furtună, aprinzând fulgere. Stelele de acolo ardeau temătoare deasupra celor trei munți acoperiți.

În jurul lui, vrăjitoarele râdeau și își învățau fiicele vrăji în umbră. Tinerele fete purtau cămăși și pantaloni de piele simplă, nu genul de costume elaborate, specifice vrăjitoarelor experimentate. Totuși, vrăjitoarele păreau mai normale, mai relaxate în preajma copiilor. Își scosese podoabele de pe cap și își despletiseră părul. Fără aranjamentul complet nu erau așa de intimidante și îi aminteau lui Han de țăranii neciopliți.

Soții vrăjitoarelor lucrau în liniște, îmbrăcați în tunici de fibre naturale de lână, servind mesele femeilor atât de tăcuți, încât Han aproape simțea că ei comunică prin telepatie.

Augwynne se așează în apropiere pentru a putea vorbi încet cu Han și Leia. Observă că Han trăgea frecvent cu ochiul la furtuna îndepărtată.

— Nu vă îngrijorați, spuse ea. Este numai Gethzerion, dezlănțuindu-se în furia ei neputincioasă. Dar nu este prea departe. Nu va fi nici o furtună a Forței în această seară.

— Gethzerion produce acele fulgere? întrebă C-3PO, ochii luminându-i-se brusc. Vai, mă întreb câtă putere are.

Augwynne se uită la norii îndepărtați, lipsită de îngrijorare și o ramură strălucitoare de fulger portocaliu cu multe limbi se arcui pe cer, parcă în mod expres ca ea să vadă acest lucru.

— O, este foarte puternică și foarte nervoasă. Dar în seara asta nu va veni. Își adună surorile clanului ei și nu va face nici o mișcare împotriva noastră până nu sunt toate prezente. Deci, spuse ea, parcă dorind să schimbe subiectul, acest act conform căruia deții Dathomirul, valorează ceva?

— O să valoreze atunci când Republica va câștiga înapoi acest sector, spuse Leia.

— Și cât de curând va fi asta? întrebă Augwynne.

— E greu de spus, răspunse Han, uitându-se nervos la cer. Ar putea fi vorba de trei luni sau de trei decenii. Dar este un lucru destul de sigur. Zsinj este un mare războinic, dar nu și un bun guvernator. Cu cât îi ciopârțim mai mult flota, cu atât mai repede lumile lui vor aluneca de sub influența sa. Imediat ce comandantii săi îl vor vedea eșuând, vor sări la gâtul lui.

Chewbacca mârâi o aprobare sigură.

— Chewie crede că Zsinj va cădea într-un an, traduse C-3PO. Dar programele mele indică faptul că în ritmul actual, ar putea să își mențină puterea pentru o perioadă considerabil mai lungă. Estimez că va cădea în treisprezece virgulă trei ani.

— Cred că estimarea lui Chewie este mai corectă, spuse Han. Dar vremurile ar putea să fie nesigure pentru încă o perioadă după asta.

— Spune-mi, zise Augwynne cu vocea ei plină de entuziasm – cum pot să cumpăr această planetă de la voi? E estimată în aur; nestemate? Sunt amândouă din plin în acești munți. În cameră se lăsă brusc tăcere în jurul lui, pe când vrăjitoarele așteptau răspunsul lui Han.

Leia îi aruncă lui Han o privire cunoscătoare, așteptând ca el să își spună prețul.

— Ei bine, ezită Han, din moment ce eu dețin totul pe această planetă, acel aur și acele nestemate sunt ale mele. Această planetă este evaluată la trei miliarde de credite. Bineînțeles că asta e numai ca proprietate. Nu include îmbunătățirile – clădirile, anexele...

Augwynne îi studie fața pentru un moment și dădu din cap, neînțelegând că el glumea. Se uită la fețele surorilor ei. Noi, cele din clanul Muntelui Vrăjit, nu avem nici un ban, spuse ea, dar îți vom oferi serviciile noastre drept plată. Spune-mi trei lucruri pe care ți le dorești și îți vom îndeplini dorințele, dacă ne stă în puterile noastre.

— Să mă gândesc, spuse Han, uitându-se la fețele încordate ale vrăjitoarelor. Nu uitase cuvintele Damayei de mai devreme. Deși aceste vrăjitoare nu erau dușmanii lui, nu aleseseră nici să îi fie aliate. Nu le lua prea în serios. Primul lucru pe care mi-l doresc este să pot pleca de pe această planetă. Se uită în sus la tavanul sigur de piatră. Apoi, cred că mi-ar plăcea să am ceva din aurul și nestematele despre care vorbeați – să spunem cât poate duce un rancor matur. Și în ultimul rând... dacă o puteți convinge, îmi doresc să mă căsătoresc cu Leia.

Augwynne se uită la Han și la Leia, apoi dădu din cap gânditoare.

— Leia ne-a spus că vei cere aceste trei lucruri, zise bătrâna. Clanul Muntelui Vrăjit va face tot ce îi stă în puteri să îți îndeplinească prețul cerut, dar Leia nu este parte din înțelegere. Nu o putem forța să se căsătorească. Vom avea aurul și nestematele în zori. În acest moment, trei surori s-au dus să îți recupereze nava pentru ca părosul Wookie să o poată repara.

— Așteptați un minut! spuse Han, înțelegând că vorbise fără să gândească și fără să-și dea seama că vrăjitoarele erau cât se poate de serioase.

— Prea târziu! îl întărată Leia. Tocmai ți-ai vândut planeta!

Han începu să obiecteze și Chewie mârâi, dar Augwynne ridică mâna.

— Nu regreta prețul cerut, Han Solo. Surorile clanului Muntele Vrăjit îl vor plăti cu mare drag deși ne costă pe multe dintre noi viața. Gethzerion se poate lupta cu noi în speranța capturării tale și a navei. De aceea se dezlănțuie furtuna de Forță peste deșert. Dar am analizat deja termenii tăi și suntem de acord.

Am analizat deja termenii tăi, se gândi Han. Deci de aceea petrecuse Leia atât de mult timp cu ele în acea zi, în vreme ce el lucrase pe câmp. Vrăjitoarele o storseseră de informații, găsind căi să obțină planeta de la el și fuseseră de acord să se lupte cu surorile nopții în numele lui. Probabil că au cronometrat, astfel încât el și surorile nopții să se întâlnească

și să vadă cu cine are de-a face. Cu alte cuvinte, l-au manipulat din primul moment. Augwynne se dovedea a fi destul de șireată.

— Ce ați face dacă ați deține planeta? întrebă Han.

— Am vinde pământul celor care vor să se stabilească aici, spuse Augwynne și am angaja profesori din stele să vină la noi. Ne-am alătura Noii Republici și am învăța obiceiurile voastre pentru ca în timp copiii noștri să nu mai fie proscriși, trăind între aceste dealuri sterpe.

Chiar avea lucrurile planificate. De fapt, suna pentru Han ca și când Leia ar fi făcut ceva recrutare înainte ca el să fie adus de pe câmp.

— Scuzați-mă, dar aș putea să aflu cum aveți de gând să aduceți nava? spuse C-3PO.

— Surorile au luat trei rancori, răspunse Augwynne. Vor tăia niște copaci și vor face o pârghie, apoi vor trage nava până aici. Vom spune o vrajă și o vom ridica în munte, unde o putem ascunde cât timp lucrăm la ea. Crezi că este destul de potrivit?

— Presupun, spuse Han, distant. Nu îi plăcea ideea de a vinde planeta, dar acum că se gândea mai bine și ținând cont de surorile nopții, suspecta că acceptase cea mai bună ofertă pe care ar fi putut să o obțină. Dacă rancorii sunt atât de mari precum cei pe care i-am văzut, atunci, da, trei sau patru ar putea să o tragă. Dar nu aș vrea să o văd mai lovită decât este deja.

Augwynne își umezi buzele și îl studie gânditoare.

— Surorile noastre ar trebui să o aducă până în zori. Trebuie să te avertizez, vei fi în mare pericol. Acum, când Gethzerion știe că ai o navă spațială nu va ceda până nu o va avea. În cel mai rău caz, va trimite surorile nopții să o captureze.

— Dacă surorile nopții au de gând să lanseze un atac, întrebă Leia, cât va dura?

— Surorile nopții sunt precaute, spuse Augwynne. Cred că vor lansa un atac complet numai în cazul în care vor considera că forțele lor ne pot învinge. Am rostit vrăji să

aflăm planurile lor. Chiar acum, unele dintre surori fac cercetări și sunt pe cale să se întoarcă în oraș. Odată ce își combină forțele, cred că vor pleca cât mai curând posibil. Avem, probabil, trei zile. Va trebui să îți repari nava și să pleci înainte de acel moment.

— Sau ce? întrebă Han.

— Sau s-ar putea să murim cu toții, spuse Augwynne serioasă. Dacă surorile nopții atacă, nu cred că va putea clanul nostru să le facă față. Sunt încă o duzină de alte clanuri în munți, dar cel mai apropiat este la patru zile de mers. Am trimis mesageri la surorile din clanul Râul Nebun și la clanurile Dealurilor Roșii, cerându-le ajutor, dar vor veni numai după regroupare. Trebuie să plecați înainte ca surorile nopții să atace!

Han se uită la Chewie, Leia și C-3PO. Se băgase într-o adevărată nebunie de data asta. În acel moment, cel mai bun lucru pentru clan ar fi fost să arunce pur și simplu nava în aer pentru ca Gethzerion să nu mai aibă motiv să îl vâneze. Dacă ar fi făcut asta, exista posibilitatea să nu mai plece niciodată de pe acea planetă. Han putea să se obișnuiască să fie prizonier acolo, dar ce se va întâmpla cu Chewbacca? Wookieeul avea o familie și deși ar fi rămas dacă Han i-ar fi cerut acest lucru, nu putea să îi pretindă un asemenea sacrificiu. Dar C-3PO? Fără băile de ulei și piesele de schimb ar muri într-un an. Și bineînțeles că era Leia. O forțase să vină acolo împotriva voinței ei și se simțea obligat să o ducă înapoi. Deși el știa că nu ar aprecia libertatea ei mai presus de viețile altora.

Han stătea cu picioarele încrucișate, își odihni mâinile pe genunchi și își frecă ochii.

— M-am îngropat singur destul de rău, murmură Han. Dar mai devreme sau mai târziu cineva tot ne va găsi.

Omogg și-ar putea da seama unde s-a dus. Dracmariana era deșteaptă. Ar putea chiar să vândă o asemenea informație unor vânători de recompense. Han era sigur că Noua Republică ar pune un preț pe capul său. Într-un final, cineva ar veni să îi caute. Ar putea să mai existe o speranță

de scăpare de pe planetă.

— Nu îmi doresc ca Gethzerion să încerce să fugă cu nava mea mai mult decât îți dorești tu asta, recunosc Han. Dar poate că ar trebui să i-o dăm pur și simplu.

Chewie mârâi și Augwynne spuse:

— Nu îi poți da nava lui Gethzerion. Este prea puternică. Nu îi poți acorda acces spre stele.

— Han, zise Leia, Augwynne mi-a spus câteva lucruri. Cred că împăratul însuși se temea de surorile nopții. De aceea a și interzis această planetă. Cu ani în urmă, se dezvoltase o restrânsă colonie aici, neștiind de existența surorilor nopții. Când a aflat de ele, a scos traseul aerian de pe orbită și a exilat sute dintre propriii lui oameni aici, alături de prizonieri, mai bine decât să riște să o lase pe Gethzerion să scape. Atât de înspăimântătoare era această femeie. Acele nave de război de deasupra noastră erau puse acolo pentru a ține oamenii pe această planetă, dar și pentru a o baricada. Și acum că Zsinj este responsabil de acest sector, lui îi este încă teamă. Soldații imperiali care au fost exilați în închisoare ar putea să mai assembleze o navă și Zsinj trebuie să aibă grijă de asta.

— Poate că ar trebui să aruncăm în aer Șoimul, oftă Han. Atunci Gethzerion nu ar mai avea motiv să vină să ne vâneze.

— Nu accepta niciodată răul, spuse Augwynne. Aceasta este cea mai veche și mai sacră lege. Când cedăm în fața răului, chiar și într-un mod restrâns, îl hrănim și crește mai puternic. Gethzerion și-a dezvoltat puteri pentru că noi, cele din clan, nu am provocat-o suficient. Ar fi trebuit să ne luptăm cu ea acum mulți ani, când am văzut în ce se transforma, dar întotdeauna am sperat că vom putea să o întoarcem de la calea ei. Dacă trebuie să ne luptăm cu ea acum, atunci o vom face, pentru că acesta este lucrul înțelept pe care trebuie să îl îndeplinim. Și tu trebuie să îți repari nava și să plecați de aici. Aceasta este calea pe care trebuie să mergeți. Eu voi face tot ce îmi stă în putere să vă protejez.

Han căută prin buzunar și scoase actul pentru Dathomir,

după care îl întinse lui Augwynne.

— Uite, spuse el, ia asta.

În acel moment, Han se întreba cum ar fi putut să fie atât de fraier încât să creadă că Leia ar alege un soț în funcție de bunurile materiale pe care le-ar putea oferi.

— Nu, obiectă ea, împingându-i mâna. Nu l-am câștigat încă.

— Ține-l spre păstrare atunci, spuse Han, până când simți că îl meritați.

Augwynne adăposti cu drag cubul în mâna ei.

— Într-o bună zi, șopti ea.

Han oftă. Își aminti de exploziile navelor de război care orbitau și care ascunseseră epava lângă lac, distrugând orice urmă a ei. Anumite părți din ea ar fi fost greu de găsit. Dacă ar fi avut toate componentele – cablurile, răcitorul și un computer de navigare – atunci el și Chewie ar fi putut, probabil, să repare Șoimul în câteva ore. Dar asta începea să pară a fi un mare dacă. Ar fi putut scoate fire de oriunde – câțiva căutători imperiali ar fi fost de ajuns. Se gândea la posibilitatea de a scoate un răcitor din hidraulica pe care o avea căutătorul, dar decise că nu merita riscul: amestecarea ar putea să nu îndeplinească rigorile de a încerca să răcească generatorul de superviteză pe o navă călătoare prin spațiu. Totuși, dacă închisoarea ar fi avut chiar și cel mai modest șantier de nave ar fi existat posibilitatea de a găsi acolo câteva butoaie de răcitor, poate chiar un creier astrogalactic de rezervă sau chiar o întreagă unitate R2-D2. Dimineață voi verifica nava și îmi voi da seama exact cât este de avariata. Știu încă de acum că are nevoie de unele reparații. Măine va trebui să mergem până la închisoare, pentru a căuta cele necesare.

— Augwynne, poți să ne dai pe cineva care să ne fie ghid?

Augwynne îl studie un moment, în timp ce flăcări unduitoare se reflectau din ochii ei negri și părul gri.

— Cred că este vremea să vă odihniți. Puteți să vă uitați mâine la navă și să vă faceți planuri dimineață.

Han căscă și se întinse. Leia se uită la pământul de lângă

foc. La început, Han se gândi că ea meditează la ceva, dar își dădu seama după un moment că era extenuată, pe jumătate adormită, lăsându-și mintea să umble în voie. Se ridică și îi scoase coiful, surprins să descopere că era chiar ușor în mâinile lui.

— Haide. Hai să mergem la culcare.

Se uită la el prostește, cu o urmă de mânie și confuzie în ochi.

— Nu merg cu tine la culcare!

— Am vrut să spun doar – m-am gândit că ți-ar plăcea dacă ți-aș aranja eu patul.

Leia se uită în altă parte furioasă.

— Offf!

— Arătați cu toții obosiți, spuse Augwynne. Vă voi conduce în camera voastră.

Aprinse o lumânare de la foc și îi conduse pe Han, Leia, Chewie și C-3PO pe lângă mesenii gălăgioși, în sus pe scările neregulate, într-o mare cameră de dormit. O deschidere ducea spre o cameră de piatră. Camera în sine avea zeci de paturi din paie întinse pe podea, acoperite cu păaturi groase. Servitorul lui Augwynne se îndreptă către parapet pentru un moment și se uită la fulgerul îndepărtat. Ea rostea încet o incantație. Când se întoarse, murmură:

— Gethzerion este neobosită. Și-a trimis surorile nopții destul de aproape de fortăreață. Voi mări numărul paznicilor la noapte. Dormiți liniștiți.

— Îți mulțumesc, spuse C-3PO, atingând-o prietenește pe spate în timp ce aceasta pleca. Ei bine, pare destul de ospitalieră, remarcă droidul după ce femeia se îndepărtă. Mă întreb dacă au ceva ulei pe aici. Droidul făcu pași prin cameră, studiind împrerurimile.

Leia își aranjă hainele, își scoase blasterul și îl puse sub pătură, apoi se așeză pe o saltea să doarmă. Chewbacca se duse într-un colț, se rezemă de un perete și se așeză pe podea ținând aruncătorul de săgeți în mână, sprijinind-și capul și închizând ochii. Han se uită în cameră și își alese o saltea aflată lângă fereastră, unde un aer proaspăt de munte

adia. Sinusurile îl deranjau din ce în ce mai mult.

— Grozav, murmură Han, am câștigat o planetă la jocul de cărți și, culmea ironiei, sunt alergic la ea. Afară, putea încă să audă tunetele, cântecele vrăjitoarelor în sălile de sub ei și apa căzând pe parapetul din exteriorul ferestrei.

Era liniște, dar Han nu prea putea să doarmă. C-3PO se plimba prin cameră nervos și dintr-o dată spuse:

— Prințesă Leia, v-ar plăcea să ascultați puțină muzică relaxantă pentru a vă ajuta somnul?

Droidul auriu stătea în centrul camerei de piatră, cu ochii strălucitori, iar capul și-l ținea plecat într-o parte.

— Muzică? întrebă Leia.

— Da, am scris un cântec, zise C-3PO și m-am gândit că v-ar plăcea dacă vi l-aș cânta. Tonul lui spunea că va fi ofensat dacă nu l-ar asculta.

Leia aprobă și lui Han aproape că îi era milă de ea. Nu îl auzise niciodată pe C-3PO cântând, dar nu își putea imagina că ar fi bun de ceva.

— Sigur, spuse Leia ezitând, dar poate doar primul vers.

— Oh, vă mulțumesc! zise C-3PO. Mi-am intitulat cântecul Virtuțile regelui Han Solo!

Începu să interpreteze un intro muzical cu goarne și corzi și Han fu puțin surprins. Știa că C-3PO putea imita alte voci și îl auzise pe droid scoțând unele efecte sonore frumoase când spunea poveștile ewokilor, dar nu auzise niciodată muzica produsă de un droid. C-3PO reuși să producă efectul unei adevărate orchestre simfonice.

Apoi începu să se rotească în ritm de dans, executând niște mișcări ușoare, care zgâriau și făceau ecou peste podele, în timp ce cânta cu voce gravă, ceea ce îl făcea să semene mult cu Jukas Alim, unul dintre cei mai populari cântăreți ai galaxiei:

Are propria lui planetă,

Deși este destul de sălbatică.

Wookieii îl iubesc!

Femeile îl iubesc!

Are un zâmbet cuceritor!

Deși ar putea părea rece și îngâmfat,
Este mult mai sensibil decât pare.

Refrenul era cântat în acompaniament cu trei femei a căror voce era foarte apropiată de vocea Leiei

Han Solo,

Ce bărbat! Solo.

Este visul oricărei prințese!

C-3PO încheie cu sunet de goarne și tobe și un pas de step, apoi făcu o plecăciune spre Leia. Aceasta se holbă la el având o expresie care exprima groaza.

— Hei, e destul de bine, spuse Han. Câte versuri ai compus?

— Numai cincisprezece până acum, spuse C-3PO, dar sunt sigur că pot să creez mai multe.

— Să nu îndrăznești! zise Leia și Chewie mârâi aprobator.

— Bine! spuse C-3PO ofensat și își redusese nivelul de energie pe timpul nopții.

Han se așeză pe spate și zâmbii pentru sine. Refrenul Han Solo, ce bărbat! Solo, îi tot revenea în minte, așa cum revin melodiile și simți o ciudată bucurie, știind că C-3PO se ostenise atât de tare.

Asculta respirația greoaie a lui Chewbacca în timp ce acesta dormea. Totuși... se gândi Han, fără să poată dormi.

— Han, șopti Leia.

— Da?

— A fost frumos din partea ta să îi oferi planeta.

— O, zise Han, aproape înecându-se cu propriile cuvinte, nu a fost nimic.

— Ești un tip destul de drăguț, uneori, spuse Leia.

Han își ridică o sprânceană, se uită peste cameră spre locul unde se afla salteaua pe care se odihnea Leia, ținându-și păturile trase până la gât.

— Deci, ăă... asta înseamnă că mă iubești?

— Nu, spuse Leia obraznic. Înseamnă doar că uneori ești un tip de treabă.

Han se așeză la loc, zâmbii și respiră dulcele aer al nopții.

Când Augwynne se întoarse în camera de consiliu, copiii și

bărbații erau încă acolo, iar surorile clanului ei formaseră un cerc.

— Ei bine, spuse ea surorilor, enervată de prezența bărbaților și a copiilor pe care jurase să îi apere, ați văzut cu toții ce au oferit străinii. Acum trebuie să ne gândim cum să le obținem prețul cerut.

— Acum câteva minute ai citat din Cartea de Drept, zise bătrâna Tannath și ai spus că nu ar trebui să accepți răul. Dar când am încetat noi, cele din clanul Muntelui Vrajit, să acceptăm răul? Gethzerion este puternică pentru că noi nu am hăituit-o până acum. Când începuse să urmeze căile întunecate, ar fi trebuit să o oprim fără să stăm pe gânduri.

— Liniște, spuse Augwynne. Asta a fost acum multă vreme, greșeala nu poate fi reparată. Eram îndreptățite să sperăm că se va întoarce de la căile ei.

— Ne-a încălcat toate legile, zise bătrâna Tannath. Aceia care comit ceva rău trebuie să se ducă în sălbăcie singuri, căutând ispășire, dar ea a căutat să îi unească pe cei alungați și să formeze clanul Surorilor Noptii. I-am fi putut omorî pe toți atunci când erau mai puțini de o duzină. Când ea și adepții ei s-au dus să muncească pentru imperialiști, am fi putut să îi avertizăm pe străini cel puțin. Nici măcar atunci nu ne-am împotrivit ei. Recunoaște, Augwynne, că ai iubit-o pe Gethzerion prea mult și că ne-am temut de ea mai mult decât era nevoie. Ar fi trebuit să o omorâm acum mulți ani.

— Tannath, nu e momentul să pui la îndoială deciziile din trecut, zise Augwynne, lăsând ca tonul vocii să îi dezvăluie furia în prezența bărbaților și a copiilor. Nu dorim să îi supărăm.

— De ce nu? Oare cuvintele mele îi vor supăra mai mult decât atacurile lui Gethzerion? Întrebă Tannath. Niciodată să nu cedăm răului. Cer consiliului să se supună propriilor legi.

— Am fost de acord deja cu asta, mai devreme, în această după-amiază, spuse Augwynne. Am fost toate de acord să o ajutăm pe Leia și pe colegii ei.

— Ai acceptat să îi ajuți, dar ai fost de acord să plătești

prețul întreg? Chiar dacă îi ajutăm să își repare nava și să scape, crezi că Gethzerion va accepta pur și simplu această mică victorie? Nu, va căuta să se răzbune.

Camera deveni tăcută pe când vrăjitoarele își ținură respirația, gândindu-se. Dacă o soră din alt clan fura un bărbat sclav să îl ia de soț, proprietarul era considerat îndreptățit să îl fure înapoi. Și era permisă victoria. Dar Augwynne putea să simtă că Tannath le înțelegea pe surorile nopții foarte bine. Surorile nopții nu ar fi permis clanului Muntele Vrăjit nici măcar o victorie neînsemnată.

Sora Shen își alăpta copilul și se uită în sus, înspăimântată.

— Va trebui să ne pregătim să fugim, spuse tânăra. Putem să evacuăm copiii și pe cei bătrâni, să îi trimitem la clanul Râului Nebun. Ar trebui să ne pregătim retragerea dacă suntem atacate.

— Și să lăsăm nava în mâinile surorilor nopții? întrebă Tannath.

— Da, răspunse cineva din sală. Dacă Gethzerion și-ar părăsi planeta am scăpa de ea.

— Pentru câtă vreme? întrebă sora Azbeth. Visează putere și glorie. Totuși ea ar trebui să știe că noi suntem dușmanii ei. Nu; ne va vâna până la exterminare. Nu vom câștiga nimic, în final. Trebuie să ne luptăm cu ea.

— Dar dacă am fugi? zise una dintre surori.

— Atunci surorile nopții ne-ar urmări și ne-am lupta cu ele în câmp deschis unde nu avem nici un avantaj, spuse Tannath. Nu; trebuie să ne pregătim să ne spunem cuvântul aici, la Muntele Vrăjit, unde armele noastre și fortificațiile ne vor fi de folos.

— Surori; vorbiți despre război? zise o vrăjitoare din spatele mulțimii.

— Și ce șanse avem, serios? întrebă bătrâna Tannath.

— Dar îmi e teamă că este un război pe care nu îl vom putea câștiga, afirmă Auwynne.

— Dacă alegem să nu ne luptăm, atunci vom fi obligate să pierdem fără să fi încercat măcar să alegem altă cale,

răspunse bătrâna. Eu una voi lupta. Cine este cu mine?

Bătrâna vrăjitoare se uită în cameră și clanul era tăcut; nici respirația nu se auzea. Augwynne privi expresiile rigide și perechile de ochi ale femeilor și putu să își dea seama că această decizie era una pe care regretau că trebuie să o ia. Era o decizie pe care o amânaseră de multă vreme.

Sora Shen își mută copilul sugar la celălalt sân și spuse:

— Sunt cu tine și în spatele camerei încă două voci se făcură auzite.

— Sunt cu tine, iar vocile lor mici simțeau că primele pietre care cădeau semnificau o avalanșă.

Câteva ore mai târziu, Han se trezi de la sunetul unui trăsnet îndepărtat și simți mirosul unui parfum dulce. Focul murise în șemineu, iar la fereastră stătea Leia, privindu-l. Haina ei lungă acoperea piatra și lumina palidă a razelor de lună făceau un halo în părul ei.

— Han, vino aici, se auzi vocea Leiei. Vocea ei suna în urechile lui și se auzea nenatural de tare în camera încremenită, dar nu neplăcut.

Se ridică de pe salteaua de paie, încet. Își eliberă gâtul și spuse:

— Ce se întâmplă? Ce faci acolo?

își atinse buzele cu degetul și se uită în jos pe o parte a stâncii.

— Vino, șopti ea.

Han se grăbi, nervos. Leia părea atât de liniștită și odihnită. Nimic neobișnuit pentru ea. Han se întreba dacă era doar întunericul care îi mărea pupilele și îi făcea ochii să pară atât de mari, atât de lichizi. Leia îi luă mâna. Micile ei degete erau reci și mai groase decât își amintea. Pășii pe marginea parapetului.

— Vino cu mine, spuse ea și mai tare. Nu te voi lăsa să cazi. Începu să cânte ușor, unduindu-se, dansând și Han simțea ca și cum o pătură călduroasă din lână îi fusese trasă peste minte, întunecându-i gândurile. Ea făcu un pas în afară și pluti, iar Han se gândi că ar trebui să fie surprins; totuși, părea cumva natural pentru Leia să poată pluti. Voia

să o urmeze, dar cumva gâtul îi era strâns, fața îl frigea și genunchii i se înmuiau.

— Nu îți fie teamă, șopti Leia. Căderea nu e atât de periculoasă pe cât pare. Nu te voi lăsa să te rănești.

Genunchii lui Han păreau să se întărească și căldura arzândă din obraji și urechile lui se mai domoli. Făcu un pas cu grijă.

O arătare încețoșată, îmbrăcată toată în sfori, sări pe ușa întunecată din spatele lor. Lama unui vibrocuțit se auzi prin aer, tăind în două fața Leiei. Se sparse și căzu, ținându-se de încheietura lui Han, trăgându-l spre margine.

Brusc, Han recunoscă pericolul. Se dădu înapoi din instinct, pe când Leia căzu spărgându-se de pietre la două sute de metri mai jos.

Arătarea în negru îl împinse pe Han la pământ, scoase un pistol și începu să tragă în fațada stâncii. Erau femei care se cățarau pe peretele de stâncă, agățându-se precum păianjenii. Toate arătau precum Leia. Han găfâi, privi cum se târau înapoi, cum săreau și ajungeau în siguranță pe pământ. Alte gărzi se îndreptară spre parapeti și începură să tragă. În câteva secunde, surorile nopții dispărură.

Femeia care îl salvase își scoase gluga, trăgându-și răsuflarea. Era învăluită într-un nor de fum albastru de la blaster.

— Știam că vor veni după tine, spuse Leia, uitându-se din lateral la Han și numai focul puternic din ochii ei și modul sigur în care își pune la loc blasterul îl înștiință că era prințesa reală. Se vor întoarce.

În dimineța următoare, stând la focul de tabără și gătind o grămadă de ouă de șopârlă, Isolder se uită la pereții

peșterii, la picturile cu figuri feminine din bețișoare care dansau pe piatra dură. Fumul se strânsese pe tavanul peșterii formând un nor albastru amenințător. Afară, soarele tocmai răsărise și raze atingeau copacii bătrâni. O șopărlă lungă aflată pe un copac din apropiere își fâlfâia branhiile și făcea zgomote repetate.

În spatele peșterii, Teneniel se odihnea sprijinindu-se într-un cot.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai salvat, spuse ea, clipind din ochi.

— Pentru nimic, răspunse Isolder.

— Puteai să fi fugit, murmură Teneniel.

Isolder dădu din cap și se uită spre foc pentru a evita să vadă mulțumirea din ochii ei. Teneniel părea gânditoare. În colț, luminile lui R2-D2 străluciră brusc când își reîncărcă bateriile pentru zi. Micuțul droid se uită în peșteră, șuieră și piui.

— Prietenul tău de metal te-a întrebat unde este Luke, spuse Teneniel după un moment.

Un fior trecut pe spinarea lui Isolder. De fiecare dată când se întorcea părea că Luke și Teneniel făceau încă un gest suprauman. Teneniel se întâlnise pentru prima dată cu el la râu, dansase în jurul său, cântându-i sfioasă, apoi îi întinsese o funie. Se gândise, probabil, că era vreun obicei ciudat al locului și se grăbi să o ia, dar chestia sări în aer și își înfășură buclele în jurul lui atât de repede, încât crezu că este un șarpe. Înainte să apuce măcar să țipe, Teneniel îi înfipse un căluș în gură. Mai târziu, în acea după amiază, văzuse pădurea devastată, acolo unde se bătuse ea cu trupele lui Zsinj – copaci lipsiți de frunze, privați de coroană; chiar și pământul fusese deranjat. Acum interpreta pentru el un fel de cod cibernetic. Îi dădea fiori să se afle în prezența unei ființe atât de puternice.

— Luke tocmai s-a dus să umple termosurile. Se va întoarce imediat. Cât mai avem până ajungem la clan? întoarse ouăle, ascultând cum trosnesc și sar.

Teneniel se ridică, își înfășură haina peste trupul ei gol și

merse până la foc. Isolder se gândea că se va ridica să se încălzească, dar fata se aplecă și îi apucă bărbia în mâinile ei, apoi îi sărută buzele cu tandrețe, încercându-l. Era atât de surprins, încât nu făcu nici un gest de retragere. În tot Hapiul nici o femeie nu îl tratase așa: atât de natural, de plină de forță. În schimb, femeile din jurul lui au fost respectuoase, dar distante. După câteva secunde, făcu un pas înapoi și își linse buzele de parcă dorise să îl guste.

— Ești foarte frumos, spuse ea. Mi-aș fi dorit să fii ca Luke și nu un bărbat obișnuit.

Isolder rămase pe gânduri pentru câteva momente. Nu mai fusese niciodată considerat un bărbat obișnuit, el fiind prinț al lumilor ascunse. Totuși, când văzu puterile ei, înțelese de ce credea așa ceva despre el.

— Luke e... un om bun – un mare om, aprobă Isolder. Pot să înțeleg de ce l-ai plăcea pe el.

— Toată noaptea l-am visat, spuse Teneniel. Nu ai putea să îi iei niciodată locul în inima mea.

Isolder se gândi că era atât de ciudat să admită că se întâmpla mai mult decât putea el să înțeleagă. Luke sosi chiar în acel moment.

— Am umplut sticlele cu apă, iar drumul pare să fie liber. Să mergem!

Isolder luă ouăle moi din tigaie și oferă câteva lui Luke și lui

Teneniel. Fata își strâmbă nasul a dezgust, dar Luke spuse:

— Sunt destul de bune. Ar trebui să le încerci.

— Nu știu ce mâncați voi în lumile voastre, zise Teneniel, dar este clar că nu știți să gătiți.

Au strâns tabăra și au plecat prin pădure, iar după un kilometru au ajuns la un liman, pe o cărare ușor pietruită, care ducea spre nord și sud. Teneniel îi conduse spre sud, timp de patru kilometri, apoi o apucară pe un drum mai bun spre est, urmând un râu. La mijlocul dimineții ajunseră într-o vale în care ceața se ridica de pe piatra munților din laterale. Teneniel îi conduse în sus, pe o potecă șerpuită din

piatră, încă udă de la ploaia din noaptea precedentă. Îl prinse pe Isolder de mână și îl ținu pentru restul călătoriei de parcă ar fi fost un copil de școală care ar fi putut luneca de pe stâncă. În momentul în care ajunseră în vârf, i se părea că se află într-o vale înconjurată de pietre cu forme ciudate, dar înaintând prin ceață își dădu seama că erau vrăjitoare, siluete întunecate învăluite în ceața albă, monștri ca niște umbre încălecate.

Isolder se opri să se holbeze la femeile cu coifuri, la pelerinele lor cu modele brodate și tunici strălucitoare. R2-D2 începu să huruie din culcușul lui și să piuie încet. Teneniel îi prinse încheietura lui Isolder mai puternic, îl trase brusc, iar Luke îi urmă.

Cum treceau pe lângă figurile monolitice, femeile se holbară la Isolder și scoaseră un strigăt ascuțit, zâmbiră la Teneniel și își făcură semne. Nu putea să se îndoiască de sensul huiduielilor și al râsului. Acele femei îl aclamau de parcă ar fi fost un stripper.

Teneniel îi conduse pe un platou, apoi, în sus, pe niște scări, spre o fortăreață din piatră șubrezită de la atâtea bătălii. Aparent, prezența lor cauza un fel de agitație pentru că o mulțime îi urma îndeaproape.

Acolo, la porțile fortăreței, o femeie bătrână le ieși în cale, sprijinindu-se pe un baston din lemn aurit, cu o mare piatră prețioasă de culoare albă în vârf.

— Bine ai venit, Teneniel, fiica fiicei mele, spuse femeia bătrână. Au trecut luni de când ne-ai vizitat ultima oară. Ai găsit ceea ce căutai?

— Da, bunico, răspunse Teneniel, ținându-l în continuare de încheietură pe Isolder. Căzu într-un genunchi. Am vânat lângă vechea epavă de la gura deșertului, ghidată de o viziune, până am ajuns să disper. Dar l-am capturat pe acest bărbat din stele și pretind să îmi fie soț. Îi ridică încheietura lui Isolder în aer. Numele lui este Isolder și vine de pe planeta Hapi!

Isolder era înmărmurit. Își trase încheietura și făcu un pas înapoi, dar femeile din jurul lui se strânseseră cu

repeziciune, gângurind de admirație.

— Voi, cele prezente, îl vedeți pe acest bărbat, spuse bătrâna. Vreuna dintre voi pune la îndoială drepturile pe care le are Teneniel asupra lui?

O tensiune apărută pe chipul lui Teneniel îl avertiză pe Isolder că acesta era un moment periculos. Femeia bătrână căută prin mulțime, în timp ce Isolder o privea pe femeia războinică. Multe aveau fețe întunecate și îl priveau curios pe Isolder. Altele îi zâmbeau jucăuș, pline de dorință.

— Eu contest! spuse Isolder pentru că nimeni nu vorbea.

Bătrâna se smuci înapoi un pas.

— Pretinzi că o altă soră din clanul Muntelui Vrăjit este proprietara ta?

— A venit cu mine de bunăvoie! interveni Teneniel. Ar fi putut să fugă, dar mi s-a dăruit! Vocea ei era plină de atâta suferință, atâta trădare, încât Isolder nu știa ce să mai spună.

— Eu – eu voiam doar să te ajut! spuse el, uitându-se la bătrâna pentru a arbitra. Era rănită. Am vrut doar să am grijă de ea!

Din cotloanele arcadei de piatră, Leia apăru într-o rochie strălucitoare.

— Isolder? Luke? strigă ea și inima lui Isolder tresări.

Își înecă un suspin și Leia alergă în brațele lui, îl îmbrățișă.

— Ești bine? întrebă Isolder.

— Sunt bine, spuse Leia. Nu pot să cred că ai venit până aici. Nu pot să cred că m-ai găsit! Luke, țipă ea și îl îmbrățișă pe Jedi. Isolder se holbă la scenă pentru un moment. Cumva, el nu înțelesese niciodată că sunt atât de apropiați.

— Îl cunoști pe acest bărbat? Ți este sclav? o întrebă bătrâna pe Leia.

Augwynne se gândi un moment. Deci, Teneniel l-a capturat pe drept. Acest bărbat îi aparține.

— Isolder m-a salvat odată, începu Leia să lămurească, apoi ezită când Augwynne îi aruncă o privire dură.

— Ce? întrebă Augwynne. Ai pleda pentru libertatea lui din

aceleași motive pentru care ai pledat și pentru Han Solo?

— Am fost atacați, spuse Leia. Isolder m-a salvat.

Augwynne îi studie fața Leiei și spuse sceptică.

— Pari; nesigură. De ce? Care este întregul adevăr?

— A fost o scurtă încăierare, răspunse Leia cu regret. Nu sunt sigură în cine au vrut atacatorii să tragă – în mine sau în Isolder.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai răspuns onest, zise Augwynne, bătând palma cu Isolder.

Augwynne se uită la Luke.

— Și cu el ce este? întrebă Augwynne. Nu arată rău. Îl vei lua și pe el sclav?

Ca o singură ființă, atât Teneniel, cât și Leia spuseră:

— Mi-a salvat viața.

— Acesta este un bărbat vrăjitor, un Jedi puternic, adăugă Teneniel. A omorât-o pe Ocheron.

La aceste cuvinte, multe dintre surorile clanului au sâsâit și au făcut un pas înapoi, măsurându-l pe Luke sceptic, iar unele dintre ele începură să șoptească una către alta în propria lor limbă. Din privirile atente, din forfotă, din vocile care murmurau, Isolder ghici că se petreceau mai multe decât știa el. Era ca și cum prezența lui Luke ar fi fost... de rău augur.

Augwynne îl studie pe Luke cu atenție și apoi se uită la celelalte femei. Își scutură capul și râse simulând spaimă.

— Bun! Trei noi bărbați în sat și numai unul dintre ei eligibil? Sună pentru mine de parcă fiecare bărbat din stele a salvat-o pe Leia cel puțin o dată. Toată viața mi-am dorit să plec de pe această planetă, dar acum – mă întreb cum. Spune-mi soră Leia, oare oamenii încearcă mereu să te omoare?

Isolder nu putea să rateze tonul incomod din vocea ei. Aproape că o implora pe Leia să schimbe subiectul.

— Ei bine, ultimii câțiva ani au fost destul de grei, recunoscui Leia.

— Poate că într-o seară vei putea să stai lângă foc și să ne relatezi povestea ta, spuse Augwynne. Dar pentru moment,

trebuie să preiau comanda. Îl dau pe acest bărbat, Isolder, în custodia lui Teneniel Djo, pentru a-l păstra ca soț al ei.

— Cum? întrebă Leia atât de tare încât Isolder tresări.

Augwynne șopti insistent spre ea de parcă ar fi încercat să o facă să tacă.

— El îi aparține lui Teneniel. Ea l-a vânat, ea l-a prins și ea este atât de singuratică.

— Dar nu poți să îl luați pur și simplu ca sclav! spuse Leia.

Augwynne ridică din umeri, făcu semn cu mâna către femeile din jurul ei, de parcă dorea să le dea o dovadă. Bineînțeles că putem. Fiecare femeie din consiliu deține cel puțin un bărbat.

— Nu te teme, spuse Teneniel, încercând să o calmeze pe Leia, nu îi voi face nimic rău.

— Luke, îl îndemnă Leia. Trebuie să le oprești! Nu le poți lăsa să facă asta!

Luke medită puțin și ridică din umeri.

— Ești emisarul Noii Republici. Tu cunoști legea galactică mai bine decât mine. Tu trebuie să te ocupi.

Leia rămase tăcută pentru un moment, apoi se uită la Luke și la Isolder. Isolder se gândi repede. Sub legea Noii Republici, administrarea normală a problemelor de pe orice planetă ar trebui făcută de guvernatorul planetar, oricine era el, sau de capetele regionale ale birourilor, în caz că nu exista un guvernator planetar. Augwynne era capul regional al guvernului și tot ce putea să facă Noua Republică era să depună un protest formal.

— Protestez, spuse Leia. Protestez de o sută de ori!

— Ce înseamnă asta? întrebă Augwynne. Vrei să te lupți cu Teneniel Djo pentru dreptul de proprietate?

Isolder își scutură capul în sens de nu și Leia își păstră calmul un moment.

— Ce fel de luptă? întrebă Leia. Vorbim de luptă până la moarte sau cum?

— Probabil, spuse Augwynne, scuturându-și capul. Ai putea fi mai deșteaptă și să te oferi să îl cumperi...

Luke își scutură capul spre Leia și îi spuse:

— Nu te îngrijora Leia, totul va fi bine.

Leia așteptă ceva timp și în cele din urmă spuse:

— Teneiel Djo, doresc să îți cumpăr acest sclav. Cât ceri pentru el?

Teneiel se uită spre mulțime și Isolder își dădu brusc seama că ea ar putea avea mai mult decât o cerere.

— Nu este de vânzare – încă, spuse Teneiel.

Leia se uită la Isolder și zise:

— Îmi pare rău.

Teneiel îi luă mâna lui Isolder, îl privi și ochii ei aveau o tentă ciudată de cupru, pe care Isolder nu o văzuse niciodată pe Hapi. Isolder își relaxă mâna și nu se simți inconfortabil. Gestul în sine îi părea ciudat. Totul în el se revoltă și credea că ar trebui să se lupte cu acele obiceiuri barbare. Totuși, undeva în adâncul sufletului său nu se temea de Teneiel, ci avea încredere în ea.

Luke o îmbrățișă pe Leia pentru a o face să se simtă mai bine și R2-D2 veni destul de aproape pentru ca ea să atingă fereastra senzorului său cu mâna.

— Deci, unde sunt Han și Chewie? întrebă Luke. Am crezut că vor fi cu tine.

— Ar trebui să coboare în curând, răspunse Leia. Surorile au adus Șoimul în dimineța asta. Han verifică defecțiunile în acest moment. Nava fost serios avariata în timpul călătoriei spre Dathomir, dar pare a fi singura cale de ieșire din stânca asta.

— Ce e cu nava ta? Leia avea un ton neliniștit și avertismentul i se citea în voce când îl întrebă de navă.

— Probabil că am putea vinde orice a mai rămas din ea ca fier vechi, spuse Luke, dar Isolder observă că Jedi nu menționase nimic despre faptul că Războinicul era încă neatins. Isolder interpretă asta ca pe un avertisment nespus. Ceața continua să se ridice pe munte chiar când ei vorbeau și în acel moment atârna deasupra capetelor la un braț distanță, precum un tavan celest.

Isolder simți o atingere pe fesă și se întoarse. Vrăjitoarele îl

înghesuiau bine, frecându-se de spatele lui. Inițial se gândi că încercau să se uite mai bine la Leia, dar brusc își dădu seama că de fapt voiau să fie mai aproape de el. O tânără vrăjitoare îl mângâie pe șold și șopti plină de dorință:

— Numele meu este Oooya. Permite-mi să îți arăt unde dorm eu.

— Cred că mai bine mergem înăuntru să vorbim, spuse Leia către Teneniel, strângând-o de încheietura mâinii.

De asemenea, Leia îl prinse pe Isolder de mână și îl trase posesivă.

— Haideți, hai să îl găsim pe Han, spuse ea, uitându-se peste umăr la celelalte femei.

Isolder se gândi că e ciudat cât de apropiată e strânsoarea Leiei de cea a lui Teneniel. Nu ajunsese pe planetă de nici două zile și deja imita limbajul corporal al vrăjitoarelor-felul în care își țineau capul, mersul lor țăntoș. Peste încă o săptămână probabil că i se va părea că se potrivește la fix în clan, de parcă s-ar fi născut acolo. Era genul de gest subtil, pe care numai un diplomat cu un bun antrenament putea să îl folosească.

Se îndreptară către fortăreață și deși multe dintre vrăjitoare nu îi urmară, unele dintre femei începură să țipe și să scoată strigăte cu subînțeles. Isolder simți că fața i se înroșește.

Cum trecură prin porțile fortăreței, Augwynne îi atinse brațul pentru moment, oprindu-i pe el și pe Luke.

— Duceți-vă să vă vizitați prietenii, dar veniți să mă vedeți imediat după aceea. Venirea voastră aici nu este o întâmplare.

Leia îi conduse printr-un labirint din piatră în sus, șase etaje, pe scări, apoi în jos, printr-un hol, spre o cameră imensă precum o peșteră. Șoimul umplea aproape tot spațiul. Isolder nu putea să vadă nici o deschidere majoră, nici o cale prin care ar fi putut să aducă nava înăuntru.

Studie pereții pentru un moment și văzu că multe pietre imense fuseseră sparte. Ceea ce însemna că vrăjitoarele făcuseră cumva o gaură în peretele de piatră. Ridicară

Șoimul vertical, la peste două sute de metri în aer, apoi pecetlură din nou peretele, odată ce aduseră Șoimul înăuntru sub acoperirea ceții. Vrajitoarele munciseră mult. Dată fiind simpla tehnologie de Epocă de Fier a locului, toate aceste acte de eroism păreau a fi imposibile și Isolder își dădu seama că în adâncul sufletului său nu dorea să știe cum reușiseră femeile atât de mult.

Șoimul luminează camera cu o singură lanternă, deși sistemele de funcționare ale navei erau în perfectă stare. Han nu putea să aprindă atâtea sisteme fără să se îngrijoreze că va fi detectat de pe orbită, iar Isolder îi explică faptul că piatra groasă nu ar fi putut niciodată să acopere semnătura electronică.

Se urcă în Șoim și îi găsiră pe Han și pe Chewbacca în cabina de comandă dând diagnostice. Un droid de protocol își găsise să se joace cu cablurile prăjite din generatoarele principale.

— Han! zise Luke, cum intrară în cabina de comandă, dar Han nu le întoarse salutul entuziast; în schimb, își făcea treaba la calculatorul lui și Isolder își dădu seama că Han se simțea vinovat și nu putea să dea ochii cu Luke pentru moment.

— Deci ne-ai găsit, puștiule? Ei bine, eram sigur că va fi numai o chestiune de timp. Lucrurile s-au înrăutățit în acest loc. Nu s-a întâmplat să aduci niște piese de schimb cu tine, nu?

— Ce se întâmplă, Han? întrebă Luke. Wookiee îl mângâie pe Jedi pe umăr și mârâi cu afecțiune. Nu o răpești pe Leia așa pur și simplu, o duci jumătate de lume peste galaxie și apoi spui bună de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Han se întoarse în scaunul lui de căpitan, se uită în sus și zâmbii controlat, de parcă ar fi vrut să strige, nu să râdă.

— Ei, vezi tu, s-a întâmplat așa: am câștigat o planetă la un joc de cărți și îmi doream foarte mult să o vizitez. Între timp, femeia pe care o iubesc plănuia să fugă cu un alt bărbat, așa că am convins-o să facă o scurtă călătorie cu mine. Când am ajuns aici, am găsit cerurile pline de nave de

război care au tras în mine – pentru că nimeni nu s-a sinchisit să mă avertizeze că planeta era interzisă – și după ce ne-am prăbușit, o grămadă de vrăjitoare s-au decis să pornească război pentru a stabili cine ia epava navei mele. Așa că îți spun, Luke, am avut o săptămână îngrozitoare până acum. Pentru a pune capac la toate, presupun că îmi vei ține o predică, mă vei aresta sau mă vei bate. Așa că spune-mi, cum ți-a mers ție săptămâna asta?

— Cam la fel, spuse Luke. Își mușcă limba un moment și se uită la panoul de comandă. Ce nu merge la navă?

— Ei bine, zise Han, am aruncat în aer generatoarele de câmp anticoliziune, ne-am distrus fereastra senzorială, ne-am ars creierii din computerul astrogalactic și am pierdut aproape două mii de litri de răcitor din reactorul principal.

— L-am adus pe R2-D2, zise Luke patetic. Poate conduce nava. Luke se uită spre Isolder de parcă i-ar fi cerut să vorbească. Isolder ar fi putut să creadă că în acel moment nu era momentul potrivit pentru muștruluieli și lovituri de pumni. Aveau nevoie să lucreze împreună. Dar era tot ce putea să facă pentru a-l opri să îi dea lui Han Solo un pumn în gură.

— Am Războinicul meu aici, spuse Isolder și Teneniel îl prinse de mână. Isolder nu voia să vorbească despre asta în gura mare și se uită în spatele lui. Nici una dintre celelalte vrăjitoare nu îi urmaseră în navă.

— Ai o navă funcțională pe planetă? întrebă Han. Câți oameni poate duce?

Isolder se gândi ce să răspundă. Dacă i-ar fi spus doi, oare ar fi încercat Han să fure nava și să o ia pe Leia cu el?

— Doi.

Luke se uită curios la Isolder și Han respiră ușurat.

— Vreau să o iei pe Leia și să o duci de aici, chiar acum! spuse Han. Sunt câțiva oameni care ar omorî pentru acel Războinic și crede-mă că nu vrei să îi întâlnești!

— Te testează, spuse Luke în trecere. Războinicul lui duce o singură persoană și le-am întâlnit deja pe surorile nopții. Fața lui Han se înnegri de furie și ochii lui arătau goi,

bântuiți.

— Ai trecut testul, generale Solo, spuse Isolder.

— Suntem în mare pericol în acest loc, îl avertiză Han pe Isolder. Nu face pe durul cu mine.

Lui Isolder nu îi plăcea tonul vocii lui Han.

— Ai noroc că nu joc mai dur, spuse Isolder. Ți-aș pocni fața cu cea mai mare plăcere pentru ce ai făcut. Vei fi norocos dacă nu fac asta.

Luke îl urmări pe Isolder calculând.

— Dă-i drumul și încearcă, spuse Han, în cazul în care crezi că poți să te ocupi de mine.

Isolder se uită la Chewbacca. Wookieii erau specialiști în propria lor tehnică de luptă corp la corp și când un wookie ieși dezarma oponentul, adversarul era la propriu dezarmat.

— Și dacă asta nu te convinge, wookie ar putea să meargă mai departe să îți rupă picioarele. Isolder voia să se asigure că wookie nu se băga în încăierare. Chewbacca ridică din umeri și se plânse pe limba lui.

— Stai așa, spuse Leia. Avem destule probleme aici fără să ne luptăm între noi. Isolder, am venit aici cu Han de bunăvoie... într-un fel. Mi-a cerut să îl însoțesc ca prietenă și am fost de acord.

Isolder se uită la ea, neîncrezător, nesigur de ceea ce se petrecea. Văzuse fragmente ale așa zisei răpiri, dar nu putea să o numească pe Leia mincinoasă.

— Offf, suspină el, rușinat. Generale Solo, cred că îți sunt dator niște scuze.

— Grozav, spuse Han. Deci, hai să ne întoarcem la treabă. De ce nu începem prin a veni tu cu o idee despre cum am putea să scăpăm de aici?

— Am o flotă pe drum, spuse Isolder. Ar trebui să fie aici peste șapte sau opt zile.

— Când spui flotă, la ce te referi? întrebă Han.

— Cam optzeci de distrugătoare, zise Isolder.

Falca lui Han căzu, dar Leia spuse:

— Șapte zile înseamnă prea mult. Dacă Augwynne are dreptate, surorile nopții ne vor ataca din trei părți.

Isolder își puse brațul în jurul Leiei.

— Droidul meu astrogalactic poate să piloteze nava pentru o săritură. Am putea să o trimitem pe Leia acasă.

— Nu cred, spuse Leia. Nu mă duc nicăieri fără voi. Han, dacă ai avea toate piesele de schimb acum, cât de curând ai putea să reperi nava?

Han calcă.

— Lipirea rupturii pentru a opri răcitorul să se scurgă ar dura numai câteva minute. Răcitorul ar putea fi turnat în zbor. Unitatea R2-D2 ar putea lipi totul într-un moment. Instalarea unor noi generatoare de câmp anticolizionar ar putea dura două ore. Cel mai ușor lucru ar fi să montăm o nouă fereastră senzorială. Două ore, dacă totul ar fi prielnic și ne-am grăbi, răspunse Han.

— Sugerez să calibrăm nava lui Isolder, spuse Leia, să reperi Șoimul și să ne scoți de aici.

Isolder se uită la Șoim sceptic. Era o navă mare în comparație cu Războinicul lui – de patru ori mai mare ca lungime. Cu toate scuturile și spațiul pentru cargo trebuie să fi fost de patruzeci de ori mai mare.

— Ce fel de generatoare de câmp anticoliziune folosești? întrebă Isolder.

— Am patru bancuri de nordoxicon treizeci și opt. Toate sunt jos. Pe ce funcționează?

— Trei Taibolt douăsprezece.

Chewbacca mârâi ceva.

— Da, asta e o lovitură, recunosc Han. Și cum e fereastra ta senzorială?

— De șase metri lățime, spuse Isolder.

— E cam mică pentru noi, făcu Han o grimasă, dar dacă am fi nevoiți am putea să sudăm niște placaj peste actuala fereastră, astfel încât să fie aceasta mai îngustă. Ne-ar putea reduce capacitatea noastră senzorială.

— Da, asta ar merge, aprobă Isolder. Dar de unde o să facem rost de un mare generator de câmp?

— Am putea să zburăm fără el, domnule? întrebă C-3PO.

— Prea periculos, spuse Han. Nu ne îngrijorăm doar de

atacurile de rachete; trebuie să deviem și micrometeorii. Dacă unul ar pătrunde prin masca senzorială ar putea distruge instrumentația sensibilă. Totuși, poate există un fel de generatoare de câmp lângă închisoare. O armură cu amplasamente pentru arme, o navă epavă, ceva. Va trebui să mă duc acolo și să văd.

— Dacă am putea să furăm niște generatoare, am avea nevoie de patru bărbați să le cărăm și s-ar putea să ne mai trebuiască o santinelă care să ne avertizeze în caz de pericol, spuse Isolder. Apoi, există problema transportului de marfă. Vorbim de aproape două tone de echipament.

— Putem să ne îngrijorăm mai târziu pentru mutarea obiectelor, important este să le obținem, spuse Han. Închisoarea trebuie să aibă cel puțin niște sisteme antigravitaționale.

— Poți conta pe mine, spuse Luke.

— Sunt deja intrată, adăugă Leia.

Isolder se gândi un moment. Nu ar avea cum să îl ia pe wookie în oraș. Șansele lor erau ca nimeni de pe acea planetă să nu fi văzut vreodată vreunul. Același lucru era valabil și în legătură cu C-3PO. Asta îi lăsa cam puțini la număr. Nu îi plăcea ideea de a o ști pe Leia expusă pericolului, dar erau puțini și nu mai aveau opțiuni. Se uită spre Teneniel, rugând-o. Vrăjitoarea părea să fie înspăimântată, dar hotărâtă.

— Vă voi conduce până la închisoare, spuse Teneniel. Dar nu am fost niciodată înăuntru. Nu știu ce căutați și nu știu unde să o găsiți.

— A fost vreuna dintre surorile clanului vreodată în închisoare? întrebă Leia.

Teneniel ridică din umeri.

— Augwynne ar trebui să știe aceste lucruri mai bine ca mine. Mă duc să o chem.

Teneniel ieși, dar nu după mult timp se întoarse cu femeia bătrână.

— Nici una dintre surorile clanului nostru nu a fost în închisoare, spuse Augwynne, cu excepția celor care au

devenit surorile nopții. Rămase tăcută o vreme.

— Dar ce e cu sora Barukka? spuse Teneniel ezitând. Am auzit că a fost abandonată.

Augwynne ezită mult timp, apoi se uită spre Leia.

— Există o femeie în clanul nostru care s-a alăturat surorilor nopții, dar le-a părăsit de curând cu un mare preț. Trăiește singură ca una dintre cele părăsite și a cerut să se întoarcă alături de clanul nostru. Cred că ea v-ar putea ghida și v-ar putea spune unde să găsiți ceea ce căutați.

— Pari reținută în a o recomanda, spuse Leia. De ce?

— Se luptă să se vindece, răspunse Augwynne încet. A comis atrocități de nepovestit, care i-au lăsat semne adânci. Este abandonată. Asemenea oameni sunt... nedemni de încredere, instabili.

— Dar a fost în închisoare? întrebă Han.

— Da, spuse Augwynne.

— Unde se află ea acum?

— Barukka trăiește într-o peșteră numită Râuri de Piatră. Pot să trimit una dintre războinicele noastre să vă conducă.

— O vom lua, bunico, continuă Teneniel, punându-și mâna pe umărul lui Augwynne. Tu i-ai putea conduce în sala de război pentru a lua masa. Le-ai putea arăta harta și planul nostru. Voi pune niște copii să pregătească plecarea.

Îi atinse mâna lui Isolder.

— Vino cu mine, te rog, spuse ea. Mi-ar plăcea să pot vorbi cu tine. Îl trase după ea de parcă s-ar fi așteptat ca el să o urmeze.

Îl duse printr-un labirint de coridoare și se opri să ridice un ulcior cu apă, apoi intrară într-o încăpere mică în care se aflau o saltea și un cufăr. O oglindă mare, cu ramă din argint, stătea atârnată pe un perete, având o chiuvetă sub ea.

— Aceasta a fost camera mea când trăiam alături de clanul Muntele Vrăjit, spuse Teneniel. Își deschise cufărul, scoase afară o tunică moale de piele roșie de șopârlă și o alta verde. Le ținu sus. Care crezi că i-ar plăcea mai mult lui Luke?

Isolder nu îndrăzni să îi spună că întreaga idee de a purta

piei de șopârlă părea destul de barbară.

— Verdele merge mai bine cu ochii tăi.

Dădu din cap, se dezbracă fără nici o reținere de tunica ei ruptă și unsuroasă, își scoase cizmele și se uită în oglindă, după care luă o cârpă udă cu care își șterse corpul. Isolder înghiți puternic. Știa că pe unele planete oamenii aveau diverse noțiuni pentru modestie și că modul în care Teneniel făcea baie părea să indice că nu încerca să îl ispitească.

— Știi, nu vă înțeleg obiceiurile, spuse Teneniel. Ieri dimineață când v-am capturat am crezut că mă doriți și ideea mă flata. V-am dat fiecăruia șansa să scăpați la început și ați luat funia capturii în mâinile voastre. Știam că ați venit în căutarea unei femei. Puteam să simt asta în legătură cu voi. Se frământă și se uită peste umăr la el. Dar acum înțeleg că Leia este femeia pe care o dorești.

— Da, spuse Isolder, uitându-se la mușchii sculptați de pe spatele ei.

Teneniel nu era o femeie frumoasă după standardele hapilor – de fapt, era destul de plinuță – dar Isolder observă că avea o musculatură destul de interesantă. Era în mod evident athletică. Văzuse el ceva femei pe Hapi cu tipul ei de construcție – nefiind compacti, mușchii erau cărnoși ca ai unui culturist, fără a atinge lipsa de grăsime specifică alergătorilor sau înotătorilor. În schimb, era ceva la mijloc.

— Ți place să te cațeri? o întrebă Isolder.

Teneniel îi aruncă un zâmbet peste umăr.

— Da, spuse ea. Ție?

— Nu am încercat niciodată.

Teneniel se șterse, își trase tunica pe ea și începu să-și pieptene buclele strânse.

— Îmi place sentimentul de a mă cățara pe stânci, spuse Teneniel, să transpir până la epuizare. Când ajungi în vârful muntelui, dacă vremea este bună, poți să îți scoți hainele și să faci o baie în zăpadă.

Deși nu simțea nici o atracție față de fată, își dădea seama că ar fi trebuit să fie destul de obosit să nu o viseze în acea noapte.

Când termină de pieptănat părul, își puse bentița din material alb strălucitor, se întoarse spre el și zâmbii.

— Isolder, ți-aș reda libertatea imediat, dar dacă aș face-o, celelalte surori ale clanului te-ar captura. Deci, până pleci, cred că ar fi mai bine să îți redau libertatea într-un mod mai puțin oficial.

Isolder știa că încerca să fie drăguță.

— Ești foarte generoasă.

Îi dădu un sărut prietenos pe frunte și îl prinse de mână din nou, conducându-l în sala de război.

Leia și ceilalți stăteau de jur împrejurul unei hărți imense așezată pe podea, pictată și dată cu lac. O soră a clanului făcea un traseu prin peisajul montan, o rută care i-ar ține departe de stabilitele căi urmărite de spionii lui Gethzerion. Traseul ar fi dificil, fiind vorba de o sută patruzeci de kilometri de munte și junglă, până la marginea deșertului unde se afla închisoarea. Numai cei mai puternici rancori ar reuși să facă o asemenea călătorie în numai trei zile.

Isolder se uită la Leia și își tot făcea gânduri în legătură cu ea, întrebându-se dacă era cu adevărat bine, întrebându-se dacă Han chiar o răpise. Nu părea foarte supărată pe Han sau înspăimântată de el. Totuși, Isolder nu putea să își închipuie că ar fi fugit pur și simplu cu el la o simplă propunere. Își jurase în inima lui că dacă ar fi să îl aleagă pe Han, el ar lupta să o recâștige. Întâmplător își făcu loc în preajma ei și îi atinse mâna. Leia îi zâmbii, se uită la el plină de afecțiune și deși stăteau acolo de zece minute, în vreme ce vrăjitoarea le marca traseul, Isolder studie linia de la gâtul Leiei, culoarea ochilor, mirosul părului.

După ce au mâncat, Augwynne îi conduse pe Luke și pe Isolder într-o încăpere în care o bătrână fără dinți, cu smocuri de păr alb, stătea înfășurată într-o pătură, sforăind. Locul ei era pe un cufăr de piatră și două femei mai tinere o vegheau.

— Mama Rell, șopti Augwynne bătrânei, avem doi vizitatori care vor să te cunoască.

Rell își reglă respirația, își deschise ochii și se uită șasiu la

Luke. Pielea ei lăsată era plină de pete vineții din cauza vârstei, dar ochii străluceau precum bălțile maronii. Îi luă încet mâna lui Luke.

— Vai, dar este Luke Skywalker, zâmbii bătrâna în semn de recunoștință, cel care a pus bazele Academiei Jedi acum mulți ani. Luke se încruntă, pentru că bătrânei nu îi spusese nimeni numele lui. Ce mai fac soția și copiii tăi? Sunt bine?

Luke se bâlbâi:

— Suntem bine cu toții.

Părul de pe spatele lui Isolder stătea zburlit. Avea cel mai ciudat sentiment că se uita într-o lumină strălucitoare.

Bătrâna zâmbii cunoscător și dădu din cap.

— Bun, bun. Dacă ai sănătate, ai mult. L-ai văzut pe Maestrul Yoda recent? Ce mai face bătrânul?

— Nu l-am văzut de curând, răspunse Luke și strânsoarea lui Rell se slăbi, ochii i se micșorară. Părea să uite că Luke stă acolo. Augwynne își îndreptă atenția spre Isolder.

— Luke a adus încă un prieten să te vadă, spuse Augwynne și îi puse degetele bătrânei pe mâna lui Isolder.

— O, este prințul Isolder, spuse bătrâna, aplecându-se să îl cerceteze atentă. Dar am crezut că Gethzerion te-a omorât. Dacă ești viu, atunci...

Îl studie un moment, apoi fața ei se întunecă în fața revelației și se uită spre Augwynne.

— Am visat din nou, nu? În ce secol suntem?

— Da, mamă, ai visat din nou, răspunse Augwynne alintător, mângâind mâna bătrânei, dar Rell nu slăbi strânsoarea cu care îi ținea mâna lui Isolder. Ochii ei își pierdeau concentrarea.

— Mama Rell are aproape trei sute de ani, explică Augwynne, dar sufletul ei este atât de puternic încât nu îi va lăsa corpul să moară. Când eram copil, obișnuia să îmi povestească despre ziua în care un Maestru Jedi va veni cu elevul său și că atunci când vor sosi ar trebui să îi aduc direct la ea. Spunea că are un mesaj pentru voi, dar nu este lucidă acum. Îmi pare rău.

Augwynne părea încordată și încercă să o convingă pe

bătrână să îi elibereze mâna lui Isolder din strânsoare. Rell zâmbii la toți, iar capul ei alb parcă plutea pe o apă.

— A fost plăcut să mă vizitați, îi spuse Rell lui Isolder. Vă rog să mai veniți să mă vedeți din nou. Ești o tânără atât de drăguță sau tânăr, sau orice ai fi...

Augwynne o făcu pe bătrână să îi elibereze mâna lui Isolder și îi conduse pe bărbați afară din cameră, înaintând grăbită.

— Vede viitorul, nu-i așa? spuse Luke.

Augwynne dădu din cap mecanic și Isolder deveni teribil de agitat pentru că dacă bătrâna avea dreptate, asta însemna că Gethzerion urma să îl omoare în următoarele zile.

— Uneori, se pierde în asta la fel de ușor ca atunci când se rătăcește în trecut, explică Augwynne.

— Ce altceva ți-a mai spus despre mine? întrebă Luke.

— Ea mi-a spus că după ce vei veni, răspunse Augwynne încet, va putea să moară. Și a zis că venirea ta este un semnal pentru sfârșitul lumii noastre.

— Ce a vrut să spună cu asta? întrebă Luke, dar Augwynne își scutură capul și se duse la vatră. Servitorul ei îi puse cu polonicul supă în bol. Luke văzu frica întipărită pe fața lui Isolder și își puse mâna pe spatele lui.

— Nu te teme, îi spuse Luke. Ceea ce a văzut Rell este numai un posibil viitor. Nimic nu este scris. Nimic nu este scris.

După prânz, Teneniel conduse grupul să călărească. Deși soarele prânzului nu era foarte puternic, rancorii făceau deja baie în iazurile de la baza fortăreței, traversând cu greu pe fundul apei, ținându-și numai nările la suprafață.

Unii dintre băieții din sat strigau spre rancori și curând,

patru dintre ei ieșiră din apă. Băieții puseră hamurile pe rancori, încărcând corespondența grea, alcătuită din bucăți de os și rămășițe de armură legate laolaltă cu funie whuffa. După ce au pus armura pe rancori, băieții se urcară pe șei și își fixară hamurile. Șeile erau amplasate într-o adâncitură mică și erau ținute în loc prin sisteme de funii legate de dinții bestiei, apoi prinse între nările ei, până la oasele tari de la vârful hamului. Erau puse două șei pe câte o montură.

Leia alesese să călărească un rancor bătrân, un lider numit Tosh, care avea licheni de culoare verde pal și negi de culoare maronie. Han împinse rancorul către Leia, pentru a se putea cățăra cu brațele umflăte pe șeile osoase de pe umerii lui. După aceea, îl ajută pe Isolder, iar Luke urcă droizii pe una dintre încărcături și îi legă. Se dovedea dificil să ia droizii cu el, dar aveau nevoie de senzorii lui R2-D2.

Odată ce terminară, Teneniel se urcă pe una dintre șei și Chewie pe alta. Han veni lângă Leia și începu să se uite după un pinten pentru a se putea urca, iar Luke veni grăbit spre el.

— Spune Luke, zise Han blând.

— Speram, într-un fel, să călăresc împreună cu Leia. A trecut mult de când am văzut-o și aș fi vrut să clarificăm anumite lucruri. Leia putea să simtă încordarea ciudată care pusese stăpânire pe el.

— În nici un caz prietene, spuse Han. E a mea. De ce nu te urci pe rancorul de acolo? Arată din cap spre Teneniel. Acea Teneniel e clar pentru tine.

— Ea? spuse Luke. Nu știu nimic despre asta.

Luke roșii și Leia își dădu brusc seama. Luke se simțea intimidat într-un fel, iar ea putea să simtă că el era rupt în două direcții. Îi plăcea fata, dar nu voia să se apropie de cineva.

— Nu poți să îmi spui că nu ai observat-o, zise Han. E limpede că femeia aceasta arată foarte bine.

— Da, am observat-o.

Luke zâmbii ușor.

— Și ce? Vrei să-mi spui că nu o dorești? întrebă Han

neîncrezător.

— Suntem din lumi atât de diferite, zise Luke.

— Dar aveți atât de multe în comun. Sunteți amândoi de pe planete mici. Amândoi aveți puteri ciudate. Tu ești bărbat, iar ea e femeie. Ce mai vrei? Crede-mă, prietene, dacă aș fi fost eu în locul tău, m-aș fi dus chiar acum acolo și aș fi întrebat-o dacă nu vrea să călărească împreună cu mine pe rancorul meu.

— Nu știu ce să zic, spuse Luke. Deasupra lor, Leia putea să simtă o parte din tensiunea eliberată în jurul lui. Han aproape că îl convinsese pe Luke.

— Bine, dacă nu vrei să o rogi să călărească cu tine, poate că ar trebui să o întreb eu, spuse Han, uitându-se la Leia.

— Vai, ești atât de copil, îi răspunse Leia, când încerci să mă faci geloasă. Ei bine, nu o să meargă.

— Hei, spuse Han, eu sunt iubitul abandonat aici. Dacă vrei să mergi cu înălțimea sa Isolder, asta e alegerea ta. Făcu un semn cu mâna spre Isolder, care stătea lângă rancorul lui Teneniel. Dar dacă plec să caut o domnișoară drăguță cât sunt în recuperare de ce ți-ar păsa?

— Nu îmi pasă deloc, spuse Leia. Nu de tine mă tem. Pur și simplu nu vreau să te folosești de o altă femeie în acest mod!

— Eu? spuse Han, deschizându-și brațele și imitând un gest de neîncredere. Se întoarse să se uite la Teneniel, dar Isolder venise deja lângă Leia și în acea clipă sări pe șa lângă ea.

— Îmi pare rău, generale Solo, spuse Isolder, atingând genunchiul Leiei. Se pare că va trebui să călărești cu prietenul tău păros, wookiee. Presupun că asta nu te va deranja din moment ce sunteți atât de apropiați.

Han se uită în sus spre Isolder și Leiei nu îi plăcu privirea din ochii lui. Ziua nu anunța nimic bun.

Începuseră să ia urma spre Muntele Vrăjit, iar rancorii trebuiau să coboare o sută de metri de stâncă. Atunci când rancorul se uita în jur, întregul echipament se mișca în dreapta și în stânga sau oscila în sus și jos, depinzând de

direcția în care își îndrepta privirea. Dacă încerca să meargă drept, ciudatul lui mers se transforma într-un bălăngănit, astfel încât un călăreț neatent ar fi putut cu ușurință să fie aruncat din șa. Când galopa printre tufișurile dese, a rămâne înhămat părea o provocare imensă. În ciuda a tot, a călări un rancor se dovedea a fi la fel de solicitant fizic ca orice sarcină pe care Leia o acceptase. Totuși, la căderea nopții era convinsă că o persoană nu ar putea niciodată să călătorească în acei munți fără un rancor.

De două ori ajunseseră la mari canioane pe care un bun cățărător le-ar fi escaladat cu teamă, dar rancorii își înfigeau marile lor gheare în bătrânele urme de mâini și picioare lăsate pe stânci, urme care străluceau în sus și în jos peste tot pe piatră. În timpul unei asemenea cățărări, rancorul lui Han aruncă o piatră liberă care rată la milimetru să îl strivească pe Isolder. Prințul se uită la Han, iar acesta îi zâmbii ușor.

— Îmi pare rău.

— Poate nu destul de rău. Dacă nu poți să o furi pe Leia de la mine, crezi că poți să mă omori? spuse Isolder, cu fălcile încleștate.

— Han nu ar face asta. A fost doar un accident, îl asigură Leia pe Isolder, dar prințul privi încruntat spre Han.

Isolder rămase tăcut pentru o vreme îndelungată, dar când rancorul lor luă avans față de ceilalți, spuse:

— Tot nu înțeleg de ce ai venit aici cu Han. Nu zise nimic mai mult, nu își băgă nasul unde nu era treaba lui, dar tonul său spunea multe despre frustrarea pe care o avea, cerea un răspuns, un răspuns pe care ea nu voia să i-l dea.

— Chiar pare atât de ciudat gestul meu de a fugi cu un vechi prieten ca Han? întrebă Leia, sperând să schimbe subiectul.

— Da, spuse Isolder destul de vehement.

— De ce? întrebă Leia.

— Este destul de grosolan... spuse Isolder, cu vocea aproape stinsă.

— Și?

— Retardat, concluzionă Isolder. Nu este destul de bun pentru tine.

— Înțeleg, spuse Leia, încercând să nu lase să se vadă furia ei crescândă în voce. Deci prințul hapilor crede că regele Corelliei este un retardat grosolan, iar regele Corelliei crede că prințul hapilor este necioplit. Pot să înțeleg că voi doi nu veți avea niciodată vreun fel de admirație reciprocă.

— Mi-a spus necioplit? zise Isolder, deranjat în mod vizibil.

Un moment mai târziu, în tufișuri dese unde orice om ar fi petrecut ore făcându-și drum printre ele, chiar și cu o vibrolamă, rancorii striveau pur și simplu prin foioase. Când rancorul lui Isolder înainta printre niște copaci, acesta ținu o cracă pentru a nu o zgâria pe Leia, apoi o lăsă să alunece, izbindu-i pe Han și pe Chewbacca.

— Hei, ai grijă! țipă Han.

Isolder îi afișă un zâmbet.

— Generale Solo, poate ar trebui să ai grijă de tine însuși. Planeta pe care ne-ai adus este periculoasă și plină de specii extrem de necioplite.

Fața lui Han se întunecă.

— Nu îmi este teamă! spuse el. Pot să am grijă de mine însumi!

Călăriră mai departe pentru restul după-amiezii fără alte incidente, poate prea obosiți să se mai certe. Leia îi asculta pe Luke și pe Teneniel vorbind încet, Luke instruind-o pe fată în căile Forței, îi timp ce ea îi povestea despre vânarea unei bestii încornorate în acei munți, pe care o numea drebbin. Aparent, creaturile se rugau la rancori, deși Leiei i se păru greu de imaginat așa ceva.

Când grupul ajunsese la un râu de munte seara târziu, acolo unde apele ieșeau din matcă și clipeau, rancorii săriră numaidecât înăuntru și înotară cu zvâcniri puternice, numai nările rămânându-le afară, în timp ce cozile lungi pluteau în spatele lor. Leia începuse să cânte fără să se gândească la o melodie, apoi își dădu seama că fredona: Han Solo, ce bărbat! Solo... și se opri rușinată.

Han își aduse rancorul lângă Leia, în timp ce Isolder

zâmbii larg spre ea. Rancorii înotară unul lângă altul o vreme, apoi curentul îi împinse rancorul lui Han în așa fel încât îl înghionti pe al lor. Isolder răspunse întorcându-și rancorul spre Han astfel încât, pe moment, cei doi rancori înotau umăr la umăr, împingându-se unul pe altul.

Leia se uită la Han și Isolder, după care strigă la ei:

— Terminați, amândoi!

— El a început! țipă Han și Isolder își aruncă hamurile în apă, stropindu-l.

În spatele lor, Teneniel începu să cânte încet și un vârtej de apă se ridică din râu aruncând felii subțiri de spumă maronie la patruzeci de metri în aer. Se încolăci spre grup, apoi se prăbuși, udându-i learcă pe Han și pe Isolder. Luke și Chewbacca izbucniră în râs, iar Leia zâmbii spre vrăjitoare.

— Îți mulțumesc, spuse ea. Poate că într-o zi mă vei învăța și pe mine această vrajă.

Leia simți brusc un sentiment de fericire și dorință, înțelegând că îi atinsese emoțiile lui Luke. Era sigură că rareori mai simțise Luke așa ceva în legătură cu o femeie. Leia îi făcu cu ochiul.

— Vom putea să facem un popas în curând, spuse Teneniel, în timp ce rancorii ieșeau din râu. R2-D2 avea antenele extinse. Peșterile erau în apropiere.

— R2-D2 nu detectează nici un semnal imperial, spuse C-3PO, ochii lui aurii strălucind nenatural de puternic prin frunzișul întunecat al pădurii, deși detectează suficientă emisie radio deasupra noastră.

— Ce se întâmplă? întrebă Luke și R2-D2 începu să șuiere și să bipăie.

— Aparent, domnule, îi informă C-3PO, mai multe distrugătoare spațiale imperiale tocmai au ieșit din hiperspațiu deasupra noastră. R2-D2 încearcă să numere navele. Până acum a detectat semnale de pe paisprezece nave.

Leia se uită nervoasă spre cer, deși era încă prea lumină să deslușească o navă spațială și Isolder spuse:

— Nu ar fi trebuit să aduc aici un dragon războinic hapi.

După micul nostru atac au două posibilități – să cheme întăriri sau să renunțe. Se pare că plănuiesc să cheme întăriri.

Leia aproape că întrebă: Care sunt șansele ca oamenii lui Zsinj să își dea seama că suntem aici? Dar decise că ar fi mai bine să nu spună nimic. Nu voia să cauzeze grupului vreo îngrijorare, în caz că nimeni nu se mai gândise la asta. Dar se uită la Han și își dădu seama după liniile de încruntare la ce se gândea. Gărzile de la închisoare transmisese deja numele lui pe undele radio. Era clar că oamenii lui Zsinj știau că Han este încă în viață acolo jos. Asemenea celor mai buni ofițeri ai Noii Republici, Han purta un preț pe capul său. Singura întrebare era dacă Zsinj îl dorea atât de tare încât să își încalce propriul lui ordin de interdicție și să trimită o navă jos.

Leia se uită spre Isolder.

— Cred că ai dreptate. Nu îmi place ideea de a avea acele distrugătoare deasupra noastră.

Șansele ca senzorii navelor să detecteze circuitele electronice ale droizilor erau mici, dar exista această posibilitate, așa că adăugă:

— Hai să ajungem la peșterile acelea și să ne ascundem ceva timp.

În mai puțin de un minut, Teneniel îi duse pe un deal printre copacii groși, până ajunseră la o gaură mare, pe jumătate ascunsă în pământ de liane roșii, răsucite, cu flori albe pătrunzătoare. Teneniel se ridică de pe rancorul ei, se duse la intrarea în peșteră și strigă:

— Barukka? Barukka?

Dar nimeni nu răspunse. Așteptă un moment, nervoasă, apoi își închise ochii și începu să cânte ușor. Când îi deschise, le spuse:

— Nu simt nimic în apropiere.

— Dacă nu o găsesc, spuse C-3PO, cum vom afla informații despre închisoare? R2-D2, scanează zona pentru a detecta forme de viață umane! R2-D2 şuieră și începu să își îndrepte antena spre linia orizontului.

Teneniel trase cu ochiul în peșteră, apoi intră. Un moment mai târziu ieși afară.

— Sunt câteva haine aici și niște oale. Se pare că a plecat de câteva zile.

— Grozav, spuse Han. Unde s-ar fi putut duce?

— Să vâneze? ghici Teneniel. Sau poate că s-a reîntors pur și simplu la surorile nopții. Aceasta este o perioadă periculoasă pentru Barukka. Ca una care este părăsită, trebuie să rămână aici în sălbăticie, să fie singură și să mediteze asupra trecutului, asupra viitorului. Dar, de foarte multe ori, singurătatea devine insuportabilă.

Cerul începea să se întunece pe când soarele apunea.

— Hai să facem o oprire aici, spuse Luke. Putem să o așteptăm în acest loc.

Își îndemnă rancorul să pătrundă în întuneric și Teneniel începu să așeze pietrele într-un semicerc la gura peșterii, aparent semnificând că era ocupată. Cumva, întreaga idee de a intra o deranja pe Leia. Se simțea ca și cum ar viola intimitatea Barukkăi.

Isolder își îndemnă rancorul spre umbră. Odată aflați înăuntru, peșterile se dovediră a fi un târâm minunat, cu stalactite și stalagmite în tonuri de citrice cu linii de un verde metalic și fildeșiu. Părea că apa de mare se izbise de pereți și Leia își dădu seama de ce vrăjitoarele numeau acel loc Râul de Pietre. Acoperișul peșterii era suficient de înalt, încât rancorii ar fi putut sta unul pe umerii celuilalt. Apa curgea prin peșteră într-un pârau mic.

Teneniel aduse niște butuci dintr-o ascunzătoare și Han încercă să îi aprindă cu arma sa. În timpul zilei, grupul fusese tăcut, stând de pază pentru a detecta grupurile de cercetași ale surorilor nopții. Acum că puteau să vorbească, Leia descoperi că era prea obosită.

Rancorii însă păreau să nu fie obosiți. Se plimbau în jurul focului cu imensele lor hamuri din oase și uniforme de trupe de șoc și își încălzeau articulațiile, mârâind încet. Tosh vorbi cu cei mai tineri, gesticulând cu ghearele ei, lumina focului jucându-se pe dinții și pe placajele de oase noduroase de pe

umerii lor.

Chewbacca se ghemui pe o saltea și adormi; droizii se duseră la intrarea în peșteră, astfel încât R2-D2 să poată monitoriza peisajul rural cu senzorii săi. Han plecă să exploreze adâncul peșterii cu o lanternă. Luke și Teneniel vorbeau încet, pe când puneau niște nuci verzi în cărbunii încinși pentru a arde în coaja lor. Isolder se sprijini de pernă, cu ochii pe jumătate închiși, jucându-se cu blasterul său.

Rancorii scoaseră un oftat prelung și Teneniel dădu din cap spre Tosh.

— Le povestește copiilor săi despre ziua în care predecesorii lor au întâlnit pentru prima dată vrăjitoarele, spuse Teneniel. Le spune că o femelă bolnavă a întâlnit o vrăjitoare care a vindecat-o. După ceva timp, femeia a putut să călărească rancorul pe care îl vindecase, să învețe și să vorbească limba lui. Călărind pe spatele rancorului, vrăjitoarea a putut să facă rost de hrană mai ușor, iar rancorul a început să o ducă și el mai bine. În timp, a devenit mama unei turme și urmașii ei prosperau, pe când alții mureau. Pe atunci, rancorii nu știau să facă arme fine precum sulițe sau plase. Nu știau cum să se protejeze cu armură. Pentru că vrăjitoarele i-au învățat aceste lucruri importante, spuse ea, rancorii trebuie să iubească mereu vrăjitoarele și să le slujească, chiar când cer lucruri nerezonabile, cum ar fi să transporte călăreți prin sălbăticie sau când cer să se lupte cu surorile nopții.

Leia o studie pe Teneniel gânditoare, înțelegând că fata îi simțise curiozitatea în legătură cu rancorii.

— Cred că Tosh vă iubește oamenii, spuse Leia.

Teneniel dădu din cap afirmativ și se întinse să scarpine picioarele din spate ale unui rancor.

— Da, ne este foarte recunoscătoare că turma ei este puternică, dar nici unul dintre rancori nu este fericit alături de surorile nopții.

— Mi-ai spus mai devreme că rancorii nu vor servi niciodată surorilor nopții, spuse Luke. De ce?

— Surorile nopții îi tratează rău, de parcă ar fi bieți sclavi.

Așa că rancorii fug mereu.

— Găsesc că este interesant, spuse Isolder, faptul că vă tratați rancorii ca prieteni, dar pe bărbați ca sclavi. Aveți o structură de putere interesantă, cu bărbații la bază, dar găsesc totul destul de barbar.

— Adeseori este mai ușor să observi barbarismul în culturi străine decât să îl vezi în ale tale, spuse Luke. Vrăjitoarele au construit o ierarhie bazată pe putere, așa cum fac majoritatea culturilor.

Isolder dădu din cap.

— Spre exemplu, spuse Leia, găsesc conceptul domniei prin dreptul primului născut destul de barbar. Nu-i așa Isolder?

— Este o declarație ciudată dacă vine din partea ta, prințesă, spuse Isolder. Vii dintr-o familie care a crescut și a fost antrenată să conducă de generații. Mi se pare corect că trebuie să conduci și toți oamenii tăi știu asta. Chiar și când titlul și tronul tău devin mai mult decât o simplă onoare, oamenii tăi vor dori să servești ca ambasador pentru Alderaan.

— Deci pretinzi că suntem lideri nu prin dreptul de a ne naște, ci pentru că moștenim aceste aptitudini? întrebă Leia cu dezgust.

— Nu, nu este așa, afirmă Isolder. Creștem animale pentru inteligență, pentru frumusețe, pentru viteză. Printre carnivorii sociali, liderii de turmă au selectat adesea cei mai puternici și mai deștepți parteneri. Drept urmare, odraslele lor moștenesc, de obicei, o poziție dominantă în haita lor, dacă vrei.

— Chiar dacă ți-aș acorda dreptul la acest punct de vedere, spuse Leia, chiar nu contează moștenirea în comportamentul uman. Oamenii nu sunt carnivori sociali.

Isolder se uită spre umbre.

— Dacă ai cunoaște-o pe mama mea mai bine, nu te-ai mai certa pe acest subiect. Leia se minună de acele cuvinte.

— Cu siguranță, multe grupuri de oameni se vād pe ei înșiși ca pe niște carnivori sociali, spuse Luke. Uită-te la

orice haită de alergătoare și nu vei putea să nu observi ceva din acea atitudine. Apoi, bineînțeles că sunt lorzii războinici.

— Și surorile nopții, spuse Teneni.

— Luke, nu pot să cred că te cerți cu mine pentru asta! spuse Leia. Ești cea mai gentilă persoană pe care o cunosc.

— Tot ce vreau să spun, zise Luke încet, este că oricât de dezgustător ar suna pentru tine sau pentru mine, s-ar putea ca Isolder să aibă dreptate. Inteligența, carisma, hotărârea – toate aceste trăsături ar putea să aibă componente genetice. Și atâta vreme cât aceste trăsături se înmulțesc, atunci perpetuarea ghildei de lideri ar putea să nu fie o idee atât de rea.

— Cred că este o idee groaznică, spuse Leia. Ai văzut, Isolder. Ai văzut oameni de afaceri pe planeta noastră care ar putea conduce la fel de bine ca tine.

Isolder ezită.

— Cred că ar putea servi ca lideri – sunt cu siguranță lideri în comerț – dar nu sunt sigur că ar trebui să li se permită să conducă guverne.

— Cum să nu fii sigur? întrebă Leia.

— Liderii noștri de afaceri par să măsoare totul în termeni de creștere, profit, rezultat. Am văzut lumi care sunt conduse numai de oameni de afaceri și se gândesc puțin la cei care sunt văzuți ca o scurgere în economia lor – artiști, preoți, infirmi. Aș prefera să las asemenea lideri să își conducă afacerile lor.

— Te plângi de atitudinea de mercenar prezentă printre oamenii de afaceri și totuși acum un moment ți-ai numit mama prădător! spuse Luke. Care e diferența între ea și cineva din afaceri?

— Mama mea era un bun lider al timpului ei, spuse Isolder. Vechea voastră Republică se dezmembra. Aveam nevoie de cineva dur care să înfrunte Imperiul și când nu mai puteam să îl înfruntăm, aveam nevoie de cineva destul de puternic să mențină lumile unite sub presiunea conducerii imperiale. Mama mea a soluționat acea criză. Dar zilele ei sunt numărate. Acum avem nevoie de o regină mamă destul

de puternică, astfel încât să lupte pentru îndepărtarea mătușilor mele, dar capabilă să guverneze cu blândețe.

Teneniel își freca rancorul și imensa bestie se aplecă spre ea căutându-i sprijinul.

— Nu declar că înțeleg toată disputa voastră, spuse Teneniel, totuși tu ne numești pe noi barbari pentru că femeile conduc această lume, iar voi, bărbații, nu aveți nici o putere. Dar dacă voi sunteți conduși de o regină mamă, atunci cum poți să ne găsești pe noi mai barbari decât voi? Bărbații nu au nici o putere pe nici una dintre lumi, așa că nu înțeleg care sunt diferențele?

— Într-un fel, eu dețin puterea supremă, spuse Isolder. Pentru că deși sunt numai un bărbat, eu voi alege următoarea regină mamă.

Leia își arătă dinții. Era același argument stupid cu care oamenii slabi veneau în fiecare societate. Într-un fel sau altul, ei se mulțumeau să creadă că dețineau un fel de control deși renunțau la el în favoarea altora. Deseori nu poți să te cerți cu oameni care sunt atât de înrădăcinați în propria lor cultură.

Dar Leia își dădu seama că altceva o indigna: faptul că se întâmpla să se încadreze în tiparul unei regine mamă perfecte. Pretindea că o iubește și era unul dintre cei mai atrăgători bărbați pe care îi văzuse ea vreodată. Dar poate că era unul dintre acei oameni care își permit să se îndrăgostească numai când au cunoscut pe cineva care are calitățile potrivite. Dacă aceasta era situația, Leia nu știa ce părere are despre asta. Poate că Teneniel avea răspunsul corect. Se uită pur și simplu la Isolder și râse.

— Voi alege eu următoarea regină mamă, râse ea batjocoritor, imitându-i accentul în mod surprinzător de bine. Am toată puterea! Trase un zâmbet răutăcios peste umăr în timp ce rancorul râse. Ești atât de naiv!

În spatele peșterii, Han începu brusc să strige și să tragă cu arma. Luke sări în picioare și își scoase sabia Jedi.

— Este un monstru în iazul din spate! țipă Han pe când se grăbea spre foc. Este mare, verde și are tentacule! A încercat

să mă mănânce.

— Vai, da, spuse Teneniel, am uitat de el.

— Vrei să spui că știai că este un monstru acolo, ți-l Han și nu mi-ai spus și mie despre asta?

— Surorile clanului l-au pus în lac acum mulți ani, spuse Teneniel. Mă gândesc că a crescut destul de mare acum și ar trebui să fie o masă bună pentru rancori.

Teneniel îi mângâie coasta lui Tosh și îi șopti ceva la ureche. Rancorul rămase calm un moment, o lumină strălucitoare apărându-i în ochii ei, apoi gemu și mica turmă plecă în fugă, îndreptându-se spre lac. Oamenii se apropiară mai mult de foc și începură să mănânce alunele prăjite.

Focul era plăcut, îi încălzea și ei vorbiră încet pentru câteva minute, pe când ultima rază de soare apunea și peștera părea să se întunece și să se strângă în jurul lor. O vreme, Leia se simți bine, dar brusc inima ei începu să bată cu putere și să aibă sentimentul că se sufocă. Se ridică și se uită în spatele ei. O femeie în negru stătea în gura peșterii, sprijinindu-se într-un baston.

— Ce faceți aici? întrebă Barukka, mergând spre lumină. Când Leia o zări prima oară, bastonul o făcea pe femeie să pară bătrână și infirmă, dar când se apropie, Leia văzu că Barukka era tânără, având, probabil, treizeci de ani. Totuși, Leia putea să simtă o aură întunecată în jurul ei, ceva ce o făcea să pară fără vârstă. Ochii pătrunzători de culoare albastră exprimau mirarea și ea îi privi pe toți cu grijă din spatele glugii. Trebuie să te avertizez că sunt abandonată și că aceasta este casa mea. Nu pot să vă primesc bine sau să vă ofer adăpost.

— Atunci am putea să te primim noi și să îți oferim adăpost și ceva de mâncare, spuse Luke, ridicându-se de la locul lui.

— Te rog, spuse Teneniel, am venit să te ajutăm!

Barukka rămase la oarecare distanță de lumina focului, privindu-i precum un animal sălbatic. Fața ei era grav rănită.

— Ești în pericol, spuse în cele din urmă Barukka. Gethzerion a cerut surorilor nopții război. Pot să simt

provocările. Voi sunteți dușmanii ei. Vocea Barukkăi era ciudat contemplativă, de parcă ea își studia propriile sentimente.

— Dar nu suntem dușmanii tăi, spuse Luke.

— Mama Augwynne mi-a spus că ai cerut să te alături clanului Muntelui Cântător, spuse Teneniel. Ne-ar plăcea ca într-o zi să te primim înapoi.

— Da, spuse Barukka distantă. A ales să părăsească clanul Surorilor Noptii. A spus-o de parcă vorbea despre altcineva, cineva care nu era în peșteră și Leia știa că acea femeie nu era întreagă.

— Tu ai ales să părăsești surorile nopții, spuse Teneniel.

— Da, șopti Barukka, amintindu-și parcă.

— Ne vei ajuta? întrebă Teneniel. Avem nevoie să mergem la închisoare și să găsim niște componente pentru a repara o navă. Ne poți spune unde să căutăm?

Barukka rămase nemișcată pentru un lung moment, fremătând a concentrare. Începu să tremure și șopti:

— Nu, nu pot.

— De ce nu poți? spuse Luke. Gethzerion nu are putere asupra ta.

— Ba da! spuse Barukka. Nu poți să o auzi cum mă cheamă? Mă vânează! Chiar și acum îmi vorbește!

— Te cheamă? întrebă Luke. Îi auzi vocea în minte?

— Da, zise Barukka.

— Ce spune ea?

— Protestează împotriva mea, mă blestemă, îi răspunse Barukka. Uneori o aud noaptea de parcă ar sta lângă patul meu.

— Probabil că voi două ați fost foarte apropiate, spuse Luke.

— Gethzerion este sora ei, spuse Teneniel.

— Barukka, spuse Luke încet, a fost sora ta, dar ceea ce iubești tu la ea fie este dus, fie a fost ascuns foarte adânc.

Barukka se uită la podea de parcă ar fi privit în adâncimile pământului, apoi îl studie pe Luke.

— Cine ești? Ești mai mult decât pari. Îți simt prezența.

— Este un Cavaler Jedi din stele, spuse Teneniel.

— Vino să pui capăt lumii noastre! sâsâi Barukka înspăimântător. Da! Da! Închisoarea! Am fost acolo! Se învârti într-un ritm amețitor, începu să scoată sâsâituri și să scuipe. Arată cu bastonul ei spre podeaua peșterii.

Inima Leiei se cutremură și își dădu brusc seama că sunetele pe care le scotea Barukka în timp ce scuipa erau de fapt cuvinte, o incantație. Pământul de sub picioarele Barukkăi se zdruncină și se ridică să formeze un lanț de munți în miniatură, care ajungea până la genunchii ei, întinzându-se dintr-o parte a peșterii în alta. Brusc, praful începu să se învârtă și clădiri se ridicară la picioarele Barukkăi: ascunsă în munți era o mare clădire cu șase laturi, având o mare curte în centru. Cărămizi câptușeau interiorul fiecărui perete, micile ferestre și ușile. Mici turnuri rotunde de pază se ridicau la fiecare colț al închisorii, în timp ce droizii se învârteau în scaun, păzind în continuu cu micile lor blastere. Mici căutători imperiali stăteau de pază la un capăt, în timp ce figuri făcute din praf mergeau într-o manieră imposibilă pe pământ. În partea îndepărtată a închisorii praful se ridica în valuri, de parcă se formase un mic lac.

Chewbacca gemu de teamă și arată spre micile figurine umanoide din praf, care mergeau prin perimetrul închisorii, unele îmbrăcate ca trupe de șoc, altele în haine de vrăjitoare. Barukka stătea peste creația ei, cu transpirația curgându-i pe față, gâfâind. Ochii îi erau lucioși și lumina de foc licărea în ei. Leia putea simți că un mare arc de concentrare lăsa femeia să manipuleze praful din fața sa. Era un talent dincolo de tot ceea ce mai văzuse Leia și o speria. Dacă Barukka putea face asta, ce fel de putere avea asupra altor surori ale nopții?

— Acestea sunt intrările în închisoare, spuse Barukka, arătând înspre ușile estice și vestice ale închisorii. Și aici sunt gardienii, împunse paznicii turnurilor cu bastonul, lovi căutătorii imperiali și strivi un avanpost de la marginea vestică a deșertului. Gethzerion caută de mult să asambleze

o navă pentru a evada și încă păstrează componente aici, în subsolul de sub turn.

Han și Luke se apropiară de harta vie și o studiară cu atenție.

— Acel turn este prea bine păzit pentru ca noi să intrăm în plin, spuse Han. De fapt, întreaga vale estică este prea expusă.

Studiară lacul din vestul dealurilor.

— Aș spune că șansa noastră cea mai bună ar fi să ne cățărăm pe dealurile de aici, spre nord și spre sud, aprobă Luke, apoi să ne furișăm în închisoare prin spate. Odată ce am intrat este un drum ușor pe străzile închisorii, pe potecă și în turn.

— Da, spuse Han. Și există o navă și un cuplu de biciclete de viteză parcate în față. Odată ce am luat componentele de care avem nevoie ar trebui să putem să le încărcăm și să plecăm.

Deasupra turnului, o mică figură a unei surori a nopții veni printr-o ușă, rămase uitându-se la cer pentru un moment, de parcă ar fi privit direct fața Barukkăi. Femeia țipă brusc:

— Gethzerion! și se întoarse, zdrobind figura cu bastonul.

Replica perfect vie a închisorii dispăru în nisip și Barukka căzu în genunchi suspinând. Luke ajunse lângă ea, atingând-o blând pe spate și sprijinind-o.

— E în regulă, spuse Luke, nu te va mai răni.

Barukka se uită la el și fața îi era acoperită de nenumărate vânătăi. Dar cum rămâne cu mine? țipă ea. Când mi se vor vindeca vânătăile?

Luke îi atinse fața.

— Aceia care folosesc partea întunecată a forței pentru a-i răni pe alții se rănesc adesea pe ei înșiși, spuse el încet. Își trecu degetele peste vânătăile ei și imediat umflătura se diminuează. Rămâi cu mine la noapte, spuse Luke și împreună vom putea începe vindecarea ta.

Târziu în noapte, Leia se întinse pe o pătură. Refrenul Han Solo, ce bărbat! Solo răsuna în continuu în mintea ei până

când îi trezi dorința să îi dea un ciocan lui C-3PO. Dacă ar fi știut el că reușise să o afecteze atât de mult! Oare știa că îi va rămâne în minte și va cânta la nesfârșit până când era la un pas să înceapă să țipe?

Pentru a se calma rămase trează și îl ascultă pe Luke în timp ce îi instruia pe Teneniel, Barukka și pe Isolder.

— Jedi își folosește Forța numai pentru cunoaștere și apărare, niciodată să rănească sau să câștige putere.

— Dar în vrăjile clanului nostru, interveni Teneniel, cuvintele sunt aceleași, indiferent dacă spunem ceva de bine sau de rău. Cum am putea ști dacă le folosim corect?

— Nu cuvintele vă dau puterea; intenția este cea care contează, spuse Luke. Când veți rămâne calme, când vă veți simți împăcate, când vă veți arăta mărinimia și dreptatea față de cei care se fac dușmanii voștri, atunci veți ști să folosiți Forța corect. Dacă te lași în voia urii, a disperării sau a lăcomiei, atunci vei ceda părții întunecate și aceasta îți va domina destinul, va prelua conducerea asupra ta.

— Îmi lipsesc... prietenii din clanul Surorile Noptii, spuse Teneniel. Pe când eram copil m-am jucat cu Grania și Varr și îi consider prieteni dragi. Chiar Gethzerion îmi dădea daruri în timpul Festivalului Iernii. Am eliminat-o din clanul nostru cu șapte ani în urmă. Nu pot să îi consider pierduți.

— Unii dintre ei i-ai putea recupera din mâinile părții întunecate, spuse Luke. Dacă simți o legătură față de ei, atunci trebuie să îi salvezi. Dar nu poți să te lași păcălită. Partea întunecată poate fi ademenitoare și unii se întorc complet de la lumină, devin agenți ai răului. Amintește-ți partea bună care a fost odată în ei dacă poți, iubește-i pentru asta, dar nu îi lăsa să te ademenească. Agenții răului se dezvăluie deseori de bunăvoie.

— Ai spus că aceia care urmează calea întunecată pot fi aduși înapoi. Dar dacă devii tentat? întrebă Barukka în liniște. Cum poți să te eliberezi?

— Atunci trebuie să întorci spatele părții întunecate cu întreaga ta inimă. Renunță la furie, renunță la lăcomie, renunță la disperare.

Leia se uită la Barukka și văzu că fruntea femeii era încruntată și o lacrimă apăru în ochii ei. Deși Leia nu putea să își imagineze ce se petrecea în mintea femeii, cumva se simți foarte recunoscătoare că nu are problemele Barukkăi.

Luke se întinse și atinse bărbia Barukkăi, îi ridică fața și spuse blând:

— Și, în timp, trebuie să renunți la vină.

— Gethzerion nu este cu ei, spuse Teneniel fermă, în seara următoare, pe când se uitau de pe dealuri înspre închisoare.

Făcu semn spre soldații și căutătorii imperiali care mărșăluiau pe niște terenuri plate maronii, precum o turmă de păsări metalice neîndemânatică. În secret, ea își dorea ca Gethzerion să facă parte din mica armată. Teneniel nu agreea ideea de a intra în complexul închisorii, știind că s-ar putea întâlni cu Gethzerion după colț. Terenurile plate din jurul complexului păreau aride. Petice de cânepă creșteau în jurul numeroaselor gropi de noroi, iar apa era prețuită mai mult ca orice.

— Am numărat vreo optzeci de căutători imperiali și aproximativ șase sute de trupe de șoc, spuse Isolder. Ce păcat că nu există nici o cale să trimitem un mesaj către surorile clanului.

— Pot să trimit eu mesajul, spuse Teneniel. Își închise ochii și șopti cuvintele pe jumătate, rosti o vrajă pe jumătate pentru a transmite mesajul la distanțe mari.

— Augwynne, spuse fata, ascultă-mi cuvintele, privește-mi ochii. Acestea sunt forțele surorilor nopții care vin împotriva ta. Teneniel simți legătura cu Augwynne și o lăsă pe femeie să vadă prin ochii ei trupele imperiale mărșăluind.

— Cât de mult crezi că va mai dura înainte să ajungă la

Muntele Vrăjit? întrebă Isolder. Teneniel întrerupse legătura.

— Două zile, spuse Teneniel. Ar trebui să ne întoarcem până ajung ei. Rămaseră pe un deal, ascunși după gardul împrejmuitor de frunze verzi de la tufișuri wax înalte.

Opt kilometri mai aveau. Luminile închisorii străluceau precum stelele în orizont. Un turn înalt de observație, care părea făcut din sticlă, se ridica din pământ precum un ghimpe. Pereții din oțel ai închisorii se întrezăreau pe dealurile verzi. Teneniel șopti o vrajă să își îmbunătățească vederea și se uită departe spre închisoare. Putea să vadă mai multe vrăjitoare în hainele lor negre în afara închisorii, în turnurile de lângă zidurile închisorii și în mijlocul orașului strălucitor droizi gardieni patrulau constant, acoperind perimetrul cu armele lor. Un echipaj zbura de-a lungul perimetrului. Era identic cu ceea ce le arătase sora Barukka.

Luke își scoase macrobinoclul de la centura cu utilități.

— Au numai un speeder acolo și mașina de deplasare este plecată. Văd niște senzori de direcție sus în turnuri, nimic complicat. Totuși, R2-D2 și C-3PO vor trebui să rămână aici. Nu putem risca să ne depisteze. Aceasta fiind o închisoare, trebuie să ne așteptăm că au o mulțime de biosenzori. Dacă avem de gând să intrăm neanunțați va trebui să stăm nevăzuți cât mai mult posibil, să încercuim pe la sud de dealuri. Odată ce ajungem acolo, stânca ne va acoperi.

R2-D2 începuse să șuiere și să se agite în locul său.

— Domnule, traduse C-3PO, R2-D2 detectează transmitere de informații între navele de război ale lui Zsinj și închisoare.

— Bine, ce spun? întrebă Han.

— Îmi e teamă că transmisiunile sunt codate, răspunse C-3PO. Totuși, codul pare să se bazeze pe unul pe care Alianța Rebelă l-a spart acum mulți ani. Dacă îmi acordați câteva ore poate voi reuși să traduc mesajul pentru dumneavoastră.

— Îmi pare rău, C-3PO, spuse Luke. Mi-ar plăcea să știu ce spun, dar nu pot aștepta atât de mult. De ce nu lucrați la asta cât vom fi noi plecați?

— Ei bine, domnule, spuse C-3PO, îmi voi concentra toate resursele mele pe îndeplinirea acestei sarcini.

— Foarte bine, spuse Luke. Chewie, ai grijă de droizi pentru noi. Ne vedem în curând.

Chewbacca mârâi și îl bătui pe Han pe spate pe când își spuneau la revedere. Teneniel îi eliberă pe rancori de echipament și le spuse să se ducă în pădure să vâneze. Ca întotdeauna pe Dathomir, soarele apunea brusc și în lumina apusului purpuriu Han, Leia, Luke, Isolder și Teneniel se îndreptau peste câmpie, păstrând peticele de cânepă între ei și turnurile orașului. Teneniel șopti ceva vrăji pentru a-și ascuți auzul și vederea, dar în primele câteva minute nu desluși decât câte un croncănit ocazional al unei șopârle sau fășăitul unui pește burra în gaura lui de noroi, iar la distanță o auzea pe Tosh gemând o strigare, urându-le drum bun.

Se îndreptară spre dealurile sterpe de la sud și ajunseră la ele în două ore, tocmai la timp, când luna de pe Dathomir răsărea și atunci se întrecură spre nord prin pietriș și șanțuri pline cu apă. Stâncile și solul reflectau lumina argintie a lunii, încă mai radiind căldura uscată a zilei, iar un vânt rece din munți șoptea printre ierburile moarte, într-o groapă au întâlnit o pereche de creaturi încornorate, săpându-și drum prin nisip și Luke se opri. Saurienii murdari își arcuiră vârfurile cozilor de surprindere, dar nu păreau înspăimântați îndeajuns încât să se lupte. În schimb, își retraseră capetele sub carapacele lor de armuri, își scuturară praful care mai rămăsese pe spatele lor, apoi porniră peste un deal, îndreptându-se spre câmpurile de cânepă pentru cină și ceva de băut.

Curând după aceea, grupul observă o santinelă aflată de pază într-un turn alb, de cincisprezece metri înălțime. Turnul avea două scaune pe o platformă și un echipament pentru un tun de energie.

— Ce crezi că se petrece? întrebă Leia. Unde sunt paznicii?

— Am văzut destul de mulți soldați plecând în marș, spuse Han. Poate că închisoarea este păzită numai de un echipaj scheletic, iar unii dintre paznici au fost retrași.

— Nu, spuse Luke. Uită-te la senzorul din turn. Farfuria lui este ruginită pe deasupra. Își dădu seama imediat că nici

unul dintre ceilalți nu ar fi putut zări acel detaliu în întuneric. Luke își forța simțurile la maxim. Nu cred că folosesc această santinelă și nu au mai pus un paznic aici de ani de zile. Gândiți-vă, din moment ce împăratul a interzis accesul pe această planetă, toată lumea de aici este prizonieră. Chiar dacă o persoană fuge, nu poate să se ducă realmente nicăieri.

— Totuși, spuse Leia, nu ar fi criminali și nelegiuiți alergând liberi. Era ceva greșit în observația ei și Luke se gândi, încercând să decidă ce ar putea fi, dar avea nevoie să se concentreze în altă parte pentru moment.

— Ei bine, asta e, oftă Luke. Hai să vedem ce putem găsi; sări un gard și dădu peste un mare râu maroniu. Se așteptase la un râu. În timpul călătoriei lor printre râulețele șerpuitoare, chiar dăduseră peste un mic lanț de dealuri.

La un kilometru spre nord, o duzină de droizi giganți cu mâini multiple, răsărind cu o mulțime de lopeți și ghilotine, lucrau la un sistem de irigare cu țevi mutabile peste o serie de câmpuri. Harta Barukkăi nu arătase droizii. Așa că apăreau diferențe subtile. Dincolo de asta, putea să vadă numai peretele de est al închisorii, un perete negru, ascuns, pe care nici măcar un rancor nu se putea cățăra. La fiecare dintre cele două turnuri, droizi umanoizi mânuiau tunuri de explozie. Droizii erau cu fețele spre interior, blasterile fiind ațintite spre curtea interioară.

— Nu văd cine știe ce acolo, spuse Luke, survolând pământul cu macrobinoclul lui. Sunt niște droizi de recoltare și o pompă de extracție. Văd portul de încărcare din spatele închisorii, dar este greu de spus cât de bine păzit ar putea fi.

Luke încercă să își pună macrobinoclul la loc, dar Teneniel i-l smulse, îl ținu ridicat și zâmbii când văzu că lumina de culoarea ametistului arăta lumea mai bine decât ar fi putut să o facă vrăjile.

— Hai să intrăm, spuse Isolder.

— Nu putem să ne ducem acolo pur și simplu, obiectă Han.

— Putem să deturnăm unul dintre droizii de recoltare, zise

Isolder. Sunt niște droizi destul de primitivi. Dacă sari în spatele lor, se vor gândi că au strâns o recoltă și te vor duce direct spre depozitul de procesare a fructelor.

— Ești sigur că asta va funcționa? întrebă Han. Dacă paznicii de la portul de încărcare verifică din când în când căruciorul? Dacă droizii de pe parapeți ne zăresc și trag? Dacă droizii de recoltare au implementate secere pentru tăierea recoltei? Pot să mă gândesc la un milion de lucruri care ar putea merge greșit!

— Ai vreo idee mai bună? comentă Isolder. Mai întâi de toate, gărzile lucrează pentru a opri oamenii să iasă din închisoare. Nu se îngrijorează în legătură cu încercările de a intra în închisoare. În al doilea rând, nu trebuie să ne facem griji pentru paznicii de pe parapeți, dat fiind faptul că ne vom strecura încet pe sub grâne. Și, în al treilea rând, știu că acei droizi nu au secere interne pentru că sunt modele HD hapi doi treizeci și patru C!

Han se uită la Isolder și Luke la Leia pentru a le surprinde reacția. În mod evident, cei doi bărbați încercau să o impresioneze și Isolder tocmai marcase primul punct – dacă planul lui avea să funcționeze.

— Bine, spuse Han. Voi conduce eu. Își scoase blasterul și urmări o creastă a dealului, păstrând o fâșie de pământ între ei și droizii de pază de pe parapeți. Când ajunseră la marginea câmpurilor înămolite, alergară printre rânduri de viță de vie pline de struguri. De multe ori, Han smulse broboane mari și le aruncă în gură.

Ajunseră repede la droidul de recoltă. Era înzestrat cu zeci de mici gheare pe care le folosea pentru a pune fructe într-o râșniță care semăna cu o gură imensă.

Avea cam trei metri înălțime și mergea pe picioroange. Han se uită la el mirat, în vreme ce Isolder se cățăra pe o mică scară de acces aflată pe o parte a droidului și se lăsă de probă înspre droid. Acesta părea să nu îl fi zărit și continua să arunce fructe în gaură, așa că Isolder îi îndemnă să vină mai repede.

— Intrați, spuse Isolder. Acesta e aproape gol.

Han, Leia și Luke îl urmară repede. Teneniel ezită și Luke putu să îi simtă teama. Nu îi plăcea ideea de a intra acolo, căzând într-o cameră întunecată.

Droidul se întoarse și începu să meargă spre închisoare, aparent satisfăcut că râșnița lui era plină. Luke își săltă capul în afara râșniței și șopti:

— Teneniel, grăbește-te!

Ea se repezi pe scară și sări înăuntru.

Râșnița era destul de aglomerată cu cinci oameni în ea și Luke se găsi stând în fructe până la genunchi, înghesuit bine între Teneniel și Isolder. Simțea disperarea lui Teneniel, așa că îi atinse mâna și îi șopti:

— E în regulă. Va fi bine.

Han se ridică și simți cum mărșăluia droidul spre pereții închisorii. Se pare că ne apropiem de cele două gărzi aflate la portul de încărcare, șopti Han, apoi se lăsă la loc.

Inima lui Teneniel bătea puternic și încercă din răputeri să își încetinească respirația, să se calmeze, să simtă Forța, așa cum o învățase Jedi. Luke îi studie efortul. În sfârșit, ea respiră ușurată și Luke îi șopti:

— E foarte bine și îi strânse mâna.

O lumină străluci deasupra lor prin gura droidului care se opri când ajunsese în portul de încărcare. Vocea lui metalică salută.

— Am de livrat o încărcătură de fructe hwotha pentru procesare.

— Atât de repede? întrebă unul dintre paznici. Aceste vii trebuie să plesnească sub atâta greutate. Treci mai departe.

Droidul intră în închisoare și abia atunci putu Luke să audă gărzile vorbind:

— Cu atâtea fructe, crezi că vom putea să luăm și noi ceva?

— Nu, spuse celălalt. Alama le va mânca pe toate.

Droidul înainta greu pe holurile puternic luminate, trecu de mașini care sâsâiau și scuiپau abur, apoi se opri pentru un moment. Podeaua se desfăcu sub ei și Luke se trezi alunecând prin întuneric pe un tub de metal. Teneniel scoase

un sunet speriată, dar Luke o prinse de mână și îi șopti:

— Este în regulă.

Roțile transportorului îi împinse mai departe într-o totală încâlceală, în timp ce duzele încorporate în acoperiș îi stropiră cu apă. Trecură de dușuri și, brusc, jeturi de aer rece îi împroșcară.

Și apoi se făcu lumină printr-o deschizătură în tubulatura aflată drept în față. Luke se rostogoli de pe procesor și o trase pe Teneniel cu el dându-și seama că erau în mijlocul unui ansamblu de mașinării care zăngăneau și zumzăiau. Ascultă atent. Putea să audă ecoul unor voci aflate undeva în dreapta lui.

— Unde suntem? întrebă Teneniel.

— Suntem sub bucătării, în tunelul de serviciu, răspunse Han. Acum tot ce trebuie să facem este să găsim o cale să ieșim din acest loc.

— Pe aici, șopti Luke, ascultând sunetul vocilor. Îi conduse târându-se prin pădurea de picioare metalice și mașinării, pe sub tavanul de țevi, peste un covor de mingi de praf. După șase minute ajunseseră la o deschidere – un grătar greu aflat pe podea. Prin el puteau să vadă sute de oameni roind într-o mare sală de mese, toți purtând costume de culoare portocalie. Mulți dintre ei erau umanoizi, dar existau și câteva reptile fără păr cu ochi enormi montați pe o față care se curba ca un polonic.

— Itorieni, mormăi Han.

— Ce caută itorienii în închisoare? spuse Leia și se opri să se uite afară. O femelă de culoare verde trecu prin fața ei. Pe un podium se aflau trupe de șoc imperiale care se plimbau cu armele în mâini, privind prizonierii.

Luke se uită în jos prin pădurea de mașinării, dar nu trecu mult timp și văzu o altă lumină.

— Pe aici, spuse el, mișcându-se mai departe. Câteva minute mai târziu ajunseră la un al doilea grătar. Dincolo de el puteau să vadă o cameră luminată care mirosea a încins și a umed. Un bărbat mai în vârstă supraveghea mai mulți droizi care atârnau uniforme în cuiere, în spatele lui Luke,

ceilalți murmurau, uitându-se spre ieșire.

— Ce mai e acum? întrebă Han. Bătrânul ordonă ca droizii să calce rufelee afară și droizii plecară curând.

Luke spuse cu voce tare și calm către proprietarul solitar al camerei.

— Hei, tu, vino și deschide grătarul acesta!

— Vai, te rog, Luke, șopti Leia, nu încerca acel truc. Nu îți iese niciodată!

Bărbatul merse până la grătar și se uită prin el.

— Ce căutați acolo jos?

— Trebuie să deschizi grătarul acesta! spuse Luke, lăsându-și Forța să îl atingă pe bătrân.

— Nu știu codul de acces, spuse bătrânul șoptind conspirativ, altfel v-aș ajuta cu plăcere. Ce căutați acolo? V-ați pierdut sau cum?

Luke își dădu seama că trucurile lui de Jedi nu vor funcționa cu acel bătrân, totuși simți că prizonierul i-ar ajuta cu plăcere.

— Așteaptă puțin Luke, spuse Han. Văd plăcuțele de acces chiar acolo sus. Poate reușesc să le scurtcircuitez!

— Nu te obosi! zise Leia. Probabil vei porni alarma! Han își scoase blasterul, distrugând panoul. Câteva scântei albastre se lovira de fața lui Luke. Toți își ținură respirația, ascultând.

— Vedeți, îi liniști Han, nici o alarmă.

— Ai avut noroc, șopti Leia. Acum vei începe să te joci cu firele și mai mult ca sigur că vei porni vreo alarmă!

Han întinse mâna spre panou și strigă.

— Au! Metalul se dovedi a fi mai încins decât credea el. Imediat, grătarul se ridică.

— Vezi, șopti el, ușor.

— Fanfaron, sâsâi Leia pe când se târa în camera de spălat rufe.

— Ai văzut numai asta pentru că îți vine greu să îți exprimi adevărata admirație, spuse Han.

— Bună treabă, zise Luke pe când se cățara prin trapă. Bătrânul îi ajută să urce, uitându-se prosteste.

— Ce faceți? întrebă bătrânul.

— Intrăm prin efracție, spuse Han.

În timp ce Teneniel se străduia să iasă, bătrânul prizonier stătea uitându-se la ei.

— Hmmm... spuse el, studiindu-l pe Isolder. Voi, dragilor, nu puteți să alergați pe aici îmbrăcați așa. Ce veți purta?

— Ce ai putea să ne oferi? întrebă Han.

— Cam tot ce vine pe aici, spuse bătrânul. Uniforme pentru prizonieri, gârzi – chiar gunoiul local al porturilor vrăjitoarelor. De unde sunteți, fraților?

— De peste tot, spuse Han suspicios. De ce ne pui atâtea întrebări?

— Liniștește-te, zise Luke, e inofensiv.

— Cum poți să fii atât de sigur? întrebă Han. Este un criminal, la urma urmei.

— Așteaptă un minut Han, spuse Leia. Și eu simt asta. Pentru ce ești aici?

— Am obiectat împotriva Imperiului, răspunse bătrânul. Conduceam o firmă de inginerie aerospațială pe Coruscant. Când au încercat să fure unele dintre schițele noastre, am incendiat clădirile definitiv. Îmi e teamă că dacă sunteți pe urma unor tipi periculoși, ați venit în locul greșit.

— Prizonieri protestatari politici? întrebă Han.

— Și contestator conștient, spuse Leia. Potențial prea valoros pentru Imperiu ca să-l piardă, dar prea periculos să-l lase să rămână liber și să se alăture rebeliunii.

— De aceea Imperiul i-a închis aici, spuse Luke, pe o planetă virtual neînregistrată. Dacă erau delikte periculoase, ar fi fost trimiși în închisori de maximă securitate, unde Imperiul ar fi fost sigur că nu puteau scăpa. Dar aceștia sunt oameni pe care Imperiul a vrut să îi facă pur și simplu să dispară.

Leia îi studie fața bătrânului, o față blândă.

— Câți sunteți aici?

— Trei mii, spuse bătrânul. Dar, te rog, putem vorbi în vreme ce vă îmbrăcați. Repede! Ce căutați aici? Unde aveți nevoie să mergeți? Încercați să scoateți prizonieri afară?

— Pentru moment, vom avea nevoie de cale liberă în perimetru, spuse Han.

Bătrânul sortă grămezile de îmbrăcăminte, scoase deoparte două robe negre pentru femei și uniforme de gardă pentru bărbați. Dar se opri puțin când auzi pe cineva apropiindu-se pe coridor. Doi soldați din trupele de șoc se dădură înapoi și se uitară în cameră, atingându-și armele.

— Hei, voi doi! Țipă Han. Intrați aici! Imediat!

Soldații se uitară mirați și intrară cu precauție în cameră.

— Sunt sergentul Gruun, spuse Han, făcând un pas înainte, securitate externă! Tocmai s-au infiltrat oameni în închisoarea aceasta, chiar pe sub nasurile voastre! În toți anii mei, nu am văzut o muncă atât de superficială. Spuneți-mi cine e ofițerul vostru comandant?

Soldații își scoaseră blasterele instantaneu. Han le prinse armele de trăgace, întorcându-le astfel încât focurile să fie trase spre tavan. Isolder și Luke săriră peste soldați, rostogolindu-i.

Han aruncă blasterele pe podea, scrâșnind.

— Au, au, fierbinte!

În camerele apropiate, armurile de corp ale soldaților din trupele de șoc le împiedicau mișcarea și în câteva secunde Luke și Isolder le scoaseră coifurile. Cu câteva lovituri bine plasate îi aduseră la tăcere pe paznici. Leia le puse un căluș în gură și îi legă, în timp ce Han și Isolder le scoaseră armurile de corp, apoi aruncară trupurile în sacul cu rufe murdare. Bătrânul muncitor îi împinse în camera din spate.

Luke, Han și Isolder își puseră costumele soldaților din trupele de șoc pe ei. Pe când se îmbrăcau, bătrânul îi privea, fără să se îndoiască nici un moment de ei. Uneori, Luke știa că era mai bine să nu cunoști răspunsuri la anumite întrebări. Dacă ar fi fost torturat mai târziu, bătrânul nu ar fi putut să dezvăluie nici o informație vitală.

— Îți mulțumesc, spuse Han, bătându-l pe bătrân pe umăr după ce terminară. Nu vom uita asta. Dacă reușim să ieșim din această închisoare ne vom întoarce după dumneata.

Luke îl privi pe bătrânul prizonier și își dădu seama că

acesta știa că va suferi pentru complicitatea lui, dacă paznicii nu erau neutralizați.

— Așteptați! spuse Luke și se duse la gărzile adormite, le puse mâna pe cap și lăsă Forța să le șteargă din memorie informațiile despre mica încăierare. Când termină, respira greoi. Când se vor trezi nu își vor aminti că ai fost aici. Cel puțin nu își vor aminti câțiva ani.

Bătrânul dădu din cap solemn și îl privi pe Luke.

— Știu ce ești tu. Am mai văzut bărbați ca tine înainte. Îmi amintesc de Jedi, spuse el și îl îmbrățișă pe Luke cu putere. Vă mulțumesc.

— Noi vă mulțumim, zise Luke, ridicându-se. Se clătină puțin de oboseală sub greutatea întregii lui armuri. A distruge memoria cuiva era o sarcină dificilă și Luke se îngrijora că și-ar fi putut seca puterile pentru moment. Ar fi fost mai ușor să omoare pur și simplu gărzile, dar nu putea permite așa ceva. Pe când își croiau drum în perimetrul închisorii, spera că nu va regreta decizia pe care o luase.

— Vai mie! spuse C-3PO la patru secunde după ce sparse codul imperial. Sperase să îl angajeze pe Chewbacca într-o conversație complexă, să descrie exact cum ajunsese la nuanțele mai ascunse ale codului, dar își dădu seama că toate acele lucruri vor trebui să aștepte. Zsinj a aflat din monitorizarea transmisiilor radio că generalul Solo se află pe planetă, se grăbi C-3PO să explice și Gethzerion a negociat să îl vândă oamenilor lui Zsinj. Le-a spus că a găsit urmele care arată pe unde au târât surorile din clanul Muntelui Vrajit Șoimul Mileniului, așa că anticipează că Han va veni în oraș să caute piese de schimb. A pus la cale o capcană pentru generalul Solo!

Chewbacca mârâi, scuturându-și aruncătorul de săgeți în

aer.

— Trebuie să îi avertizăm! țipă C-3PO și R2-D2 emise un bruiaj în semn de aprobare.

Sunetul unui fluier se auzi peste interfonul închisorii și pe coridoarele din plastotel apărură un droid negru rapid, ochii artificiali strălucindu-i de câte ori privea la dreapta sau la stânga. Avea un mic blaster de mână, care putea să rănească, dar nu putea să omoare și cum mergea în jos pe coridor, țipa din când în când:

— Numărați! Numărați! Numărați!

Prizonierii erau speriați, încercând să stea departe din calea blasterului, dar droidul îi prinse pe doi bărbați, care nu erau destul de rapizi să ajungă la timp în celulele lor și nefericiții prizonieri țipau de durere.

Han și Isolder îi urmară pe coridor, îmbrăcați în costumele lor de trupe de șoc. Leia și Teneniel îi urmau îndeaproape, deghizate în vrăjitoare. Luke venea ultimul, încet și foarte obosit. Teneniel îi luă mâna și îl impulsionează să țină aproape. Cu mult efort, Luke își întinse simțurile la maxim. Se apropiiau de turnul vrăjitoarelor. Putea să le simtă acolo, în față. Coridoarele închisorii păreau ciudat de tăcute, lipsite de gărzi. Prizonierii fuseseră închiși în celulele lor pe timpul nopții.

Droidul de pază îi lăsă să treacă fără să comenteze și merseră pe holurile pustii, pașii lor răsunând pe lângă pereții din plastotel. Când trecură pe lângă un coridor lateral care ducea între legăturile dintre celule, Leia se opri.

— Așteaptă un minut... șopti ea, trăgând cu ochiul în prima celulă. O cunosc pe femeia aceea! Este de pe Alderaan! A servit ca și consultant senior în materie de tehnologie a armamentului tatălui meu.

— Continuă să mergi, spuse Luke încet. Nu putem să facem nimic pentru ea în acest moment.

— Dar se presupune că ar fi moartă! spuse Leia. Nava ei a fost găsită prăbușită.

— Mergi mai departe.

Ajunseră la o ușă blocată de o încuietore electronică.

Printr-o fereastră deschisă puteau să vadă o a doua ușa. Han se uită la panoul cu numere de la încuietoarea electronică și apăsă o secvență de patru numere alese aleatoriu. Un buton roșu se aprinse deasupra panoului, indicând că a apăsat combinația greșită.

— Nu! spuse Luke. Lasă-mă să văd dacă pot să o descifrez eu.

Merse la panou, puse mâna pe el și închise ochii, concentrându-se. Zeci de paznici foloseau panoul zilnic. Putea să simtă care numere au fost apăsate, dar nu știa ordinea exactă. Cu ezitare, apăsă cele patru numere în ordinea care spera că era cea corectă, apoi ușa se bălăngăni și se deschise.

Luke apăsă un buton pentru a deschide ușa următoare. Ajunseră la un lift micuț. Când ceilalți intrară în incinta mică, Teneniel rămase holbându-se la ei un moment, încruntându-se.

— Haide, spuse Luke. Este un lift. Ne va duce la pasarela care face trecerea spre turn. Teneniel roșii și ezită să intre.

Când liftul ajunse sus, ușa se deschise spre o pasarelă lungă, care traversa pereții întunecați ai închisorii. Geamul era atât de clar, de perfect, încât Luke putea să vadă stelele de deasupra lui. În jos, în afara turnurilor, era un șantier, câteva colibe din metal și câteva surori ale nopții care se plimbau sub luminile puternice.

O senzație sufocantă îl cuprinse dintr-odată pe Luke. Putea să simtă surorile nopții în apropiere, chiar în fața turnurilor. Isolder și Han preluară conducerea și se îndreptară spre pasarelă, dar Teneniel rămăsese încremenită de teamă.

— E în ordine, șopti Luke. Lasă calmul interior să te atingă. Extrage-ți puterea din Forță, las-o să te învăluie ca o pelerină. Trebuie să trecem de ei, dacă vrem să ajungem la șantierul lor. Forța te poate ascunde.

La capătul pasarelei se deschise o ușa. Patru surori ale nopții în robele lor negre, cu glugile atârinate, mergeau spre ei. Cea care conducea grupul pășea încet, ținându-și mâinile

în jurul taliei. Luke respiră adânc, încet și lăsă Forța să îl pătrundă.

Ceilalți mergeau mai departe, iar Teneniel înainta încordată. Surorile nopții trecură pe coridorul îngust și fusta neagră a unei femei o atinse pe Teneniel și apoi trecură de ei.

Surorile nopții se opriră și Luke putea să simtă frica lui Teneniel, putea să simtă cât de tare își dorea să fugă.

— Stop! Voi de acolo! strigă o vrăjitoare în urma lor cu vocea ei seacă, trosnind ca un lemn bătrân.

Ca la un semn, grupul se opri.

— Ce căutați atât de târziu în închisoare? întrebă femeia.

Han se întoarse și răspunse prin microfonul caschetei:

— Deranj în aripa C.

Sora nopții dădu din cap gânditoare, se pregăti să se întoarcă, dar se uită din nou la ei.

— Ce deranj? De ce nu am fost înștiințată?

— O mică încăierare între deținuți, spuse Han. Nu am dorit să vă deranjăm.

Vrăjitoarea își scoase gluga și în luminile strălucitoare Luke îngheță de groază. Părul ei alb era nepieptănat și cârlionțat. Ochii injectați erau de o culoare roșu sângerie. Dar cea mai oribilă era fața ei – o monstruozitate de culoare purpurie din cauza vaselor de sânge sparte.

— Îți simt ochii, spuse sora nopții. De ce ar trebui o vrăjitoare să se teamă aici – pe domeniul nostru?

— Cu atât de multe gărzi plecate umblă zvonuri de o răskoală apropiată, spuse Han, făcând un pas înainte, băgându-se între Teneniel și surorile nopții. Îmi e teamă că există ceva adevăr în acele zvonuri.

Vrăjitoarea dădu din cap gânditoare. Luke putea să simtă încercarea ei de a-i testa și aproape că își scoase blasterul. Își canaliză Forța, o lăsă să pătrundă în vrăjitoare, să îi șteargă suspiciunile.

— Voi face o vizită în aripa C. Prezența mea ar trebui să intimideze masele, spuse femeia. Îți mulțumesc pentru că m-ai avertizat.

Han dădu din cap și sora nopții se întoarse, își trase gluga

și porni spre lift.

Han îi conduse în turnul de sticlă. Deschise o ușă și meraseră printr-un fel de cameră comună.

Șase surori ale nopții, îmbrăcate în robe negre, stăteau întinse pe canapele de pluș puse în cerc și priveau un spectacol fantomatic de imagini ale unor bărbați și femei frumoase. Vrăjitoarele gustau din fructe exotice și nu păreau să îi observe trecând.

Han îi conduse într-un lift și pe când ușa se închidea, Teneniel aproape că se prăbuși.

— De surorile nopții am trecut, spuse ea. Aceea era Gethzerion. Eram sigură că mă va recunoaște. Trase adânc aer în piept.

Luke se uita la ușa liftului și simți brusc că parcă ar levita deasupra Dathomirului. Uitându-se spre planetă văzu că totul era negru. Totul era înghețat. Fiecare parte din planetă era moartă. Își închise ochii și încercă să se odihnească pentru un moment, gândindu-se că probabil oboseala îi afecta viziunile, dar întunericul rămase și un copleșitor sentiment de disperare și urgență îi umplu sufletul. Se holbă în întuneric, înțelegând despre ce era vorba: o viziune din viitor.

— Ce este? spuse Leia, întorcându-se spre Luke. Ce se întâmplă?

— Nu putem să plecăm de aici, răspunse Luke, cuvintele părând seci în gura lui. Nu putem să plecăm din lumea asta încă – nu așa.

— Ce vrei să spui? întrebă Isolder, iar Han adăugă:

— Da, ce vrei să spui? Trebuie să plecăm!

— Nu, zise Luke, uitându-se în depărtare. Își scoase casca și trase aer în piept. Nu, nu putem. Tot ce este aici e complet greșit. Este prea mult întuneric. Putea să simtă întunericul venind, răceala strecurându-se prin fiecare fibră a mușchilor săi.

— Uite, spuse Han. O să luăm niște piese de schimb pentru Șoim, apoi trebuie să ne luăm tălpășița de aici cât timp mai suntem în viață. Imediat ce ajungem înapoi pe

Coruscant putem să trimitem o flotă, poți comanda un milion de trupe – orice e necesar!

— Nu, spuse Luke ferm. Nu putem să plecăm.

Era înspăimântat, dar nu avea nici un plan. Nu putea să se ducă înapoi la surorile nopții și să le atace. Nu își puteau permite o confruntare în acel moment.

— Ascultă-l pe Han, spuse Isolder. Acești oameni sunt captivi aici de ani de zile! Nu au nevoie ca noi să devenim martirii care îi salvează în seara asta. Vor rezista până ne întoarcem să îi salvăm.

O lumină palidă de siguranță părea să pătrundă prin Luke și se întoarse spre Isolder, se uită repede la ei.

— Nu, nu pot. Priviți și veți vedea. Credeți-mă, puterile întunericului se adună rapid. Isolder, ai spus că flota ta va ajunge în șase zile. Dar dacă nu îi oprim la timp, această planetă va fi distrusă!

Han își scutură capul neîncrezător.

— Ascultă, puștiule, spuse Han, nu începe cu nebunii din astea cu mine. Știu că ești sub o presiune imensă. Ai câteva probleme acum – și chiar te compătimesc – dar în cazul în care continui să vorbești așa și să îi sperii pe oamenii aceștia, voi fi nevoit să te fac eu însumi bucățele.

Luke putea să simtă nervozitatea lui Han. El nu voia ca Luke să îi supere pe ceilalți. Poate că avea și dreptul să nu dorească așa ceva. Ușile sâsăiră când se deschiseră, dar Luke stătea tot cu spatele.

— Dă-i drumul, Han, spuse Luke, arătând spre imensul spațiu de depozitare din spatele lui, fără a se obosi să se întoarcă. Iată ce cauți.

Luke se întoarse și văzu zeci de nave avariate – trei aproape demolate, cargouri imperiale lift-interceptor, o duzină de nave de vânătoare cu motoare bi-ionice îngropate pe jumătate, părți din mașini de suspensie. Han inventarie vehiculele deteriorate și trase adânc aer în piept. În centrul șantierului, cu proiectoarele strălucind sub ei, se afla un Războinic cu motor bi-ionic aproape complet și un transportor ușor de marfa care arăta aproape la fel ca Șoimul

Mileniului. Majoritatea perechilor de senzori frontali erau pictați orange-ruginiu, în timp ce carcasa era de o culoare olive pal, iar motoarele dorsale erau de un albastru care amintea de vechii pirați spațiali. Urme de sudură arătau locurile unde cele trei nave fuseseră unite între ele.

— Aproape că și-au construit o navă! spuse Han, scoțându-și casca pentru a se uita mai bine. Se pare că nu mai au nevoie decât de câteva celule pentru motoarele sublumine.

— Nu putem să fim atât de norocoși, zise Leia.

— Hei, aceste transportoare de mărfuri ușoare erau unele dintre cele mai populare în galaxie în zilele lor, spuse Han. Nu găsești o navă care să fie mai durabilă.

Isolder își scoase casca și trase adânc aer proaspăt în piept.

— Mai multă greutate în plus vrei să spui.

— Același lucru, zise Han.

Han înaintă pe o rampă mică spre navă.

— Așteaptă! spuse Leia.

Han se opri și Leia studie șantierul suspicioasă.

— Aceste părți de echipament sunt destul de valoroase, spuse ea. Sunt aici sub pământ, luminate. Nu e ciudat că nu sunt păzite?

— Cine are nevoie de paznici? întrebă Han. Aceste nave nu vor zbura. Pe lângă asta, ai văzut soldații din trupele de șoc plecând. Locul este puțin păzit în noaptea asta.

— Și ce e cu alarmele? întrebă Luke. Își ridică macrobinoclul, își ajustă lentilele și scană camera. Nu văd nici urmă de alarme cu laser, dar acest loc poate fi echipat cu orice – senzori de mișcare, câmpuri magnetice de imagine – și în această grămadă de gunoi nici nu știm unde să începem să căutăm.

— Deci ce vrei să facem noi? întrebă Han. Să stăm pur și simplu aici? Trebuie să verificăm nava asta.

— Haide, spuse Leia, atingându-l pe Luke pe umeri. Are dreptate.

Han și grupul se furișară, cercetând pământul și grămezile

de gunoaie aflate peste tot. Trapa de intrare a transportorului corelian era închisă și Han se opri un moment, studiind panoul de acces.

— Dacă ar fi ca eu să păzesc nava asta, locul unde aş pune alarma ar fi chiar aici, spuse Han. În cazul în care cineva ar apăsa secvența greșită, bzzz, alarma ar porni.

— Care este secvența corectă? întrebă Teneniel. Luke își puse mâna pe panou, dar nimeni nu îl mai atinsese de multă vreme. Nu putea să simtă secvența.

— Nu știu, spuse Han, studiind personajele. Fiecare căpitan are propriul său cod. Dar bineînțeles că autoritățile portuare au drepturi mai mari, depinzând de sistemul în care ești înregistrat. Iată licențele.

El arată spre un șir de caractere. Unele dintre scrierile extraterestre erau mici, sculptate delicat. Unele erau pictograme, în timp ce altele erau inscripționate neglijent și puternic cu lama cuțitului, de parcă ar fi fost realizate de o rasă de războinici.

— Oricine ar fi condus această navă, ea a călătorit mult în sistemele Chokan, Viridia și Zi'Dek. Cunoșteam unele dintre aceste coduri de acces în porturile lor, în zilele vechii Republici, dar acest caracter funcționa pentru imperialiști. Ei au schimbat toate codurile. La naiba, îmi doresc să fi fost mai mult timp pirat.

Isolder făcu un pas spre navă, tastă codul cincisprezece-zero-trei-unsprezece. Trapa se balansă în jos.

— Codul de autoritate portuară din sistemul imperial Chokan, spuse Isolder zâmbind.

Han se uită la el uimit.

— Ai lucrat în sistemul Chokan în ciuda acelei moliime distrugătoare?

Isolder ridică din umeri.

— Am cunoscut o fată acolo.

— Trebuie să fi fost o fată minunată, continuă Leia.

Han se grăbi să intre în navă.

— Mă duc să îi dau drumul sistemului de verificare și să mă asigur că aceste componente sunt bune de furat. Isolder,

tu și cu Leia găsiți niște scule și scoateți fereastra senzorială, apoi duceți-vă jos în fortăreață și începeți să scoateți generatoarele antigravitaționale din sistemul lor de prindere. Luke, fugi și adu câteva butoaie pentru a putea să luăm răcitor.

Pe când ceilalți intrau, Luke rămase lângă Teneniel o secundă în plus și o bătu pe umăr, cu fața încordată.

— Asta va dura ceva, spuse Luke. Ține ochii bine deschiși.

Leia și Isolder luară câteva unelte de pe navă și desprinseră fereastra senzorială. Luke se duse la un perete îndepărtat, acolo unde erau depozitate containere imense din metal și luă un butoi pe care îl rostogoli de-a lungul camerei. Teneniel șopti niște vrăji pentru a-și ascuți simțurile, dar descoperi că nu ajutau la nimic. Cumva, subconștient, ea era deja învăluită de Forță. Cu simțurile mărite, putea să audă orice zgomot sau sunetul unei unelte, fericirea lui Han din cabina de comandă pe când șoptea Jackpot!, ecourile metalice, pe când Luke târa butoiul pe podea, fire de nisip și praf mișcându-se. Luke se duse în interiorul transportorului, gâfâind, în timp ce se lupta cu o pompă manuală pentru a transfera răcitor în butoi. Leia și Isolder duseseră fereastra înăuntru și aprinseseră niște torțe pentru a-și croi drum printre câteva săgeți de gheață. Flăcările sâsăiră în timp ce pătrundeau prin metal.

Teneniel se îndepărtă de navă pentru a putea auzi mai bine, dorindu-și să fi avut un blaster cu ea, fie și numai pentru a se simți mai în siguranță, mai înarmată. Erau atât de multe nave spațiale defecte în încăpere, încât se simțea de parcă ar fi fost într-o peșteră stâncoasă. Nu putea să distingă mare lucru din podea.

Decise să se cațere pe o parte a transportorului care era mai adânc îngropată în rămășițe decât nava. Se duse spre el și se uită după un punct de susținere. Mirosul de metal oxidat îi pătrunse în nări. Găsi o deformare noduroasă, se apucă de ea și începu să se cațere, dar putea să jure că auzise foșnetul fustelor și un cuvânt bălmăjit.

Se uită prin camera luminată numai de proiectoarele de la

baza celor două nave parțial reparate. Erau multe umbre adânci. Tavanul înalt abia dacă amplifică ecoul loviturilor lui Han și ale celorlalți, în timp ce lucrau. Teneniel se grăbi să ajungă fără zgomot în vârful navei, unde se așeză să privească peste șantier. Din acel loc putea să vadă totul – zona de depozitare, lifturile, o ușă care se deschidea spre o scară aflată pe peretele din sud. În capătul nordic al camerei o deschidere dreptunghiulară dădea afară. Deschiderea părea argintie de la lumina lunii. Întunericul, sentimentul înfiorător al locului, ecourile mute, gaura ce ducea afară... totul venea peste Teneniel. Era aproape ca sala de război în care intrase pe când era doar un copil și în care mama ei murise.

Simțea aceeași sufocare și în acest loc, aceeași goliciune plictisitoare. Se uită pierdută înspre umbrele dintr-un colț îndepărtat al camerei – parcă sesizase o mișcare, forme întunecate alergând printre umbre. Se uită în același punct, dar nu putea să vadă nimic.

Începu să rostească încet o vrajă de detectare și un fior de teamă o cuprinse. Le putea simți acolo – în întuneric, apropiindu-se cu intenția de a ucide.

Teneniel scană camera, căutând atentă. Ceva era în neregulă cu vederea ei. Putea să simtă o presiune rece peste ochii ei, ceva ce îi bloca auzul și încercă să o îndepărteze ștergându-și ochii.

Brusc vederea i se limpezi. Baritha stătea la baza teancului de rămășițe pe care se afla, cu alte trei surori ale nopții lângă ea. Una dintre femei rostea încet o vrajă și își ținea degetul mare și cel arătător împreunate.

Degete invizibile îi prinseră gâtul lui Teneniel, sugrumându-o.

— Bine ai venit, soră Teneniel, spuse Baritha. Deci am întins o capcană și iată cine a căzut în ea! Ce s-a întâmplat, te-ai plictisit în sfârșit să te ascunzi în munți?

Teneniel trase aer în piept și încercă să se lupte. Urechile ei țiuiau și pocneau, plămânii ei ardeau. Încercă să rostească o vrajă de contraatac, dar nu putea să facă rost de nici un pic de aer.

— Ce păcat că nu te pot lăsa să mai trăiești încă un moment, spuse Baritha. Sunt sigură că Gethzerion s-ar fi bucurat să te tortureze!

Făcu un semn din mână și surorile nopții de lângă ea incantară și mai tare. Își strânse mâna purpurie în pumn. Teneniel simți strânsoarea ei teribil de puternică și cuvintele lui Luke îi răsunară adânc în urechi. Lasă Forța să te pătrundă.

Nu existau vrăji pe care să le poată rosti, nu putea rosti nici măcar bocete. Surorile nopții o considerară neputincioasă. Teneniel încercă să se calmeze, lăsă Forța să pătrundă prin ea, să îi elibereze gâtul. Grămada de gunoaie pe care stătea păru să se sucească și să se miște sub ea ca un rancor speriat și Teneniel căzu în mâini și în genunchi. Forța nu era acolo, nu era de găsit nicăieri. Inima ei bătea cu putere, îngrozită și încercă să strige după ajutor înainte să moară.

Lumea se întoarse și ea căzu într-un mare gol, înghițită de întuneric, așa cum i se întâmplase și mamei ei în trecut.

Luke auzi țipătul lui Teneniel în mintea lui, strigă după Han și fugi spre platformă.

Le văzu pe surorile nopții înghesuite în hainele lor la o sută de metri de navă, iar pe Teneniel zăcând într-un șold pe cargoul aflat deasupra lor.

— Încetați! țipă Luke. Dați-i drumul!

Lăsă Forța să treacă prin el și îi deschise traheea lui Teneniel. Fata trase adânc aer în piept.

— Ce? întrebă Baritha. Un omuleț mic și obraznic caută să ne comande nouă? Vrăjitoarele se întoarseră spre el.

— Părăsește locul acesta! spuse Luke. Te avertizez: spune-i lui Gethzerion să își ia vrăjitoarele de aici și să vă eliberați sclavi!

— Sau ce, străinule? zise Baritha. Sau vei sângea peste noi când îți vom lua capul? Șederea ta în lumea noastră a fost atât de scurtă, încât nu știi cine suntem noi?

— Știu cine sunteți, răspunse Luke. M-am luptat cu semenii voștri în alte lumi.

Una dintre vrăjitoare o apucă pe Baritha de braț, în semn de avertizare. Dincolo de Baritha, două dintre surorile nopții începură să cânte încet în armonie și imaginile lor dispărură. Luke lăsă Forța să îl pătrundă și își dădu seama că încercau să îi altereze simțurile.

— Nu vă puteți ascunde de mine, spuse Luke. Oriunde ați fugi vă voi vâna. Singura voastră șansă de a supraviețui este să plecați acum, pașnic.

— Minți! țipă Baritha, aruncându-și pe spate gluga. Din glasul ei începu să curgă o vrajă: Artha, Artha!

Luke își scoase arma și trase. Baritha își scurtă vraja. Se întinse cu un gest lejer și lovi săgeata de lumină.

— Nu ești un vrăjitor! strigă Baritha și una dintre surorile nopții se repezi spre el. Luke își scoase sabia de lumină și o aruncă astfel încât să se rostogolească dintr-un capăt în altul. Una dintre vrăjitoare o apucă de mâner și Luke folosi Forța pentru a suci sabia de lumină în aer, ucigând-o. Chemă sabia de lumină înapoi.

Baritha și surorile nopții făcură un pas înapoi. Una dintre femei țipă:

— Gethzerion, surori – veniți la noi! Luke știa că acela era un strigăt după întăriri.

Teneniel alunecă din vârful epavei și făcu un salt spre Luke.

— Nu! țipă Baritha și începu să rostească vraja din nou. Un panou solar se rupse de la o navă de război cu motor bi-ionic și se îndreptă rostogolindu-se spre Teneniel, lovind-o în spate. Alunecă lângă picioarele lui Luke, dar se ridică în genunchi. Baritha rosti vraja și încă un panou solar zbură prin cameră.

Teneniel se adăposti și se uită la femeia bătrână.

— Nu cred că vrei să încerci asta cu mine! o avertiză cu răutate Teneniel. În spatele lor, motoarele transportorului reveneau la viață și Luke se simți nevoit să se îndoiască de decizia de a zbura cu acea navă, care avea mai bine de jumătate din celulele de iluminare lipsă, în vreme ce deasupra se aflau distrugătoare spațiale gata să spulbere

orice echipaj s-ar fi apropiat. Pe moment, nu simțea nevoia să se certe.

O mulțime de senzori se rupse din vânătorul TIE și se îndreptă rotindu-se spre Teneniel.

— Vino! țipă Luke.

Dar fata rămase la pământ și începu să rostească o vrajă de contraatac. Săgeata se învârti în aer și se repezi spre vrăjitoare. Baritha sări deoparte pentru a evita atacul, dar una dintre surori fu lovită și aruncată prin aer la pământ.

— Să te ia naiba, Gethzerion! strigă Teneniel cu răutate. Sunt sătulă de felul cum ne vânezi. Îmi e silă să tot stau departe din calea ta! Îmi e silă de felul cum rănești și ucizi! Îmi e silă!

Luke se uită la fața lui Teneniel și își dădu seama că era infuriată, nervoasă dincolo de orice rațiune. Putea să simtă forța furiei care o cuprinsese. Fața îi era roșie și lacrimi curgeau din ochii ei. Teneniel începu să rostească o vrajă și un uragan izbucni prin cameră. Un vânător TIE se suci deasupra sub forța atacului și se prăbuși peste surorile nopții. Vrăjitoarele se adăpostiră și își ridicară mâinile, gesticulând o vrajă de apărare.

— Nu! Nu ceda în fața furiei! strigă Luke, strângând-o pe Teneniel de umăr. Acea nu e Gethzerion! Nu e ea!

Teneniel se întoarse, se uită la fața lui, trase aer în piept și brusc păru să înțeleagă unde se află. Han trase din transportor cu tunurile din față spre grămada de rămășițe, aruncând bucăți de metal și creând un nor de fum, ionizând gaze care se îndreptau spre vrăjitoare precum o furtună.

Luke îi apucă mâna lui Teneniel, o trase de pe rampă și apăsă butonul de închidere. Nu putea să mai audă vrăjitoarele rostind incantații, dar prin videoecran reușea să le vadă cu pumnii ridicați și strânși într-un gest de răzbunare. Han trase ușor maneta, încercând să ridice nava.

— Doamne, aceste motoare sunt într-o stare mai proastă decât mi-am imaginat eu, spuse el cu îndoială. Nu cred că găleata asta ar putea măcar să se ridice.

În colțul îndepărtat al camerei, femeii în haine negre intrau

pe o ușă.

— Scoate-ne de aici – acum! strigă Luke.

Han se strădui să ridice maneta.

— Maneta asta este blocată! țipă el, apucând-o cu ambele mâini.

Luke se uită la vrăjitoare și urmări gesturile lor de prindere. Își canaliză Forța prin el, apoi se aplecă și trase maneta încet. Nava se clătină și se ridică, iar Luke o întoarse și deschise subluminile la putere maximă, pe când se îndreptau spre portalul de la capătul clădirii.

Vrăjitoarele erau preocupate cu incendierea navei, în timp ce lansatoarele porniră. Nava ieși afară din clădire și transportorul tremură convulsiv, rostogolindu-se în sunetul focurilor de arme.

— Nu te teme, spuse Han. Sunt doar santinelele de la turnurile închisorii. Scuturile le pot face față. Han manevră maneta și zburară peste câmpii. Transportorul era plin de mizerie, o vechitură în toată puterea cuvântului.

— Hei, înălțimile voastre, țipă Han prin interfon, ați reușit să desprindeți generatoarele alea?

— Negativ, răspunse Isolder. Mai acordă-ne câteva minute.

— Trebuie să vă reamintesc că asta este o planetă interzisă? spuse Han. Și că deasupra noastră avem un cer plin de distrugătoare imperiale, care își îndreaptă rachetele către noi chiar în aceste momente în speranța de a ne arunca în aer.

— Afirmativ, spuse Isolder. Lucrăm la asta!

— Nu vreau să lucrați la asta, zise Han. Vreau să scoateți generatoarele alea de acolo, în acest moment!

— Mă duc să îi ajut, spuse Luke, grăbindu-se pe coridor. Teneniel stătea încă lângă trapă, privind în gol. Fața ei era palidă. Se uita în depărtare având un sentiment de vinovăție.

— Îmi pare rău, îi spuse lui Luke. Nu voi lăsa să se întâmple din nou.

Luke dădu din cap și se târi în cală, într-un colț unde se aflau înghesuite generatoarele. Isolder scosese deja două generatoare din sistemul lor de prindere acoperit de un mare

strat de rugină, iar acum încerca în zadar să mai desfacă un șurub. Leia trăgea de generatoare, încercând să le înghesuie pe lângă corpul lui Isolder.

— Trage acele generatoare din calea ta, dacă poți, îl îndemnă Luke pe Isolder, aprinzându-și sabia de lumină. Leia, vino aici și ia lichid de răcire.

Luke tăie capetele de la cele șase șuruburi rămase, apoi aplică o lovitură puternică ultimelor două generatoare. Amândouă se rostogoliră afară din sistemul de prindere. El și Isolder târără generatoarele sus, pe puntea principală. Lucrură cu disperare să le arunce pe trapă și tocmai când îl ridicau pe ultimul, Leia termină de umplut butoaiile cu lichid de răcire. Duseră în grabă tot lichidul de răcire la trapă.

— Evacuați nava! spuse Han prin interfon.

Abia dacă își termină cuvintele în timp ce ieșea din cabină.

— Vom zbura peste un lac în treizeci de secunde. Am văzut pe ecranul meu!

Han dădu la o parte zăvorul de la trapă și în timp ce rampa cobora, lichidul de răcire și generatoarele căzură și se împrăștiară. Luke era surprins să observe că, de fapt, zburau la numai cinci metri deasupra pământului cu aproximativ șaizeci de kilometri pe oră.

O explozie lovi nava și Luke se uită în sus.

— Acele distrugătoare spațiale știu că suntem aici. Să sperăm că scuturile pot rezista pentru treizeci de secunde.

O lovitură bruscă făcu nava să se balanseze și Isolder prinse fereastra senzorială și alunecă pe rampă. Se prinse la jumătatea drumului, scăpă fereastra și încercă să se târască înapoi. O a doua lovitură zdruncină nava și îl făcu să alunece mai departe.

Leia țipă, prinzându-l de mână. Apa luminată de strălucirea argintie a lunii oferea un adevărat spectacol sub ei și Luke îi apucă mâna lui Teneniel și o trase din navă. Toți cinci căzură în același timp.

Luke plonjă în apă și picioarele lui atinseră noroiul. Ieși la suprafață și se uită după ceilalți cu disperare. Teneniel ieși

lângă el, Han și Leia la vreo douăzeci de metri depărtare. În spatele lor, Isolder plutea în derivă.

Leia înotă spre Isolder. Luke se uită la nava care zbura deasupra lacului. După mai multe lovituri, scuturile cedară și nava explodează într-o minge mare de foc verde, care se ridică precum o ciupercă în noapte.

Luke înotă spre Leia și Isolder și îl găsi pe acesta cu fața plină de noroi. Tușea să dea afară apa murdară.

— E norocos că nu și-a sucit gâtul, spuse Leia.

Luke îl atinse și simți viața încă puternică în el.

— Va fi bine!

Merseră o sută de metri prin mlaștină, după care se prăbușiră pe plajă. Luke putea simți un tremur în Forța, precum un deget ce încerca un gând, de parcă Gethzerion își forța mintea, încercând să îi găsească. Erau la mai puțin de zece kilometri de oraș, în câmp deschis și surorile nopții văzuseră cu siguranță nava sărind în aer, dar Gethzerion folosea Forța pentru a căuta supraviețuitori. Luke își eliberă mintea și lăasă atingerea lui Gethzerion să treacă pe lângă el. Se uită la Teneniel și o văzu încercând să își recapete controlul. Brusc, se relaxă și Luke simți că pericolul trecuse, cel puțin pentru moment. Atingerea ce îi încerca se mută mai departe spre lac.

— Ei bine, găfâi Leia, nu a fost atât de greu!

— Da, aprobă Isolder încă tușind. Poate că ar trebui să ne ducem înapoi și să încercăm încă o dată.

— Trebuie să ne grăbim și să ieșim de aici, spuse Luke. Gethzerion își va trimite trupele de șoc să caute supraviețuitori și să vadă dacă pot salva ceva din epavă. Nu vreau ca ei să găsească altceva decât urmele noastre.

Cuvintele lui Luke păreau să reducă tot grupul la tăcere. Jedi încercă să își tragă suflarea.

— Luke, lasă-mă să văd prin macrobinoclul tău, spuse Han. Jedi se întinse spre tolba lui rezistentă la apă și scoase macrobinoclul. Han respira sacadat, uitându-se spre cer.

— Ce? Ce e acolo? întrebă Isolder.

— Nu știu, răspunse Han. Am văzut pe când ieșeam din

navă. Ceva ciudat era depistat de senzori.

— Ce? întrebă Leia.

— Sateliți, spuse Han. Oamenii lui Zsinj au lansat sateliți.

— Cum ar fi? întrebă Isolder. Mine orbitale?

— Posibil, spuse Han. Orice ar fi, sunt o mulțime.

Leia se uită spre cer, căutând printre stele.

— Nu știu, zise ea. Am un presentiment rău în legătură cu asta.

Luke îi urmări privirea. El putea să vadă sateliții, mii de stele aprinse, de parcă numărul stelelor se dublase în ultimele ore. Se gândi și își dădu seama că sateliții fuseseră lansați cam pe vremea când el avusese viziunea în lift. Își închise ochii și revăzu totul – noaptea eternă.

Un soare roz tocmai răsărea pe cerul senin și Luke se chinuia să peticească un container de lichid de răcire găurit. Rancorii veneau ținându-l de-a lungul pajiștii. Grupul lucrase mai puțin de cincisprezece minute, dar Luke simțea că trebuiau să plece curând. Trupele de șoc ale lui Gethzerion aveau să sosească acolo cam în jumătate de oră.

— Vai, slavă Domnului că v-am găsit! strigă C-3PO și Chewbacca mărâi în semn de întâmpinare. Se întoarse spre Chewie și R2-D2. Vezi, ți-am spus eu că totul va fi bine. Înălțimea sa, regele Solo, nu și-ar permite să sară în aer! Deci, ce căutați aici afară?

— A trebuit să ieșim din navă înainte să fie doborâtă, spuse Luke. Dar am reușit să spargem o canistră și să luăm

lichid de răcire. Am pus niște bandă izolantă și așteptăm ca adezivul să se răcească. Suntem bucuroși că ai apărut.

— Eu sunt cel care v-a găsit, se lăudă C-3PO. Mulțumită superiorului meu verbocreier AA-Unu am reușit să sparg acel cod imperial!

R2-D2 scârțâi în derivă și C-3PO adăugă:

— Cu ajutorul lui R2-D2, bineînțeles. Pornisem spre oraș să vă avertizăm!

Han mârâi și se așeză pe butoi.

— Să ne avertizezi în legătură cu ce, domnule Verbocreier?

— Gethzerion! spuse C-3PO. Ea a pus la cale un fel de capcană pentru voi!

— Da, ne-am dat seama de asta și noi, zise Han, când a trebui să fugim ca să scăpăm.

— Dar mai e ceva, spuse C-3PO. Arată-le ultimul mesaj, R2-D2.

R2-D2 se balansă, se aplecă spre rancor și își scoase camerele holografice. Două imagini apărură pe pajiștile acoperite de noroi:

Gethzerion și un tânăr ofițer purtând o uniformă gri cu plăcuțe care îl identificau ca fiind unul dintre generalii lui Zsinj.

— Generale Mei var, spuse Gethzerion, poți să îl informezi pe Zsinj că l-am capturat pe generalul Han Solo și noi, surorile nopții, așteptăm nava pe care ne-a promis-o în schimb.

Bătrâna vrăjitoare rămase tăcută, cu mâinile încrucișate. Generalul Melvar o salută cu blândețe, cu niște ochi strălucitori de criminal și își scărpină falca cu o unghie de platină în formă de gheară. Asemenea implanturi erau costisitoare și dureroase, iar cei care le purtau se tăiau uneori accidental. Generalul Melvar avea mici zgârieturi faciale care dovedeau acest lucru.

— Lordul războinic Zsinj a reevaluat oferta, zâmbii Melvar cu răceală. Dorește să își exprime mâhnirea că a trebuit să bombardeze nava care a părăsit incinta, dar acum că Șoimul Mileniului a fost distrus, lucrurile s-au schimbat. Nava lui

Solo este cea pe care am distrus-o?

Gethzerion dădu din cap. Ochii ei erau pe jumătate închiși, secretoși.

— Cine era în ea? întrebă Melvar, cu vocea lui amenințătoare.

— Trupe de șoc, minți Gethzerion. Au văzut că încercam să punem nava pe picioare și au început să o piloteze înainte ca reparațiile să fie complete. Dacă nu i-ați fi ucis voi, i-aș fi ucis eu.

— Am bănuț astă, zâmbii Melvar triumfător. Deșii trebuie să recunosc că aș fi sperat ca tu să fi fost la bord. Trase adânc aer în piept. Deci, îl ai pe generalul Solo și dorești o navă.

Gethzerion dădu din cap înțepată, gluga ei întunecată acoperindu-i ochii.

— Îți dai seama că acum, din moment ce nava lui Solo a fost anihilată, spuse Melvar, poziția ta de negociere pierde teren. De aceea, lordul războinic Zsinj dorește să facă o contraofertă pentru banda ta de rozătoare.

— Exact cum speram, răspunse Gethzerion.

La acest răspuns, generalul își întoarse privirea în altă parte și încercă să își ascundă enervarea.

— La urma urmei, este bine știut chiar și în așa-zisa noastră lume că lordul războinic Zsinj nu își ține niciodată cuvântul atunci când asta îi provoacă neplăceri, continuă ea. M-am așteptat să rădă de eliberarea surorilor nopții de pe Dathomir. Deci, spune-mi, ce decorație mai oferă?

— Lordul războinic Zsinj se angajează să îl recupereze pe generalul Solo dintre surorile nopții în treizeci și șase de ore. Va veni personal să îl ia pe general. În schimb, se va abține de la a vă distruge planeta.

— Deci, el nu ne oferă nimic? întrebă Gethzerion.

— Vă oferă viețile voastre, rânjii Melvar. Ar trebui să fiți recunoscătoare că primiți chiar și atât.

— Tu nu le înțelegi pe surorile nopții, răsese Gethzerion. Noi nu ne prețuim propriile vieți. Deci, vezi tu, nu ne oferă nimic de valoare.

— Cu toate astea, spuse Melvar, îți cerem să îl eliberați pe Han Solo și să ni-l predați imediat. Vă acordăm câteva minute să vă decideți.

— Puteți să îi spuneți lui Zsinj că noi, surorile nopții, avem oferta noastră. Transmiteți-i lui Zsinj că în schimbul eliberării noastre din lumea asta, surorile îl vor servi.

Ochii lui Melvar se aprinseră cu interes.

— Cum poate el să fie sigur de devotamentul vostru?

— Îi vom aduce fiicele și nepoatele noastre – toate femeile sub vârsta de zece ani. Le poate ține unde dorește ca ostatici. Dacă nu îi facem pe plac, ne poate omori copiii.

— Chiar acum un moment ai recunoscut că viața nu are nici o valoare pentru voi, interveni Melvar. Dacă asta este adevărat, atunci nu este logic că v-ați sacrifica propriii copii pentru a vă câștiga libertatea?

Vocea lui Gethzerion deveni dură de emoție.

— Nici o mamă nu poate fi atât de rea, zise ea încet. Spune-i lui Zsinj să se gândească la oferta noastră, așa cum noi trebuie să ne gândim la a lui.

Hologramele clipiră și dispărură, iar Han se ridică, uitându-se în jur.

— Deci, spuse Han, ce crezi că a planificat Zsinj? Bombardamente aeriene sau ce?

Leia se abținu să răspundă.

— El a spus că ar distruge planeta – nu doar vrăjitoarele sau orașul lor. Oare poate să lucreze la ceva măreț?

— Precum o altă stea a morții? întrebă Luke. Nu cred.

— Nu știu ce să spun despre asta, zise Han. Gethzerion îl ia pe Zsinj drept fraier, spunându-i că m-a luat ostatic, că mi-a distrus nava. Evident că ar face orice pentru a scăpa de pe această planetă.

— Și Zsinj pare dispus să facă orice pentru a pune mâna pe tine, observă Leia.

— Da, aprobă Han. Lucrul cu adevărat înspăimântător este că dacă am putea-o prezenta pe Gethzerion lui Zsinj, cei doi au atâtea trăsături de personalitate în comun, încât cred că ar putea face ceva împreună.

Leia se uită la Han încruntată.

— Nu înțeleg, Han. Se pare că Zsinj te vrea cu tot dinadinsul. Să vină aici personal? Face un efort extraordinar să negocieze cu surorile nopții. Ce are împotriva ta?

Han își scărpină falca ușor iritat. Din vârful rancorului, Chewbacca mârâi încurajându-l pe Han să continue. Cumva Luke știa că va ieși rău.

— Ei bine, știi că după ce i-am eliminat super distrugătorul spațial, eu am – ei bine, l-am chemat personal prin holo vid și aaa... l-am întărit.

— L-ai întărit? întrebă Leia. Ce vrei să spui cu asta?

— Eu, aaa, nu îmi amintesc cuvintele exacte, dar mi-am asumat personal distrugerea navei lui și am spus ceva de genul: Să îmi pupi wookieeul! Chewbacca pufni într-un râs sănătos și dădu din cap cu vigoare.

— Lasă-mă să înțeleg, spuse Isolder. Ai spus: Să îmi pupi wookieeul! Celui mai puternic lord războinic din galaxie?

— Bine! Bine! spuse Han, așezându-se pe generator. Îmi pare rău! Nu trebuie să insistați prea mult pe chestia asta. Recunosc că am dat-o în bară! Eu, eu am făcut asta prins de febra momentului!

Isolder îl lovi pe Han pe spate.

— O, prietene, ai fost mai prost decât mi-am închipuit – la naiba, poate ești mai prost decât și-ar fi imaginat oricine – dar îmi doresc să fi fost acolo! Luke fu destul de surprins de faptul că Isolder îl numise prieten.

— Da, spuse Leia și eu. Ai fi putut vinde bilete la așa ceva. Han se uită în ochii lui Isolder.

— Serios? O, ar fi trebuit să vezi privirea lui Zsinj – știi tu, obrații roșii și saliva curgându-i din gură, părul retrăgându-i-se în nas! Era extraordinar! Știi că este un adevărat geniu? Poate să înjure fluent în aproape șaiszeci de limbi străine. Deși am auzit unele obscenități la viața mea, acest bărbat are un talent special.

— O, da, zise Isolder zâmbind. Știi că are de gând să îți pună capul pe un platou, nu-i așa? Și având în vedere reputația lui Zsinj, ar putea chiar să îl mănânce.

— Da, ei bine, zise Han, menține viața interesantă.

— Putem să ne îngrijorăm în legătură cu Zsinj mai târziu, îi atenționează Luke. Chiar acum ar fi bine să ducem piesele astea la Șoim. Hai să nu fim prinși aici în câmp deschis. Când Gethzerion va descoperi că am supraviețuit, va porni pe urma noastră. Luke se uită la butoiul cu lichid de răcire, nesimțindu-se deloc confortabil. Chiar și cu banda adezivă tot pierduseră jumătate din cantitate și el știa că aveau nevoie de fiecare picătură pentru un salt sigur.

— Va trebui să scăpăm, îl bătu Leia pe umăr, îmbărbătându-l.

Dădu din cap, acceptând numai pentru că asta era tot ceea ce putea să facă. Puseră rancorii să încarce repede generatoarele și butoaiele cu lichid de răcire în sacii din funie whuffa și apoi se urcară și ei. Rancorii nu păreau să simtă încărcătura și în zece minute ieșiră din locurile măloase la adăpostul dealurilor.

După o zi și o noapte fără somn, întregul grup era extenuat, dar rancorii păreau odihniți, așa că meraseră până aproape de apus, apoi poposiră. Totuși, Luke nu se putea odihni. Se îndepărtă în pădure și începu să se plimbe. Era încă devreme. Se opri pe un deal, uitându-se prin împrejurimi și când clipea dealurile păreau mai întunecate, înghețate, pline de viață. Noaptea eternă, șopti o voce în sinea lui. Noaptea eternă se apropia. Se întrebă dacă viziunile erau simbolice, o reprezentatie a propriei lui morți inevitabile.

Își întinse simțurile și își dădu seama de perturbările din Forță. Armata vrăjitoarelor era deja la jumătatea drumului către clanul Muntelui Văjit. Gethzerion avea speederul ei de teren și o călătorie care dura trei zile pentru o armată; ei i-ar fi luat numai o oră. Ea și restul clanului puteau să petreacă acele trei zile punând la punct o strategie.

Adesea, în trecut, Luke își putea imagina o bătălie așa cum ar decurge ea, reușind să o proiecteze în mintea lui. Când făcea asta, Forța îl ghida, îi dădea informații pe care altfel nu le-ar fi avut. Dar de data aceasta era diferit. Altercația de sub

turnuri îl învățase prea puțin despre capacitățile vrăjitoarelor. Își dorea ca Yoda sau Ben să apară și să îl sfătuiască. Totuși, singura imagine care îi apărea să îi dea sfaturi era Yoda pe hologramă.

Yoda fusese un Maestru Jedi mai puternic decât spera Luke vreodată să ajungă. Cu toate acestea, vrăjitoarele îl învinseseră pe el și pe alții ca el. Luke se simți nesigur de puterile lui. Forța?! De unde venea de fapt? Yoda spusese că viața o crease, că era energie. Dar putea Luke să o folosească având conștiința împăcată? Dacă își trăgea energia din alte lucruri vii, sugând din ele de parcă ar fi fost o lipitoare care le golește, cum putea să justifice ceea ce făcuse?

Și mai era o problemă. În bătăliile lui cu Darth Vader, Luke simțise că nu își atinsese niciodată limitele forțelor sale. Vader căutase numai să îl întoarcă de partea întunecată a Forței și asta îl ținuse pe Luke în viață. Totuși, nu își făcea iluzii că Gethzerion ar fi așa de permisivă.

— Ce se petrece aici, Ben? șopti Luke, uitându-se spre jungla din preajma lui. Lumina soarelui care apunea lăsa un fel de sclipire pe frunze. Este acesta un fel de test sau ce? Încerci să descoperi dacă rezist singur sau cum? Crezi că nu mai am nevoie de ajutorul tău? Ce se petrece aici?

Ben nu răspunse. O briză de seară adie printre vârfurile copacilor, astfel încât umbrele frunzelor dansau pe deasupra pământului. Luke privi soarele care apunea și fu surprins. Pădurea purta un miros de frunze de molid și un fel de fruct pe crengile superioare ale copacilor. Seara era călduță și perfectă, soarele apunând peste el. Deasupra, neatente la surorile nopții sau la Zsinj, șopârlele săreau peste foietajul superior al pădurii. În ciuda a tot, Luke își dădu seama că Dathomir chiar era o lume minunată. Dacă harta din camera lui Augwynne era corectă, oamenii păreau să fi explorat, probabil, unu la sută din suprafața locuibilă a planetei. Pentru majoritatea creaturilor din acel loc și pentru milioane de planete din altă parte a galaxiei, uneltirile lui Gethzerion contau mai puțin decât împrăștierea unei mâini de nisip în deșert.

Pe când Luke se plimba prin pădure, Isolder stătea și asculta cum vorbea Han cu droidul său. Leia adormise destul de repede, dar Isolder se trezi puțin mai târziu și o observă pe Teneniel stând lângă foc, afară din cercul de lumină, privind stelele. Se duse și se așeză lângă ea.

— Uneori, când mă aflu noaptea în deșert, spuse Teneniel încet și nu sunt nori, nu sunt copaci care să îmi obtureze privirea, stau trează noaptea și mă uit la stele, întrebându-mă cine trăiește acolo, cum sunt oamenii din acele locuri.

Isolder studie punctele de lumină de deasupra lor. În zilele lui de piraterie lucrase în acea parte a galaxiei și avea un dar pentru astronavigație. Prin observarea câtorva stele majore, era capabil să determine unde se aflau în spațiu.

— Am făcut și eu adesea la fel, spuse Isolder. Cu excepția faptului că între cărțile mele de istorie, lecțiile de diplomație și un pic de călătorie, am învățat multe. Alege o stea. Îți voi povesti despre ea.

— Acea, spuse Teneniel, arătând spre cea mai mare care se ivea în orizont.

— Aia nu este o stea, spuse Isolder. Este o planetă.

— Știu, zâmbii Teneniel spre el, dar trebuia să te testez. Foarte bine, sunt șase stele chiar acolo, așezate una lângă, alta care formează un cerc, spuse ea, arătând chiar deasupra lor. Cea mai strălucitoare dintre ele este albastră. Spune-mi despre ea.

Isolder studie steaua un moment.

— Acela este sistemul Cedra și se află la numai trei ani lumină. Nu este nici un fel de viață în jurul stelei pentru că este prea tânără, prea fierbinte. Alege o altă stea – una galbenă sau portocalie.

— Ce zici de steaua palidă de la stânga ei? Aceea?

Isolder se gândi.

— Acolo sunt de fapt două stele, un sistem dublu numit Fere sau Ferie și este destul de departe. Acum două sute de ani, oamenii de acolo aveau o cultură extraordinară și au construit unele dintre cele mai bune nave spațiale din galaxie – mici crucișătoare de lux. Am un unchi care colecționează

nave spațiale vechi și el restaurase un Fere.

— Nu mai construiesc nave?

— Nu, în timpul războaielor, mulți oameni s-au mutat de colo-colo, căutând noi lumi în care să se ascundă. Cineva, accidental, a adus molima pe Fere și a curățat planeta. Totuși, dacă ai avea un telescop destul de puternic, ai putea vedea oamenii de acolo așa cum erau ei odinioară. Ferenienii erau foarte înalți, cu piele fină de culoarea albă și șase degete delicate la fiecare mână.

— Cum aş putea să îi văd, dacă sunt toți morți? întrebă Teneniel neîncrezătoare.

— Cu ajutorul unui telescop ai putea să vezi lumina care se reflectă de pe planeta lor de sute de ani. Din moment ce ai vedea lumina, ai putea să vezi și trecutul lor.

— Vai, spuse Teneniel, ai un asemenea telescop?

— Nu, râse Isolder. Nu le facem atât de bune.

— Ce e cu steaua palidă de sub ea? întrebă Teneniel.

— Este Orelon și cunosc foarte bine steaua aceea, răspunse Isolder. Este mare și strălucitoare, iar din acest loc este singura stea vizibilă din gruparea Hapi. Sunt numai șaizeci și trei de stele foarte apropiate una de alta într-o grupare și mama mea le conduce.

Teneniel rămase tăcută multă vreme, gânditoare.

— Mama ta conduce peste șaizeci și trei de stele? întrebă ea, cu vocea tremurândă.

— Da, spuse Isolder.

— Are soldați războinici sau nave spațiale?

— Miliarde de războinici, mii de nave spațiale, răspunse Isolder. Trase adânc aer în piept și Isolder își dădu seama că răspunsul lui o speriasc.

— De ce nu mi-ai spus niciodată asta? întrebă ea. Nu știam că am capturat fiul unei femei atât de puternice.

— Ți-am spus că mama mea este regină și tu știai că atunci când îmi aleg soție aceasta urmează să fie regină.

— Dar... m-am gândit că este regină peste un clan de mărimea unui sătuc, spuse Teneniel fără să respire. Se lăsă pe spate în iarbă și își țină mâinile deasupra capului pentru

un moment, de parcă ar fi fost amețită. Isolder decise să îi acorde ceva timp, să o lase să se obișnuiască cu viața în termenii lui grandioși.

— Deci, spuse Teneniel gânditoare, când pleci de pe Dathomir, dacă mă uit la o stea, voi ști unde ești?

— Da, spuse Isolder.

— Și când vei fi în lumea ta, te vei uita vreodată pe cer noaptea să îmi vezi soarele și să te gândești la mine? Vocea ei era înecată, tristă.

— Din Hapi nu putem să vedem soarele vostru. Este prea palid. Hapi are șapte luni și se alimentează cu lumină de la stele atât de palide, spuse Isolder, mirându-se de tonul vocii ei.

Se întoarse într-o parte și studie fața lui Teneniel în lumina stelelor. Ca majoritatea hapilor, vederea lui pe timp de noapte era scăzută; lumina celor șapte luni și un soare strălucitor făceau ca vederea să nu fie bine dezvoltată pe timp de noapte, așa că de-a lungul timpului, oamenii lui își pierduseră treptat abilitatea de a vedea bine pe întuneric. Totuși, putea să distingă silueta ei, liniile perfecte ale feței, curba sânilor.

— Nu te înțeleg, spuse Isolder. Ce crezi că sunt eu pentru tine? Spui că sunt sclavul tău. Spui că femeile voastre răpesc bărbații pentru a-i face soții lor și faptul că mă deții îți dă un fel de statut aparte în clanul tău, dacă înțeleg eu bine.

— Nu te-aș forța niciodată împotriva voinței tale, spuse Teneniel. Eu... eu nu aș putea. Așa cum am spus, dacă o altă femeie te-ar captura, poate că nu ai fi la fel de norocos. Isolder își aminti de zâmbetul timid al lui Teneniel pe când îl abordase prima dată, mergând enigmatic în jurul lui, cântând încet, totuși privindu-l intenționat, cu ochii de culoarea cuprului, neabătându-se niciodată în altă direcție. Îi zâmbise și el se gândise să fie cordial atunci când ea îi oferise funia cu care, ulterior, îl prinse. Acum înțelegea tot. Îi dăduse destule șanse să scape și el o lăsase să îl prindă.

În ceea ce privește ritualurile de împerechere care s-au desfășurat, acestea nu erau deosebit de complexe, dar ambii

jucători trebuiau să cunoască regulile.

— Înțeleg, oftă Isolder. Și dacă eu și cu tine nu ne plăceam? Dacă nu ar fi mers căsnicia? Atunci ce ai fi făcut?

— Atunci te-aș fi vândut. Dacă ai fi preferat o altă femeie, în cazul acesta un maestru onorabil ar fi încercat să te vândă ei, aranjând un preț rezonabil, date fiind bunăstarea și circumstanțele cumpărătorului. Sau, dacă nu ar fi fost nimeni care să te placă în clanul nostru, atunci ai fi putut aranja să fii capturat de cineva din afara clanului – sau ai fi putut fugi în munți, pentru a mă lăsa să aflu că nu ai fost satisfăcut și dacă eu consideram că ar mai fi ceva de salvat, te-aș fi vânat din nou. Sunt multe lucruri pe care le-ai fi putut face.

Isolder se gândi. Deși suna barbar la prima vedere, calea vrăjitoarelor de a se împerechea nu suna cu nimic mai aparte decât în orice alt sistem. Ca și în propria lui lume, femeile dominau, dar bărbații din acel loc aveau susținere. Încercă să își imagineze cum a fost lumea aceea de mii de ani – mici bande umane luptându-se fără arme cu rancorii. Dată fiind alternativa, căsătoria cu o vrăjitoare, câștigarea protecției ei, chiar și numai pentru a deveni un sclav, se dovedea a fi un mare ajutor.

Și acum Teneniel îi oferea libertatea. L-ar lăsa să fugă, să încerce să scape de pe planeta aceea și voia un singur lucru în schimb: să fie ținută minte, să se gândească la ea cu afecțiune.

Gândindu-se la invidia mătușilor lui, la avariția mamei sale, se întreba câte femei din lumea sa ar fi fost atât de generoase, atât de înțelegătoare. Avea o frumusețe a ei pe care rareori o văzuse la cineva.

Isolder se sprijini pe coate, se aplecă spre Teneniel și o sărută ușor pe obraz, știind că o săruta de rămas-bun. Descoperi că fața ei era umedă. Plânsese.

— Dacă mă întorc vreodată înapoi în Hapi, spuse el, îmi voi aminti de tine. Știu unde ești și uneori mă voi uita spre Dathomir și mă voi întreba dacă te gândești la mine.

O oră mai târziu, Luke îi trezi pe toți, încărcară rancorii și

porniră repede la drum, conducând animalele fără milă prin păduri, peste munți și prin canioane abrupte. Târziu în noapte, se opriră din nou în pădure, la numai paisprezece kilometri de Muntele Cântător. Rancorii erau prea extenuați să poată merge mai departe. Luke simțea o urgență și dorea să grăbească pasul, dar rancorii erau prea obosiți și întreaga tabără era extenuată.

— Ne vom odihni aici pentru scurt timp, spuse Luke. Ca și cum ar fi fost o singură ființă, grupul își lepădă încărcătura și se așază pe pământul pe care așternuse păături. Amândoi droizii își redusese ră puterea pe timpul nopții.

Luke mănca în totală liniște lângă foc și rancorii stăteau gâfâind de extenuare în umbre, cu ochii închiși. Nu se recuperau bine după efortul fizic, așa că Teneniel umplu un recipient cu apă și pe când ceilalți din grup dormeau, rancorii se aplecară spre ea și o lăsară să îi spele pe față cu o cârpă udă. Luke se miră de comportamentul lor, apoi înțelese că din moment ce rancorii nu aveau glande sudoripare, rigorele călătoriei îi făcuseră să sufere de căldură. Se duse lângă Teneniel.

— Uite, spuse el, folosește Forța pentru a-i ajuta. Le poate răci corpurile.

Îl atinse pe primul rancor și lăsa Forța să pătrundă prin el. Acesta oftă mulțumit și îl atinse cu o gheară mare și murdară, de parcă voia să îl mângâie.

Teneniel își scutură capul frustrată.

— Tot nu înțeleg cum faci asta, spuse ea. Parcă ar fi mult mai ușor cu o vrajă.

— Dacă atunci când spui niște cuvinte te ajută să te concentrezi mai bine, spuse Luke, atunci nu înțeleg de ce ar face vreun rău. Dar Forța nu poate fi legată de cuvinte, nu poate fi încapsulată în cuvinte.

— Îmi pare rău – pentru ce am făcut la închisoare, spuse Teneniel. Aproape că le-am omorât. Eu... brusc, când eram nervoasă, părea că nimic din ceea ce îmi spusesei nu avea sens. Voiam numai să le omor, să termin cu răutatea lor și totuși regulile voastre m-au oprit.

— Își doreau ca tu să încerci să le omori. Voiau ca tu să cedezi în fața urii.

— Știu, spuse Teneniel, dar în acel moment nu puteam să înțeleg că partea luminată a Forței era mai puternică decât cea întunecată.

— Nu am spus niciodată că era mai puternică, răspunse Luke. Dacă e puterea pe care o cauți, se poate ca ambele părți să îți servească la fel de bine. Dar uită-te la surorile nopții – uită-te la ce oferă partea întunecată: teamă în loc de dragoste, agresiune în schimbul păcii, dominare în loc de mulțumire, consumul energiei.

— Dacă îți dorești puterea ușoară, atunci partea întunecată a Forței îți oferă ceea ce dorești – cu prețul a tot ce îți e drag.

Luke atinse fiecare rancor în parte, răcindu-le corpurile. Teneniel își puse brațele în jurul lui Luke, îl îmbrățișă din spate, obrazul ei atingând umărul lui.

— Și dacă îmi doresc dragoste mai mult decât orice altceva? întrebă Teneniel. Mă va conduce partea luminată a Forței spre asta?

Era atât de greu să înțeleagă întrebarea ei, dar Luke părea tentat să pretindă că este confuz. O găsea atrăgătoare, dar să încerce iubirea... ar fi fost tulburător.

— Nu știu, spuse Luke cu onestitate. Cred că ar putea.

— Înainte să vii, spuse Teneniel, v-am văzut pe tine și pe Isolder într-o viziune. Am fost singură atât de mult timp, trăind în sălbăticie și singurul lucru pe care mi-l doream era un soț, să mă alătur clanului meu. Multe zile am lucrat să fac vrăji prin care să văd viitorul și apoi te-am văzut pe tine în visele mele. Cred că tu ești destinul meu.

Luke îi luă mâinile și le ținu strâns între ale lui.

— Eu nu cred în destin. Cred că ne creem propria cale în viață prin alegerile pe care le facem. Uite, eu am ceva ce trebuie să îți spun, dar nu am făcut-o pentru că nu vreau să te rănesc: simt că nu ne cunoaștem. Cred că trebuie să ne calmăm.

— Vrei să spui că eu trebuie să mă calmez, șopti Teneniel.

Noi ne alegem soții rapid, adesea într-o clipire. Când te-am văzut pe tine, am știut imediat că te vreau. Nu mi-am schimbat părerea. Dar tu te porți de parcă dragostea ar trebui să vină la întâmplare.

— Nu sunt sigur că vine la întâmplare, spuse Luke. Doar că uneori crește și de obicei dispare printr-o moarte subită.

— Și? spuse Teneniel. Dacă dragostea noastră moare subit, ce am avea de pierdut?

— Nu pot să fac asta, răspunse Luke. Dragostea este mai mult decât o simplă curiozitate sau un entuziasm de moment. Nu cred că doi oameni pot să știe că există un sentiment real până nu au petrecut timp împreună, până nu au un trecut prin diferite experiențe. Iar eu am o datorie de îndeplinit. Îmi voi termina antrenamentul de Jedi și după ce părăsesc această planetă... adevărul este că s-ar putea să nu te mai văd niciodată. Tu și cu mine nu vom avea niciodată un asemenea trecut împreună.

Luke ar fi dorit să îi spună mai multe, să îi spună că într-o zi spera să întâlnească o fată ca ea, dar în umbrele adânci ale copacilor, Han se agită în somn, ridică o mână în aer și spuse cu voce tare:

— Nu! Nu! apoi trase pătura să își acopere capul și se întoarse pe partea cealaltă.

Luke se gândi că e ceva straniu la mijloc. Îl mai văzuse pe Han vorbind în somn înainte. Simți o perturbare în Forță, de parcă ceva invizibil se mutase sub coroana copacilor alături de ei. O putea simți plutind în apropiere și se întrebă dacă vreun animal se ascundea în umbră. Se întoarse să se uite și o presiune îi sfâșie capul de parcă o cască întunecată fusese pusă peste el. Un fior trecu prin el și se luptă să rămână calm. Recunosc că era un fel de test.

— Ce se petrece? Ce este? întrebă Teneniel și Luke făcu un semn din mână, gesticulă ca ea să rămână tăcută. Rămase nemișcat câteva minute, luptându-se să își păstreze controlul, deschizându-se spre Forță. Apoi sentimentul dispăru.

Teneniel trase repede aer în piept de parcă fusese brusc

stropită cu apă rece. Încercă să își acopere capul cu mâinile, apoi se uită în sus spre cer și zâmbii.

— Gethzerion, nu vei afla nimic important de la mine!

Vocea supărată a lui Gethzerion sună prin urechile lui Luke, umplând pădurea, venind de peste tot și de nicăieri.

— Dar am aflat deja, spuse Gethzerion. Am aflat că Han Solo este în viață și că visează plin de speranță să își repare nava. Trebuie să recunosc că sunt fericită că a reușit să își salveze prețioasele lui generatoare. Crede-mă și eu îmi doresc la fel de mult ca și tine să reușească să repare acea navă.

Luke se întinse cu ajutorul Forței și încercă să îi atingă mintea lui Gethzerion. Văzu o scurtă imagine a unor căutători imperiali care zburau prin întuneric și apoi Gethzerion se retrase brusc, ascunzându-se.

— Puneți șeile înapoi pe rancori, spuse Luke, simțindu-se recunoscător că reușise să vindece bestiile de căldură, chiar dacă numai pentru câteva momente. Trebuie să plecăm acum. Gethzerion își grăbește trupele prin noapte pentru a putea lua cu asalt clanul tău la răsărit.

Grupul se grăbi să își mobilizeze rancorii pentru o ultimă călătorie. Ceva se schimbase pe timpul nopții. Teneniel și Isolder călăreau împreună; la fel făceau Han și Leia. Luke călărea cu R2-D2 și își dădu seama că discuția lui cu Teneniel o făcuse pe femeie să devină ceva mai serioasă. Renunțase la el și într-un fel se simțea ușurat.

Pe când rancorii alergau spre fortificația în care se afla clanul Muntelui Vrăjit, aruncându-se prin junglă cu o viteză cu care își puteau frânge gâtul, funiile de prindere foșneau și scârțâiau, scoțând singurul zgomot care perturbă noaptea. Nici o reptilă nu sărea printre crengi și nici nu răspundea la sunetul apropierii lor. Nici o pasăre nu își mișca picioarele. În

schimb, părea că animalele junglei muriseră, căzând în liniște din liane, atât erau de tăcute.

Alergară rancorii pentru încă o oră, se cățărară peste un șir de dealuri și se opriră gâfâind să se uite spre valea în formă de vas, acolo unde Muntele Vrajit se întindea la cinci kilometri depărtare. Deasupra, cerul era aproape roșu, lumina de foc reflectându-se din cerurile acoperite de ceață. Surorile nopții porniseră focul în jungla de pe dealurile înconjurătoare, astfel încât muntele părea că stătea într-un castron de tăciuni aprinși. Luke auzi vocea lui Augwynne chemându-l:

— Luke, Teneniel, veniți repede!

— Suntem pe drum! îi transmise Luke.

Îndemnă rancorii să meargă mai repede și noroiul sărea în urma lor, pe când ghearele lor rupeau locul pe unde călcau.

Luke putea să simtă întunericul care pornise spre ei. Putea să simtă răul ca pe o boală. Aerul avea aroma flăcărilor și a pulberii. Scrum și fum se ridicau în derivă pe cerul de culoarea cuprului. Luke regretă că trebuia să conducă un grup într-un mare semicerc.

Să ajungă la muntele de pe malul nordic. Un teribil simț de urgență îl conducea, dar nu putea să îi ducă la mult mai periculoasa parte sudică a muntelui, acolo unde surorile nopții se strâneau pentru atacul lor.

Rancorii încercuiră stâncile pe panta nordică a muntelui și Luke putea să simtă prezența vrăjitoarelor în apropiere. Își ridică mâna, ordonă în liniște rancorilor să se oprească și se uită spre versantul strălucitor al stâncilor învăluite în fum. Lumina focului se reflecta pe stâncă, luminând totul, mai puțin cele mai adânci crevase.

Luke privi în grabă stâncile. Nu puteau merge în acel loc fără să se expună unui atac.

Fumul maroniu atârna peste tot precum o pânză ce acoperea lumea. Cumva, surorile nopții manipulau fumul, folosind Forța ca pe un ciocan. Aerul se simțea plin de electricitate statică.

— R2-D2, fă o scanare senzorială, zise Luke și spune-mi

dacă descoperi ceva electronic.

R2-D2 își ridică farfuria antenei sale și o lăsă să se rotească.

— Maestre Luke, comentă C-3PO, aerul este puternic încărcat și ionizarea cauzează distrugere în masă pentru circuitele mele. Mă îndoiesc că R2-D2 ar putea să depisteze ceva. Aceasta nu e vreme pentru un droid.

— Aceasta nu e vreme pentru nimeni, spuse Luke, adulmecând aerul. Norii nu erau gri de furtună sau plini de ploaie care să promită stropi de vară. Aceștia sunt nori denși plini mai degrabă de praf și pulbere decât de apă. El se uită în sus și, brusc, norii de deasupra văii se încovoieră ca și când o mână făcuse vânt deasupra unui foc. Fața lui Gethzerion umplu cerul, o față conturată de fum roșiatic care se apropia spre ei cu ochii strânși. Apoi fața se dizolvă, dar Luke rămase cu sentimentul neliniștitor că Gethzerion era încă acolo sus, ascunsă după nori, privindu-i. Rancorii mârâiră și se îndepărtară de stâncă.

— Nu vă temeți, liniști Teneniel grupul. Gethzerion încearcă numai să vă înspăimânte.

— Da, spuse Han, ei bine, funcționează.

R2-D2 își roti antenna nesigur și începu să tremure, arătând spre sud-est. Scârțâi și scoase un sunet electronic.

— R2-D2 poate să vadă multe căutătoare imperiale care vin din acea direcție, spuse C-3PO.

Luke se uită spre sud-est, apoi privi din nou muntele. Umbrele aflate într-unele dintre crevasele de deasupra lor erau atât de întunecate, încât ochii umani nu ar fi putut să observe rancorii care se târau prin crăpăturile mai adânci. Dar Luke știa că senzorii de pe un căutător imperial i-ar fi detectat imediat. Ar fi trebuit să distrugă acele căutătoare imperiale pentru ca grupul să se cațere pe stâncă și nu avea prea mult timp la dispoziție.

Luke se întinse și își mângâie rancorul. Bestiile se supraîncălziseră din nou. Putea să le simtă oboseala, amețea. Lăsă Forța să curgă prin ei, răcori corpurile rancorilor și le îndepărtă setea, apoi vorbi către ei.

— Tosh, alege-i pe cei mai puternici dintre ai tăi să îi ducă pe ceilalți la fortăreața clanului. Eu voi rămâne aici cu doi dintre voi pentru a mă lupta și mă voi alătura celorlalți imediat ce este posibil.

Tosh începu să dea ordine copiilor săi și doi dintre cei mai mici masculi luară generatoarele din cârca ei. Tosh și fiica ei își desprinseră armamentul și plasele de pe spinarea lor pe când se pregăteau de bătaie.

— Han, spuse Luke, uitându-se la el și la Leia. Du-o pe Leia la Șoim și începe să lucrezi la navă.

Pentru a accentua cuvintele, Luke își ridică mâna și R2-D2 coborî de pe spinarea lui Tosh pentru a sta între Han și Leia. Nu aveți ce face aici jos. Teneniel ar putea avea nevoie de ajutorul vostru.

— Ce vrei să spui? zise Han. Rămân cu tine. Am încă istețimea și blasterul cu mine.

— Și nu îți vor fi de folos la nimic, spuse Luke.

Han se uită puțin dezamăgit.

— Da, dar...

Tunetul răsună și făcu ecou în peretele muntelui. Un fulger purpuriu fu scuipat la suprafața stâncii, explodând precum o săgeată de lumină, trimițând resturi de magmă activă peste tot.

— Nu înțelegi, nu-i așa? spuse Leia. Surorile nopții vin după Șoim pentru că știu că este un bilet sigur de plecare de pe această planetă. Cel mai bun lucru pe care îl poți face este să pleci de aici!

— Știu asta, spuse Han pe un ton afectat. Pot să înțeleg acest lucru! Sunt de acord cu tine!

Dar Luke știa că în inima lui, Han nu putea să accepte gândul că își părăsește un prieten care era la ananghie.

Chewbacca și C-3PO se cățărară pe femela mai puternică și se așezară nu tocmai confortabil în spatele lui Isolder și al lui Teneniel. Pe imenșii rancori puteau să încapă lejer chiar și patru călători. Luke nu se îngrijora câtuși de puțin că ar supraîncărca rancorii cu persoane, dar își făcea griji în legătură cu generatoarele și lichidul de răcire. Rancorii

trebuiau să escaladeze muntele cu acele pachete.

— Veți fi bine? îi întrebă pe rancori și doi masculi mici mârâiră pentru a-l liniști.

Se uită în sus și văzu fața Leiei cuprinsă de o sclipire bruscă de lumină. Îi putea simți îngrijorarea.

— Nu te teme, spuse Luke, voi alunga acele căutătoare imperiale.

— Nu de asta mă îngrijorez, răspunse Leia. Doar să ai grijă de tine. Fără acte de eroism. Sunt niște oameni foarte răi în aceste locuri. Chiar și eu pot să simt asta.

Liniștea se lăsă peste ei și Luke nu prea știa ce să răspundă. Dacă există o zi când aveau nevoie de acte eroice, aceea era ziua.

— Voi încerca să fiu atent, spuse Luke.

Luke atinse ușor spatele lui Tosh, după care îi lăsă pe ceilalți în urmă în pădure, pentru a-și rearanja încărcătura. Tosh alergă o sută de metri pe un deal ușor ridicat, apoi se opri. Stătea semeață și adulmeca aerul. Tufișurile dese din față păreau a fi o masă neagră solidă. Tosh mârâi încet și Luke simți pericolul pe care ea îl anunța. Voia ca Luke să se dea jos pentru ca ea să se poată mișca mai ușor în luptă. Se aplecă și Luke sări pe pământ.

Testă întunericul din depărtare. Nu putea să vadă nimic, nu putea să miroasă nimic – chiar și când încerca folosindu-se de Forță, tot nu simțea nimic. Totuși, rancorii se înghesuiră în liniște în stânga lui, încercuind tufele. Luke îi urmă fără a face zgomot, folosindu-și Forța pentru a-și ghida pașii.

Ajunseră la o cărare ce ducea mai adânc în tufișuri și pământul era învăluit de lumina reflectată de la foc. Luke putea să vadă urme de scormoneli în pământ. Numai degetele cu gheare de metal ale căutătorilor imperiali ar fi putut să lase pământul atât de scobit. Se uită spre tufișuri din nou. Era mai luminat acolo, coroanele de deasupra cumva lipsite de frunze și Luke înțelese că se afla pe un mic promontoriu și că nici un tufiș nu ar fi putut să fie atât de des.

Un soldat din trupele de șoc strigă prin microfonul caschetei lui:

— Uite! Sus pe stâncă!

Luke se uită peste umăr. Cei doi rancori masculi se chinuiau pe stâncă verticală, atârându-se de prinderi vechi cu ghearele lor imense. Luke abia putea să îi distingă pe Han, Leia și pe ceilalți.

Aproape imediat se porniră lovituri de tunuri în direcția lor și Luke își dădu seama că, de fapt, ceea ce el credea că ar fi tufișuri era o pânză imperială de camuflaj, dosind amplasarea armelor. Zeci de trupe de șoc, patru căutătoare imperiale și o singură vrăjitoare se ghemuiau acolo. Luke știa că exista posibilitatea să fie zeci de astfel de ascunzișuri ca acela, dar spera că distrugându-l le va acorda Leiei și celorlalți o șansă destul de mare pentru a ajunge pe munte.

Tosh și fiicele ei își luară bardele și fugiră înainte, folosind sunetul focului de tun pentru a-și acoperi asaltul. Luke o privi nervos pe Leia, văzu ambii rancori evitând ca prin minune atacul, ascunzându-se după o stâncă pentru a se feri de focurile de armă. Îi trebui lui Luke un moment să observe că se prinseseră cu funii whuffa care atârnavă precum plantele agățătoare.

Luke apărură în spatele lui Tosh. Ea îi întâlni prima pe imperiali, lovind în două căutătoare deodată, făcându-le praf. Speriate, trupele de șoc traseră cu mitralierele în ea și Tosh gemu de durere pe când loviturile ricoșau pe pielea ei groasă. Luke trase trei focuri rapide, punând la pământ imperialii. Fiica lui Tosh își balansă barda, lovind un al treilea căutător imperial aflat la jumătatea drumului.

Al patrulea căutător imperial se ridică rău-voitor și deschise focul cu tunurile sale gemene în tânărul rancor. Rancorul se prăbuși peste instalație și membrul drept îi fu smuls din șold, bucăți de oase galbene pătrunzând prin masa întunecată de carne. Rancorul se uită la rănilor pe care le avea șocată. Își luă plasa cu brațul ei sănătos și o trecu în jurul ultimului căutător imperial, apoi se prăbuși și muri. Greutatea pietrelor aruncate distruseră căutătorul și Tosh

lovi un soldat din trupele de șoc și-l lăsă inconștient, apoi se grăbi spre căutătorul imperial și nimici tunurile.

Flăcări și scânteii albastre erupseră din căutătorul lovit, pe când se stingea. Totuși, Tosh lovi din nou și din nou, strivind carcasa. Nimeni nu putea să mai fie viu acolo, dar Tosh țipa și sărea pe bucata de metal, căutând să scoată afară cadavrul tunarului.

Luke trase în doi soldați din trupele de șoc și auzi o vrăjitoare rostind o vrajă. Era ghemuită la pământ, speriată, retrăgându-se de teama lui Tosh. Luke își scoase sabia de lumină.

— Tu! țipă Luke și vrăjitoarea se întoarse spre el, gluga căzându-i pe spate. Era tânără, nimic mai mult decât un copil în realitate, poate avea șaisprezece ani. Luke nu își putea imagina că ea ar fi fost cu adevărat rea. Îi putea simți groaza.

Începu să rostească o vrajă și Luke își ridică mâna liberă făcând un gest și folosind Forța pentru a-i bloca traheea. Vraja se opri și fata rămase înlemnită, frica putându-i-se vedea pe față.

— Nu mă face să te omor! spuse Luke. Promite-mi că o vei părăsi pe Gethzerion și clanul ei pentru totdeauna!

Fata se holbă la el, luminată de focul căutătoarelor imperiale care ardeau, cu ochii sălbatici de teamă. Dădu din cap proteste și Luke reușea să simtă gustul fricii ei animalice. Îi dădu drumul să plece.

Căzu la pământ și se uită la el cu furie. Luke putea să observe surprinderea pe care fata o simțea față de propria ei neputință. Cu un singur gest de lovire ea aruncă o vrajă, smulgând sabia de lumină din mâna lui Luke.

Jedi își scoase blasterul și trase. Fata strigă un blestem și încercă să evite săgeata de lumină cu palma, dar era prea tânără și prea slăbită. Săgeata de lumină pătrunse adânc în carnea ei, lăsând mâna înnegrită și arsă. Fata se uită la propria ei mână și țipă îngrozită.

Sabia de lumină alunecă pe pământ și se ridică. Luke canaliză Forța și o opri chiar înainte ca lama să se arcuiască

în fața lui, apoi prinse arma în aer.

— Te rog! strigă Luke, dar fata începu să rostească o altă vrajă. Brusc, Tosh apăru în spatele ei și o lovi violent pe sora nopții, trosnind ca o plesnire umedă de carne pulsândă și zdrobire de oase.

Luke rămase în stare de șoc, incapabil să înțeleagă comportamentul autodistructiv al dușmancei sale, nedornic să creadă că exista cineva atât de tânăr care ar fi putut să treacă definitiv de partea întunecată a Forței.

Tosh îl înșfăcă pe Luke cu o gheară, îl aruncă pe spatele ei și începu să alerge prin junglă.

Luke putea să vadă urmele arsurilor negre din carnea ei. Unele dintre ele erau adânci, sângerânde. Tosh gemea de durere. Nu de suferința provocată de bătălie, ci de faptul că își văzuse propria ei fiică murind. Rancorul se aventură printre copaci, îl duse la stâncă și începu cățărarea prin întuneric spre norii de fum.

Focuri încercuiau muntele și tunete se dezlănțuiau în jurul lui. Când Tosh ajunse pe vârful stâncii, Leia și ceilalți erau deja departe, rancorii stând până la șold ascunși în timp ce înaintau. Leia se uita pentru a se asigura că urcau în siguranță, apoi strânse hăturile rancorului său, cerându-i să meargă mai departe. Rancorii se întrecură, alergând prin câmpuri, de-a lungul văii în formă de vas, spre malul sudic și spre fortăreața săpată în stâncă. Bătrâna Tosh gemu a chemare la luptă și rancorii din față i se alăturară.

Când Luke ajunse la partea sudică a văii văzu cincizeci de rancori stând precum monoliți umbriți de-a lungul marginilor stâncii, având pregătite pentru luptă bâte și lance. O mică armată de bărbați și tineri îmbrăcați cu simplele lor șorturi din piele însărcinați să care imense pietre pentru a le arunca de pe stâncă, așezându-le lângă rancori.

Când Leia ajunse în acel loc, mână rancorii spre marea fortăreață. Rancorii nu aveau loc să intre pe porți cu încărcătura pe ei, așa că Han, Leia și Isolder, droizii și Teneniel se opriră și se apucară să care generatoarele pe scări. Totuși, Luke putea încă să simtă pericolul din spatele

chemării lui Augwynne din urmă cu o oră și îi lăsă pe ceilalți, repezindu-se, sărind câte trei trepte deodată, trecând pe lângă mai multe camere, acolo unde copiii și invalizii satului se ghemuiau de teamă, până când, într-un final, ajunse în sala de război.

Surorile clanului așteptau înăuntru, îmbrăcate în hainele lor specifice, stând deasupra hărților sculptate ale terenului, intonând:

— Ah re, ah re, ah suun corre. Ah re, ah re, ah suun corre.

Augwynne îl salută pe Luke cu sobrietate, iar fața ei era o mască atent controlată.

— Bine ai venit, Luke Skywalker, spuse ea pe când celelalte continuau să rostească incantații. Am sperat că te vei grăbi. Facem o analiză, încercând să aflăm locul unde se află surorile nopții, astfel încât să putem să le descoperim strategia.

Își folosi capătul bățului ei sculptat pentru a arăta un model la scară mică a mașinii de deplasare a lui Gethzerion. Dacă Augwynne avea dreptate, Gethzerion se afla la numai doi kilometri de munte, mișcându-se între două grupuri de războinici. Luke ghici că Gethzerion folosea mașina pentru a da ordine fiecărui grup în parte.

— A fost plină de succes călătoria voastră?

— Așa cum ne-am așteptat, spuse Luke.

— Bun, respiră Augwynne ușurată. Cât îi va lua lui Han să își repare nava?

— Două ore, răspunse Luke. Se află acolo acum și încearcă să monteze generatoarele. Gethzerion știe că are o navă care poate fi reparată.

— Era de așteptat că își va da seama, spuse Augwynne. Vom încerca să le ținem departe pe surorile nopții până termină Han.

O soră a clanului se aplecă și amplasă șaptesprezece pietre negre la poalele vestice ale muntelui. Luke studie harta. Strategia surorilor nopții părea atât de ciudată. Amplasaseră monoposturi, constând într-o soră la fiecare douăsprezece grade ale cercului. Din moment ce Luke distrusese de curând

un asemenea monopost, știa exact ce conținea fiecare instalație. Dar, în plus, Gethzerion pusese trei brigade de asalt de jur împrejurul muntelui. Una era chiar în fața scărilor principale – singura intrare ușor accesibilă – și alte două echipe se aflau la unghiuri de 120 de grade. Planurile de asalt ale lui Gethzerion nu luaseră în calcul asemenea aspecte speciale, cum ar fi terenul, fortificațiile, apărarea clanului. Părea în schimb să se aștepte ca trupele ei să treacă peste orice barieră. Dar Luke cunoștea puterea Forței și înțelegea că planurile ei ar putea funcționa.

— Multe dintre surorile nopții nu apar aici, comentă Augwynne, uitându-se la hartă. Va trebui să fim atente.

Mută figurina reprezentând mașina de deplasare a lui Gethzerion mai aproape de flancul sudic al muntelui, apoi se duse să aștepte în balcon.

Luke veni încet lângă ea, urmat de celelalte vrăjitoare. Era aproape răsăritul și norii începeau să se împrăstie. Totuși, era atât de multă ceață deasupra lor, încât Luke nu era sigur că un răsărit adevărat ar putea avea loc în acea dimineață. Călătoriseră atât de mult în noaptea ce tocmai trecuse, făcând numai două opriri scurte, încât Luke se simțea de parcă nu mai dormise de zile. În pădure putea să vadă căutătorii imperiali desfășurându-și trupele de șoc precum șoarecii albi când caută să se adăpostească.

— Ai vreun cuvânt de înțelepciune pentru noi, Jedi? întrebă Augwynne. Vreun sfat?

— Folosiți-vă puterile numai în scopul vieții, răspunse Luke, să vă apărați pe voi sau pe cei din jurul vostru.

— Vrei să spui că nu ar trebui să omorăm surorile nopții? întrebă una dintre femei.

Luke se uită la forțele ce se înmulțeau la picioarele lor.

— Dacă puteți să evitați asta, da. În acest caz, totuși, am avertizat-o deja pe Gethzerion și clanul ei.

— Așa am făcut și noi, spuse Augwynne. Aceia care se luptă împotriva noastră în această zi vor muri cu propriul lor sânge pe mâini. Eu una nu voi arăta nici un fel de milă.

Așteptară și Teneniel veni lângă Luke și îi atinse mâna.

— Ceilalți lucrează la navă cât de repede pot. Mă simțeam ca și cum stăteam în calea lor. Am crezut că pot fi de mai mare ajutor în acest loc.

Luke o privi și lumina focului întărea culoarea de cupru a ochilor ei, reflectând luminile roșii din părul său.

Teneniel înghiți adânc și un vânticel adie. Luke se gândi că poate Gethzerion ar ceda să trimită un fel de anunț, pentru a-și face simțită prezența, dar singura veste veni din partea lui Augwynne.

— Iată că vin!

Surorile clanului din jurul lui Luke începură să rostească o incantație, iar în depărtare, sub umbrele pădurii, surorile nopții incantau și mai tare. Aerul se agită în jurul balconului și Luke simți praful impregnându-se în părul lui, dându-și seama brusc de faptul că exista ceva care cădea pe el de deasupra. Se uită în sus și norii de pulbere se scuturau peste ei. Se întinse și scoase o pereche de ochelari și apoi simți o perturbare în Forță.

Vânturile se întetiră și Luke se trezi într-un vârtej de pulbere. Își puse ochelarii și surorile clanului își ascuseră ochii pe când se dădeau înapoi de la balcon spre adăpostul fortăreței lor.

Teneniel Djo începu să rostească o vrajă:

— Waytha ara quetha way. Waytha ara quetha way...

Foc de explozie răsări în parapetul de sub Luke și un căutător imperial singuratic apăru în peisaj, blasterele explodând peste tot. Surorile nopții foloseau Forța pentru a-l ridica.

Teneniel își ridică mâna, ținând degetele despărțite, concentrându-se asupra vrăjii. Praful din jurul lor se roti și dispăru precum apa din chiuvetă. Particule de nisip și pietriș se deplasară spre căutătorul imperial și încărcătura statică pe care o construiseră ei produse o săgeată de lumină care ajunse să atingă căutătorul. Explodă și surorile nopții îl lăsară să cadă, astfel încât dispăru brusc din vedere și se prăbuși într-o flacără orbitoare, care ar fi trebuit să avertizeze căutătoarele imperiale și trupele de șoc ce se

grăbeau spre fortăreață.

Luke se aplecă pentru a vedea mai bine și prin fumul agitat zări rancorii pe vârful scărilor aruncând pietroaie de parcă ar fi fost niște pietricele. Se uită la primul pietroi care distrusese căutătorul imperial.

Privi cu mirare la atacul nerușinat al lui Gethzerion. Era o pierdere fenomenală de vieți și echipamente. Două surori ale clanului se uitară în jos la epavă, rostind vrăji. În spatele lui, Augwynne ordonă:

— Ferra, Kirana Ti, duceți-vă la ușile din față. Surorile nopții sunt deasupra noastră!

Luke se uită în sus și nu văzu nici o vrăjitoare, dar când își folosi Forța simți un tremur deasupra. Se uită în sus și văzu trei surori ale nopții atârându-se de stânci, de parcă ar fi fost păianjeni. Ca și când ar fi fost o singură ființă, ele săriră în același timp în balcon.

Luke scoase un sunet de avertizare, își trase sabia de lumină și făcu un pas înapoi. O vrăjitoare de lângă el nu avu timp să reacționeze. O soră a nopții ateriză lângă ea, împușcă fata în față cu un blaster, apoi făcu un salt imens pe când sări de la balcon.

Luke o tăie pe sora nopții în două atunci pe când atinse pământul de lângă el. În partea îndepărtată a balconului, Augwynne se lupta cu o soră a nopții și Luke scoase propriul lui blaster. Augwynne împinse femeia peste balcon și Luke sări după surorile nopții într-o urmărire înverșunată.

Aerul era un vârtej de praf și pe când aluneca pe scări, văzu trupele de șoc imperiale care se întindeau pe un drum al morții, precum bucăți albe de confetti. Focul blasterului lovi pe lângă el, în timp ce căutătorii imperiali împușcau rancorii aruncători de pietre.

Văzu pământul apropiindu-se repede și două surori ale nopții stând pe stânci. Luke căzu chiar lângă una dintre ele. Scoase un strigăt de avertizare. O soră a nopții se întoarse, pregătind o incantație. Luke trase, iar femeia se opri ca și cum ar fi fost supărată, flăcări fumegând din gluga ei și înțelese că Forța era puternică în acea femeie. Cealaltă fugi în

depărtare.

Vrăjitoarea singuratică se uită la Luke. Gethzerion își trase gluga pentru a-și arăta venele purpurii de pe față. Ochii îi erau înroșiți și mari de surprindere.

— Deci, spuse ea cu voce tare pentru a fi auzită peste zgomotele bătăliei, ne întâlnim. Am fost conștientă de perturbările din Forța ta. Am vrut mereu să cunosc un Jedi și iată că am trecut pe lângă unul chiar pe holurile închisorii mele și nu l-am recunoscut.

Îl studie un moment pe Luke, de parcă aștepta o confirmare că el era un Jedi.

— Am mai întâlnit persoane ca tine înainte, spuse Luke. Ascultă-mă, Gethzerion, întoarce-te de la partea întunecată a Forței înainte să fie prea târziu!

— Scuză-mă dacă spun că nu te găsesc a fi prea impresionant, tinere Jedi, dădu Gethzerion din cap gânditoare. Este așa păcat că trebuie să mori înainte de a vedea cum îți fac prietenii scrum.

Îndreptă un deget spre Luke și înainte ca acesta să îi recunoască intenția diabolică, îl lovi un val de Forță. Lumini albe explodară în fața ochilor lui și își simți partea dreaptă a feței de parcă ar fi fost strivită de un ciocan. Brațul stâng și piciorul drept îi erau rănite și sub greutatea lor insuportabilă el căzu pe pământ într-un genunchi, încremenit. Tot zgomotul, focurile de blaster și țipetele de durere amuțiră, deveniră un geamăt îndepărtat. Gethzerion arătă spre el din nou, își răsuci degetul și ochii lui își pierdură concentrarea. Simți ciocanul lovindu-l în tâmpla stângă, căzu într-o parte și se rostogoli pe spate, respirând greoi. Luke se uită în depărtare spre cer, privind șiroaie de stânci căzând deasupra lui – unele pornite de Forță, altele aruncate de rancori.

Timpul părea să încetinească. În cap simțea lovituri constante, bătând în același ritm cu cel al inimii. Fața lui devenise rece, fără senzații și își dădu seama ca într-o visare că vraja lui Gethzerion deschisese vase de sânge în creierul său și că era pe cale să moară, una dintre sutele de victime de pe acel câmp de bătaie.

— Deci așa ar fi fost dacă Vader ar fi încercat să mă omoare. Pe cine încerca să păcălească? Teneniel avusese dreptate, el nu era un războinic. Ben, se gândi Luke, te-am dezamăgit. V-am dezamăgit pe voi toți. Și brusc fu cuprins de un val de durere și încercă să își amintească cu cine vorbise, încercă să se gândească la un nume, la cineva pe care l-ar putea striga după ajutor, dar mintea lui era lipsită de senzații, goală, precum un vast deșert de pe Tatooine, stând pustie sub soarele care apunea.

Isolder se grăbi să aducă noua fereastră senzorială. Chewbacca folosea deja sculele pentru a dezactiva cealaltă fereastră, în vreme ce Leia și Han munceau în spațiul incomod în care se afla Șoimul, astfel încât să poată pune la loc generatoarele anticoliziune. Droizii erau în Șoim și turnau lichid de răcire pentru hipermotoare. Un război era în plină desfășurare în afara fortăreței. Podelele de piatră se zguduiau și se mișcau din cauza focurilor de arme și al pietrelor aruncate, în timp ce un vânt adia prin coridoare.

Pentru Isolder era clar că întregul munte ar fi putut să se zguduie și să se transforme în praf în orice moment. Aproape că își dorea ca acea cameră să aibă o fereastră, un parapet, așa cum aveau multe alte camere din fortăreață, pentru că astfel ar fi putut să vadă ce se petrecea afară. Dar, în același timp, se simțea mai sigur închis în acea cameră în care numai o ușă trebuia păzită.

Isolder îi dădu fereastra lui Chewbacca, o ridică pentru un moment și wookieeul încercă să o prindă într-un cui cu laba lui păroasă, pentru a o putea monta cât mai repede. Mâinile wookieeului tremurau de teamă.

În spatele lor, Isolder auzi o voce care părea a fi în

depărtare, dar își dădu seama că era o femeie care striga:

— Gethzerion, i-am găsit!

Isolder se întoarse și scăpă fereastra. O vrăjitoare stătea în ușă, respirând greoi. Își scoase blasterul, trase și sora nopții făcu un gest cu mâna prin care evită săgeata de lumină.

— Ei bine, spuse ea, tu ești un drăguț. Cred că pe tine te voi păstra.

Chewbacca mârâi și se îndreptă spre vrăjitoare, iar ea făcu un pas înapoi. Chewie sări un pas în lateral, încercând să o evite pe când ieșea din cameră și femeia se retrase. Wookieeul smulse brațul femeii atât de repede, încât Isolder nici nu văzu când se întâmplase acest lucru.

Se uită la umărul ei sângerând și trase din nou.

Chewbacca urlă și începu să se uite frenetic la ușă. Chiar dacă Isolder nu îl înțelegea, își dădu seama că acesta rămăsese fără săgeți.

— Du-te înăuntru și mai ia! strigă Isolder. Grăbește-te!

Wookieeul urcă în Șoim, iar Isolder îl urmă pe pasarelă, atingându-și nervos blasterul cu degetele.

Auzi un zgomot de ciocan deasupra capului său. Pereții din piatră se crăpară de parcă un pumn imens îi lovise. Isolder își puse mâinile deasupra capului pentru a se adăposti de piatra ce cădea și un uragan de praf înecăcios și fum invadă camera.

Prin șuierul vântului, auzi vocile femeilor încântând de jur împrejur, își deschise ochii și lovi butonul de la trapa Șoimului, strigând:

— Duceți-vă! Salvați-vă!

În acel moment, știu că profeția lui Rell nu se va adevăra. Dacă mai rămânea acolo încă un moment, ar fi murit. Pe cerul de un roșu strălucitor, văzu formele ca niște umbre ale femeilor ce se târau pe lângă stânci, căzând din tavan prin zidul spart.

Isolder se adăposti sub Șoim, se rostogoli și fugi spre ușă, sperând să reușească să iasă în siguranță. O soră a nopții îi ieși în întâmpinare, își ridică mâna și o forță invizibilă îl lovi.

Teneniel îl văzuse pe Luke sărind peste marginea balconului, urmându-le pe surorile nopții prin ploaia deasă, dar nu îndrăznise să îl urmeze. Auzi strigătul din fortăreață, copiii plângând de teamă și se grăbi să ajungă acolo, lăsându-le pe șase dintre surorile ei să se lupte pe balcon.

Fuseseră trei gărzi la uși și Teneniel urmări atent călcăiele Ferrei și ale Kiranei Ti alergând pe scările întortocheate. Ferra alerga pe un culoar și țipa de groază când capul ei se suci brusc.

Kirana Ti se opri și își scoase blasterul, așteptând să apară cineva pe scări, dar o nebunie o cuprinse pe Teneniel. Fără să își rostească vraja, Teneniel porni un vânt pe scara din fața sa atât de puternic, încât cadavrul Ferrei fu măturat. Sub ea, surorile nopții strigau de mulțumire. Alergând pe culoar, Teneniel văzu alte două surori ale nopții apucându-se de agățatoarele din stâncă pentru a evita să fie ucise și ele.

O furie neagră îi acoperi mintea și atinse vrăjitoarele cu vântul Forței, rupse agățatoarele de pe pereții stâncii, astfel încât acestea să se prăbușească în neștiință, să cadă pe scările unduitoare.

Kirana Ti așteptă ca vântul să se liniștească și rămase prinsă de podea, uitându-se cu teamă la fața lui Teneniel, suspinând din când în când. Teneniel se întreba de ce fata nu se ridica să se lupte.

— La ce te uiți? țipă Teneniel. Târătoare nefericită! Sus, una dintre surorile clanului căzu, vocea ei fiind răpusă. Ieșiți de aici! Duceți-vă și luptați! Surorile voastre mor!

— Fața ta, se bâlbâi Kirana. Ți s-a spart un vas!

Teneniel se opri, își atinse obrazul și simți rana ușoară de sub ochi. Semnul unei surori a nopții. Mintea ei fu cuprinsă de un gând și își dădu seama că ea omorâse acele femei în

timpul crizei de furie. Se întoarse și fugi orbecăind pe scări, trecu pe lângă sala de război și ascultă zgomotul pe care îl făceau picioarele ei călcând pe piatră.

Ajunse la capătul scărilor și le auzi pe surorile nopții aflate deasupra ei rostind o vrajă. Se uită în jur, surprinsă să le găsească atât de sus în fortăreață. Nu mai erau camere deschise atât de sus – nimic decât câteva cămăruțe folosite pe post de depozit, dar toate ar fi trebuit să fie încuiate. Dacă surorile nopții nu veniseră pe scări până sus, atunci reușiseră să pătrundă prin pereții de piatră folosindu-se de Forță. Singurul lucru de valoare de acolo era Șoimul Mileniului.

Teneniel se grăbi pe scări, alergând în liniște printre fragmentele de lumină, trecu de palidele tapiserii ale surorilor clanului și coti spre camera de sus unde era depozitat Șoimul.

Surorile nopții se înghesuiseră acolo – douăsprezece figuri murmurând vrăjile lor cu mâinile întinse. Rupseseră peretele nordic de tot și piatra spartă se desprindea ca și cum ar fi fost pătrunsă de un vârtej.

Surorile nopții trimiseseră Șoimul în furtună, plutind pe un câmp de Forță. Era la jumătatea spărturii din perete, legănându-se prin aer. Trapa era închisă. În partea îndepărtată a camerei, o vrăjitoare singuratică se înclină peste făptura imobilă a lui Isolder, legându-i încheieturile, incapabilă să reziste impulsului de a fura un asemenea sclav frumos.

Teneniel se opri, se întoarse cu fața la perete, gândindu-se. Nu putea să lupte în multe feluri și dacă ar fi încercat să le oprească să fure Șoimul în acel moment, perturbându-le atenția de la vrajă, nava s-ar fi rostogolit pur și simplu prin gaura din perete, ar fi căzut peste stânci. Chiar și cu darul ei puternic, având capacitatea de a muta obiecte, nu ar fi putut să salveze o navă atât de grea și să lupte în continuare cu surorile nopții.

Singura ei speranță era ca Leia și Han să fie teferi, ascunși în interiorul navei. Se concentră, chemând-o pe Leia.

— Te rog, șopti ea, pornește motoarele!

Trase adânc aer în piept, se întoarse și fugi prin cameră, canalizându-și Forța spre Isolder, folosind-o pentru a pune în stare de levitare corpul lui inconștient. O împinse la o parte pe cea care îl legase, îl prinse și sări prin peretele de stâncă, protejându-l pe Isolder cu corpul ei.

Motoarele Șoimului porniră, umplând camera cu foc alb. Surorile nopții se îngrămădiră, iar Teneniel își concentrează Forța, lăsând flăcările să pătrundă de jur împrejurul ei. Șoimul fu tras în afară prin nori de fum maroniu.

Teneniel se așează pe podea. Flăcările o arseseră, îi pârliseră îmbrăcămintea. Nu se simțea rănită decât de durerea sufletească.

Flăcările cuprinseseră încăperile. O etajeră ardea într-un colț. Tapiseriile surorilor clanului din vechime fumegau. Printre surorile Nopții, numai o femeie fusese destul de puternică pentru a supraviețui focului. Se târi înmărmurită pe coate și genunchi, cu părul ars, având fața înroșită parcă de atingerea soarelui.

Leia pilotă Șoimul printre praf și rămășițe în mișcare circulară, cauzate de furtuna de Forță. Lucraseră cu disperare să repare generatoarele de câmp anticoliziune și nici măcar nu reușiseră să îl pună măcar pe primul. Nisipul care se lovea de mulțimea de vectori senzoriali ai Șoimului se făcea simțit, totuși Leia nu încerca să se ridice deasupra furtunii. Lumina fulgerătoare de la electricitatea statică, pulberea și gunoiul acumulate în cer erau tot ce aveau pentru a nu fi depistați de navele de război ale lui Zsinj.

Încercui fortăreața o dată, de două ori. De la acea altitudine, putea să vadă soarele răsărind prin furtună, așa că se îndreptă înapoi peste valea de sub fortăreață, zburând jos. Han se grăbi să iasă din cală și strigă:

— Ce faci navei mele? Nu poți rămâne în această furtună!

Luă locul copilotului și zbură la altitudine mică, deasupra văii. R2-D2 șuiera și bipăia în spate și C-3PO apăru lângă el.

— Rege Solo, înălțimea Ta, vești bune! Am golit tot lichidul de răcire în generatoare!

— Grozav, C-3PO, murmură Han. Te poți gândi la o cale de a opri această furtună?

— Va trebui să lucrez la asta, spuse C-3PO.

Leia se uită la câmpurile arate ale clanului Muntelui Vărajit. Chiar în față, zeci de căutători imperiali și poate două duzini de surori ale nopții mășăluiau pe drum. Han îi zări.

— Băiete, ce rău îmi pare să distrug un drum bun, spuse Han, pe când lansa rachetele cu protoni. Leia spera ca scutul de energie să reziste exploziei.

Rachetele cu protoni înfloriră într-un câmp de lumină albă și Leia privi în direcția opusă. Un incredibil bum sonic zgudui nava, făcând ecou între dealuri iar și iar. Când lumina se diminua destul de mult pentru a putea vedea, pietriș și pulbere începu să cadă din cer, în soarele dimineții, precum fântânile aurii.

Han strigă și râse bucuros, trecându-și degetele prin părul lui răvășit. Pentru un moment, Leia își dădu seama că reușiseră o lovitură majoră. Furtuna de Forță se terminase. Rachetele lui Han distruseseră câteva dintre cele mai talentate surori ale nopții.

În fortăreață, Teneniel se ridică și întregul munte se zgudui brusc de o mare explozie. În valea de afară, un strigăt de victorie se făcea auzit. La fel de repede precum se stărnise furtuna de Forță, tot așa se și opri. Pulbere și rămășițe cădeau din cer în șiroaie murdare. Totuși, Teneniel privi răsăritul, o linie aurie unde pământul atingea cerul.

Teneniel se târî până la sora nopții rănită aflată pe podea, acolo unde Șoimul fusese reparat și fata se uită în sus, încercând fără putere să rostească o vrajă, dar se prăbuși. Teneniel întoarse femeia pe spate și se uită în ochii ei. Sora nopții deschise ochii mari speriată. Respirația ei era greoaie prin plămânii arși o secătuia de putere. Se aflase la locul nepotrivit, chiar lângă țeava de eșapament a Șoimului.

— Nu te teme, spuse Teneniel, mângâind fața pulverizată a creaturii. Nu te voi răni. Deja am omorât prea multe ca tine astăzi. Nu contează ce o să îmi faci după aceea, eu vreau să îți ofer ceva.

Teneniel se uită la femeia oribilă, o victimă a propriei ei răutăți și își canaliză ultimele puteri, oferindu-i forța de a trăi.

Han privea lumina soarelui ce îi alinta și inima îi tresări. Pentru un moment, se gândi că deja câștigase.

Apoi, întunericul se ivi. În orizontul îndepărtat, un punct circular negru apăru și apoi încă unul lângă el și încă unul, de parcă tot cerul fusese decorat cu zece mii de globuri strălucitoare și cineva le oprea brusc.

În treizeci de secunde, Șoimul Mileniului plutea sub un cer întunecat. Numai flăcările de pe câmpiile și recoltele arzânde iluminau pământul de sub ei. Chewbacca mârâi și își clătină capul în semn de încordare, cu ochii sălbatici.

— Rege Solo, ajutor! țipă C-3PO. Fotoreceptorii mei înregistrează un fenomen extraordinar: soarele de pe Dathomir pare să moară!

— Nu zău, spuse Han.

— Hei, zise Leia, vocea ei trădând o stare de nervozitate. Ce se întâmplă aici?

— Cu siguranță, ceva dincolo de puterea surorilor nopții, răspunse Han, uitându-se spre cerul de noapte perfectă.

Han ateriză Șoimul și îi opri motoarele. Noaptea era neagră și se uită spre cer, întrebându-se dacă era ceva în neregulă cu videoecranul. Se gândi să îl testeze doar ca să vadă ce s-ar putea întâmpla.

Verifică semnalele senzorilor.

— Oh, Doamne, spuse el, acea scurtă călătorie prin furtună ne-a costat scump. Senzorii sunt atât de afectați. Abia dacă pot să îi mai verific.

— Ai prefera să fii mort? întrebă Leia.

— Nu, cedă Han. Unde e Isolder?

— Nu știu, răspunse Leia. S-a dus afară să pună fereastra senzorială. Cred că l-au prins surorile nopții.

— L-au prins? Ce vrei să spui cu l-au prins? L-au omorât?

— Eu; eu nu știu... Zăcea pe podea când noi am pornit la drum. Teneniel era cu el. Ea mi-a spus să ieșim de acolo.

Han o privea în timp ce luminile navei dezvăluiau liniile de îngrijorare gravate pe fața ei. Ceea ce făcuse era sacrificiul echivalent cu cel uman și ea știa asta.

— Ar fi bine să luăm trusa de prim ajutor și să ne întoarcem, spuse Han. Să ne asigurăm că este bine. Cât de departe crezi că suntem de fortăreață?

— M-am învârtit mult în cerc, răspunse Leia. Nu poate fi la mai mult de jumătate de kilometru.

— Eu și Leia ne întoarcem la fortăreață, spuse Han către Chewie. Tu și C-3PO încercați să montați generatoarele alea. R2-D2, vezi dacă poți să citești ceva din cele transmise de senzorii ăia și spune-ne ce se întâmplă. Dacă afli ceva, vreau să știu imediat despre ce e vorba.

Chewie mârâi afirmativ și Han se duse după trusa medicală, luă blasterul și casca. Îi dădu Leiei lanterna și împreună se grăbiră pe pasarelă.

Pulbere era încă în aer, iar ici-colo, de-a lungul văii, mai puteau să vadă focuri arzând. Pe partea îndepărtată a văii, lumini verzi mișcătoare indicau patru căutătoare imperiale care se grăbeau să se retragă.

Leia nu aprinse lanterna. În schimb, alergară de-a lungul drumului ghidați numai de lumina palidă a focurilor. Ceea ce părea o lungă călătorie plină de obstacole în Șoim se dovedea a fi numai o scurtă alergătură. Când ajunseră la fortăreață, bătălia se terminase.

Omuleți cu fețe încruntate erau în fața fortăreței, cu torțe în mâini, privind spre întunericul absolut. Rancorii gemeau în agonie pe scări și Leia își îndreptă lanterna spre ei. Zeci dintre ei formau o grămadă sângeroasă asemenea unor dealuri mici, iar în vârful scărilor Tosh se chinuia să târască trupul fiicei ei departe, gemându-și durerea.

Han și Leia se grăbiră spre scările fortăreței, trecând pe lângă cadavre. În camera cea mai de sus o găsiră pe Teneniel ghemuită peste corpul unei surori a nopții. Leia o întoarse pe Teneniel pe spate și fata respiră adânc. Han o examinează. Cu excepția arsurilor de pe hainele ei nu găsi nici o altă rană.

— Unde e Isolder? întrebă Leia, dar Teneniel nu se mișcă. Leia plimbă lumina lanternei prin cameră. Un val de lumină îl dezvăluie pe Isolder într-un colț și Leia se grăbi spre el.

Han aduse trusa medicală, dar când se apropie descoperi că Isolder dormea profund. Isolder se trezi brusc.

— Unde sunt? întrebă el. Ce se întâmplă?

Apoi scană camera, observă corpurile surorilor nopții și începu să își amintească. Se uită în ochii Leiei.

— Uau! Ce față frumoasă mă întâmpină când mă trezesc. Isolder își încolăci brațele în jurul Leiei și o sărută în grabă.

— Foarte frumos, spuse Han. Fără scene siropoase. Avem treabă.

Han se uită prin spărtura din peretele stâncii și văzu focurile de afară, din valea înconjurătoare. Era ca și cum s-ar fi uitat printr-un observator primitiv.

— Aici sunteți! spuse Augwynne.

Han se întoarse.

Lidera clanului ținea o torță și mai mulți copii stăteau în spatele ei. Se mișca sleită de puteri, de parcă ar fi fost răpusă. Leia îl ajută pe Isolder să se ridice și Augwynne se opri să o verifice pe Teneniel în întuneric, după care spuse unuia dintre copii:

— Du-te, fugi de adu vindecătorul.

— Ce se întâmplă? întrebă Han.

Augwynne se uită afară și dădu din cap.

— Speram ca voi să îmi puteți spune, zise ea. Gethzerion s-a retras spre oraș. Am văzut luminile mașinii ei de deplasare grăbind prin pădure. Mai mult de zece dintre surorile clanului nopții zac moarte și multe altele au dispărut, la fel ca Luke Skywalker.

Leia tresări, scoase un sunet involuntar, se uită prin cameră de parcă ar fi așteptat ca Luke să apară brusc.

— Aveți vreo idee unde ar putea fi Luke? o întrebă Han pe Augwynne.

— L-am văzut alergând după niște surori ale nopții când a început prima dată atacul, spuse Augwynne. A sărit peste stânci.

— Luke poate să aibă grijă de el, spuse Han, încercând să pară sigur pe el de dragul Leiei. Hai să îi acordăm câteva minute. Sunt convins că va ajunge. Dar Leia se încruntă, uitându-se afară, încercând să vadă ceva prin întuneric.

Augwynne șchiopăta, dar se strădui să ajungă la spărtura din zid pentru a cerceta cerul cu grijă.

— Puțini dintre oamenii noștri au fost răniți și pentru asta putem fi recunoscătoare. Mi-e teamă că acest întuneric este tot ce ne-a salvat. A întors atacul surorilor nopții.

— Voi fi jos în sala de război, spuse Augwynne. Voi aștepta ca surorile mele să se regrupeze.

Plecă obosită spre scări.

Han și Leia așteptau cu nerăbdare vraciul. O femeie bătrână își făcu apariția, își trecu mâinile peste corpul lui Teneniel de trei ori și cântă încet, apoi așteptă, ținând-o pe față de mână. Teneniel deschise cu greu ochii.

— Odihnește-te, îi spuse femeia. Ți-ai dat parte din viața ta pentru a o salva pe alta. Cine era?

— O soră a nopții, spuse Teneniel slăbită, uitându-se spre umbrele din spatele ei. Acolo!

Vraciul se duse la vrăjitoare, îi măsură pulsul, apoi se gândi pentru ceva vreme. În final, se ridică și se duse spre scări fără să aibă grijă de femeie.

— Plănuiești să o lași acolo pur și simplu? spuse Leia cu voce tare. O vei lăsa să moară?

Femeia vraci se opri, spatele ei încordându-se și vorbi fără să se întoarcă.

— Am și așa puțin leac, iar celelalte din clanul meu au nevoie de ajutor. Dacă Gethzerion dorește să salveze acea creatură poate să trimită un alt vraci. Dar eu nu mi-aș pune prea mari speranțe în asta.

Ochii Leiei se aprinseră de furie și Han își puse mâna pe

umărul ei pentru a o încuraja.

— Voi vorbi cu Augwynne despre asta, spuse Leia.

Isolder o luă pe Teneniel în brațe și Leia dădu din cap spre Han.

— Duceți-o jos și pe ea.

Han o ridică pe sora nopții și o duse în sala de război, urmându-l pe Isolder. Hainele surorii nopții miroseau a murdar, a acru, precum grăsimea stricată. Han o așeză pe canapea lângă foc, în timp ce Leia se certa zgomotos cu Augwynne. Vrăjitoarele care mai rămăseseră se adunaseră în jurul focului și toate erau amețite, lipsite de energie. Bărbații aduceau morții în sală și se ocupau să îi spele și să îi îmbrace, pregătindu-i pentru ritualul de înmormântare.

Într-un final, Augwynne își dădu acordul pentru a o vindeca pe sora nopții și își așeză palma peste fața rănită a femeii, apoi rosti o vrajă lungă până când femeia își deschise ochii. Creatura zăcea pe canapea, uitându-se în sus la ei și ochii ei verzi se transformară în niște biete linii. Han nu putea să spună dacă era bolnavă sau doar se prefăcea a fi bolnavă. Ea părea demnă de încredere precum o viperă. Simți brusc că ar fi preferat ca ea să fie moartă.

— Han, spuse Leia deloc liniștită, uitându-se la sora nopții, sunt chiar îngrijorată în privința lui Luke. Ar fi trebuit să se întoarcă până acum.

— Da, spuse Han și eu sunt îngrijorat.

— Eu, eu nu pot să îl simt. Nu pot să îi simt prezența nicăieri. Trebuie să mă duc să îl caut.

— Nu poți, interveni Isolder. Este prea periculos afară. Doar pentru că Gethzerion a plecat, nu înseamnă că și ceilalți au făcut la fel. Surorile nopții nu pot fi departe.

Augwynne o studie pe Leia cu ochii aproape închiși.

— Isolder are dreptate. Nu te poți duce afară. Jedi a sărit peste stâncă și mă îndoiesc că ar fi putut să supraviețuiască. Chiar dacă nu e rănit, este încă dincolo de atingerea ta.

— R2-D2, întrebă Han, ce se întâmplă? Ai reușit să descifrezi ce anume provoacă întunericul? Ascultă cu atenție bipurile și şuierăturile droidului, incapabil să descifreze

răspunsul, dar R2-D2 se ridică, se aplecă în față și arată o imagine holografică.

Gethzerion stătea în lumină, cu pieptul gâfâind de efort fizic, uitându-se spre camera holografică.

— Zsinj, care este semnificația acestui fenomen? gesticulă ea cu mâinile, arătând spre cer.

Lordul războinic Zsinj, un bărbat dolofan, se lăsă pe spate în scaunul mare de căpitan, în vreme ce beculețele monitorului colorat luminară în fața lui. Lordul războinic, un bărbat cu început de chelie, cu mustață gri și ochi pătrunzători, zâmbii.

— Salutări, Gethzerion. Ce bine îmi pare să te văd din nou după atât de mulți ani. Acest... întuneric... este cadoul meu pentru tine. Se numește pelerină orbitală și m-am gândit că ar fi un dar potrivit pentru surorile nopții. Este chiar amuzant. Pelerina e formată din mii de sateliți legați într-o rețea – fiecare creat să distorsioneze lumina, înclinând-o spre satelit. Este o jucărie extraordinară.

Gethzerion se uită la el și Zsinj continuă:

— Le-ai spus oamenilor mei acum mai bine de două zile că îl ai pe Han Solo. Mi-l vei preda chiar astăzi. Dacă nu, pelerina va rămâne la locul ei și Dathomir va începe să se răcească. Măine pe timpul ăsta toată viața se va veșteji. În două săptămâni temperatura va scădea la minus o sută de grade. Tu și toți din lumea ta veți muri.

Gethzerion își lăsă capul în semn că a luat la cunoștință.

— Și dacă ți-l predăm pe Han Solo, vei retrage pelerina?

— Pe cuvântul meu de soldat, spuse Zsinj.

— Reputația ta este cunoscută, zise Gethzerion. Te-ai gândit și la oferta noastră? Oferta noastră de serviciu?

— Într-adevăr, spuse Zsinj, aplecându-se în scaunul său plin de interes. M-am gândit unde să vă introduc în organizația mea și regret să spun că nu pot să vă găsesc o poziție potrivită.

— Atunci poate că te vei gândi să ne oferi o poziție în afara organizației tale, spuse Gethzerion.

— Nu înțeleg.

— Sunteți în război cu Noua Republică Galactică. Este un dușman puternic pe care nu îl puteți învinge. Am prevăzut acest lucru. De aceea, poate vă veți gândi să ne dați acces să călătorim spre lumile Noii Republici. Voi veți numi gruparea stelară. Acolo, surorile nopții ar crea o nișă pentru ele însele, săpând în inimile dușmanilor voștri, niciodată să nu vă mai deranjeze.

Zsinj își încrucișă mâinile și se gândi. Studie fața lui Gethzerion pentru un moment.

— Este o ofertă interesantă. Câte dintre surorile voastre vor avea nevoie de transport?

— Șaizeci și patru, răspunse Gethzerion.

— Cât de curând puteți fi gata de plecare?

— În patru ore.

— Vom face schimbul așa, spuse Zsinj. Eu voi aduce două transporturi la sol în patru ore. O navă va fi neînarmată, cealaltă va fi înarmată până în dinți.

— Îl vei aduce pe Han Solo la nava înarmată. Aceasta va pleca cu generalul Solo și tu vei fi atunci liberă să te imbarci la bordul navei rămase și să pleci spre o destinație pe care o voi alege eu. De acord?

După un moment de gândire, Gethzerion dădu din cap:

— Da, da. Asta ar fi chiar potrivit. Îți mulțumesc, lord Zsinj.

Ambele holograme dispărură și Han se uită în cameră la fețele vrăjitoarelor.

— Bleah! mârâi o femeie. Amândoi sunt niște mincinoși. Gethzerion nu îl are pe Han sau orice altceva să îi ofere lui Zsinj și Zsinj nu are nici o intenție să elibereze planeta asta sau să o lase pe Gethzerion să plece.

— L-ai citit pe el, întrebă Augwynne, sau este doar o bănuială?

— Nu, bineînțeles că nu l-am citit, spuse bătrâna, dar Zsinj minte atât de mult, încât nici nu trebuie să te chinui să îl citești.

— Nu este un diplomat, asta e sigur, spuse Leia.

Augwynne îi aruncă o privire curioasă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Pur și simplu se zvonește că Zsinj este un mincinos patologic.

— Da, spuse Augwynne. Sunt de acord. Intrigi peste intrigi. Poate că acest Zsinj este mai malefic decât vă imaginați voi.

— Poate că Zsinj blufează, zise Isolder. Și-a construit o pelerină orbitală, dar acei sateliți sunt destul de ușor de distrus.

— Ai dreptate, aprobă Leia. Ce a spus Zsinj? l-a numit un lanț de sateliți.

— Asta înseamnă că lanțul poate fi rupt, spuse Han. Precum un șirag de luminițe. Dacă stingi unul sau doi sateliți, sistemul s-ar putea prăbuși cu totul.

— Aș putea să mă duc sus și să lovesc câțiva sateliți cu nava mea de război, spuse Isolder.

Han știa că se oferea voluntar pentru o treabă dificilă. Zsinj avea câteva zeci de distrugătoare acolo sus pentru a-și proteja pelerina. O singură navă de război nu prea avea mari șanse, decât dacă ar fi putut lovi niște sateliți și apoi să fugă în hiperspațiu.

— Nu sună a cine știe ce armă, spuse Leia, gândindu-se bine.

— Orice planetă cu sisteme de zbor sau chiar un radio pentru a chema după ajutoare ar fi în stare să lupte împotriva lor, spuse Augwynne. Și așa că arma nu este bună decât pentru a subjuga planete precum Dathomir, lumi primitive fără tehnologie. Aici este adecvată.

— Trei zile, mormăi Isolder, uitându-se înspre foc.

— Ce se întâmplă în trei zile? întrebă Augwynne.

— Avem nevoie să supraviețuim numai trei zile, spuse Isolder și apoi flota mea va ajunge aici. Dacă putem să luăm controlul asupra acestei planete chiar și pentru o singură zi am putea reuși.

— Nu avem atât de mult timp, răspunse Han. În trei zile, dacă pelerina orbitală rămâne în picioare, această planetă ar fi numai o bucată de gheață. Și nu uita că este încă planeta

mea. Nu voi lăsa să se întâmple asta!

— Da, recunosc Isolder, sunt sigur că te vei gândi tu la ceva. Dar chiar dacă nu te gândești, cel puțin am putea scoate niște oameni de aici.

— Crezi asta? spuse Augwynne plină de speranță. Oamenii noștri nu sunt grupați.

— Și când temperaturile încep să atingă sub zero grade, spuse Leia, se vor adăposti în peșteri, ducându-se cât mai adânc posibil.

Han se gândi. Nu exista cale să aștepte trei zile. Cineva trebuia să se ducă acolo cât mai curând și să distrugă câțiva dintre acei sateliți, să distrugă pelerina destul de mult pentru a-l opri pe Zsinj. Cu mult noroc, se gândi Han, aș putea fi în stare să o duc pe Leia de aici. Își imaginează cum va zbura prin pânza de sateliți, aruncând în aer câțiva dintre ei, apoi încercând să elibereze planeta. Dar adevărul era că odată ce ar fi început să tragă în acei sateliți, trebuiau să plece mai departe pe linia vectorială și să își urmeze traiectoria orbitală, având grijă să mențină o mică viteză de atac pentru a lovi sateliții.

Luând în considerare toate datele, oricine ar fi încercat să doboare acei sateliți, în mod clar comitea un act de sinucidere.

El se uită la Isolder și prințul se holbă la el, iar Han știa că se așteptau unul pe altul să se ofere voluntar.

— Ar trebui să tragem la sorti? întrebă Han.

— Sună destul de corect, recunosc Isolder, mușcându-și buza de jos.

— Așteaptă un minut, spuse Leia. Trebuie să mai existe o variantă! Isolder, cum rămâne cu flota ta? Tu ai plecat în același moment în care au plecat ei. Există vreo posibilitate ca ei să ajungă mai repede aici?

Isolder își scutură capul.

— Dacă rămân pe ruta stabilită, nu. Navele valorează trilioane. Nu zbori cu un astfel de echipament pe rute necunoscute.

Isolder avea dreptate, bineînțeles. De-a lungul istoriei, mai

mulți generali și-au trimis flote prin rute proscrise, sperând să șteargă câțiva parseci din călătoria lor, astfel încât să poată câștiga un avantaj prin surprindere, numai că au descoperit că întreaga lor flotă fusese distrusă pentru că zburaseră printr-o centură de asteroizi.

Han privi spre ușa de piatră, înțelegând că îl aștepta pe Luke și își scutură capul. Nu îi stătea în fire unui Jedi să îi lase să aștepte și Han se simți mai mult decât îngrijorat. Se luptă cu impulsul de a fugi pe munte, strigându-i numele lui Luke. Leia își încrucișă brațele, aproape într-un gest protector.

Han se simți rupt în mai multe părți deodată – dorea să îl găsească pe Luke, chiar dacă era mort. Dorea să zboare de acolo și să arunce câțiva sateliți în aer. Dar ceea ce își dorea cel mai mult era să se ducă la Leia să o strângă în brațe.

Ea începu să plângă zgomotos și pieptul i se zguduia.

— El nu e aici, spuse Leia. Nu pot să îl simt. Nu mai e aici.

— Hei, zise Han, dorind să o încurajeze, dar simți că nu putea să spună nimic. Abilitatea Leiei de a simți prezența lui Luke, de a-i atinge sentimentele și a-i cunoaște gândurile, era prea puternică pentru a se îndoi de ea. Leia începu să tremure și Han îi sărută fruntea.

— Va fi în regulă, spuse Han. Eu voi... Eu voi... Nu putea să întrevadă cale de scăpare, nimic ce ar fi putut să facă.

Brusc, ceva puse stăpânire pe gândurile lui, de parcă o mână invizibilă îi atrăgea atenția. Era o senzație ciudată care îl făcea să se simtă vulnerabil, amețit. Foarte clar, o imagine se formă în mintea lui Han, o viziune cu zeci de bărbați și femei în haine portocalii stând într-o cameră bine luminată. Se uitau în sus curioși, holbându-se la punțile de deasupra lor. Pe punți stăteau trupe de șoc cu pistoale mitraliere.

— Generale Solo, simți vocea lui Gethzerion târându-se prin mintea lui. Sper că vei găsi asta a fi foarte amuzant. După cum vezi, sunt la închisoare cu zeci ca tine sub puterea mea. Am încredere că ești un om plin de compasiune. Bănuiesc că ești. După cum știi, m-am luptat prin multiple mijloace să te fac să vii la mine. Poate că asta te va convinge.

O mână se mișcă în fața lui, o mână parțial acoperită de mâneca hainei negre și Han simți că vedea scena prin ochii lui Gethzerion. Trupele de șoc se uitară la mâna ei în mișcare și începură să tragă în mulțime. Bărbați și femei țipau și se împrăștiau, încercând să fugă de loviturile blasterului, dar porțile din spatele celulelor erau închise și nu puteau să scape.

Han își acoperi ochii cu mâinile, încercă să se opună, să nu mai vadă atrocitățile, dar viziunea persistă. Nu își putea închide ochii împotriva voinței ei, pentru că viziunea rămânea chiar și când ochii se închideau. Nici nu se putea întoarce pentru că imaginile îl urmau: o femeie fugi să se ascundă după un parapet și Han văzu mâna lui Gethzerion ridicându-se cu blasterul îndreptat, de parcă ar fi avut ochelari cu laser și trase un foc în spatele femeii. Victima lui Gethzerion se întoarse la impactul cu săgeata de lumină, apoi căzu încremenind, pe când Gethzerion mai trase un foc. Un bărbat de lângă femeia moartă se ridică ținându-și mâinile încheștate, rugându-se de Gethzerion să îl cruțe. Vrăjitoarea trase în piciorul lui drept și prizonierul fu aruncat la podea pentru a muri încet, sângerând până la moarte.

— Acești cincizeci de oameni sunt deja morți, spuse Gethzerion, forțându-l pe Han să urmărească în continuare crimele. Mor din cauza încăpățânării tale. Când soldații din trupele mele de șoc vor termina cu ei, voi mai alinia încă cinci sute ca ei și îi voi aduce în această cameră pentru a muri. Dar tu poți să îi salvezi, generale Solo. Voi trimite o soră a nopții pentru a te lua de la baza fortăreței în mașina mea personală de deplasare. Dacă nu te vei întâlni cu ea într-o oră, atunci cei cinci sute de oameni vor muri și tu vei avea șansa de a privi. Dacă nu te predai după asta, vei privi moartea a încă cinci sute. După cum am spus, am încredere că ești un om plin de compasiune.

La început, Leia crezu că Han plângea, acoperindu-și ochii cu brațul, dar apoi văzu că încerca să respire și că mușchii îi erau încordați. Se uită prin cameră și își dădu seama că Leia nu fusese martoră la o asemenea priveliște de completă

dezolare.

Leia îi luă mâna și zise:

— Han! Han! Ce se întâmplă? dar el nu răspunse.

— Este un mesaj, spuse Augwynne. Gethzerion vorbește cu el.

Leia se uită la bătrâna vrăjitoare. Augwynne își scosese coroana de pe cap și stătea pe un scaun lângă foc, arătând ca o bătrână fără stil.

Han trase aer în piept și își luă mâinile de la ochi, uitându-se prin încăpere.

— Trebuie să plec, spuse el. Trebuie să ies de aici.

Se întoarse și fugi orbecăind pe scări.

— Han, așteaptă! strigă Leia.

Îl urmări după zgomotul pașilor săi, în timp ce alerga pe coridor. R2-D2 șuieră să îl aștepte, dar Leia ignoră droidul. Han fugi afară, își făcu loc prin mulțimea de oameni care se înghesuia pe uși și o luă la fugă.

Leia rămase puțin în loc și se uită la el cum dispare, cum este înghițit de umbre. Isolder se apropie în curând de locul unde se afla Leia.

— Unde se duce? întrebă Isolder.

— La Șoim, spuse Leia și îl urmă.

Nu l-au ajuns din urmă. Când au ajuns la Șoim, el lucra deja cu Chewie la montarea ultimului generator. Când îi văzu pe Leia și pe Isolder, se uită în sus pentru un moment.

— Isolder, am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să facem nava asta să meargă și să plecăm de aici. Du-te înapoi la fortăreață și adu fereastră senzorială.

Isolder rămase pe loc un moment, de parcă aștepta și alte instrucțiuni și Han răcnii:

— Acum, la naiba!

Isolder își luă lanterna și începu să fugă prin întuneric.

— Gethzerion tocmai mi-a mărit miza, spuse Han. Ucide prizonieri inocenți.

Termină de fixat ultimul generator și aruncă unealta pe pământ.

— Îmi pare rău că te-am adus aici! Ai avut dreptate. Dacă

nu aş fi venit aici, Zsinj nu şi-ar fi ridicat pelerina lui orbitală, iar Gethzerion nu şi-ar fi ucis prizonierii! Zsinj, Gethzerion – aceşti oameni nici nu mă cunosc. Se luptă împotriva lui Han Solo, generalul Noii Republici, împotriva a ceea ce Noua Republică reprezintă!

— Ce vei face? întrebă Leia, pe când se grăbea să intre în Şoim. Să fugi? Åsta e răspunsul tău? Oamenii lui Augwynne sunt disperaţi. Tu ar trebui să fii un fel de geniu militar – să rămâi aici şi să ripostezi. Au nevoie de tine şi de arma ta.

Îl urmă pe pasarelă şi Han rămase tăcut, dar în loc să se ducă spre departamentul de unelte cum se aştepta ea, el fugi jos la pupitrul de comandă, îşi aranjă staţia radio pe frecvenţa standard imperială.

— Gethzerion? spuse el rapid şi o voce deloc familiară răspunse.

— Aici este punctul de control al închisorii. Ai vreun mesaj către Gethzerion?

— Da, spuse Han. Transpiraţia îi umezi faţa. Aici este generalul Han Solo şi am un mesaj urgent. Spune-i că vin. Mă predau. Recepţionezi? Spune-i să nu mai omoare alţi prizonieri. O voi întâlni la baza scărilor fortăreţei, exact cum a cerut.

— Aici este punctul de control UNU, te recepţionăm, generale Solo. Ce se aude de prietenii tăi? Zsinj a întrebat dacă există vreun însoţitor pe care l-ai putea aduce cu tine.

— Sunt morţi cu toţii, spuse Han. Au murit în bătălie, acum nu mai mult de o oră.

Han aruncă microfonul jos, îşi făcu loc pe lângă Leia şi se grăbi spre tubul de acces. Leia rămase locului, privindu-i spatele pentru un moment, prea surprinsă şi prea confuză să mai poată spune ceva.

— Aşteaptă un minut, spuse ea. Nu poţi face asta! Nu te poţi duce acolo! Zsinj nu te vrea viu. Te vrea mort!

Han îşi scutură capul.

— Crede-mă, spuse Han, nu sunt fericit cu această alegere, dar trebuia să se întâmple cândva.

Se duse în cotlonul său şi scoase furios o saltea,

demascând un compartiment de arme pe care Leia nu îl mai văzuse. Ținea acolo un arsenal de mitraliere cu laser, detonatoare, vechi aruncătoare de praf – chiar și un tun portabil cu laser. Toate armele erau ilegale, mai ales în Noua Republică. Han se întinse după o mitralieră, apăsă un buton și fundul compartimentului se ridică dezvăluind un al doilea compartiment, plin cu o diversitate de grenade în variate stiluri. Han luă un detonator termal Talesian destul de puternic pentru a distruge o întreagă clădire. Se potrivea la fix în palmă.

— Asta ar trebui să fie de ajuns, spuse Han, ascunzând detonatorul sub centură. Detonatoare ca acela erau folosite numai de teroriști, cei care nu mai puneau nici un preț pe viața lor. Han nu putea să activeze detonatorul fără să își sacrifice propria viață. Își trase cămașa astfel încât să stea lejeră peste detonator, ascunzându-l.

— Uite, cum arăt așa? întrebă el calm.

Leia nu putu să vadă ceva care să îi indice existența unui detonator; nu ar fi știut niciodată că are unul la el dacă nu l-ar fi privit cum îl ascunde în curea. Totuși nu reuși să îi răspundă. Inima ei bătea cu putere și nu își putea găsi cuvintele. Se uită la el printre lacrimi.

— Hei, spuse Han, nu o lua așa de prăpăstios. Tu ai fost cea care a spus că am nevoie să mă maturizez, să îmi asum responsabilitatea pentru ceea ce sunt. Generalul Han Solo, eroul Alianței Rebele. Mă gândesc că dacă o să joc bine voi putea să o distrug pe Gethzerion și pe prietenele ei nenorocite. Va trebui să las în seama lui Isolder să facă ceva în privința lui Zsinj. Este un bărbat deosebit. Ai făcut o alegere bună. Serios.

Leia auzi cuvintele de parcă le-ar fi rostit cineva aflat la distanță și își dădu seama șocată cât de ciudat suna. Nu se gândise la apropierea ei de Isolder de trei zile, nici nu crezuse vreodată că făcuse vreo alegere. Pentru că nu făcuse o alegere. În adâncul inimii ei aștepta încă să vadă dacă îl iubește pe Han.

Totuși ea știa că nu era adevărat. Îl alesese pe Isolder din

nevoie. Oamenii ei aveau nevoie ca ea să se lege de lumile Hapi și nu făcea decât să răspundă dorințelor lor. Atâta vreme cât Imperiul rămânea o amenințare nu reușise să întrevadă altă cale pe care să o apuce.

Se uită la centura lui Han și încercă să pară calmă, ca și cum ar fi avut situația sub control.

— Da, spuse ea. Asta ar trebui să fie de ajuns. Trebuie să recunosc că arăți chiar bine cu o bombă prinsă de tine.

Han se aplecă spre ea și o sărută cu teamă, pasional, simțind că sângele îi țâșnea în urechi. Leia își dădu seama brusc cât de mult dusesese lipsa acelui sărut, cât de mult dusesese lipsa unei asemenea cruzimi, fervoare elementară pentru un om. Se uită peste umărul lui. Chewbacca strângea uneltele. Wookieeul se uită la ea cu părere de rău și Leia își închise ochii, se aplecă spre Han și îl sărută puternic.

El se smulse câteva minute mai târziu, emoționat.

— Han, începu Leia să spună, dar bărbatul ridică un deget.

— Nu mai spune nimic. Nu mă face să regret asta mai mult decât o fac deja!

Han se duse la Chewbacca, vorbi încet cu wookieeul pentru un moment, apoi se îmbrățișară. Leia se așeză la bordul holografic și începu să suspine, încercând să își țină emoțiile sub control. Putea să audă vocea puternică și supărată a lui C-3PO, încercând să îl convingă pe Han să nu facă asta. Apoi Han se întoarse spre canapea și îi strânse mâna puternic în semn de rămas bun.

— Trebuie să plec acum, spuse el și ieși afară.

Leia încercă să rămână pe loc pentru un moment, dar îl urmă pe pasarelă, rămânând în cele din urmă în lumina produsă de navă. Majoritatea micilor focuri din jurul văii arseseră până nu mai rămăsese nimic și cerurile erau perfect negre, mai întunecate decât orice noapte pe care și-o imaginase vreodată. Un vânt rece bătea prin munți și ea se cutremură, dându-și seama că putea să își vadă urmele respirației prin aerul rece.

Se uită la spatele lui Han pe când pleca, dispărând în

întuneric.

— Han! strigă ea.

Han se întoarce și o privi. Abia putea să îi vadă fața în depărtare, întunecată și nesubstanțială, aproape ca o apariție.

— Îmi plac unele lucruri la tine, spuse Leia. Îmi place felul în care îți vin pantalonii.

Han zâmbii.

— Știu. Se întoarce și începu să meargă din nou.

— Han! strigă Leia din nou și dori să spună te iubesc, dar nu voia să îl rănească, nu voia să spună asta în acel moment și totuși nu suporta gândul să lase așa ceva nespus.

Han se întoarce spre ea și îi aruncă un zâmbet răutăcios.

— Știu, spuse el blând. Mă iubești. Am știut asta dintotdeauna.

Îi făcu cu mâna în semn de adio și plecă în fugă înspre umbrele întunecate. Îi auzi pașii pentru câteva momente. Leia se așeză pe iarbă în lumina care pătrundea prin ușă și plânse. Chewbacca și C-3PO veniră afară; Chewie își puse o labă păroasă pe umărul ei. Leia așteptă ca C-3PO să spună ceva. El întotdeauna o făcea să se simtă mai bine cu mici minciunile în situații disperate. Dar droidul rămase tăcut.

— Vai Luke, murmură Leia. Luke, am nevoie de tine.

Pe când viața se scurgea din el, un bâzâit ușor îi umplu urechile. Mușchii lui se relaxară ca niciodată înainte. Deasupra, rancorii încă mai aruncau pietre. Văzu o lumină orbitoare atunci când un bolovan lovi un căutător imperial, proiectând o imagine de temut pe când exploda.

Parte din munte explodă fărâmițându-se. Luke nu putea să vadă surorile nopții urcându-se pe stânci, jumătate stând

suspendate cu ajutorul Forței, precum marile arahnide negre atârând de plasele lor.

O durere ascuțită săgetă prin tâmpilele lui și se întoarce pe o parte. Un bolovan căzu lângă brațul său, se sparse și în depărtare reuși să audă țipete ce se amestecau cu vocea lui Teneniel.

— Cavalerii Jedi nu mor niciodată, spuse ea. Natura îi ocrotește. Natura.

Un corp căzu lângă el făcând zgomot – un cadavru al unei surori a clanului, cu coiful ei metalic, rămășițele mititeile și scalpul mișcându-se cumva nenatural. Soarele devenea mai puternic, observă el pe când urmărirea sângele roșu închis scurgându-i-se din gură.

Luke nu se simți ca și când ar fi murit, ci, mai degrabă, ca și când s-ar fi extins. Putea să audă zgomote de jur împrejur, sunete de marcare a secundelor unei salamandre ce se scărpină sub pietre, viermi săpând sub capul lui, o tufă ce se atinge de o stâncă pe când se lupta cu vântul. Peste tot era viață, peste tot putea să simtă, putea să vadă lumina Forței strălucind în jurul său, în copaci, în stânci, în războinicii de deasupra lui de pe versantul muntelui.

Salamandra își săltă capul deasupra solului și străluci cu Forță luminoasă.

— Bună, micul meu prieten, murmură Luke. Salamandra avea pielea verde și ochi mici negri temători. Își deschise gura și un abur alb ieși de acolo. Îl lovi pe Luke de parcă era un deget și înțelese că vedea Forța, nu doar o simțea.

— Un dar, șopti șopârla. Acesta este un dar pentru tine și lumina blândă îl învălui ca și cum ar fi fost un adăpost, întărindu-i Forța diminuată. Deasupra lui, tufa care zgâria stâncile părea să se sucească și muguri de lumină se aplecară să îi protejeze capul. Aici, aici este, șopti tufa. Viață. O stâncă învecinată străluci și pe dealurile îndepărtate unul dintre oamenii deșertului Albastru își săltă capul pe când dispărea între șirurile râului și ochiul lui roșu se uita peste legături.

— Prietene, spuse el, oferind sprijin.

Luke părea să audă cuvintele lui Teneniel:

— Natura îi ocrotește. Nu știa dacă putea controla subconștient Forța sau dacă viața din jurul lui chiar se gândea cum să îl vindece, dar văzu Forța înconjurându-l și se ținea de acele fărâme mai ușor decât o făcuse vreodată.

Pentru a putea controla Forța, pentru a folosi Forța, nu era nevoie de un gest atât de violent pe cât își închipuise el. Era peste tot, mai abundentă decât ploaia sau aerul, oferindu-se singură. Sperase ca într-o zi să devină un Maestru Jedi și acum își dădu seama că erau niveluri de control pe care nu și le închipuise niciodată, mult mai departe decât visase el vreodată.

Puterea dulce pătrunse prin el și nu știa dacă el o comanda sau dacă ea îl comanda pe el. Știa numai că simțea ceva care îl vindeca, simțea că vasele sparte se închideau și apoi viziunea se termină.

Zăcu multă vreme cu ochii închiși, incapabil să facă mai mult decât să respire și așteptă ca Forța să îl întărească.

Leia îi strigă numele și ochii lui Luke se deschiseră. Cerul era atât de negru încât părea că noaptea perfectă se instalase. Nu mai erau zgomote haotice de bătălie. Pe munți putea să vadă lumini, lumini de torțe în mâinile sătenilor și o persoană mergând pe poteca de munte înșelătoare. Se gândi că Leia trebuia să fie acolo sus.

— Leia, strigă el. Leia!

Pe versantul muntelui, purtătorul de torță se uită peste stâncă.

— Luke? strigă Han. Luke, tu ești?

— Han, strigă Luke slăbit. Rămase în continuare în întuneric, pipăi lângă el după sabia Jedi și strânse energie pentru a atinge cu degetul butonul acesteia, sperând ca Han să îi zărească lumina.

Voci distante veneau spre el. Cineva îl atinse, îl zgudui. O lumină puternică străluci în ochii lui și Han spuse:

— Luke! Luke! Ești în viață! Rezistă! Rezistă!

Han ezită un moment, strângându-i mâna și Luke putea să simtă teroarea acestuia.

— Ascultă, prietene, spuse Han, trebuie să plec. Leia te așteaptă sus. Ai grijă de ea pentru mine. Te rog să ai grijă de ea.

Han încercă să se smulgă și Luke putea să simtă teroarea și disperarea care îl străbătea.

— Han, spuse Luke, prinzându-i încheietura.

— Îmi pare rău, prietene, zise Han. Nu ești în formă să mă ajuți de data asta. Se trase și Luke se simți de parcă s-ar fi răsucit în întuneric.

După ceea ce păru o eternitate, cineva îl atinse și îl ridică. Luke reuși să își deschidă ochii, dar nu putu să îi țină deschiși decât pentru un moment. Era în mâinile țăranilor, zeci de țărani sălbatici în simple tunici de piele, cu torțe ținute sus. Han le spuse cu mare îngrijorare:

— Duceți-l de aici! Conduceți-l până la Șoimul Mileniului!

Vocile sunară în capul său, întrebând.

— Da, da, Șoimul, nava mea, spuse Han. Duceți-l acolo. Trebuie să plec!

Apoi țăranii îl ridicară și îl ajutară, iar Luke își permise să se odihnească.

În cea mai înaltă încăpere a fortăreței, Isolder găsi fereastra senzorială chiar unde o lăsase. Cadavrele surorilor nopții zăceau împrăștiate pe podea. Nu își dădea seama dacă din cauza asta sau a întunericului avea nervii întinși.

Se aplecă să ridice fereastra și auzi ceva foșnind într-un colț. Îndreptă lanterna în acea direcție și își scoase blasterul dintr-o mișcare rapidă. Era Teneniel Djo, stând pe întuneric. Se uită la el. Apoi se întoarse în altă parte. Obrajii ei erau roșii pentru că plânse mult.

— Ești bine? întrebă Isolder. Vreau să știu dacă te simți

slăbită? Există ceva ce pot să fac? Ceva ce ai nevoie?

— Sunt bine, spuse Teneniel cu vocea seacă. Bine, presupun. Ești gata să pleci?

— Da.

Isolder își îndreptă lanterna în altă parte astfel încât să nu îi mai bată în ochi. Nu era încă sigur de planurile lui Han, dar în acel loc, singurul lucru care avea sens pentru ei era să plece, să fugă de pe stânca aia. Teneniel își scosese coiful și hainele exotice. Purta cizme și o tunică simplă de vară din material portocaliu, asemănătoare celei pe care o avea când s-au întâlnit prima dată. Se uită în altă parte spre cerul fără stele. Focurile de jos dispăruseră, dar torțele sătenilor încă aruncau o strălucire blândă galben-portocalie.

— Și eu plec, spuse ea.

— A, întrebă Isolder, unde te vei duce?

— Înapoi în deșert, spuse Teneniel, pentru a medita.

— Am crezut că voiai să stai aici cu clanul. M-am gândit că te simți singură.

Teneniel se întoarse și în lumina palidă Isolder observă vânătaia de pe obrazul ei.

— Surorile clanului sunt toate de acord, spuse ea. Am ucis din furie, mi-am încălcat jurămintele. Deci acum trebuie să mă purific sau risc să devin o soră a nopții. Voi fi izgonită. Peste trei ani, dacă mai vreau să mă întorc, ele mă vor accepta. Își strânse brațele în jurul taliei.

Părul lui Teneniel curgea lin pe spatele ei, căzând în cascade. Isolder așteptă un moment, neștiind dacă ar trebui să își ia rămas bun sau să îi ofere un cuvânt de îmbărbătare, sau dacă ar trebui pur și simplu să ia fereastra și să se grăbească înapoi la navă.

Se așeză lângă ea și o mângâie pe spate.

— Uite, spuse el, ești o femeie foarte puternică. Vei fi bine.

Totuși, cuvintele lui păreau că se sting. Ce putea să îi ofere ei viitorul? În trei zile flota hapi ar fi ajuns acolo și ar fi putut arunca forțele lui Zsinj în iad. Dar până atunci acea lume ar fi în mare parte sub gheață. În cel mai bun caz, recoltele de vară ar fi distruse. Dar Isolder se aștepta la mai mult de atât,

ecosisteme care să se prăbușească, întregi specii de plante și animale care să dispară. Chiar dacă pelerina orbitală ar fi distrusă în trei zile, era posibil ca planeta să nu își mai revină niciodată.

Și, bineînțeles, erau surorile nopții. Puține femei din clanul Muntelui Vrajit supraviețuiseră și nu ar fi putut să le înfrunte pe surorile nopții.

Poate că aceste gânduri își făcuseră loc și în mintea lui Teneniel pentru că respira greoi. Buza ei inferioară tremura pe când încerca să reprime un strănut.

— Uite, spuse Isolder, o fregată coreliană de urmărire, cum este nava lui Han, ar putea duce până la șase pasageri. Asta înseamnă că este un loc deschis dacă vrei să mergi și tu.

— Dar unde m-aș duce? spuse Teneniel.

— Către toate acele stele de acolo, spuse Isolder. Alege una din tot cerul și du-te acolo dacă vrei.

— Nu știu ce este acolo, spuse Teneniel. Nu aș ști unde să mă duc.

— Ai putea veni pe Hapi cu mine, spuse Isolder și el știa că nu voia nimic altceva. Se uită la părul ei lung, la picioarele ei goale. În acel moment, cu toată nebunia și moartea de pe acea planetă, altceva era mai important pentru ea. În acel moment, deși era aproape logodit cu Leia, nu dorea nimic altceva decât să își pună brațele în jurul lui Teneniel.

Teneniel se uită la el mâhnită și ochii ei fulgerară.

— Și dacă aș veni cu tine în Hapi, cum aș fi considerată? O ciudățenie? Femeia ciudată din înapoiatul Dathomir?

— Ai putea veni ca o gardă de corp, spuse Isolder. Cu Forța ca aliatul tău ai putea...

Teneniel se încruntă la acel gând.

— Sau ai putea veni ca un sfătuitor, un consilier de încredere, spuse Isolder, gândind frenetic. Cu puterile tale, ai fi cea mai mare avere a mea. Ai putea descoperi cu ajutorul Forței subtilitățile comploturilor mătușilor mele și le-ai îndepărta de la îndeplinirea planurilor lor... Isolder nu se gândise la asta înainte, dar pe când vorbea, văzu că într-adevăr ea ar fi un bun de mare valoare pentru poporul lui.

Avea nevoie de ea.

— Și ce altceva aș mai fi? întrebă Teneniel. Prietena ta? Amanta ta?

Isolder înghiți, știind ce dorea ea. Pe Hapi ar fi considerată un om normal, fără titlu sau moștenire. Dacă s-ar căsători cu ea, ar fi umilit în public, făcut de rușine. Nu ar fi renunțat la titlul său și să-l lase pe unul dintre verii lui criminali să preia conducerea. Starea de pace a lumilor Hapi stătea în decizia lui.

Își puse mâinile pe umerii ei și o îmbrățișă de rămas-bun.

— Ai fost o prietenă bună, spuse Isolder, apoi își aminti că după legea ei, el îi era încă sclav și un bun maestru. Îți doresc numai fericire.

Se ridică, luă fereastra senzorială și se uită în urmă. Teneniel rămase privindu-l și Isolder avu o senzație înspăimântătoare că se uita prin el, citindu-i gândurile.

— Cum pot fi fericită dacă mă lași aici? întrebă Teneniel.

Isolder nu răspunse. Îi întoarse spatele și începu să meargă, dar o auzi spunând:

— Ai fost mereu un om atât de viteaz. Ce vei crede despre tine acum dacă întorci spatele femeii pe care o iubești?

El se opri, întrebându-se dacă îi citise gândurile sau dacă îi știa pur și simplu sentimentele.

— Mă poți auzi? întrebă el fără voce, dar ea nu îi răspunse.

Se gândi la picioarele ei lungi și goale, la mirosul pământean al hainelor pe care le purta, la ochii ei de culoarea cuprului, o culoare pe care nu o mai văzuse la femeile de pe Hapi și la acele buze senzuale pe care își dorea să le sărute atât de tare.

— De ce nu faci asta? întrebă Teneniel.

— Nu pot, spuse Isolder, refuzând să se întoarcă și să se uite la ea. Nu știu ce încerci să îmi faci. Ieși din mintea mea!

— Nu am făcut nimic, spuse Teneniel cu vocea ei sinceră, inocentă. Tu ești cel care a făcut-o. Tu și cu mine suntem conectați. Ar fi trebuit să îmi dau seama de asta în deșert când te-am văzut prima dată: am știut imediat că tu ai venit în acest loc căutând pe cineva pe care să iubești, la fel ca

mine. Și am simțit legătura crescând tot mai puternică în fiecare zi. Nu te poți îndrăgosti de o vrăjitoare de pe Dathomir fără ca ea să știe.

— Nu înțelegi, spuse Isolder. Dacă aș încerca să mă căsătoresc cu tine ar fi dezaprobare publică, repercusiuni. Verii mei... blasterul lui Isolder căzu de la locul lui și scânteii săriră din el. Se uită în jos, îl văzu înghesuit într-o minge, apoi se uită în sus și văzu mânia din ochii lui Teneniel. Un vânt adie prin cameră, rupând tapiseriile de pe perete, ridicând pietre într-un vârtej. Vântul purta pietrele și tapiseriile prin aer și le trimise peste stânci.

— Nu îmi este teamă de verii tăi sau de dezaprobare publică, spuse Teneniel. Și nu vă vreau planetele voastre. Alege o lume neutră pentru noi dacă îți place. Se ridică, înaintă relaxată până la el și rămase în fața lui, privindu-l în ochi. Îi simțea respirația pe gât. Fata se apropie și mai mult de el. Simpla apropiere o simți ca pe o atingere electrică.

Inima lui Isolder începu să bată într-un ritm rapid.

— Să te ia naiba! șopti el temător. Îmi răvășești viața!

Teneniel dădu din cap. Își puse brațele în jurul gâtului și îl sărută.

În acel moment nesfârșit își aminti când era cu tatăl său la vârsta de nouă ani, jucându-se într-un ocean pe Dreena, o lume nelocuită a grupării Hapi. Și sărutul lui Teneniel părea la fel de curat precum acele ape pure, spălând îndoielile și nesiguranța lui.

O sărută temător și făcu un pas înapoi.

— Hai să mergem. Ne grăbim!

Teneniel îl prinse de mâna dreaptă, parcă ajutându-l să ducă lanterna și fugiră împreună pe scările fortăreței.

Când sătenii l-au adus pe Luke la Leia; ea era sigură că murise. A avea o grămadă de vânătăi sub ochi, o tăietură pe față, iar sângele de pe rană îi era coagulat. Sătenii îl așezară pe iarbă, sub luminile Șoimului și Leia îi țină fața între mâinile ei.

El își deschise ochii și zâmbii subțire.

— Leia? tuși el. Te-am auzit... strigându-mă?

— Eu... Nu dorea să îl îngrijoreze, ci să îl lase să se odihnească. Sunt bine.

— Nu, spuse Luke, nu ești. Unde s-a dus Han?

— S-a predat lui Gethzerion, spuse Leia. Lua ostatici, ucidea prizonieri. A trebuit să se ducă. Zsinj îl va lua în trei ore.

— Nu! spuse Luke, luptându-se să se ridice. Trebuie să o opresc! De aceea am venit aici!

— Nu poți! Leia îl împinse înapoi atât de ușor de parcă ar fi atins un copil. Ești rănit. Odihnește-te acum, odihnește-te! Trăiește să te lupți în altă zi.

— Lasă-mă să mă odihnesc pentru trei ore, spuse Luke, închizându-și ochii, respirând adânc. Trezește-mă peste trei ore.

— Dormi, spuse Leia. Te voi trezi.

Ochii lui Luke se deschiseră și îi studie fața încruntat.

— Nu mă minți pe mine! Nu ai nici o intenție să mă trezești!

Isolder apăru în fața navei împreună cu Teneniel și încercară să curețe praful și nisipul de pe senzor.

— Hei, prietene, spuse Isolder, Leia are dreptate. Ia-o încet. Ești prea slăbit pentru a face mare lucru pentru noi acum.

Luke își lăsă capul pe spate, își închise ochii de parcă nu ar mai fi putut să stea treaz, dar vocea lui deveni brusc mai puternică și autoritară.

— Dați-mi timp. Nu cunoașteți puterea Forței.

Isolder își puse mâna pe umărul lui Luke.

— Am văzut, spuse el. Știu.

— Nu! Nu, nu știi, răspunse Luke disperat, ridicându-se cu o putere neașteptată. Nici unul dintre noi nu știe! Luke se ridică un moment, apoi căzu la loc. Promite-mi, găfâi el. Promite-mi că mă vei trezi!

Leia simți ceva, ceva în cuvintele lui mai mult decât o simplă convingere – ea simți ceva puternic în Luke, chiar la suprafață, de parcă el ar fi fost un foc arzând cu furie. O nouă speranță ardea în ea.

— Te voi trezi, promise Leia și făcu un pas înapoi, uitându-se la figura desfigurată a lui Luke. Ea își dădu seama că nu se putea păcăli. Poate în câteva zile, o săptămână, ar putea cu adevărat să aibă o confruntare cu Gethzerion.

Isolder puse o pătură peste Luke.

— Teneniel și cu mine putem să îl ducem într-un pat.

Leia dădu din cap.

— Este fereastra senzorială la locul ei?

— Da, spuse Isolder, dar încă am probleme cu scanerile de distanță mare.

Leia se gândi disperată. Totul în ea striga și o împingea să se ducă să îl salveze pe Han, dar nu aveau destul timp. Dacă ar fi folosit rancorii, ar fi fost o călătorie de două zile. Dacă ar încerca să folosească Șoimul chiar și la o viteză maximă, ar fi dificil să parcurgă mai mult de jumătate din distanță fără ca distrugătoarele de deasupra să nu depisteze aparatele lor electronice și să nu arunce cu rachete până să distrugă Șoimul definitiv. Un gând îi trecu prin minte.

— R2-D2, C-3PO veniți aici!

— Da, prințesă, se grăbi C-3PO. Cum pot să îți fiu de folos? R2-D2 se rostogoli, având grijă la marginile pasarelei cu ochiul său electronic.

— R2-D2, spuse Leia, poți să numeri distrugătoarele

spațiale de acolo de sus pentru mine?

R2-D2 ezită un moment, apoi deschise o mică trapă și își extinse antena lui senzorială. Întoarse antena de jur împrejurul cerului, apoi începu să emită o serie de zgomote electronice și de bipuri.

— R2-D2 raportează că nu poate să fixeze nici unul dintre obiectele extraorbitale. Prin nici unul dintre senzorii lui nu detectează mai mult decât semnale radio. Aparent, pelerina orbitală blochează lumina nu numai la lungimea de undă vizibilă, ci și prin ultraviolete sau raze infraroșii. Oricum ar fi, poate verifica douăzeci și șase de surse de emisii radio și suspectează de la numărătorile precedente că patruzeci de distrugătoare spațiale sunt pe orbită.

Isolder se uită la Leia gânditor.

— Nu e de mirare că nu pot repara scanerile de distanță mare. Nu e nimic în neregulă cu ele.

— Corect, spuse Leia.

— Deci atâta vreme cât zburăm sub pelerina orbitală și menținem tăcerea pe frecvența radio, suntem efectiv o navă ascunsă.

— Corect! spuse Leia.

Isolder dădu din cap, se uită la mulțimea de rachete convenționale și protonice ale Șoimului.

— Hai să aruncăm naibii în aer acele vrăjitoare și să vedem dacă putem să îl salvăm pe Han.

— Nu! spuse Leia, uitându-se la Luke, zăcând inconștient pe salteaua lui.

— Luke dorește să îl așteptăm.

Han rămase tăcut printre surorile nopții pe când mașina de deplasare se furișa printre trunchiurile copacilor imenși,

luminându-le calea numai beculețul de deasupra. Douăzeci de surori ale nopții erau înghesuite în mașină, o masă solidă împuțită în hainele lor întunecate.

Îi legaseră mâinile în față cu o funie whuffa, nederanjându-se nici măcar să îl percheziționeze. Erau foarte sigure că nu putea să le facă nici un rău.

Mașina trecu glonț peste un deal, căzu cu o zdruncinare de stomac și brusc erau ieșiți din pădure, gonind peste deșertul clar spre luminile orașului.

Han își închise ochii și se gândi ce să facă. Trebuia să aștepte. Putea să apese detonatorul oricând – dar dorea să o prindă pe Gethzerion; trebuia să o prindă pe Gethzerion.

Intrară în oraș și surorile nopții săriră din mașină, grăbindu-se spre turnurile lor. Două gărzi rămaseră cu Han și îl conduseră la câmpul de bătaie abandonat, spre un vechi hangar spațial al cărui acoperiș fusese aruncat în aer astfel încât pereții domului se ridicau de jur împrejurul lui precum un zid imposibil.

— Așteaptă lângă peretele din spate, spuse una dintre femei, evitându-l.

Celelalte două rămaseră la ușă, vorbind în șoaptă.

Han își descoperi inima bătând puternic și se așeză în umbra unei grămezi de fier vechi, așteptând ca Gethzerion să apară. Își odihni degetele în catarama centurii, palmând detonatorul termal.

Nu veni deloc. În următoarele ore, temperatura scăzu continuu, până când o lumină înghețată se prinse de sol. Han își tot verifica ceasul, întâlnirea de patru ore a lui Zsinj veni și trecu. Navele nu ajunseseră deloc și Han începu să se întrebe dacă Gethzerion practica un fel de joc cu lordul războinic, poate încercând să facă un târg mai bun.

De parcă ar fi vrut să dovedească că grijile erau adevărate, mașina de deplasare a lui Gethzerion făcu încă două drumuri pe teren, fiecare durând aproape două ore – chiar la timp pentru a strânge personal pentru Muntele Vrăjit.

După al treilea traseu, o pereche de stele apăru pe cerul negru, mișcându-se în jos spre închisoare. Cargourile își

extinseră aripile, apoi alunecară pe cer și se opriră de o parte a turnului. Han putea să vadă stabilizatoarele mari ale navei peste zidul spart.

— Vino, generale Solo, sâsâi o soră a nopții. A sosit timpul.

Han înghiți, se ridică în picioare și se îndreptă spre ieșire.

Luminile de la cargouri se jucau pe deasupra lor, orbindu-l. Han mergea încet spre lumini, flancat de două surori ale nopții. Nu putea să vadă bine turnurile. Locul era înconjurat de soldați din trupele de șoc ale lui Zsinj, îmbrăcați în vechile armuri imperiale. Han trase cu ochiul, încercând să vadă dincolo de ei, de cealaltă parte a cargoului. Dacă el ar fi detonat bomba în acel moment, ar fi omorât cu siguranță trupele de șoc. Și probabil că ar fi distrus unul dintre cargouri – dar nu putea să știe sigur dacă vrăjitoarele erau acolo, neprotejate.

— Este destul de departe! țipă un soldat din trupele de șoc și vrăjitoarele îl reținură pe Han.

Un ofițer coborî din navă – un general înalt cu unghii strălucitoare de platină. Generalul Melvar. Veni la un braț distanță și îi studie fața lui Han pentru un moment. Își puse o unghie de platină sub ochiul lui Han, de parcă ar fi vrut să îl scoată de acolo, apoi îi trasă un șanț pe obraz.

Vorbi într-un microfon de pe umărul său.

— Am făcut identificarea vizuală. Han Solo este aici.

Melvar ascultă un moment și numai după aceea observă Han căștile din spatele urechilor.

— Da, domnule, spuse Melvar. Îl voi aduce pe navă imediat.

Generalul îl prinse pe Han dur, înfigându-și unghiile în bicepșii lui.

— Hei, prietene, spuse Han, nu te purta așa de dur cu marfa. S-ar putea să regreti.

— Vai, nu cred că voi regreta, spuse Melvar. Vezi tu, cauzând altora durere este, ei bine, mai mult decât un fel de a face timpul să treacă pentru mine. În munca mea pentru Zsinj a devenit o responsabilitate apreciată.

Își înfipse gheara degetului său mic în centrul nervos al

umărului lui Han, apoi suci. Foc izbucni de-a lungul brațului lui Han de la încheietură în sus, până în centrul spatelui și găfâi de durere.

— Hei, e un talent pe care ți l-ai dezvoltat, recunosc Han.

— Ei bine, zâmbii Melvar, sunt sigur că pot să îl conving pe lordul războinic Zsinj să îmi dea voie să demonstrez câteva dintre talentele mele și cu mare plăcere o voi face. Dar, hai, să nu îl lăsăm pe Zsinj să ne aștepte.

Îl grăbi spre pasarela cargoului, printre mulțimea de trupe de șoc și pentru un moment Han se întrebă dacă va mai apuca să o vadă vreodată pe Gethzerion.

Era la jumătatea pasarelei când vrăjitoarea strigă:

— Așteaptă!

Generalul Melvar se opri și se uită în urmă. Gethzerion stătea în umbră la baza turnului ei, la o sută de metri depărtare, înconjurată de o duzină de surori ale nopții. Bătrâna vrăjitoare își strânse hainele mai bine în jurul ei și îi urmă. Han privi câmpul. Cu siguranță că ar putea distruge cargoul înarmat cu detonatorul lui, împreună cu generalul Melvar, Gethzerion, cel puțin câteva dintre surorile nopții aflate în afara clădirii. Spera la mai mult, dar știa că era cam tot ce putea să își permită.

Era ciudat, știind că urma să moară. Se aștepta să simtă un nod în stomac, o strângere în inimă. Dar nu simțea nimic din toate astea. Se simțea privat de puterea de a percepe, lipsit de inimă, plin de regret. După viața pe care o trăise, părea dezamăgit.

Gethzerion se opri la baza pasarelei, numai la un braț distanță. Se uită la Han, iar fața îi era încă ascunsă în spatele glugii. Han putea să simtă mirosul mirodeniilor din respirația ei și mirosul vinului oțet.

— Deci, generale Solo, spuse ea, mi-ai oferit o urmărire pe cinste. Sper că te-ai bucurat de ședere.

Han se uită la femeia bătrână și spuse plin de mândrie:

— Știam că nu puteai rezista să vii să te lauzi. Își prinse degetele sub centură. De ce nu te mândrești cu asta?

Scoase detonatorul termal și îi apăsă butonul. Generalul

Melvar se aruncă și la fel făcură paznicii lui. Melvar se împiedică de un soldat din spatele lui și amândoi bărbații se rostogoliră.

Detonatorul nu se activase. Han se uită la el. Piedica era scoasă.

— Ai probleme cu dispozitivul explozibil? își deschise Gethzerion ochii mari și zâmbii. Sora Shabell l-a detectat înainte să te urci la bordul mașinii și l-a dezactivat cu un cuvânt. Lăudărosule, prostule! Nu ai reprezentat niciodată o amenințare pentru mine sau pentru surorile nopții! Cum îndrăznești?

Ea se întinse și făcu un gest prin care intenționa să ia detonatorul, așa că acesta zbură din mână lui Han și ajunse în palma ei. Îl oferă lui Melvar.

— Te voi lăsa pe tine să te debarasezi de asta, generale. Încă reprezintă un pericol. M-am gândit că e mai bine să îl recuperez înainte să plecați.

Melvar se ridică, încercă să își păstreze demnitatea și luă detonatorul.

— Îți mulțumesc, mormăi el.

— A, permite-mi să îți mai ofer o favoare! șopti Gethzerion, făcând un pas înainte. Dându-ți asta...

Ochii ei se deschiseră mari, arzători și făcu o mișcare zgârietoare cu degetul ei arătător. Lângă Han generalul găfâia, se întinse și își prinse tâmplele, apoi se dezechilibra.

— O moarte simplă! murmură Gethzerion.

De jur împrejurul lui Han, sute de trupe de șoc se ghemuiră simultan, unele dintre ele dezechilibrandu-se un pas sau doi, altele trăgând cu blasterele în aer astfel încât Han se adăposti instinctiv. În trei secunde, trupele de șoc zăceau pe pământ precum păsările drogate, nemișcate. Han se uită la cargo, așteptând ca tunarii din navă să deschidă focul.

Nimic nu se întâmpla. Nava rămase tăcută ca și când ar fi fost pustie.

Mai multe surori ale nopții se repeziră din turnurile lor, trecură de Han și își făcură loc în cargo, aducând zeci de

prizonieri imperiali cu ele pentru a conduce nava. Una dintre surorile nopții îl dădu pe Han la o parte, aruncându-l de pe rampă. Han auzi țipete în interiorul navei. Deși tunarul nu trăsesese, putea să își dea seama că echipajul ducea un fel de război. Își închipui că tunarul murise cu celelalte trupe de șoc. Își dădu seama că nu era cu adevărat șocat să descopere că vrăjitoarele atacau nava. Gethzerion nu ar fi fost atât de proastă, încât să încerce să zboare de pe acea planetă într-o navă care nu avea nici armamente, nici scuturi de protecție – nu cu distrugătoarele spațiale ale lui Zsinj la orizont.

Han așteptă lângă rampă, privind apropierea lui Gethzerion. Aținti un deget spre el și zâmbii. Han se uită în fugă la un blaster ce zăcea lângă mâna lui, știind că și dacă ar fi putut să ajungă la el, tot ar fi murit.

— Acum, generale Solo, ce pot face pentru tine? spuse Gethzerion.

— Hei, spuse Han, ridicându-și mâinile. Nu am nici o confruntare cu tine. De fapt, dacă îți amintești, am petrecut mare parte din ultimele zile încercând să te evit. De ce nu dăm noi mâna și să plecăm pe căi separate?

Gethzerion se opri la baza rampei, se uită în ochii lui și râse.

— Ce? Nu crezi că e cazul ca acum să te tratez pe tine la fel de rău cum m-ai fi tratat tu pe mine?

— Ei bine, eu...

Gethzerion își mișcă degetul și Han fu aruncat în dreapta, descoperindu-se cu picioarele atârând în aer, ținut de o coardă invizibilă în jurul gâtului. Gethzerion îl privi cu atenție și începu să incanteze, unduindu-se dintr-o parte în alta. Simți lațul din jurul gâtului său strângându-se.

Han se înecă, se agită și luptă să se elibereze.

— Mă întreb ce mi-ar fi făcut detonatorul tău termal, reflectă Gethzerion, încă unduindu-se. Suspectez că mi-ar fi ars pielea, mi-ar fi rupt oasele și m-ar fi prăjit de vie cu totul. Deci cred că îți voi face și eu la fel – dar nu așa de rapid. Nu totul deodată. Cred că vom lucra din interior spre exterior. Mai întâi îți voi rupe oasele, unul câte unul. Știi câte oase

sunt în corpul uman, generale Solo? Dacă da, triplează numărul și vei ști câte oase o să ai când voi termina cu tine.

— Vom începe cu piciorul tău, spuse Gethzerion. Ascultă cu atenție! Își mișcă degetul și tibia piciorului drept scoase sunete de rupere. Un spasm dureros își făcu loc spre sold.

— Aaaa! urlă Han. Și văzu ceva peste deșert. La vreo doi kilometri distanță se zăreau luminile de la Șoimul Mileniului grăbindu-se spre ei, la numai câțiva metri deasupra pământului.

Gethzerion zâmbii satisfăcută.

— Așa, acum ai trei oase acolo unde aveai numai unul.

Han încercă să o oprească și se strădui să găsească un lucru care să o încetinească pentru moment.

— Ascultă, se strădui el să vorbească. Tu nu vei face asta și dinților mei, nu-i așa? spuse el, incapabil să se gândească la orice altceva. Vreau să spun, au, orice altceva, dar nu dinții mei! Se uită prin cameră. Mai multe surori ale nopții veneau de la baza turnurilor lor.

— Vai, da, dinții, spuse Gethzerion și își mișcă degetul arătător.

Molarul din dreapta față fu scos cu un sunet asurzitor și durerea înțepătoare îl împușcă prin ureche și în partea de sus a feței, până când căzu de parcă Gethzerion îi strângea ochiul și avea de gând să îl tragă prin cerul gurii. Han se blestemă în liniște pentru că îi dăduse idei bune. Șoimul nu ajungea acolo mai repede și Han își scutură capul

— Așteaptă! zbieră el. Hai să discutăm despre asta! Gethzerion își balansă degetul arătător din nou. Molarul superior stâng se sparse brusc și un zgomot asurzitor se auzi pe când Șoimul trăgea cu rachete. Baza turnului explodează, aruncând multe vrăjitoare în haine negre în aer. Turnul începu să se încline și se prăbuși.

Gethzerion se întoarse și Han căzu la pământ, ușurat. Durerea trecea prin piciorul rupt. În jur avea loc un voleu de focuri trase din turnurile dorsale. Gethzerion se ghemui pe când proiectilul înainta prin aer spre locul unde fusese femeia. Fugi de lângă navă, sări și se suci tocmai când un alt

proiectil se îndrepta spre ea.

Han avu un sentiment înspăimântător în legătură cu asta. Nimeni nu putea să tragă cu tunurile navei cu asemenea acuratețe. Se rostogoli sub pasarelă pentru a se adăposti de rămășițele zburătoare. Droizii de pază înarmați bine, de pe toate cele șase turnuri ale închisorii, se întoarseră în turnurile lor și deschiseră focul asupra Șoimului.

Șoimul zbură ca o rachetă peste închisoare, rostogolindu-se într-un complex cvadruplu șurub, reușind cumva să evite toate focurile ațintite spre el. Han nu văzuse niciodată pe cineva să piloteze așa – nici pe Chewie, nici pe el însuși. Oricine se afla la pupitrul de comandă era un adevărat pilot în ale zborului, așa cum nu mai văzuse pe nimeni până atunci și ghicea că trebuia să fie Isolder. Șoimul făcu o răsucire aproape imposibilă la un kilometru depărtare și trase spre închisoare, de sus în jos, cu toate armele activate.

Droizii de pază se transformară în nori, precum ciupercile la atingerea tunurilor de blaster. Cargoul neînarmat primi o lovitură și începu să ardă. Șoimul zbură pe deasupra, pregătit pentru încă o acțiune.

Gethzerion își dădu seama că a rămâne pe pământ să lupte era inutil, așa că sări pe pasarela navei imperiale mai repede decât ar fi crezut Han posibil. Turbinele cargoului se treziră la viață înainte ca pasarela să se fi ridicat și aerul din jurul navei deveni de o nuanță albastră pe când scuturile se activară. Acela era un cargou imperial pentru transport de personal – armat din plin și prevăzut cu scuturi.

Dacă Han ar fi rămas sub cargou pe când acesta decola, ar fi fost ars. Deși piciorul lui era rupt, dacă alerga ar fi putut să fie atins de focurile trase din Șoim. Se târi până la el, mergând de-a lungul șantierului cum putu, apoi căzu mai mult decât sări peste ceva rămășițe din turn, sperând ca surorile nopții să nu tragă în el în plecarea lor grăbită.

Șoimul trase cu tunurile lui ionice și lumina albastră cuprinse carcasa cargoului, dar scuturile rezistară. Cargoul se întoarse în aer, flăcări albe ieșind din nacela lui de echipament.

Nava se suci în jurul unui deal, făcu o gaură în zidurile închisorii și ateriză la șase metri de Han. Trapa de jos se deschise și Leia strigă:

— Haide! Haide!

Augwynne coborî repede pe trapă împreună cu două dintre surorile clanului, toate trei purtând coifuri și haine de sus până jos și din privirile pe care le aveau, lui Han i se făcu milă de paznicii închisorii.

Se târî spre Șoim și Isolder îi prinse de umăr și îl ajută. Han se uită la Isolder confuz.

— Cine, cine pilotează nava?

— Luke, spuse Leia.

— Luke? întrebă Han. Luke nu e atât de bun!

— Nimeni nu e atât de bun, spuse Isolder, lovindu-l pe Han pe spate. Trebuie să văd asta! Alergă la tubul de acces spre sala de control.

Leia se uită în ochii lui Han, îi atinse fața și îl sărută. Îl cuprinse durerea de la molarii scoși și fu pe punctul să țipe, dar se stăpâni și o țină pe Leia aproape de el, închizând ochii și bucurându-se pur și simplu de moment.

Nava se suci în timp ce Luke făcea manevre care nu puteau fi neutralizate și Chewbacca scoase un mârâit înspăimântat de la consolă. Han intră șchiopătând, sprijinindu-se de Leia. Se înghesui într-un colț, se întinse și luă trusa medicală de urgență din compartimentul de deasupra capului și își lipi un plasture analgezic pe braț. Tunurile cu blaster cvadruple dorsale traseră și Han se uită împrejur. Chewbacca, Isolder, Teneniel și droizii erau toți în cabină, privindu-l pe Luke.

— Cine trage cu tunurile cu blaster? întrebă Han.

— Luke, îi spuse Leia și Han se uită spre hol, confuz. Ai putea să tragi cu blasterele din cabina de comandă, dar cu o acuratețe mult mai mică. Totuși, Luke aproape că îi zburase capul lui Gethzerion cu Han la mai puțin de un metru depărtare, în vreme ce pilota acea grămadă de vechituri la viteză maximă de atac. Întreaga acțiune era prea înspăimântătoare.

Luke transpira de la efortul pilotării Șoimului. Leviere și butoane de pe panoul de control al lui Chewie păreau să capete o viață a lor pe când Luke le manipula cu ajutorul Forței. Jedi făcea munca a trei oameni – pilot, copilot, tunar. Trase o rachetă fără să coboare scuturile și Chewie mârâi înspăimântat, punându-și labele pe față.

Dar rachetele loviră semnul de cincizeci de metri. Luke coborî scuturile și le activă, astfel încât ele clipociră mai repede decât clipirea unui ochi. Han nu văzuse pe nimeni cu reflexe atât de bune.

Scuturile frontale ale cargoului erupseră într-un spectacol uimitor de lumini și vrăjitoarele reușiră în sfârșit să tragă la rândul lor. Luke contracara lovitura și Șoimul făcu un salt în sus, ascunzându-se. Trase cu rachetele protonice care accelerară spre cargou într-o ceață albă.

Surorile nopții traseră cu blasterele în rachete și acestea explodară într-un nor sulfuros. Han se holbă neîncrezător la ceea ce făcuseră vrăjitoarele. Nici un tunar nu era atât de bun.

— Leia, Isolder, țipă Luke, luați acele tunuri cvadriple și deschideți focul. Arătați-le tot ce puteți.

— Renunță, spuse Han, sunt prea puternice scuturile lor! Vei reuși numai să îmi distrugi nava.

— Și să le las libere pe aceste surori ale nopții? În nici un caz! Nu renunț, țipă Luke. Haide Leia, du-te acolo!

Luke se întinse și deschise radioul de comunicații, trimițând o furtună de informații. Han ridică o sprânceană, întrebându-se ce punea la cale. Cu siguranță că vrăjitoarele nu încercau să sune pe nimeni, așa că radioul avea o funcție nesemnificativă de a-i avertiza pe toți cei din sistemul stelar că o navă era acolo.

Leia fugi la tunul central și începu să tragă. Luke coborî toate scuturile și trase cu tunurile ionice, riscând ca în situația în care cargoul nu și-ar fi coborât scuturile să ricoșeze focurile. Isolder începu să tragă cu tunurile dorsale și cargoul accelera, ieșind din raza de atac.

— Se pregătesc să sară la viteza luminii! țipă Han și se uită

pe videoecran. Spațiul era o perdea neagră și cargoul accelera înspre ea.

— Nu o vor face atât de aproape de sursa gravitațională! răspunse Luke și accelera și el.

Atunci Han înțelese. Luke își cunoștea nava și știa că blasterile și rachetele lui nu puteau distruge scuturile cargoului. Pornise radioul pentru a-l chema pe Zsinj. Dorea ca distrugătoarele spațiale să știe că vrăjitoarele o rupeau la fugă, sperând să prindă destulă altitudine pentru a sări în hiperspațiu.

Accelerară în întunericul pelerinei, Han ținându-și respirația. Videoecranul se făcu negru; o ceață de onix. Luke închise stația radio și Șoimul mârâi în lumina soarelui, cu cargoul încă în față și zeci de mii de stele ce străluceau precum giuvaierile. Atâta lumină!

Han se simțea de parcă tocmai luase o gură de aer curat.

Indicatorii de proximitate semnalizară și Han se uită în sus și văzu plăcuțele de culoare gri în formă de V ale distrugătoarelor spațiale gemene convergând în fața lor. Luke coti spre tribord și un baraj de rachete porni de la distrugătoare și punctă scuturile slăbite ale cargoului.

Han privea rachetele lovind cargoul în care se aflau vrăjitoarele. Fragmente de metal albe fierbinți țâșniră din nacela lui de eșapament. Pentru două secunde, luminile cargoului se diminuează și motoarele porniră mai puternic. Apoi explodează în aer și se transformă într-o minge de foc.

Han scoase un chiot de bucurie, în timp ce Luke accelera sălbatic înapoi spre Dathomir, sub protecția pelerinei orbitale și din nou întunericul îi înghiți.

Leia jubila de bucurie în turnul ei și Luke îi strigă:

— Leia, Isolder, stați pe loc. Nu am terminat încă.

Luke făcu o întoarcere și cabina se umplu de cuvinte transmise prin radio. Ecranele depistară sursele și le adunară pe ecranul holografic de deasupra. Han se holbă la masa de deasupra lor cu uimire. Cerul era plin de nave. În orice direcție s-ar fi îndreptat ar fi fost prinși încercând să iasă din sursa gravitațională. Aparent, pelerina îi proteja

cumva de scanere. Deși scanerele indicau nave, nu recepționau nici un semnal. Han nu putea să spună ce fel de nave erau acolo.

— La ce te gândești, puștiule? Ce vei face? înghiți Han.

Luke oftă și se uită la gruparea de distrugătoare de deasupra lor.

— Trebuie să dăm jos acea pelerină, spuse Luke. Nu sunt doar oameni acolo jos... Sunt copaci, iarbă, șopârle și viermi! Viață! O adevărată viață!

— Ce? spuse Han. Vrei să îți zboare capul pentru o grămadă de șopârle și viermi? Nu te întoarce acum, puștiule! Găsește o gaură în rețeaua lor și hai să ieșim de aici.

— Nu, spuse Luke, respirând greu. Chewbacca mârâi spre Luke, dar acesta nu răspunse. În schimb, rămase pe locul pilotului de parcă înghețase, holbându-se în zare, în întunericul sufocant care îi învăluia în timp ce zburau.

Mă rog, se gândi Han. Cel puțin păstrează ceva distanță între noi și celelalte nave de război. De oriunde ar apărea oamenii lui Zsinj nu ar putea să-l ia prin surprindere. Luke își închise ochii și acceleră, de parcă ar fi fost în transă. Han se uită la fața lui și deși îi era teamă că Luke i-ar putea ucide pe toți, în acel moment nu mai părea să conteze.

Dă-i drumul și ucide-ne, se gândi Han. Îți suntem datori viețile noastre.

— Mulțumesc, spuse Luke, de parcă gândurile lui Han ar fi fost rostite. Luke trase blasterul cvadruple și Han nu vedea urma lor de lumină. Întunericul era atât de compact, încât acea lumină discretă părea să nu existe pentru ei. Așteptă un moment și Han îl privi potrivit ținte ce se jucau pe ecranul holografic de deasupra. Fixă ceva și trase. Han nu putu să observe ținta, parcă nu era nimic pe ecrane și se întrebă dacă nu cumva Luke lovea în orice.

Din nou și din nou pe parcursul următoarelor douăzeci de minute Luke repetă tactica, fără rezultate vizibile. C-3PO rămase în spatele lui Han și șopti:

— Scuzați-mă, înălțimea Voastră, dar credeți că realizăm ceva? Poate ar trebui să preiei controlul focurilor!

— Nu, lasă-l pe Luke să o facă, spuse Han și se uită înapoi la ecranul holografic. Semnalele radio se intensificau rapid ca număr și Han își dădu seama că Zsinj distrusese câteva sute de nave de război. Aparent, eforturile lui Luke începeau să îl îngrijoreze pe lordul războinic.

Dintr-odată, Luke trase o salvă de foc și ieșiră din întuneric, zburând printre stele. A durat un moment pentru ca Han să își dea seama că pelerina orbitală se micșorase și planeta Dathomir era din nou luminată sub ei, o lume strălucitoare de oceane turcoaz și continente de un maron închis.

Chewie mârâi și Luke accelerează îndepărtându-se de planetă.

Han respira greoi în timp ce privea spre ecranul holografic. Începu să citească semnalele transponderului, arătând nave deasupra lor. Erau sute de nave în aer... distrugătoare spațiale imperiale și discuri colorate ruginiu ale dragonilor de luptă hapi. Nave de război cu motoare bi-ionice și X-interceptoare se învârteau deasupra într-un dans mortal. Zsinj nu distrusese nave de război... întreaga flotă hapi sărise în hiperspațiu.

Globuri imense de culoare argintie erau aruncate în toate direcțiile de pe dragonul de război hapi și Han înghiți greu. Hapii minau hiperspațiul cu generatoare pulsatorii de masă. Era o manevră periculoasă pentru că bloca atât atacatorul, cât și victima în spațiul normal, pentru zece sau cincisprezece minute. Era o tactică pe care rebelii nu o folosiseră niciodată. Într-un fel sau altul, nimeni nu putea pleca de pe acea planetă curând. Hapii plănuiau fie să câștige, fie să moară.

Luke accelerează la viteza de atac, se uită la videoecran și își fixează țintele pe un distrugător spațial dușman care era înconjurat de fiecare parte de dragoni de război hapi. Cerul din jurul distrugătorului imperial era plin de vânători TIE – mai mult decât ar fi putut duce oricare dintre distrugătoare și părul i se ridică lui Han când își dădu seama că trebuie să înlătore sprijinul de la alte distrugătoare. Han verifică ecranul holografic. Două alte distrugătoare imperiale intrau

pe ruta lor, venind în ajutorul navei.

— Cine este pe acel distrugător spațial? întrebă Han, uitându-se la înalt protejata navă.

— Zsinj, răspunse Luke încet. Acela este Pumnul de Fier.

— Dă-mi cârma, puștiule, spuse Han, cu gura uscată. Îl vreau eu.

Luke se uită peste umărul lui și pentru prima dată Han observă că fața lui era un adevărat dezastru din cauza vânătăilor, dar ochii îi erau senini.

— Ești sigur că poți să te descurci? spuse Luke. Acela este un distrugător spațial.

Han dădu din cap sobru.

— Da și aceea pe care o cotopește este planeta mea! îl vreau pe el, dar nu te sfii să mă ajuți, dacă am nevoie.

— Cum spuneți dumneavoastră, Majestatea Voastră, zise Luke și felul în care a spus-o nu suna a glumă. Luke se ridică de pe locul pilotului.

Han se așeză pe scaun, durerea pătrunzându-i prin picior, își lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de tetieră și respiră adânc. Pentru prima dată după luni de zile se simțea acasă.

— Uite, puștiule, spuse Han, împingând maneta astfel încât viră brusc de lângă Pumnul de Fier, îndreptându-se pe aceeași cale de distrugere cu un interceptor TIE. Nu știi nici unul dintre trucurile tale de Jedi, dar cea mai bună cale de a te apropia de un distrugător spațial este să te îndrepti spre el și să încerci să te porți ca și cum ai fi în orice alt loc decât acolo unde te afli.

Han se uită la monitorul pentru arme. Mai avea încă patru rachete de distrugere Arkayd în tunurile de lansare, dar rachetele protonice erau inactive. Își armă rachetele de distrugere, preluă comanda tunurilor cu blaster cvadruple dorsale și trase câteva salve în fața interceptorului TIE, dându-i destul avans. Mica navă gri primi exploziile și se transformă în scrum, iar Han se îndreptă spre o altă navă care se grăbea spre Pumnul de Fier al lui Zsinj.

Han accelerează de parcă voia să atace, dar se opri la un kilometru distanță până simți că Șoimul era stabil. Raza

tractoare.

Chewbacca mârâi.

— Știu, spuse Han. Transferă putere de la scuturile deflectoare posterioare. Nu îi vom lăsa să ne țină mult.

Cu calm, el accelerează spre Pumnul de Fier la viteză subluminică, mișcând maneta astfel încât, Șoimul se deplasa lent, deși raza tractoare îi trăgea înăuntru. Se scufundă prin mulțimea de vânători TIE și în spatele lui îl auzi pe Luke gâfâind. Se apropiau de acel distrugător spațial destul de repede.

Han se uită să vadă care port al razei tractoare îl trăgea. În jumătate de secundă observă, apoi așteaptă până când fu sigur că trecuse prin scuturile de particule ale navei, după care trase două dintre rachetele lui de distrugere.

Razele tractoare atraseră rachetele spre bază. Când se aprinseră, o explozie înflori în jurul Pumnului de Fier și Han lovi deceleratoarele și încercă să țină maneta pe când întorcea.

Își țină respirația, încercă să nu îi lase pe ceilalți să vadă cum transpiră pe când făcu o manevră peste un turn, neputând să se rotească destul de repede pentru a trage în el.

— Te afli sub scuturile lor! țipă Isolder prin interfon. Poți să tragi oricând!

— Da, spuse Han. Știu! Un tun cu blaster se rezezi spre ei și Han roti nava, după care porni focul. Își armă ultimele două Arakyde, apoi deschise butonul radioului la frecvența imperială standard.

— Mesaj de urgență pentru lordul războinic Zsinj de pe Pumnul de Fier! Prioritate roșie! Răspunde imediat! Recepționezi! Prioritate roșie! Am un mesaj de urgență pentru lordul războinic Zsinj!

Așteaptă o eternitate, ascunzându-se sub un mozaic de focuri. În cele din urmă, Zsinj răspunse și fața lui apăru pe ecranul holografic.

— Aici este Zsinj! strigă el și fața lordului războinic era roșie cu ochii încordați de luptă.

— Aici este generalul Solo. El atinse maneta și Șoimul se ridică spre partea frontală a modulului de comandă a Pumnului de Fier. Uită-te pe videoecran, parazitule! Să îmi pupi wookieeul!

Așteptă o jumătate de secundă cât Zsinj să se uite pe videoecranul său pentru a vedea Șoimul repezindu-se spre el. Conștientizarea se materializă pe fața lui Zsinj. Han trase ultimele lui rachete de distrugere.

Jumătatea superioară a modulului de comandă frontal al Pumnului de Fier se dezintegrează într-o cascadă de bucăți de metal. Cu scuturile distruse, distrugătorul deveni o rață la clocit. O împușcătură dintr-un tun ionic îmbăie Pumnul de Fier într-un fulger albastru și cu circuitele complexe distruse căzu imediat victima unei suite de rachete protonice.

Han accelerează și se depărtă de nava muribundă, ieși de pe orbită pentru un moment, mulțumit să lase orice alte încăierări în grija hapilor. Cu Zsinj dispărut, își dădu seama că e o chestiune de câteva momente până când flota imperială se va preda.

Nu era nici un chiot de fericire în spatele lui, nici o jubilară. În schimb, era o liniște adâncă.

Descoperi că brațele lui tremurau și vederea îi devenea neclară.

— Chewie, preia controlul pentru mine, spuse Han. Își încrucișă brațele pe piept. Luni de frustrare, de îndoieli, de temeri și frică. Asta îl costase viața lui Zsinj.

Han simți mâinile subțiri ale Leiei pe umerii lui, masându-l. Respirația lui devenea greoaie și se lăsă pe spate în scaunul de căpitan, o lăsă să îi înlăture o parte din tensiune. Era ca și cum în ultimele cinci luni, mușchii lui se încordaseră mai tare și mai tare în mici noduri, încovoidându-l. Brusc, aceste noduri începeau să se desfacă, să se întindă singure. Ce om mic și chircit am fost, își dădu seama Han, întrebându-se cum de nu se observase până atunci, cum de nu văzuse el însuși și își promise că nu va mai lăsa niciodată să se întâmple așa ceva.

— Te simți mai bine? întrebă Leia.

Han se gândi. Omorârea lui Zsinj nu era ceva în legătură cu care se putea simți bine. Disparația lui era un lucru atât de nesemnificativ, de patetic. Totuși, un sentiment de ușurare îl cuprindea.

— Da, spuse Han. Nu m-am mai simțit atât de bine de... nici nu mai știu când.

— Monstrul are un cap mai puțin, zise Leia.

— Da, răspunse Han. Acum că tata rechin este mort, toți micii rechini vor trebui să înceapă să se ronțăie unul pe altul.

— Și cât de curând vor fi mult mai puțini rechini, spuse Leia.

— Între timp, adăugă Han, Noua Republică se poate duce pe vechile teritorii ale lui Zsinj să recupereze câteva sute de sisteme solare din mâinile lor.

Leia îi întoarse scaunul și Han putea să îi vadă pe Isolder, Teneniel, Luke și droizii de pe coridor. Era nostim cum cei mai mulți oameni își doreau o petrecere să sărbătorească victoria. Han își dorise întotdeauna să se bucure singur.

— Ai câștigat, spuse Leia și ochii ei erau mari, plini de lacrimi.

— Războiul? zise Han, întrebându-se dacă încerca doar să îl facă să se simtă mai bine. Nu. Nici pe departe.

— Nu acela, spuse Leia, pariul nostru. Șapte zile pe Dathomir? Ai spus că dacă mă îndrăgostesc de tine din nou, ar trebui să mă mărit cu tine. Cele șapte zile nu au trecut încă. Ai câștigat.

— A, aia, spuse Han. Uite... a fost un pariu stupid. Nu te-aș forța niciodată să faci așa ceva. Te eliberez.

— A, da? spuse Leia. Ei bine, nu te eliberez eu pe tine!

Îi luă bărbia în mâini și îl sărută, un lung și lent sărut care părea să îi penetreze fiecare fibră suferindă a ființei lui, făcându-l din nou întreg.

Isolder îi privi cum se sărută. Acest întreg episod ar fi o rușine colosală pe Hapi. Nu ar da bine deloc. Și totuși... se simțea fericit pentru ei.

Comunicatorul lui bâzâi, un canal sigur care putea fi accesat de securitatea hapi. Îl trase de la centură, îl deschise

și văzu imaginea Astartei pe micul ecran al comunicatorului. Garda lui de corp zâmbea în întâmpinare.

— Ce bine să te revăd, spuse Isolder. Totuși nu mă așteptam ca flota să apară mai devreme de trei zile – ceea ce înseamnă că există cineva care le-a ordonat să zboare pe o rută proscrisă.

— Odată am zburat pe Dathomir, spuse Astarta. Am depistat ruta folosită de Jedi pe astrofișierele flotei noastre prin vidul holografic. Flota a reușit să șteargă câțiva parseci din călătorie.

— Hmmm, spuse Isolder. Un risc interesant și totuși prea periculos.

— Am făcut asta la ordinele mamei tale, explică Astarta. Vine cu flota Olanji mâine. Am început să primim refugiați dintre vestalele lui Zsinj. Din moment ce ești temporar la comanda flotei, care îți sunt dorințele?

Mintea lui Isolder avu o mică îndoială, uimit că mama lui și-ar asuma un asemenea risc în numele său.

— Acceptă numai refugiați veniți de bunăvoie, spuse el și pregătiți-vă să luați orice distrugătoare spațiale bune înapoi pe Hapi. Cât despre șantierul naval imperial – distrungeți-!!

— Da, domnule, spuse Astarta. Cât de curând trebuie să fim pregătiți să ne retragem?

Isolder se gândi pentru un moment. Zsinj s-ar putea să fi trimis după întăriri. Vor trebui să plece de pe Dathomir cât mai curând posibil.

— Două zile.

— Două zile? întrebă Astarta cu surprindere evidentă în voce, pentru că i se părea că era o retragere extrem de înceată. Va trebui să verificăm asta cu mama ta.

— Sunt prizonieri politici pe planetă, împreună cu multe mii de localnici care ar putea dori să fie evacuați, spuse Isolder ferm. Va trebui să îi contactăm, să le dăm ocazia să plece.

În seara următoare, Han invită surori din toate cele nouă clanuri ale Dathomirului pentru o masă dată în sala de război de la Muntele Vrăjit. Vrăjitoarele purtau cele mai bune coifuri și haine, dar tot ce aveau ele mai bun părea să pălească în comparație cu cele ale reginei mame, care purta piei de culoarea levănțicăi și își decorase părul cu pietre de curcubeu de pe Gallinore. Ta'a Chume părea ușor deranjată de proceduri și se așeză neliniștită pe canapelele din piele, de parcă cele mai bune podoabe ale vrăjitoarelor erau sub nivelul ei. Lovea în continuu insectele înțepătoare, uitându-se spre ușă distrată, dornică să se întoarcă pe Hapi, la propriile ei probleme.

Han o privi întreaga seară, confuz în legătură cu fața superbă ascunsă dincolo de voalul de levandă, șocat de lipsa manierelor ei.

În punctul culminant al festinului, Han o prezentă pe Augwynne cu actul pentru Dathomir și bătrâna suspină de recunoștință, apoi ceru servitorilor să aducă aurul și pietrele pe care le strânsese, iar servitorii depuseră coșurile la picioarele lui Han.

Han rămase surprins pentru un moment și spuse:

— Eu, aa, am uitat de asta. Uite, nu îmi doresc toate aceste lucruri. Han se uită în ochii Leiei. Am deja tot ce îmi doresc.

— O înțelegere este o înțelegere, generale Solo, spuse Augwynne. Pe lângă asta, vă suntem datori mai mult decât putem să vă răsplătim. Nu numai că ne-ai eliberat de Zsinj, dar ne-ai ajutat să le distrugem pe surorile nopții. Vă vom fi mereu îndatorate.

— Da, dar... începui Han să obiecteze. Leia îi făcu un semn lovindu-l ușor în coaste. Păstrează-le, șopti ea. Le putem folosi să plătim nunta.

Han se uită la pietrele de la picioarele lui și se întrebă cam

cât de mare era nunta pe care o plănuise Leia.

— Am un anunț de făcut care îi va afecta și pe oamenii voștri, spuse prințul Isolder de pe o canapea aflată lângă mama lui și se ridică în picioare, întinzând mâna spre cealaltă parte a camerei. Teneniel Djo, nepoata lui Augwynne Djo, a acceptat să îmi fie soție.

— Nu! Țipă Ta'a Chume și se ridică, uitându-se la fiul ei. Nu te poți căsători cu o femeie din această mică gaură necivilizată plină de noroi. Îți interzic! Ea nu poate fi regina mamă a hapilor!

— Ea este o prințesă, cu propria ei lume moștenire, spuse Isolder. Cred că este un atribut destul de bun. Mai ai destui ani să conduci și în acest timp o poți instrui.

— Chiar dacă este o prințesă – spuse regina mamă, lucru de care mă îndoiesc că poți să negi cu succes – familia ei deține titlul acestei lumi de mai puțin de cinci minute! Nu are nici un fel de sânge regal în vene, nici o moștenire.

— Dar eu o iubesc, spuse Isolder. Cu sau fără permisiunea ta mă voi însura cu ea.

— Prostule, sâsâi Ta'a Chume. Crezi că voi permite asta?

— Nu, spuse Luke, din spatele încăperii, la fel cum sunt sigur că nu ai avut niciodată de gând să îl lași să se însoare cu Leia. De ce nu îți scoți voalul de pe față și nu îi spui cine a trimis asasinii să îl scape de Leia? Vocea lui Luke era atât de sigură, cu un ton pe care îl stăpânea când folosea Forța. Ta'a Chume se aplecă de parcă ar fi fost atinsă de un stimul electric și făcu un pas înapoi.

— Dă-i drumul, spuse Luke, scoate-ți voalul și spune-i.

Mâinile lui Ta'a Chume tremurau pe când își scoase voalul. Ea se luptă cu comanda lui Luke.

— Eu am trimis asasinii.

Ochii lui Isolder se măriră și durerea trecu prin el.

— De ce? întrebă el. Mi-ai dat permisiunea. Ți-ai trimis darurile și anturajul tău. Nu am făcut nimic în secret.

— Ai cerut o alianță cu care eu nu aș fi putut să fiu de acord, spuse Ta'a Chume. Ai ales o pacifistă fără zestre dintr-o democrație. Ascult-o cum vorbește despre prea-slăvita ei

Nouă Republică! De patru mii de ani familia noastră a condus gruparea Hapi, dar tu i-ai ceda Hapi și peste o generație copiii ei ar preda controlul guvernului, lăsând-o în mâna mulțimii!

— Totuși, nu vreau să îți neg dreptul tău. Nu vreau să îți... compromit... simțul de loialitate față de mine.

— Mai degrabă ai omori pe cineva decât să riști să pierzi apartenența la casa regală? Isolder simți cum nămile începeau să i se umfle. Ai sperat, de asemenea, că făcând asta mă vei distanța și mai mult de mătușile mele?

Ochii reginei mame se încruntară.

— Aaa; mătușile tale au comis seria lor de crime. Sunt atât de periculoase pe cât le crezi tu. Dar Leia este o pacifistă. Nu aș fi putut permite să te las să te însori cu o pacifistă. Ar fi prea slabă pentru a conduce. Nu vezi? Dacă hapii ar fi avut o prezență militară mai puternică înainte de ivirea Imperiului – cum am recomandat eu – nu am fi fost niciodată nevoiți să-i cădem pradă. Timizii pacifiști și diplomați aproape că ne-au ruinat regatul.

— Și Lady Elliar, spuse Isolder cu mirare în voce, era și ea o pacifistă. Ai omorât-o și pe ea?

Ta'a Chume își lăsă voalul pe față și se întoarse.

— Nu voi fi interogată în maniera asta. Eu plec.

O notă de mirare și teroare apărură în vocea lui Isolder.

— Și fratele meu – și el era prea slab să conducă? Asta era? Nu ai intenționat niciodată să lași pe altcineva să aleagă succesorul?

Ta'a Chume se întoarse brusc.

— Păstrează-ți presupunerile pentru tine! spuse ea vehement. Nu cântări lucrurile pe care nu le poți înțelege. Ești, în fond și la urma urmei, doar un bărbat!

— Înțeleg crima! strigă Isolder, cu nămile tremurându-i. Dar Ta'a Chume începu să își facă drum prin mulțime, îndreptându-se spre ușă.

Teneniel îl apucă de cot și spuse blând:

— Lasă-mă pe mine să discut cu ea. Ta'a Chume, spuse ea blând și regina se opri de parcă Teneniel ar fi prins-o cu o

coardă invizibilă, mă voi mărita cu fiul tău și într-o zi eu voi conduce în locul tău. Ta'a Chume se întoarce și ochii ei păreau să fie lumini arzânde pe când se uita prin voalul de levandă. Dă-mi voie să te asigur, continuă Teneniel, că nu sunt o pacifistă. Numai în ultimele două zile am ucis mulți oameni și dacă vei încerca vreodată să îmi faci rău mie sau alor mei, te voi face să recunoști public toate crimele comise și apoi te voi executa. Te asigur că te găsesc a fi demnă de milă!

Cele patru gărzi ale lui Ta'a Chume stăteau lângă perete. Teneniel nu avea de unde să știe, dar amenințarea reginei era motiv pentru executarea imediată. Gărzile reginei se repeziră să-și scoată blasterele și Teneniel făcu un semn cu mâna. Blasterele se strânseseră și se izbiră de podea. O gardă se repezi după armă și Teneniel făcu un semn cu mâna și o lovi de la distanță cu un pumn invizibil. Falca gărzii se sfărâmă cu o trosnitură groaznică și căzu pe spate, înmărmurită.

Ta'a Chume privi scurta bătălie cu colțul ochiului.

— Mai gândește-te, mamă, spuse Isolder. Mi-ai spus odată că nu vrei să îți asumi riscul ca urmașii noștri să fie conduși de o oligarhie de îndoitori de linguri și cititori de aure. Dar dacă o iau pe Teneniel de soție, există șanse mari ca nepoții tăi să fie acei îndoitori de linguri.

Ta'a Chume ezită. Se uită la Teneniel pentru un moment destul de lung.

— Poate, spuse Ta'a Chume cu convingere, m-am grăbit în judecată. Presupun că Teneniel Djo, prințesă a Dathomirului, va fi o regină mamă adecvată. Asigură-te că o vei îmbrăca în ceva potrivit înainte să o aduci acasă.

Se întoarce să plece și Isolder spuse în urma ei:

— Încă ceva, mamă. Ne vom alătura Noii Republici. Acum!

Ta'a Chume ezită, dădu din cap în semn de consimțământ și plecă grăbită din cameră.

În dimineața următoare, Luke stătea în sala de război scăldat în soarele dimineții, privind navele ridicându-se în depărtare, ducând ultimii dintre refugiați.

Augwynne veni în spatele lui, privind mica navă plecând.

— Ești sigură că nu vrei să pleci cu ei? spuse Luke. Acesta va continua să fie un sector periculos.

— Nu, răspunse Augwynne. Dathomir este casa noastră. Și nu avem nimic aici pe care să îl poată dori cineva – cu excepția ta. Avem ceva ce îți dorești. Pot să simt asta în legătură cu tine. Ce îți dorești?

— O epavă din deșert răspunse Luke. Odată a fost o navă spațială, numită Chu'unthor și Jedi se antrenau acolo. Îmi doresc să revin într-o zi să o salvez, să văd dacă vreuna dintre înregistrările ei au rămas intacte.

— A, da. Predecesorii noștri au purtat odată un mare război acolo cu Jai.

— Și voi ați câștigat, spuse Luke.

— Nu, spuse Augwynne, rezemându-se de peretele de piatră al fortăreței și încrucișându-și brațele. Nu am câștigat. În cele din urmă, ambele părți s-au așezat și au ajuns la o înțelegere.

— Deci voi v-ați ales cu o navă, răsă Luke, dar a stat în deșert pentru trei sute de ani și a ruginit? Ce ați câștigat?

— Nu știu, spuse Augwynne. Numai mama Rell a fost prezentă atunci și mintea ei e fragilă.

— Mama Rell? întrebă Luke și un ciudat sentiment de pace îl pătrunse. Augwynne se uită la el întrebătoare și Luke trecu în grabă prin sală spre camera lui Rell. Bătrâna vrăjitoare stătea pe cutia de piatră ca și mai înainte, șuvițe de păr argintiu strălucind în lumina lumânărilor. Se uită la el și prin el.

— Mamă Rell, sunt eu, Luke Skywalker și bătrâna vrăjitoare se chinui să îl vadă.

— Ce? întrebă ea. Au murit toate surorile nopții? Le-ai omorât?

— Da, răspunse Luke.

— Atunci lumea noastră s-a sfârșit și o nouă lume a început așa cum a prezis Yoda. Luke descoperi că tremura de entuziasm. Presupun că ai venit pentru înregistrări.

— Da, răspunse Luke.

— Le-am dorit noi, știi, spuse Rell. Dar Jai nu au vrut să

ne dea tehnologia pentru a le citi. Au spus că învățăturile erau prea puternice și atâta vreme cât surorile nopții făceau parte din lumea noastră, nu le putem avea. Yoda ne-a promis că într-o zi tu le vei împărți cu copiii noștri.

Se ridică cu greu din scaunul ei, se întoarse spre cutia de piatră și trase cuvertura de pe ea, încercând să o deschidă.

— Ajută-mă aici, te rog, spuse ea și Luke se aplecă să deschidă cutia. În interior era un dulap de metal cu un panou de control vechi pe el. Lumina verde de funcționare de pe cutie era încă strălucitoare. Luke studie cutia, lovi în două hieroglife care semnificau numele lui Yoda. Un zgomot se auzi din dulap pe când becul se aprinse și aerul pătrunse înăuntru. Luke îl deschise.

Cutia era plină cu discuri; sute de discuri conținând mai multe volume de informații decât ar fi putut spera cineva să studieze într-o viață.

La prânz, o navă hapi veni să îi ia pe Teneniel și pe Isolder. Luke, Han, Chewie, Leia și droizii se duseră să îi conducă. Isolder descoperi că ezita să plece de pe acea planetă. Leia îi îmbrățișă pe amândoi și le dori fericire, plângând în mod vizibil până când Teneniel îi aminti că drumurile lor se vor încrucișa din când în când pentru că Hapi se alăturase Noii Republici.

Han dădu mâna cu Teneniel, îl lovi pe Isolder pe braț într-un mod prietenos și spuse:

— Ne mai vedem, neciopliture. Ai grijă la pirați.

Isolder îi zâmbii, menținând un contact vizual cu Han. Vrajitoarele și Luke își dăduseră interesul să vindece piciorul rupt al lui Han și dinții acestuia, deși purta încă o atelă la picior. Han arăta ca un pirat. Avea încă părul încălzit și

mergea cu greu. Chiar și cu o atelă Han putea să meargă țeapăn.

— Ne mai vedem, neîndemânaticule, spuse Isolder, dar nu putea să termine doar cu asta. Deci unde crezi că îți vei duce iubita în luna de miere?

Han ridică din umeri.

— Speram să o duc pe Dathomir, dar lucrurile s-au liniștit atât de mult în ultimele zile, încât îmi e teamă că ar deveni plictisitor.

— Poate că v-ar face plăcere să faceți un tur al lumilor Hapi, sugeră Isolder. Sunt sigur că veți găsi această vizită cu mult mai ospitalieră decât ultima voastră călătorie.

— Asta e o promisiune ușor de ținut, acceptă Han, atâta timp cât nu mă împușcă locuitorii de acolo.

— Nu vor face asta, îi promise Isolder, deși s-ar putea să cer oamenilor mei să verifice bagajele de bunuri furate înainte să pleci.

Han râse și îl bătu pe umăr. Chewbacca și C-3PO își luară și ei rămas-bun și apoi era rândul lui Luke. Jedi rămăsese în urma celorlalți, privindu-i cu atenție. El nu își luă rămas-bun cu ochii plini în lacrimi. În schimb, luă mâna lui Teneniel, o ținu un moment și se uită în ochii ei. Nu, se uită dincolo de ochii ei.

— Mai întâi vei da naștere unei fiice, spuse Luke și ea va fi puternică și plină de virtuți ca tine. Când vei simți că a venit vremea, poate o vei trimite la mine pentru antrenamente.

Teneniel zâmbii și îl îmbrățișă. Luke îi luă mâna lui Isolder și o ținu ceva vreme.

— Amintește-ți să servești părții luminate a Forței, spuse Luke. Deși nu vei purta niciodată o sabie de lumină și nu îi vei vindeca pe cei bolnavi, vei avea multă lumină în tine. Fii fidel acelei lumini!

— Așa voi face, promise Isolder și se miră cât de mult se schimbase viața lui în ultimele zile. Într-o fracțiune de secundă se decise să îl urmeze pe Luke pe acea planetă și acum știa că îl va urma pe drumul său pentru restul vieții.

— Așa voi face, spuse el din nou și îl îmbrățișă pe Jedi.

Pentru un moment, toți rămaseră uitându-se unul la altul și apoi

Isolder privi din nou la colibele de pe câmpuri, la fortăreața întunecată de deasupra lor, la rancorii plescăind în heleșteu, la soarele strălucind peste văile sudice, la munții și deșertul din spatele lor. Isolder inhală aerul dulce și curat, gustând mirosul puternic al Dathomirului pentru ultima dată și simți că sinusurile îl ardeau un pic. Își dădu seama că, probabil, era alergic la ceva de pe acea planetă.

Îi luă mâna lui Teneniel și se îndreptă spre navă cu aleasa sa, ducând-o spre alte lumi, spre alte stele.

Șase săptămâni mai târziu, sub cerul albastru al Coruscantului, Luke terminase să facă baie și se îmbrăcase într-o robă frumoasă de culoare gri. În calitate de cavaler de onoare la nunta Leiei, plănuise să ajungă devreme, dar șoferul navei îl lăsase din greșală la consulatul Alderaan o clădire ocupată de o rasă de insecte de care Luke nu auzise niciodată și care se întâmpla să fie la aproape două sute de kilometri de consulatul Alderaan.

Așa că ajunsese la consulat cu o oră mai târziu decât plănuise și alergă pe un coridor împodobit cu bucăți mari de lemn uwa strălucitor spre Camera Albă. Înaintă și îl găsi pe C-3PO alergând frenetic.

Luke îl prinse pe droid și îi spuse:

— Hei, C-3PO, ce s-a întâmplat?

— Vai, Maestre Luke, spuse C-3PO. Sunt atât de fericit să te văd. Îmi e teamă că v-am băgat pe toți într-o mare încurcătură! Este numai vina mea! Trebuie să oprim nunta imediat!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Luke. Despre ce vorbești?

— Tocmai am aflat vești oribile de la computerul orașului. Verifica încrucișat niște fișiere și a descoperit că Han nu este de viță nobilă la urma urmei!

— Nu este? spuse Luke.

— Nu! Străbunicul său, Korol Solo, era numai un pretendent la tron – și a fost spânzurat pentru crimele sale! Trebuie să avertizăm pe toată lumea!

— Deci de aceea s-a rușinat și a plecat din Consiliul Alderaan când ai anunțat tu arborele lui genealogic, spuse Luke. El știa de la bun început că străbunicul său era doar un pretendent!

— Într-adevăr! întări C-3PO. Opriți nunta!

— Foarte bine! Foarte bine! spuse Luke, punându-și mâna pe umărul lui C-3PO. Nu te îngrijora în legătură cu asta. Voi avea eu grijă de tot.

— Vai, sunteți atât de bun, Maestre Lu...

Luke îl stinse pe droid, îl duse într-un birou gol, încuie ușa, apoi își făcu loc spre Camera Albă și deschise una dintre multiplele ei uși.

Camera avea un tavan securizat imens, ornat cu piatră monolitică sculptată și lumini strălucitoare reflectate dintr-un dom, îmbăind totul într-o lumină plăcută, celestă. O mie de oaspeți de pe o varietate de planete se aflau ca martori și unii dintre ei se întoarseră să îl privească pe Luke. În rândul din față, Teneniel Djo și prințul Isolder stăteau lângă R2-D2 și Chewbacca, spălat și periat, arătând imaculat. Prințul ținea o plantă în mână, o floare aralut în formă de trompetă de culoare purpurie. Han și Leia se priveau unul pe altul, ținându-se de mână în fața altarului. Preotul era îmbrăcat în hainele lui de ceremonie de culoarea smaraldului, întărindu-i Leiei jurămintele.

Se întoarse și se uită la Luke, diademele de pe voalul ei strălucind în lumină și Luke putea să simtă că nu era supărată pe el pentru că ajunsese târziu, ci mulțumită că ajunsese. În acel moment, Leia era mai liniștită, mai mulțumită decât o văzuse el vreodată. Și poate că era la fel de fericită cum ar fi fost oricine în locul ei.

Sfârșit.

